DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

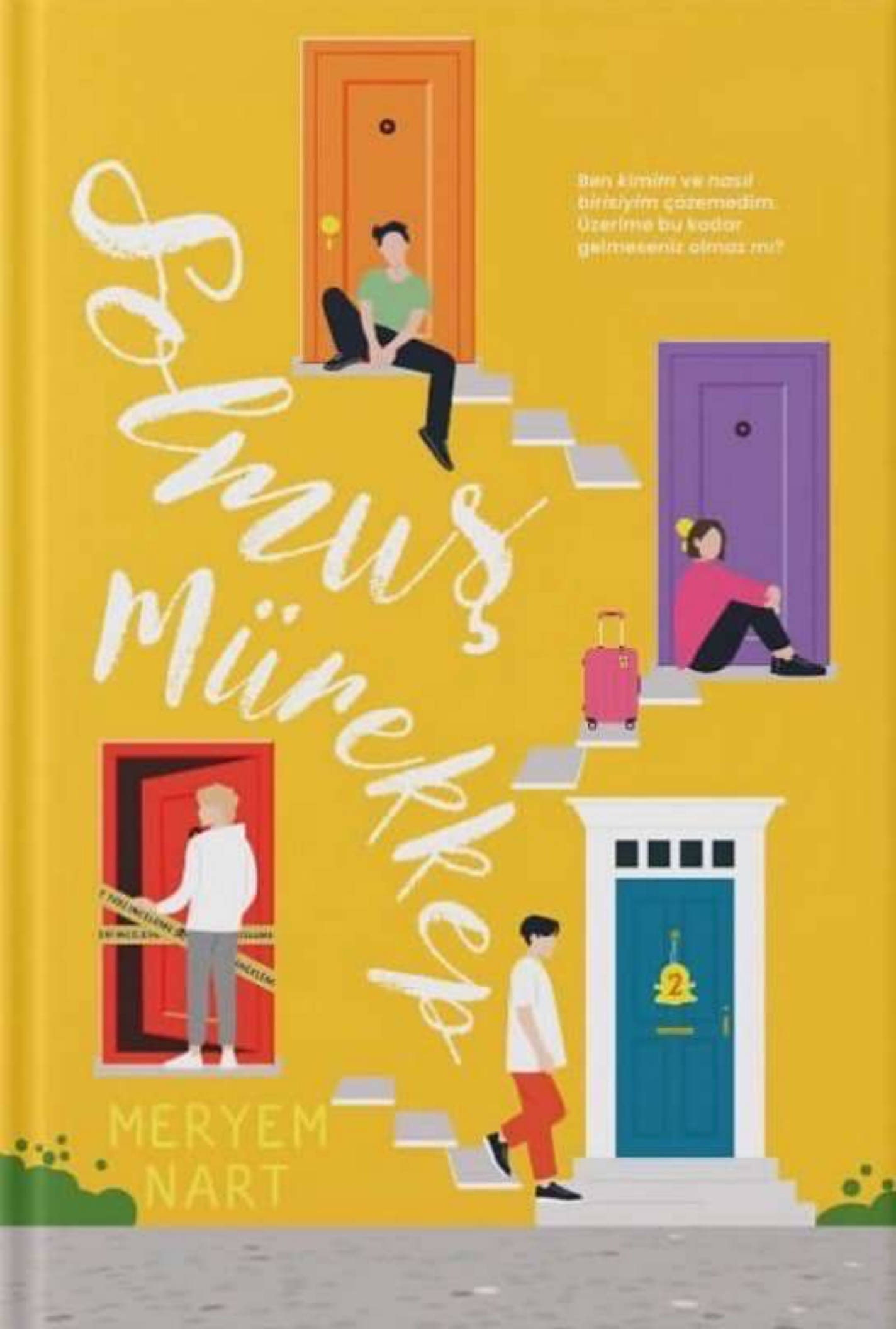
Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Solmuş Mürekkep

Ben kimim ve nasıl biriyim çözemedim. Üzerime bu kadar gelmeseniz olmaz mı?

MERYEM NART

BİZE İYİ BAKIN ÇÜNKÜ BİZ SİZİN ŞAHESERİNİZİZ.

Devrim'in sırları ortaya çıkarmasıyla Güneşli Tepe Mahallesi dedikodu kazanına dönüşmüştü. Dönüm noktaları olan bu yeni gerçeklikle eski dostlar bir araya gelerek Nazlı'yı korumak için ittifak kurar. Nazlı ise Ahmet'in gerçeğini öğrenince artık kaçmaya karar verir.

Yeni bir başlangıç umuduyla bütün eski defterleri kapatan Nazlı, çıktığı bu yeni yolda hiç beklemediği bir dönemece girer. Her seferinde yeni bir başlangıç yapmak istese de geçmişteki hayaletlerin onu bırakmaya niyeti olmayınca kaçmak yerine geçmişiyle yüzleşmeye karar verir.

"HAYATIM BOYUNCA ARKADAŞLARIMDAN VE ÖĞRETMENLERİMDEN ZORBALIK GÖRDÜM. HER ŞEY YASAKLANDI. ŞİMDİ ANNEM, 'ONU SEVEMEZSİN' DİYEREK KALBİME ZORBALIK YAPIYOR. YETMEDİ Mİ, ANNE? DAHA NE KADAR ZORBALIK GÖRECEĞİM BEN?"

+16

THG
0126149
VIS

/ephesusyayi
/ephesusyayi
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786256 476578

Nazlı: Küçük balığın yaşlı balığa söylediği gibi. O hikâyeyi biliyor musun, Can? Küçük balığı gören yaşlı balık sormuş. Nereye gidiyorsun? Küçük balık okyanusu aradığını söylemiş. Yaşlı balık okyanusun burası olduğunu ve içinde yüzdüğünü söylemiş. Küçük balık bunun sadece bir su olduğunu ve onun okyanusu aradığını söylemiş.

Nazlı: Ben de okyanusu arıyordum.

Nazlı: Sen buldun mu okyanusu?

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

İNGİLİZ ANAHTARI

BEN FEYKO

OLIVIA RODRIGO
– FAVORITE CRIME

MDKWMDKWMD

BIRAKTIĞIN GİBİ...

BAKİM SANA :)

O ARTIK LİSE MEZUNU

GÖRDÜNÜZ MÜ?

KANALIMA HOŞ GELDİNİZ!

Solmuş Münekkep

Ben *kimin* ve nasıl biriyim çözemedim. Üzerime bu kadar gelmezseniz olmaz mı?

2

MERYEM NART

SOLMUŞ MÜREKKEP - II

Yazar: Meryem Nart
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Zeynep Karadeniz
Düzelti: İpek Nur Türker
Kapak Tasarım: Merve Polat
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ocak, 2024
ISBN: 978-625-6476-57-8

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2023, Meryem Nart
Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

Solmuş Mürekkep 2

MERYEM NART

EPHESUS

BÖLÜM 1

beni çok sevme

Olaylı bir *Regional*'dan sonra kapanışı Devrim ile yakınlık kurup Ahmet ile film izleyerek gelmek, yaşanılan her şeyin temizlenmesini sağlamıştı.

Ama şöyle bir gerçek vardı ki bu *Regional* herkes için dönüm noktası olacaktı. Okula gittiğimizde kimin ne yapacağını veya otobüste nasıl kavgalar çıkacağını gerçekten bilmiyordum. Onu geçtim, *Regional*'a gelmeyen diğerleri ki bence çoktan itiraf sayfalarında hepsini duyurarak oradalarmış hissiyatı verdiler, yine de bu olay sonrasında ilk defa bizleri görecekti.

Kel Nazlı'ya, babası hayat kadınlarıyla birlikte olan, kızlarla temas kurmaya çekinen Can'a, onun kıyafetlerinden alıp onunmuş gibi davranan Hürü'ye, hayat kadınlığı yapan Helya'ya ve tabii ki Ada'ya! Fake Naz sanılan ama aslında olmayan Ada'ya... Acaba Hürü ve diğerleri ona ne yaptı? Onu geçtim, eve geldiklerinde kıyafetlerine olanları görünce ne yapacaklardı?

Ailem saçımı görünce ne yapacaktı?

Bu soruyu kafamdan bertaraf ederek apartmana girdim. Ahmet ile otobüs garından buraya kadar birlikte gelmiştik. Gece olduğundan otobüs veya metrobüs çalışmıyordu. O yüzden taksiye binmiştik ve parasını Ahmet ödemişti. O kendi mahallesine giderken ben de sonunda kendi evime gelebilmiştim.

Eve girdiğimde gece olduğu için sessizlik vardı. Ses çıkarmamaya özen göstererek odama girdim. Valizimi kenara koyup üzerimi değiştirmeden yatağa uzandım. Yorgunluk tüm bedenimi ele geçirirken otobüs yolculuğunu kafamda defalarca kez tekrar ettim.

Ahmet ile yan yanaydım. Eli elime değiyordu. Gözleri bana çarpmıyor, bakıyordu. *Gülümsememe bakma*, diyen çocuk bana iç-

tenlikle gülümsüyordu. *Beni sevme*, diyen bu çocuğu ben daha çok sevmeye başlamıştım.

Sabah çalan alarmla oflayarak öteki tarafıma döndüm. Bugün diğerleri dönüş yapacakları için okula gitmeme gerek yoktu. Belki fazladan maaş ve bahşiş alırım diye öğleden sonra kafeye gidebilirdim. Ya da bu boşluğu fırsat bilip saatlerce ders çalışabilirdim.

Ders mi para mı?

Bu nasıl bir sorudur ama ya! İkisine de ihtiyacım var benim.

Sızlanarak yataktan kalktım. Başımı kaşırken elime değen kısa saçlarla anlık bir şok yaşasam da olanları hatırlamam saliseler sürdü. Titredim... Gerçek anlamda titredim. Bir daha aynı şeyleri yaşamış gibi hissederken toparlandım.

Üzerimi değiştirip tuvalete girdim. Oradaki işlerimi halledip çıkarken kapıda annemle karşılaştım. Evde olduğumdan habersiz olan annem, bir anda karşısında beni görünce korkarak çığlık attı. Eli kalbinde öylece kaldı. Sonra o korku dolu gözleri saçlarıma gittiğinde neye uğradığını şaşırdı.

"Ne oldu saçlarına?" diyerek saçlarıma dokundu.

Hiçbir zaman ailem üzülmesin, şöyle olmasın, böyle olmasın diye düşünerek sıkıntılarımdan bahsetmemezlik yapmamıştım. Her şeyi birlikte halledebilirdik.

"Yarışmada ilkokuldan çocuklar da vardı. Kel Nazlı lakabımdan bahsettiler. Sonra benden hoşlanan bir çocuğun eski kız arkadaşı ve onun arkadaşları, çocuktan uzak durmamı söyleyip saçlarıma yapıştırıcı sürdüler. Ben de kesmek zorunda kaldım." Omzumu silkerek yanından geçerken annem öylece kaldı. Sanırım bunu nasıl bu kadar basit bir şekilde anlatabildiğimi algılayamıyordu. Ama kafaya takamazdım. Ya da üzerinde durup düşünemezdim. Onu da yaşadım ve hop beynimin arkasına attım. Evet, bir gün o arkası dolacak ve patlama noktasına gelecektim ama şu an o kısımda değiliz, yani dert edemem.

Mutfağa girdiğimde babamı, kendine ekmek arası zeytin koyarken buldum. Saçlarımı görünce ağzı sonuna kadar açıldı.

"Saçların," dedi nefessiz kalarak.

"Kel Nazlı'yı öğrendiler. Sonra benden hoşlanan çocuktan uzak durmam için tehdit amaçlı saçlarıma yapıştırıcı sürdüler, ben de kestim!" Sertçe buzdolabını açtım.

Bomboştu.

Çekmecede bir tane domates vardı ama ezik büzüktü. Babam halde ezik olduğu için ayıklanıp daha ucuza satılan sebzelerden alırdı. O yüzden genelde sebzelerimiz çürümeye yakın olurdu.

Domatesi alıp kesmeye çalıştım fakat çok ezik olduğu için her yere suyu fışkırmaya başladı. Baktım kesilecek gibi değil, sinirlenerek aldım, ekmeğin içine tıktım. Mahvettiğim tezgâhı temizleyerek masaya oturup ekmek arası domates yemeğe başladım.

"Nazlı? İyi misin?" dedi annem mutfağa girdiğinde.

"Evet. Daha fazla bu konuyu konuşmayalım." Annem bir şey diyecekken babam onu susturdu. Annem de geldi ve ekmek ile zeytin yemeye başladı.

Bu evden çıkarken içimde bir umut vardı. Konya'da eğlenecek ve güzel vakit geçirecektim. Babamın verdiği parayla kendime güzel şeyler alacaktım. Ama hiçbiri olmadı. Babamın verdiği parayı harcayamadım bile. Bir şey eklemek yerine hayatımdan bir şeyler eksilmişti.

"Madem bugün tüm aile birlikteyiz. Dışarı çıkalım. Ne dersiniz?" dedi babam sevinçle. Gülümseyişinde takılı kaldım. Beni mutlu etmek için çabalıyordu. Elinden geleni yapıyordu.

"Olur," dedim gülümseyerek.

"Nereye gideceğiz, Hekim? Her şey ateş pahası. Oturalım evde işte."

"Yahu bir kere de kendimizi şımartalım be kadın. Ne olacak?"

"Sen bir kahveye elli atmış lira verebilecek misin? Herkes kendi kahvesinin parasını ödesin mi diyeceksin?"

"Desin anne," diyerek sözünü kestim. "Herkes kendi kahvesinin parasını ödesin."

"O bir baba."

"Sen de annesin ve ben de bir evladım. Eee?" dedim başımı sallayarak. İlla dışarı çıktığımızda hesabı babanın ödemesine gerek yoktu. Aile arasında para dert olmamalıydı ya da babana ödünç para verdiğinde geri alırım diye düşünmemeliydin. Kimde para varsa o ihtiyacı karşılamalıydı.

Herkes evin direği olabilirdi.

"Bir kahve almaya paramız yetiyorsa kafede oturabilmek için bir tane alırız. Olmadı o kahveyi üçümüz paylaşırız. Ne var bunda anne?" Sesim fazla ters çıkmış olmalı ki annem bana kızgınca baktı.

"Sen çocuksun. Hayatın gerçek yüzünü görmedin. Şu an sana bir kafede oturup bir kahveyi üç kişi paylaşmak güzel görünebilir ama büyüyünce öyle olmadığını anlayacaksın." Annemin de sesi sertleşirken aramızdaki gerginlik tüm odayı sarmıştı. Annem bana hayatın gerçek yüzünü görmediğimi söylüyordu... Bu siktiğimin bedeni ve ruhu daha ne yaşamalıydı da hayatın gerçek yüzünü görmeliydi?

Anneme söyleyecek çok lafım vardı da yeterince boktan vakit geçirdiğim için hepsini içime attım.

"Madem öyle, ben çalışmaya gidiyorum," diyerek yerimden kalktım.

"Nazlı, yapma kızım. Hadi hazırlan çıkalım," dedi babam ama cevap vermedim. Çıkmamla anneme dönüp kızdığını duydum.

Odama girdiğimde üzerimi hızlıca değiştirdim. Asabiyetle eşyalarımı alıp odamdan çıktım. Babam benimle konuşmak istedi ancak hâlimi görünce sessiz kaldı ve salona girdi.

İlk defa evden kapıyı çarparak çıktım.

Apartmanın önüne geldiğimde derin bir nefes almaya çalıştım. İç içe geçmiş binalardan ne kadar kaliteli nefes alınabilirse o kadar kaliteli bir nefes olmuştu. Ama işte bizi yaşatıyordu.

Kulaklığımı takarak otobüs durağına doğru yürüdüm. Durakta otobüs beklerken sıkıldığımı fark ettim. Yani bekleme saatlerini hep Snapchat'e girerek doldururken şimdi oraya giremiyormuşum gibi hissetmiştim. Kafamı oyalayacak bir şeyler bulamayınca kaçındığım düşünceler etrafımı sarmıştı.

Aslında biriken o kadar çok şey vardı ki hangi birini ele alıp konuşmam gerektiğini bilmiyordum. Can'ın aşkını mı, Devrim'in 1 Milyoncu olmasını mı, Devrim'in bana tokaları sevdirmesini mi, Ahmet ile film izleyerek gelmemizi mi, Can'ın sırrının ortaya çıkışını mı yoksa kendi saçlarımın yok oluşunu mu?

Hangi birine yetebilirdim bilmiyordum.

Otobüs durağa yanaşınca kartımı okutup en arkaya geçtim. Basamak kısmına çekinmeden oturup başımı otobüse yaslayarak hepsini tek tek ele almaya başladım.

Öncelikle Devrim 1 Milyoncu'ydu!

Devrim 1 Milyoncu'ydu.

Devrim...

Ne kadar söylersem söyleyeyim mantıklı gelmiyordu. Ölesiye korktuğum o çocuk nasıl 1 Milyoncu olabilirdi?

Benden geçmek isteyen 1 Milyoncu.

Bana âşık olma, diyen 1 Milyoncu.

Beni güldüren, bana *prenses* diyen 1 Milyoncu.

Tanımadan kendimi yakın hissettiğim 1 Milyoncu.

"Hayır, saçmalama," diyerek başımı salladım. Gözüm elimdeki telefona kaydı. Fake Naz'ın hesabına girdim. Sonra 1 Milyoncu olan Devrim'in hesabına girdim. Attığı fotoğrafları hep Ece için kaydetmiştim. Fotoğrafları açtım. Hiçbirinde yüzü gözükmediği için Devrim mi anlayamıyordum. Vücudu desem... Devrim'i hiç üstü çıplak görmemiştim ki anlayayım.

"Of!" Başımı otobüse vurdum. Bir yanım yazıp *o* kızın Ada olmadığını söyle diyor, diğer yanımsa bu olaylar daha fazla büyümeden hesabı kapatarak ortadan kaybolmam gerektiğini söylüyordu.

"İkincisi doğru olan, Nazlı," dedim kendime.

Hesap ayarlarına girdim. "Hesabı sil"e tıkladım ve şifremi girdim. Onayla butonu çıkarken gözüm o butonda öylece kaldı. Elim bir türlü onaylaya gitmeyince kendimi buna gerçekten zorladım ve onayladım. Hesabımın devre dışı bırakıldığını ama geri dönmek istersem bir süre verip o süre içerisinde dönebileceğimi söylüyordu.

Hayır, dönmeyecektim.

Ghost Kafe'ye geldiğimde çalışanların çok farklı kişiler olduğunu gördüm. Efe ve Ece değillerdi. Çalışanlar da beni tanımamıştı, onlara tuhaf tuhaf bakarak müşteri olmadığım izlenimi vermiştim.

"Buyurun?" dedi bir tanesi.

"Ben Ece ve Efe'ye bakmıştım," dedim şüpheyle. Etrafa bir kez daha baktığımda kimsenin olmadığını gördüm. Hatta gelen müşteriler bile akşamları gelen kişiler gibi değildi.

"Selo yok mu?" derken etrafa bakınmaya devam ediyordum.

"Selo mu?" dedi çocuk şaşkınlıkla. "Selahattin abiden bahsetmiyorsun, değil mi?"

"Evet, ondan bahsediyorum. Selo nerede?" Çocuk bir şey diyemeden içeriyi işaret etti, ben de onu o hâlde bırakıp iç kısma geçtim.

Tam bizim kullandığımız odaya girecektim ki Selo kendi odasından çıktı. Beni karşısında görünce durdu.

"Nazlı? Senin ne işin var burada? Saçlarına ne oldu?" Eli saçlarıma uzanınca kendimi geri çektim.

"Kestim. Ece ile Efe nerede? Kafedekiler kim?" dedim arkamı işaret ederek. Selo da o tarafa doğru bakarken bendeki şaşkınlığın nedenini çözerek aydınlandı.

"Gündüz vakti başka kişiler çalışıyor. Gündüz burası normal bir kafe."

"Çocuk o yüzden mi Selo dediğimde öylece kaldı." Selo gülünce sırıtmadan edemedim. Demek ki Selo, sadece bizim öyle seslenmemize izin veriyordu.

"Burası gündüz farklı, gece farklı. Ece ile Efe altıdan önce gelmezler."

"Ben çalışmaya gelmiştim ama nedense burası o çalıştığım yer havasını vermiyor," diyerek surat astım.

"Sen Efe ve Ece ile çalışmayı seviyorsun. Ama hafta sonu başka ekip oluyor."

"Ay doğru!" dedim. Kendime bunu atladığım için kızarken Selo başını salladı. "Neyse, akşam görüşürüz," diyerek kafeden çıkarken Selo arkamdan el salladı.

Kafeden çıktığımda nereye gideceğimi bilemedim. İçim sıkılıyordu. Yapmam gereken şeyler olduğunu bildiğim hâlde yapmıyordum. Böyle saatlerce boş boş dolanasım geliyordu. Ya da ne istediğimi ben de bilmiyordum. Bu yüzden her şeyi boş verip öylece sokaklarda dolaşarak müzik dinledim.

Ertesi sabah normal vakitten erken kalkmıştım.

Tamam, hiç uyumamıştım. Bugün okulda oluşabilecek tüm olayları şimdiden tahmin edebiliyordum ve bunları düşünürken uyuyamamıştım.

Şimdi ise ellerimde Devrim'in verdiği sarı kurdeleli tokalar varken öylece aynaya bakıyordum. Kısa saçlarım çeneme bile gelmiyordu, kendim kestiğim için de darmadağınıktı. Yüzümde makyaj olmadığı için tüm duygularım ortaya seriliyordu.

Derin bir nefes alarak tokaları saçımın iki yanına taktım. Siyah saçlarımın üstünde sırıtan sarı tokalar bana o kadar yabancı geliyordu ki onları tutup fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Ellerimi yumruk yaparak kendimi kastım ve çantamı alıp odadan çıktım.

Dış kapıdan çıkacakken annemle babam karşımda belirdiler. Onları bir anda görünce şaşırarak geri çekildim.

"Hayırdır sabah sabah?" dedim.

"Konuşalım mı biraz, Nazlı?" dedi babam. Konya'ya gitmeden önce de konuşma meselesi vardı ve sonu, babamın para vermesiyle bitmişti. Dün de hâllerinde bir değişiklik vardı. Bir şeyler olduğunu sezmiştim.

"Kadın kabul etmedi, değil mi? Ona bakmaya devam edeceğiz?" diye sordum hayal kırıklığı ile.

"Hayır. O kadın hayatımızdan çıktı. Bu bizimle alakalı." Annemi ilk defa ciddi görüyordum. Ne söyleyeceklerse güzel bir şey olmadığı çok açık ve netti. Babamın dün ailecek dışarıya çıkalım

demesinden bunu anlamalıydım zaten. En son ne zaman dışarı çıktığımızı hatırlamıyordum. Biz hep borç ödemek için çalışmıştık.

"Konuşalım bakalım," diye mırıldanarak salona geçtim. Daha fazla ertelemenin hiçbir anlamı olmadığını çok iyi öğrenmiştim.

Üçümüz salona geçip oturduğumuzda ikisinden yine bir ses çıkmadı. "Evet, ne konuşulacak?" diyerek ikisini teşvik ettim. Birbirlerine bakarlarken bu bakışın *sen söyle* anlamına geldiğini çok iyi biliyordum. Yani benim kızacağım bir şeydi ve ikisi de bunu söylemeye cesaret edemiyordu.

Sonunda savaşı babam kazandı ve annem bana döndü.

"Taşınıyoruz."

"Ne?" dedim gülerek. O kadar saçma bir kelimeydi ki verebileceğim tek tepki buydu.

"Taşınıyoruz, Nazlı," dedi annem ciddiyetini bozmadan. Hayatım yeterince altüst olmamış gibi üstüne annem ile babam taşınacağımızı söylüyordu.

"Nereye? Ne taşınması? Ne oluyor?" diye sorularımı sıraladım. Tamam, yaşadığım şeyler hayatımı değiştirmişti ama taşınmak büyük bir olaydı. Bir insanın hayatı genelde taşındığında ya da yeni biri geldiğinde değişirdi. Bunu istemiyordum.

"Elâzığ'a," diyen babama karşı gözlerim sonuna kadar açıldı. Taşınmaktan kasıtları şehir değiştirmekti.

"Ne saçmalıyorsunuz siz ya!" Öfkeyle yerimden kalktım ancak annem benimle savaşmaya hazır bir hâldeydi. Babam da anneme destek çıkarken bu kararın bir anda alınmadığını, sadece bana en son söylenildiğini anlamıştım.

"Burada hayat çok pahalı. İstanbul'da bize yer yok."

"Ha Elâzığ'da var yani," dedim anneme. Sesimin alaylı çıkmasına engel olamadım.

"Evet, var."

"Yok," diye direttim. "Bana bir söz verdiniz. Ben üniversiteyi kazanıp bir yurda girene kadar burada kalacaktınız. Sonra istediğiniz yere gidebilirsiniz. Ama yazdan önce hayır."

"Sınavına Elâzığ'da da hazırlanabilirsin. Orada kazanıp buraya geri gelebilirsin," dedi babam. Ben onun yaptığı bir hatadan dolayı kendi hayatımı kenara koyup çalışırken babamın benim hayatımı hiçe sayarak bir plan yapmış olmasına inanamıyordum.

"Dönem ortasında şehir değiştirmekten bahsediyorsunuz. Nasıl hazırlanacağım sınava ben?"

"Sen neler yaşarken hazırlandın. Bu sana koymaz." Annemin lafı, tam kalbimin ortasına kondu. O kadar canım acıdı ki Hürü ve diğerlerinin saçlarımı mahvetmiş olması yanında hiç kalıyordu. Asıl şimdi saçlarım kesilmiş gibi hissetmiştim.

"Ağlamadığım için mi sırtıma yük bindiriyorsunuz?" Sesim son kelimede titrerken ağlamamak için kendimi kastım. Sonra *neden kasıyorum ki* diye düşündüm. Zaten ağlamadığım için bunları yapmıyorlar mıydı? Güçlü durduğum için *daha fazla yük alabilir* diye düşünüyorlardı. Onlara yorulduğumu göstermeye karar verdim.

Ağladım.

"İstemiyorum," diyen sesim çocuksu çıkmıştı. Dudaklarım titrerken gözyaşlarım daha da çoğaldı. Dursun istedim, bu yüzden sildim. Sildikçe çoğaldı. İçimdeki tüm o biriken yaşlar dışarıya fırlıyordu.

"Gitmek istemiyorum. Burada kalacağım. İstediğim bölümü kazanıp yurda yerleşeceğim."

"Gideceğiz!" diyen annem yerinden fırlamıştı.

"Sen değil miydin bana oku diyen! Okumak istiyorum anne. Bunu elimden alamazsın."

"Elâzığ'dakiler okumuyor mu? Bunu mu demek istiyorsun?" Lafı çeviriş şekline karşı öylece kalakaldım. Konuyu nasıl olur da buraya getirebilir, aklım almıyordu. Nefessiz kalmış gibiydim. O sinir olduğum gözyaşları daha da çoğalırken saçımı başımı yolup çığlık atmak istiyordum ama tek yaptığım öylece bakmaktı.

"Şu ellerime bak, Nazlı!" diyen annem temizlik yapmaktan parçalanmış ellerini gösterdi. "Geceleri her yerine merhem sürüp eldiven takarak yatıyorum çünkü o kadar çok acıyorlar ki uyuyamıyorum. Bir tek sen acı çekmiyorsun." Annem işaret parmağını

suçlayıcı bir şekilde bana doğru uzatınca kalbimin daha ne kadar kırılabildiğini tartıyor gibiydim.

"Bir tek sen yorulmadın. Biz de yorulduk." Annem daha fazla konuşamadan ağlamaya başladı. Onu ağlarken görmek beni daha çok ağlattı.

"Nazlı, İstanbul bizim için artık yaşanılabilir bir yer değil. Pahalı ve güç istiyor." Sözü babam devralırken ikiye karşı birdim. Karşıma geçmiş sıkıntılarından bahsediyorlardı. Ben zaten mutlu değildim ki...

"Hiç dışarı çıktığımı gördün mü benim?" diye sordu babam. "Çıkmadım çünkü çıkıp görüşebilecek bir tane bile arkadaşım yok benim. Ailecek kahve içelim dedim. Ne oldu? Elim boş döndüm. Tek yaptığım çalışmak, çalışmak, çalışmak... Yeter bıktım!" Babam yakalarını çekiştirirken onlara söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki...

Hepsini yuttum.

Yutkunarak onlara baktım. "Nereye gidiyorsanız gidin. Ben gelmiyorum."

Ve kapıyı çarparak çıktım.

Durağa doğru giderken gözyaşlarım öfkeden akıyordu. Onları sildim çünkü duraktakilerin Konya'da yaşanılanlardan dolayı olduğunu sanmasını istemedim.

Durağa geldiğimde gözüm ne Ahmet'i ne Can'ı ne Devrim'i ne de ötekilerini görmüştü. Hayatım yeterince boktan bir hâle gelirken bir de onları dert edemeyecektim. Üçünün de bana baktığını bildiğim hâlde kulaklıklarımı takıp müzik dinlemeye başladım.

"Beni Ağlatan Şarkılar" adlı çalma listeme tıkladım. İlk çıkan şarkı "Toprak Yağmura" olmuştu. Bu şarkıyı her Ahmet'i düşündüğümde dinlerdim ve bendeki yeri çok farklıydı. Bilmiyorum, en mutlu anımda bile bu şarkı çalınsa oturup ağlatacak kadar derindi. O yüzden birden kulaklarımı bu şarkı doldurunca burnum tekrar sızladı. Ağlamamak için o kadar kastım ki kendimi, dışarıdan gören biri çok daha farklı bir şey anlardı.

Neyse ki otobüs gelerek imdadıma yetişti. Herkes bindikten sonra binerek akbilimi birine verip önüme döndüm. Gözlerim Can'ın ela gözlerine çarptı. Tokalarıma bakıyordu. Tekrar toka takmaya başladığımı bile unuttuğum bir durumun içine girmiştim.

"Ne bakıyorsun?" diyerek Can'ı tersledim. Asabi sesime karşı gözlerini kırpıştırdı.

"Tokalar yakışmış, ondan," diye mırıldandı.

"Bakma! Çek gözlerini tokalarımdan! Seni de sevmiyorum, anla artık!"

"Bunu çok iyi anladığımı biliyorsun." Ahmet'ten bahsediyordu. Ahmet'e bakmamak için kendimi kastım. Can'ın yüzünde o alaylı gülümseme oluşmuştu, artık o gülümseme bana pislik gibi geliyordu.

"Ama çok sevme, Nazlı. Çok sevenlerin canı daha çok acır. Bazı şeyler çok sevmekten yapılır. Her şeyin fazlası zarar olduğu gibi sevmenin de fazlası zarardır."

"Ne zırvalıyorsun sen be[1]!" diye öfkeyle bağırdım. Etrafımızdakiler gülüşünce bu salakların neden güldüğünü de anlamadım.

"Hayır, böyle bir olayın ortasında nasıl akım yapmak aklına geliyor be kızım senin!" dedi GAL'dan biri. Neyden bahsettiğini bile anlamadığım için sinirim tepeme çıkmıştı. Kimsenin suratını görmek istemiyordum, bu yüzden etrafımdakileri ittirip yere oturdum. Başımı da otobüse yaslarken rahatladığımı hissettim. Müziğin sesini tekrar açarken Madrigal'dan "Dip" şarkısı kulaklarıma doldu.

Hayatımda hiç konsere gitmemiştim. Mesela bir Madrigal konserine gitmek isterdim. Arkadaşlarımla birlikte kol kola girip bu şarkıyı söylemek isterdim.

Hayatımda hiç lunaparka gitmemiştim. Atlıkarıncaya binip gondolda kusmak isterdim. Dönme dolaba binmek için ısrar etmek isterdim.

[1] *Kurtlar Vadisi* dizisinde Elif ve Polat karakterleri arasındaki akım olmuş diyalog. (Editör Notu)

Hayatımda hiç denize girmemiştim. Tuzlu suyun nasıl bir his olduğunu bilmek isterdim. Suyun kaldırma kuvvetini bizzat yaşamak isterdim.

Hayatımda hiç eve geç geldiğim için azar işitmemiştim. Babam saat geç olunca beni arayıp nerede kaldığımı sormamıştı. Oysa sormasını isterdim.

İstediğim o kadar çok şey vardı ki hangisine yetişeceğimi bilmiyordum. Sanki hayatı yaşamak için geç kalıyormuş gibi hissediyordum. Geçmişe dönüp baktığımda gençliğime dair hatırlayacağım tek şey çalışmak ve Ahmet'i sevmekten ibaretmiş gibi geliyordu. Ve bu da canımı acıtıyordu.

Hayatın yükü bedenimi taşıyamayacak kıvama gelince başım yana gitti. Yıkılacağım an bir bacak başıma destek olarak düşmesini engelledi. O bacağın kime ait olduğunu bilmiyordum ama destek olduğu için minnettar olmuştum. Ve ben okula gidene kadar başım o bacağa yaslı bir şekilde gözlerimi kapatarak müziğe kendimi verip dünyadan soyutlandım.

Birinin dürtmesiyle uyandım, otobüste uyuduğuma inanamıyordum. Kulaklıkları çıkarıp etrafıma bakındım. Okula gelmiştik ve Ahmet önümde eğilmiş omzumu dürtüyordu.

"Hadi iniyoruz," dediğinde gözlerimi kırpıştırdım. Başımı kaldırdığımda dibimdeki Devrim'i gördüm. Bacağıyla başıma destek olan kişi oydu. Kulaklıklarını takmış, bana hiç bakmadan dışarıyı izliyordu.

"Nazlı hadi!" Ahmet elimden tutarak yerden kaldırınca uyku sersemliğiyle hiçbir şey anlamadan elini tutarak otobüsten indim.

"İyi misin?" diye sordu Ahmet okula doğru yürürken.

"Evet. Yani sanırım. Ben de bilmiyorum," diye bir şeyler zırvaladım. Yüzümü sıvazlayarak kendime gelmeye, sertleşen omuzlarımı rahatlatmaya çalıştım. Birkaç esneme hareketiyle kendime geldim. Yanıma döndüğümde beni izleyen Ahmet'i görünce ne yapacağımı şaşırdım. Şaşkınca önüme dönmemle kıkırdayışını duydum. Bu ses kalbimi yumuşacık etti.

"Sence hangi dedikodu ön plana çıkacak?" diye sordu Ahmet merdivenleri tırmanırken.

"O kadar çok malzeme var ki millet hangi birini konuşacağını şaşıracak," dedim. "Ama bence en çok kıskanılan kişiye bulaşacak," diye bir tahminde bulundum. Yüzüne gülen insanların gerçek düşüncelerini düştüğün an anlayacaktın. İnsanlar benimle en fazla Kel Nazlı diye dalga geçip unutacaklardı çünkü bende kıskandıkları bir şey yoktu. Can'dan ölesiye korktukları için pek bir şey diyeceklerini sanmıyordum. Olan Hürü, Helya ve Ada'ya olacaktı. Bir ilişkide ya da başka bir olayda da hep kadınları daha çok yıprattıkları gibi bunda da böyle olacaktı.

Adam aldatırdı, *kadın kadınlığını yapmadı*, derlerdi. Çocukların başına bir şey gelirdi, *kadın annelik yapmadı*, derlerdi. Bir eve girdiklerinde eksik gördüklerinde, *kadın ev hanımlığını düzgün yapamıyor*, derlerdi. Biri tarafından tacize uğrardın, *kuyruk salladı*, derlerdi. Gülümsemezsin *suratsız*, gülümsersin *yollu*, derlerdi.

Adamın gözü başka kadına kaymasın diye çalış, çocuğun başarılı bir okula gitsin diye çalış, evin her an misafir gelmeye hazır hâlde olması için çalış.

Çalış. Çalış. Çalış.

Haklarını savunmak için çalış. Eşit haklara sahip olmak için çalış. Tacize uğramamaya çalış. Bir şeyleri başarmayı çalış.

"Of!" Başım tüm o *çalış* kelimesiyle çatlayınca kafayı yiyecek gibi oldum.

"Düşünmemeye çalış." Ahmet'in sözüyle irkilerek ona döndüm. Kafamdaki düşünceleri nasıl anlayabilmişti, inanın bilmiyordum. Ama beni anlamıştı.

"Bu mümkün mü?" dedim gülümseyerek.

"Zor ama mümkün."

"Nasıl?"

"Eskiden annemin yaptığı işi çok düşünürdüm. Çok kafa patlatırdım. Ne kadar düşünürsem düşüneyim annemin bırakmayacağını anladım. Ben de kucak açtım." Omzunu umursamazca silkerken nasıl gerçekten kabullendiğini anlayamıyordum.

Ahmet'e yıllardır âşıktım ama daha yeni tanıyor gibi hissediyordum. Uzaktan izlediğinle yakınına gelip gördüğün bambaşka bir şey oluyordu. Yani aşk bir yerde illüzyon gibi bir şeydi. Yanıltmaca olabiliyordu. Doğru mu değil mi anlamak için çok yakınına gelmek gerekiyordu. İşte evlenince aşk o yüzden bitiyordu. Çok yakınına geldiğin için gerçeği görebiliyordun.

"Kabullenmek öyle kolay bir şey değil," dedim sınıfa girerken.

"Bak," derken çantasını sırasına bıraktı. "Eğer sen kendi kusurlarını görüp onları dile getirirsen ve karşı tarafa da bunu önemsemediğini gösterirsen insanlar seninle uğraşmazlar," dedi. O sırasına otururken ben de kendi sırama oturdum.

"Nasıl yani?" diye sordum.

"İnsanlar o kadar stresli hayatlar yaşıyor ki kendi sıkıntılarını unutmak için başka şeylere bulaşıyorlar. Sen de o başka şey oluyorsun. Ne kadar çok karşılık verirsen o kadar karşı tarafı tetiklersin. O kadar karşı tarafın kafasını dağıtıcı *o şey* olursun. Ama karşılık vermezsen ve *evet böyleyim* dersen insanlar bırakır." Umursamazca omzunu silkince Ahmet'in neler yaşamış olabileceğini merak ettim. Sonuçta burada doğup büyümemişti, eski mahallesinde annesinin yaptığı iş biliniyor muydu yoksa başka bir şey var mıydı bilmiyordum. Ama böyle konuşabilmek için çok şey yaşamak zorunda olduğunu anlayabiliyordum.

Bu yüzden, "Çok zorlandın mı?" diye sordum. Ne dediğimi anında anlayınca yüzünde oluşan gülümseme, en mutsuz günlerimde hatırlamama sebep olacak kadar güzeldi.

"Zorlandım," diyerek dürüst oldu. "O kadar zorlandım ki çok kez intihara bile kalkıştım." Ahmet hakkında öğrendiğim bu yeni bilgi beni çok gafil avladı. Yaşadığım onca şeye rağmen bu düşünce içine girmemiştim. Hayat bir şekilde akıp gidiyordu. Ölecek kadar acıtan acı bile bir şekilde geçiyor ve yürümeye devam ediyordun. Hiçbir şey sonsuza dek kalıcı olmadığı gibi acı da kalıcı değildi. Ahmet'in bu konuda böyle hissetmesi beni tuhaf hissettirirken o hissin bir anda oluştuğunu ve her şeyin kısacık bir andan ibaret olduğunu biliyordum. Hani bazen insanlar diyor ya, *"Daha yarım saat önce görüşmüştük. Hiçbir şeyi yoktu. Ne intiharı?"* diye... İşte o

iş öyle olmuyordu. Anlık gelişiyordu her şey. Hayatımız birkaç saniyede kayabiliyordu. Bunun en büyük örneğini *Regional*'da Devrim bize yaşatmıştı.

"Peki, bu histen nasıl kurtuldun?" diye sordum kuru bir sesle.

Ahmet sıkıntılı bir nefes verdi. "Devrim şu an hepimizden nefret ediyor olabilir ama bir zamanlar bizi çok seviyordu. Öyle ki en zor zamanımızda yanımızda olup bize destek olmuştu." Bir zamanların ayrılmayan üçlüsü kim bilir birbirlerine nelerde destek çıkıp güçlü kılmıştı.

"Devrim iyi bir dosttu. Ama gördük ki şerefsiz bir düşmanmış." *Regional*'da yaptıklarına atıfta bulunarak bir zamanlar dostken anlattıklarıyla vurmasına kızdığını görebiliyordum.

Can sınıfa girince Ahmet ona dönerek gülümsedi. Can'a döndüğümde ruh gibi olduğunu fark ettim. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. Yüzü de ruh gibiydi, bana doğru öyle bir bakışı vardı ki sanki her şeyin sorumlusu bendim. Bir şey sormaya çekinir bir hâle gelerek önüme döndüm.

"N'aber?" diye sordu Ahmet.

"Bok gibi, sen?"

"Aynı." Can çantasını yere bırakıp sıraya oturdu. Yüzüme hiç bakmadan direkt tahtaya döndü.

Koridordan bağırışlar yükselirken üçümüzün de kafası merakla kapıya döndü.

"Sence hangisi?" diye sordu Can boş bir sesle.

"Ada?" diye bir tahmin yürüttü Ahmet. Can onun ismini duyunca yerinden öfkeyle kalktı. Koşarak sınıftan çıkınca Ahmet de peşinden gitti. Can şu an her şeyin sorumlusu olarak Ada'yı, yani Fake Naz'ı görüyordu. Fake Naz'a nasıl davranacağını merak ederek yerimden kalkıp sınıftan çıktım.

Herkes Ada'nın olduğu sınıfın kapısına toplanmıştı. Can herkesi yararak içeriye girince Ahmet de onu takip etti. Ben de açılan boşluktan faydalanarak içeriye girdim.

Ada'nın sırası patlıcan doluydu. Aptal erkekler tuhaf hareketler yaparken Ada ağlamaktan kızarmış yüzüyle onlara bakıyordu.

Can tam karşısında durdu. "Niye ağlıyorsun lan Feyko?" diyerek omzunu ittirdi.

"Ne diyorsun anlamıyorum bile!" diye bağırdı Ada.

"Patlıcandan anlarsın sen. *Sexting* yapmaktan, sapık gibi izlemekten, aşkını haykıramamaktan ya da çok sevmekten." Sanki o sırada oturan bendim ve bu lafları Can bana söylüyordu. Devrim'in gösterdiği buydu ama oysa onunla bunları yapan kişi Ece'ydi. Ayrıca Can'ın sandığı gibi onu sapık gibi izlemiyorduk.

"Ada'ya diyeceğine kendine baksana sen." Ada'nın sınıfından bir çocuk alayla konuşup sırıttı.

"Bakıyorum zaten puşt," dedi Can ona dönerek. "Babamla en yakın arkadaşım aynı kızla yattılar. Ve ben kızlara dokunmaya çekiniyorum. Eee?" Başını sallarken çocuklar alayla güldü fakat Can kendisine zerre etki etmiyor gibi davranıyordu. Hatta belki de etmiyordu çünkü çok rahat duruyordu.

"Umursamıyor gibi yapıyorsun ama için içini yiyor," dedi gülerek. Ahmet ile Can'da hiçbir değişim yoktu.

"Biriniz tuvalette elin orospusu ile iş görür, öteki kızlara dokunamaz." Çocuk, Ahmet ile Can'ı gösterirken onlara karşı büyük bir nefret beslediğini anlamıştım. Adını bile bilmiyordum.

"Sana da gün doğdu tabii. *Kanka kanka* diye etrafımızda dolaşıyordun. Şimdi eline fırsat geçti."

"Ne dolaşacağım lan ben sizin etrafınızda?" dedi çocuk öfkeyle. Can onu sinirlendirdiği için mutluydu. O zaten böyle biriydi. Başkasının onu sinirlendirdiğini göstermez ve bu zevki yaşatmazdı. Fakat karşı tarafı da öyle bir sinirlendirirdi ki bundan zevk aldığını fazlasıyla belli ederdi.

"Ya bir siktir git," dedi alayla. "Hürü'ye yıllardır âşıksın. Şimdi sana yüz verse anında yatağa atmak istersin ama benimle kanka olmak için de can atıyorsun. Eee? Ne farkı var şimdi bunun Ahmet'ten?" Sınıfta kahkaha sesleri oluşunca çocuk öfkeden kırmızıya dönmüştü. Can'a saldırmak istediğinde Can onu sırasına ittirerek buna izin vermedi. Sırasında hıçkırarak ağlayan Ada'ya geri döndü.

"Bana bak Feyko, ağlamayı kes. Zaten bunların hepsi senin yüzünden oldu. Bi..."

"Niye Feyko'nun yüzünden olmuş?" diyerek sözünü kestim. Ada'ya kızıyor olabilirdi ama tüm o sözler bana söyleniliyordu.

"Onun ne suçu var? Devrim onunla diyelim ki konuşmadı. Yine de sen, Ahmet ve Helya hakkındaki gerçekleri anlatacaktı."

"Bok anlatacaktı," dedi Can bana dönerek.

"Bu geri zekâlı, düşmanını tanımadan tehdit etmeseydi anlatmayacaktı." Can bana bakıyordu ama eliyle nefretle Ada'yı işaret ediyordu. O elin de işaret ettiği kişi ben olmalıydım. O yüzden elini tutup kendime çevirdim.

"Farz et ki o bahsettiğin Fake Naz benim. Hadi cümlelerini bir kez daha sırala. Söyle. Yüzüme karşı. Âşık olduğun kıza karşı." Son cümleyi büyük bir cesaretle söylediğimde ben bile bu duruma şaşırmıştım. Can'ın bana âşık olduğunu bile algılayamamışken bunu sesli söylemek çok tuhafıma gitmişti.

"Hadi söyle," diye direttim.

Can ağzını açtı ama bir şey diyemeden tekrar kapattı. Hiçbir şey diyemedi.

"İşte sevince böyle oluyor, Can. Gözün hiçbir şey görmüyor. Belki de çok büyük bir yanlış yapıyorsundur ama o an sana yanlış gibi gelmiyor. Sevince her şeyi mübah görüyorsun. Bambaşka bir duygu içerisine giriyorsun. Ve bu sadece bir insanı sevmekle alakalı değil. Parayı çok seversin, para için yanlış şeyler yaparsın. Başarıyı seversin, bazen bile bile hileye başvurursun." Sevgi aslında çok güçlü bir şeydi. İnsana her şeyi yaptırtabilecek kadar yüksek bir gücü olduğunu düşünüyordum ve bu bazen beni korkutuyordu. Kim bilir bilmediğimiz ama sevgi için yapılan neler vardı.

Sahi neler vardı? Söylesenize bana.

Birçok icadın temelinde bile sevmek yatmıyor muydu? Hani işini seversen verimli çalışırsın derlerdi. Sevmezsen zehir gibi gelirdi.

"Ha diyorsun ki sevdikleri için işlenen cinayetleri de hor görmeyelim. Adam karısını o kadar seviyordu ki başkasının sevmesine dayanamadı ve öldürdü. *Adam âşıktı*, diyerek haklı bulalım." Can'ın yorumuna karşı verecek cevap bile bulamadım. Her şeyi

kendince öyle çarpıtıyordu ki bazen nasıl bir akla sahip olduğunu anlayamıyordum.

"Onu kastetmiyorum, Can."

"Yoo, gayet de yol ona çıkıyor," dedi alayla. "Şu Feyko'nun yaptığı..."

"Beni işaret et," diye sözünü kesip parmağını kendime doğrultum. Ellerimiz birbirine değince gözlerindeki saniyelik değişimi fark ettim.

"Fake Naz benim farz et. Hadi söyle yüzüme karşı."

"Yanlıştı. Kabul et," dedi ciddi duran sesiyle. "Yaptığın şey yanlıştı. Âşık olduğun için eğlenceli gözüküyordu ama yanlıştı. Aşk cinayetinden bir farkı yoktu. Tetiği çekmedin ama kurşunları Devrim'e verdin." Sözleri kalbimi çok yaralasa da bu doğruyu söylediğini değiştirmiyordu. Yüzüme karşı söylenilen yanlışlar canımı acıtıyordu ama beni büyütüyordu.

"Teşekkür ederim."

"Niçin?"

"Acıtsa bile doğruyu söyleyerek o perdeyi kaldırdığın için."

Akşam kafeye giderken kafam Can'ın sözleriyle dolup taşmıştı. Yanlış yaptığımın farkındaydım. Sadece bunu sesli bir şekilde dile getirmiyordum. Can'dan duymak, yaptığımın yanlış olduğunu daha iyi anlamamı sağlamıştı.

Bir zamanlar Efe'yi diktiğimiz koltuğa oturup Snapchat'e girdim. Orada sadece Nazlı hesabı vardı.

"Doğru olanı yaptın, Nazlı," diye kendimi telkin ettim. Silmek ve yoluna bakmak en doğrusuydu. Çok istediğin bir şeyden vazgeçmek bazen zor ama olması gerekendi. Ve ben bunu da başarmıştım.

"Aferin sana, Nazlı," diyerek kendi sırtımı sıvazladım. O sırada kapı açılıp Efe içeri girdi. Bu hâlimi görünce tuhaf bir şekilde baktı.

"Hayırdır? Sonunda kafayı mı sıyırdın? Ayrıca saçların güzel olmuş." Birkaç tutamı parmağına doladı. Sırıtarak geri çekilip ti-

şörtünü çıkardı. Kaslı vücudunu ortaya sermesiyle kendimi ona bakarken buldum. Yapılı, şekilli bir vücudu vardı. Vücudundaki yara izlerine rağmen gayet güzeldi.

"Âşık olma bana liseli." Sesiyle kendime gelip başımı salladım.

"Ne alaka?" diyerek baygın bir bakış attım.

"Çünkü seni ağlatmak istemiyorum." Saçlarımı karıştırıp odadan çıkınca arkasından bakakaldım. Her şey bana 1 Milyoncu'yu mu hatırlatıyordu yoksa ben mi kafayı sıyırıyordum, gerçekten bilmiyordum.

"1 Milyoncu Devrim. Hayır, kendine gel." Kendimi tokatlayarak aklımdan 1 Milyoncu'yu çıkarmaya çalıştım. İçeriye giren Efe, bu sefer kendimi tokatladığımı görünce şoke olarak kaldı.

"Kızım, mal mısın lan? Bir sırtını sıvazlıyorsun bir kendini tokatlıyorsun."

"Hayat gibi," diyerek yerimden kalktım. "Önce sırtını sıvazlatır, sonra yüzünü tokatlatır."

"Felsefe dersinden hep çakardım, biliyor musun? Lisedeyken felsefe hocasını kendime âşık ederek geçmiştim. Güzel kadındı." Çapkınca sırıtmasıyla onun aşk hayatını dinleyemeyeceğimi anladım. Telefonu cebime koyup odadan çıktım, o da unuttuğu önlüğünü alarak benimle birlikte çıktı.

"Seni ağlatmak istemiyorum derken neyi kastettin?" diye açıkça sordum. Artık hayatımda oyun ya da yalan istemiyordum. Kafamda kurmadan aklımdakini direkt söyleyip düşüncelerini bilmek istiyordum. Acıtacaktı ama bir zaman sonra buna da alışacaktım.

"İyi bir sevgili değilim ben. Ayrıca sana âşık değilim. Yani bana âşık olsaydın muhtemelen seni kullanırdım. Sen de ağlardın." Açık sözlülüğü karşısında kısa bir an duraksasam da sonra kendimi toparlayıp başımı salladım.

"Duygularını açıkça belirttiğin için teşekkür ederim," dediğimde bu komik gelmiş olacak ki güldü.

"Bir şey değil," diyerek masalarına yöneldi ve kızların siparişlerini aldı. Kızlarla flörtöz bir şekilde konuşan Efe'ye baktım.

Hayır, 1 Milyoncu Devrim'di. Konu kapanmıştır.

Kafe bugün aşırı yoğundu. Öyle ki tuvalet molası bile verememiştim. Son saatlerde gelen müşterilere sıkışık olduğum için güler yüzlü davranamamıştım. Buradaki insanlar ne kadar nazik olursan o kadar çok para veriyordu ve kıvranıp üfleyen benden gıcık kapmışlardı.

Son müşteri de hesabı ödeyip kalkınca koşarak tuvalete girdim. Klozete oturup mesanemi rahatlatırken gözlerim resmen arkaya kaymıştı. O kadar sıkışıktım ki biri karnıma yanlışlıkla vursa her yere yapabilirdim.

İşim bittikten sonra ellerimi yıkayıp tuvaletten çıktım. Tuvalet kapısında bekleyen Efe ile çarpışmamak için kendimi son anda geri çektim.

"Ne bekliyorsun burada sapık gibi?" dediğimde bahşişi bana doğru uzattı.

"Ece alacaktı, elinden zor kaptım."

"Yalancı! Asıl sen alacaktın," diyen Ece ellerindeki bulaşıklarla yanımızdan geçip mutfağa girdi. Efe'nin elindeki bahşişleri alıp cebime koydum.

"Kameradan bakıp adam ne kadar koymuş kontrol edeceğim. Eksik çıkarsa senden bileceğim," dedim.

Çok Amaçlı Oda'ya girerken Efe de kıkırdayarak arkamdan geldi. Dolabın arkasına geçip üzerimi değiştirdim. Sigara kokusundan arınmış olmak beni rahatlatmıştı, koltuğa oturup başımı geriye yasladım. Beş dakika dinlenmem gerekiyordu. Ondan sonra son otobüsü kaçırmamak için koşmalıydım.

Kapı açılırken içeriye girenin Ece olduğunu şarkı mırıldanmasıyla anlamıştım.

"Üf!" Efe'nin üflemesiyle gözlerimi açtım. Ece odada yarı çıplak dururken onun bu hâllerine artık alıştığımı fark ettim.

Efe bir sigara yakıp camı açtığında Selo içeriye girdi. Ece tam da tişörtünü giyiyordu. Selo onu öyle görünce gözleri kocaman açıldı ve geri gitmeye çalıştı.

"Giyindim. Gel, gel," dedi. Selo, Efe'ye yan bir bakış atınca Efe, başını başka bir tarafa çevirdi.

"Ece ortalıkla öylece giyinemezsin," diyen Selo'nun sesi çok sertti.

"Ortalıkta değilim ki. Odadayım."

"Efe de var odada."

"Eee?"

"Ne eee? Erkek o. Yarı çıplak dolaşamazsın yanında!"

"Aman!" Ece elini sallarken Selo'nun neye bu kadar kızdığını anlayamamıştım. Ece'nin rahatlığına mı yoksa Efe'nin burada oluşuna mı kızgındı bilmiyordum. Onu geçtim, bu konular neden Selo'yu alakadar ediyordu?

"Ece'ye karışman normal mi?" derken sesim çok çekingen çıkıyordu. Selo iyi olabilirdi ama tersi fena bir adamdı. Karanlık işler yapan kişilerin geldiği, bir kafe işleten birinden dünyanın en iyi adamı olma performansını bekleyemezdin zaten.

"Yani o sadece senin çalışanın?" dedim soru sorarcasına. Efe ile Ece anlamlı bir şekilde Selo'ya bakınca hemen duruşunu düzeltti. Üçü arasında bir şeyler döndüğünün pekâlâ farkındaydım. Beni dâhil etmemelerinin sebebi, ya beni tanımamaları ya aralarında çok kötü bir şey olması ya da yaşımın küçük olmasından kaynaklandığını düşünüyordum. Zaten bana bulaşmadığı müddetçe de ne olduğunu bilmek istemiyordum.

Ama aklıma gelen bir fikirle başımı kaldırıp Selo'ya baktım.

"Diyelim ki ben burada tek yaşıyorum ve on sekizim. Bu arada bir ay sonra on sekiz oluyorum, yani reşidim."

"Selo, liseli seni pezevenk sanıyor. Ece'yi de sattığın kızlardan biri."

"Ne!" Efe'nin lafına karşı üçümüz aynı anda bağırırken Efe sigarasını büyük bir zevkle içti.

"Keyfim şimdi yerine geldi. Evet liseli, seni dinliyoruz." Sigarasını söndürüp camı kapattı. Saçlarını karıştırarak bize dönmesiyle az önceki cümlenin şokunu zor atlattım.

Efe şaka yapıyordu, değil mi?

Yani herkes her şeyi o kadar alaya vuruyordu ki hangisi doğru hangisi şaka anlayamıyordum.

"Neyse," diyerek başımı salladım. "Farz edelim ki ben tekim. Buradan kazandığım para ile geçinebilir miyim? Hem okuyup hem çalışarak kendimi geçindirebilir miyim?"

Merakla onlara bakınca birbirlerine baktılar. Konu nereden çıktı anlamadılar ama yardımcı olmaya karar verdiler.

"Nasıl bir hayat tarzı istediğine bağlı. Daha doğrusu hayat standardı," dedi Efe.

"Öyle yüksek bir standart istemiyorum. Başımı sokacağım bir ev, karnım doysun, okul param çıksın yeter," diyerek omuz silktim. Hiçbir zaman fazla para isteyen biri olmamıştım. Bundan sonra olur muyum bilmiyordum çünkü sürekli değişebiliyorduk.

"O zaman burada kazandığınla geçinebilirsin bence," dedi Efe.

"Hayırdır? Bir durum mu var?" Selo kaş göz işareti yapınca ona baktım.

"Şu an yok ama olabilir," diye mırıldandım.

"Öyle bir şey olursa bana gel. Yardımcı olurum. Şu iki velede olduğum gibi." Selo omzumu sıkıp odadan çıkarken ona teşekkür bile edemedim. Gözlerim şaşkınlıkla açılmış, Selo'nun duygularını bilerek gizlediğini anlamıştım.

"Neyse, kötü düşünceleri ne yapıyoruz? Hop arkaya atıyoruz!" Ece eliyle arkaya atma işareti yaparak yanıma geldi ve şeker bir şekilde gülümsedi.

"Eee? 1 Milyoncu ne yapıyor? Bu arada saçların çok güzel olmuş kız. Yakışmış sana. Tokalar da tatlı. Bir yerden tanıdık geliyor ama çıkaramadım." Tokalara dokunurken kaşlarını çattı. O kadar eskiydi ki çocukluğuna ait olabilirdi.

"1 Milyoncu ifşalandı."

Ece'nin elimi tutan eli donup kaldı. "Ne?" dedi şaşkınca.

"Bil bakalım kim çıktı? Gerçi onunla karşılaştınız ama hatırlamazsınız," diyerek elimi salladım.

"Kim çıktı peki?" Efe kaşlarını çatarak bana baktı. Kollarını göğsünde bağlayarak konuya ilgisi olduğunu belli ediyordu.

"Devrim," dediğimde ikisinin de ağzı yere düşecek sandım.

"Devrim Yakut mu?" Ece'nin şoke çıkan sesiyle gözlerim sonuna kadar açıldı.

Ona döndüm. "Hatırlıyor musunuz?" diye sordum.

"Devrim Yakut, 1 Milyoncu muymuş?" Efe şüpheli bir şekilde konuşuyordu. İnanamıyor gibiydi.

"Ben şimdi Devrim ile mi *sexting* yaptım? Yuh amına koyayım!" Ece *Çığlık* tablosunu resmedecek bir hâlde ayağa kalktığında onu nereden tanıdıkları merakı daha da çoğaldı.

"Ya siz bu Devrim'i ne kadar tanıyorsunuz?" diye direttim.

"Ulan Yakutları tanımayan mı var? Selo'nun özel müşterisi." Efe beni aydınlatınca nereden tanıdıkları artık daha mantıklı gelmeye başlamıştı.

"Oha! Oha! Oha! Ben Devrim ile *sexting* yaptım. Ne kadar sesli söylesem de mantıklı gelmiyor." Ah, onu bir de bana sor Ece. Beni gülümseten çocuğun Devrim olduğuna inanamıyordum. Tokaları sevdiren, eğlendiren, akıl veren kişi Devrim'di. Sanırım yıllar geçse de bunu anlayamayacaktım.

"Peki, nasıl anladın Devrim olduğunu?" Efe'nin merakla sormasıyla bu konuya haddinden fazla ilgili olduğunu düşündüm.

"Konya'da mesajlaştık. Artık seni tanımak istiyorum dedim, o da ben seni buldum, dedi. Sonra ertesi gün maç öncesi kendini açıklayarak Fake Naz'ı ifşaladı."

"İfşalandın mı!" İkisi aynı anda bağırıp birbirine baktı ve "Cips, kola, kilit!" dedi.

"Önce ben dedim!" Yine aynı anda konuşunca sinirle inleyip birbirlerine baktılar.

"Taş, kâğıt, makas oynayalım. Kazanan alır." Efe'nin fikrine karşı Ece başını sallayıp, "Anlaştık," dedi. Ellerini yumruk yapıp ortaya getirdiler ve taş, kâğıt, makas oynadılar.

Ece makas yaparken Efe taş yapmıştı. Ece'nin makasına vurup kırarak zafer dansı yaptı. Ece ise söylenme dansı yaptı. Yani anlayacağınız ilgi ışığı bende kısa bir an kadar sürdü. Sonra tekrar gitti.

"Tamam, sendeyiz," diyen Efe az önce aptal gibi dans etmemişçesine büyük bir ciddiyetle baktı. "Sonra?" diye sordu.

"Ben ifşalanmadım. Daha doğrusu Devrim beni okul arkadaşlarından Ada ile karıştırdı. Ada'nın parfümü o an yoktu ve Ece'nin bana hediye ettiği parfümü kullandı. Sonra Devrim onu ben sanarak ifşaladı."

"İyi de niye böyle bir şey yaptı?" Başta Efe'ye cevap vermek istedim. Hatta bunun için ağzımı da açtım. İkisi de merakla ağzımdan çıkacak kelimelere bakıyordu ancak onlar her şeyi anlatmayıp kendilerini gizlerken benim bu kadar kendimi ortaya dökmemin adil olmadığına karar verdim. Bu yüzden ağzımı tekrar kapattım.

"Bir şeyler oldu işte," diyerek elimi salladım.

"Vay! Liseli büyümüş," dedi Efe sırıtarak. Yorumunu cevapsız bıraktım. Ece de gülümsemiş, yaptığıma alınganlık etmemişlerdi.

"Ne olduğu umurumda değil ama 1 Milyoncu'nun Devrim olması imkânsız," dedi Ece.

"O. Hesabı paylaştı. Gösterdi kendini."

"Değil. Yıllardır Devrim'e âşık olan biri olarak söylüyorum ki sinemadaki kişi Devrim olamaz."

"Sen Devrim'e mi âşıksın?" İğrenerek Ece'ye baktım. "Devrim sevilebiliyor mu?"

"O surat ifadeni düzelt yoksa senin ağzına sıçarım, Nazlı!" Ece bana dirseğini gösterince yüzümü kapatarak gelecek darbesinden saklandım. Yani Ece'nin ona âşık olmasına ayrı, birinin Devrim'e âşık olmasına apayrı şaşırmıştım. Beklenmedik bir şeydi.

"Sinemadaki kişi Devrim olmayabilir ama 1 Milyoncu hesabını yöneten kişi Devrim'di," dedim. Nasıl ki sinemadaki kişi Ece ise oraya da Devrim yerine başka biri gitmiş olabilirdi.

"Ben Devrim'in ayak izlerini bile bilirim. 1 Milyoncu o olamaz. Öyle şeylerle uğraşacak biri bile değil."

"Ece, ısrar etme. Kız o diyor işte." Efe ona vururken Ece ısrarcı bakışlarını üzerimde tutmuştu. Harika, şimdi kafam tekrardan allak bullak olmuştu.

"Yani Devrim neden öyle bir şey yaptı bilmiyorum ama nasıl ki karşı taraf Fake Naz'ı yanlış kişi sandıysa sen de öyle sanıyor olabilirsin."

"Ay, iyice kafam yandı. Yeter!" Yerimden hızla kalkıp ikisini de ittim. Eşyalarımı dolaptan alıp çantama tıktım.

"Olsun ya da olmasın fark etmiyor. Bu konu burada bitti. Zaten hesabı da kapattım. Artık duymak istemiyorum! Yarın görüşürüz." Dolabı sertçe kapatıp yanlarından ayrıldım. İkisinin de şaşkınca birbirine baktıklarını görsem de ses etmedim.

Kafeden çıkıp durağa yürürken düşünceler kafamı işgal etmişti. Biten bir meseleyi düşünmenin hiçbir anlamı yoktu. Devrim olsun ya da olmasın. Fake Naz hesabı kapamıştı ve sonsuza dek öyle kalacaktı.

BÖLÜM 2

kimsin sen?

Sabah kalkarken üzerimde öyle bir yorgunluk vardı ki yataktan hiç çıkmak istemiyordum. Bunun nedeninin yorgunluktan ziyade depresyon olduğunu anlayabiliyordum. Fakat şu an depresyona girme lüksüne sahip olmadığım için duygularıma eziyet ederek yataktan kalkmıştım.

Evden çıkarken annemle kapıda karşılaştım. Elinde temizlik kovaları vardı ve yorgun bir şekilde içeriye giriyordu. Gözlerim ellerine kaydı. Yaraları tekrar soyulmuş ve kanıyordu. Resmen temizlikten parçalanmıştı. Gözleri yorgunluktan kapanıyordu.

"Okula mı?" diye sordu annem ama o kadar uykuluydu ki ne sorduğunun farkında bile değildi.

"Evet."

"İyi. Allah zihin açıklığı versin." Annem kovayı kenara bırakıp odasına giderken arkasından baktım. *Burada kalmakta ısrarcı olarak bencillik mi ediyorum*, diye düşünmeye başlamıştım. Onların acı çekmesini istemiyordum ama buradan da gitmek istemiyordum. Herkesin kendi istediği hayatı yaşayabilmesi için ayrılması gerekiyordu. Tek başıma bir hayat süreceksem de çok çalışmam gerekiyordu. Zor olacaktı ama kendi seçimim olduğu için beni yine de mutlu edecekti. Bunun bilinci ile evden çıktım.

Aşağı merdivenleri inerken arkamdan gelen ayak sesleriyle arkamı döndüm. Beni gören Devrim olduğu yerde durdu. Artık gözüme korkutucu gelmiyordu. Ona karşı duygularım değişmişti.

Gülümseyerek, "Günaydın," dedim. Hayatım boyunca ona bu kelimeyi kullanmadığım için şaşırıp kalmıştı.

"Günaydın," diyen sesi bile durumu garipser biçimdeydi.

Yürümeye devam ederken ben yanıma gelmesi için bekledim. Aynı basamağa geldiğinde adımlarına ayak uydurarak ilerledim.

"Okulda çok kızdılar mı? *Regional*'daki olaylardan dolayı?" diye sordum.

"Benimle mi konuşuyorsun sen?" Kendini gösterince başımı salladım.

"Neden?"

"Ne neden?"

"Neden benimle konuşuyorsun?"

"Neden seninle konuşmayayım?"

"Benden nefret edersin de ondan."

"Çünkü sen, senden nefret etmemi istiyordun. Ne zaman sana karşı nefretim azalsa inatla bir şey yaparak daha çok nefret ettiriyordun." Açıklamam ile gözlerimin içine baktı. Bir şey söylemek için açtığı ağzı, Can'ın evden çıkmasıyla kapandı. Başını sallayarak adımlarını hızlandırıp önden koşarak gitti.

Neydi bu şimdi?

Devrim'i çözebilmek, bu hayatta yapabileceğim en zor şeylerden biriydi. Ama başaracaktım. Beni kendinden uzak tutmasına ya da korkutmasına müsaade etmeyecektim. Artık değil.

"Bakıyorum Devrim ile iyi anlaşıyorsunuz." Can'ın sesiyle ona döndüm. Devrim'den aldığım nefret duygusunu ona yöneltmiştim.

"O gözlerle bakma bana," dedi sinirle.

"Hangi gözlerle?"

"Nefret barındıran gözlerle. Sevdiğim insanın bana nefretle bakmasını istemiyorum." Onu çok iyi anladığım için bir şey diyemedim. Ahmet de kendisini seven Fake Naz'a nefret besliyordu. O gözlerle bakmasa da kelimeleriyle yaralamıştı. O acı öyle derindi ki şimdi bile bıçak gibi nefesimi kesiyordu. O yüzden Can'a öyle bakmayı kestim.

"Seni sevmek istemiyorum, Nazlı. O yüzden lütfen ama lütfen kendini benden soğut. Senden nefret etmemi sağla."

"Sorun benim sana karşı davranışlarım değil, Can. Sorun senin duyguların. Ben dünyanın en kötü şeyini yapsam da beni sevmeye devam edebilirsin." Karşı tarafın yaptıklarından dolayı duygularımız değişmezdi. Biz değiştiğimiz için duygularımız değişirdi. Ahmet'in bana yaptığı onca şeye rağmen hâlâ onu sevmeye devam edebiliyordum. Birinin aldatılmasına rağmen devam etme kararı almasının altında da sevmesi yatıyordu. Annemin ellerinin parçalanacak kadar çalışıp yine de babamı bırakmamasının sebebi de onu çok sevmesinden geçiyordu. Ama annem sevmeyi bırakırsa, değişirse o zaman babamı bırakması saniyeler sürerdi. O yüzden benim Can'a kötü davranmam hiçbir şeyi değiştirmezdi. Aynı kalsam da değişsem de ona müdahale edemezdim.

"O zaman dua et de duygularım değişsin." Yanımdan geçip gidecekken kolundan tutarak onu durdurdum.

"Neden duygularının değişmesini istiyorsun? Beni sevmek bu kadar mı iğrenç?"

"Hayır, tam tersine harika bir şey." Beklenmedik olumlu cevabı beni gafil avlamıştı, içimde dışarıya çıkmayı bekleyen sevgi köşesi birden tozlarını silkeledi.

"Madem harika, neden istemiyorsun?"

"Çünkü canını yakacağım, Nazlı." Cesur bir şekilde kurduğu cümleyle o dışarı çıkmak için hazırlanan sevgi köşesi tekrar saklanarak tozlarını üstüne ekledi.

"Seni severken canını yakmak çok zor olacak. O yüzden seni sevmek istemiyorum." Bir sevgi vardı ama yanında acıyı da getiriyordu. Sadece sevgiden oluşan bir duyguyu bahşedemez miydi? İlla yanında promosyonmuş gibi acı da geliyordu. Devrim tokaları canımın daha çok acımaması için vermemişti ama canım daha çok acımıştı. Babam geleceğimde para sıkıntısı çekmeyeyim diye bu yola girmişti ama daha çok para sıkıntısı çekmiştim. Can beni sevdiğini söylüyordu ama canımı acıtacağını söylüyordu.

"Öyle mi?" dedim nefretle. Kolunu bırakıp önüne geçtim. "Hadi dene, Can. Canımı acıt. Kır kalbimi."

"Kıracağım."

"Ben de seni kendime öyle bir âşık edeceğim ki o kırdığın kalp için en çok sen acı çekeceksin."

Okula geldiğimde Can ile karşılaşmamak için çantamı bırakıp test kitaplarını alarak kütüphaneye gittim. Dersler başlamadan önce burada herkesten uzak bir şekilde sınava çalışacağımı umuyordum.

Tabii sadece ummakla kaldım.

Kütüphaneye girdiğimde bir grup kızın otururak tek başına oturan Hürü'ye baktıklarını gördüm. Hürü kimseyle ilgilenmiyormuş gibi yaparak kulaklığını takmış test çözerken etrafı önemsediğini biliyordum.

Ama ne vardı biliyor musunuz?

Yaşadığı şeyler için zerre üzülmüyordum. Gerçekten. Bu beni kötü biri ya da merhametsiz yapar mıydı bilmiyorum ama hiç üzülmüyordum. İçimden gelmiyordu. Bir erkek için benim en büyük travmalarımdan birini kullanarak saçlarımı mahvederken güldüğü o anlar gözümün önüne geldikçe nefretim daha da çoğalıyordu. Ona karşı hiçbir duygu beslemek istemiyordum. Yaşadığı şeyler için sevinmiyordum. Keşke yaşamasaydı ama üzülmüyordum da.

Ondan uzak bir masaya oturup test kitaplarımı çıkararak kulaklığımı taktım. Matematik sorularının içinde kendimi boğmaya başladım.

Üçüncü soruya geçmiştim ki diğer masada oturan kızların yüksek sesinden rahatsız olarak onlara döndüm. Birbirlerine vurarak Hürü'yü gösteriyor, yanına kimin gideceğine karar vermeye çalışıyorlardı. Sonunda ortadaki kız cesaretini toplayıp kalktı ve Hürü'nün yanına gitti. Hürü istifini bozmadan ona baktı.

"Hürü, geçenlerde Can şu tişörtü giymişti," diyerek telefonunun ekranını ona gösterdi. "Sen şimdi ondaki her kıyafeti alıyorsun ya... Markasını biliyorsundur. Sevgilime almak istiyordum. Markası ne?"

"Senin sevgilin onu sevmez canım," dedi Hürü duruşunu bozmadan. "En son onunla öpüştüğümüzde üstünde o marka yoktu. Ama senin ağzının kokmasından çok dert yanıyordu."

Gözlerim sonuna kadar açılırken diğer kızlar kahkaha atmaya başladı. Hürü'nün yanına giden kız neye uğradığını şaşırmıştı, böyle bir atak beklemiyordu. Yüksek ihtimalle Ada'nın yaptığı gibi ağlayıp gitmesini bekliyorlardı.

"Hayırdır, Helya'nın mesleğine mi başladın? Bir de harika bir şeymiş gibi anlatıyorsun?"

"Git sevgiline söyle. Bana gelen oydu. Valla o kadar iğrençti ki üzerine para verse bir daha onu öpmem. Hadi şimdi ağlama köşesine geç," diyerek kıza başıyla arkadaşlarını işaret etti. Kız o kadar sinirlendi ki Hürü'nün saçlarına yapışacaktı. Bunu fark eden Hürü buna fırsat vermeden ayağa kalkıp kızın suratına tokadı geçirdi. Kızın eli yanağında kalırken Hürü eşyalarını topladı. Yanımdan geçtiği sırada göz ucuyla bana baktı.

Belki de onun gibi olmalıydım.

Beni odada sıkıştırıp mahvederken ağlamak yerine sonuna kadar savaşmalıydım. Ya da saçlarımı keserek onlara kazandığını düşünmelerini sağlamamalıydım. Tüm yapıştırıcıları çıkarıp boyaları temizleyerek dimdik ayakta durmalıydım. Hürü öyle yapıyordu. Yanlış yapsa bile düştüğünü göstermiyordu. İnsanlar bir iki defa uğraşıp onu rahat bırakacaktı. Belki sadece kendini yıpratacaktı ama bazen insanların yıpratmasındansa kendini yıpratmak daha korunaklı geliyordu.

"Orospu kaltak ya!" dedi kız ağlayarak. Hürü'nün dediği gibi ağlama köşesine geçince arkadaşları ona destek oldu.

"Kendince dimdik ayaktayım imajı çiziyor. Boş ver."

"Gerçekten öpüştüler mi dersiniz?"

"Saçmalama."

"Ağzım kokuyor mu benim?" Kız burnunu çekerek konuşurken arkadaşları başlarını olumsuz manada salladı. Hürü onu harika bir şekilde manipüle etmişti.

Başkalarının işlerine karışmamaya karar verip kendi dersime döndüm ve matematik soruları içerisinde kendimi kaybettim.

Öğle arasına geldiğinde Ahmet ile Can sınıftan çıkmadı. İkisinin de yüzünden düşen bin parçaydı. Sınıfa birkaç erkek girdi ve gülerek ikiliye baktı. Ahmet ile Can onları umursamadan kendi aralarında konuşmaya devam ettiler. Oğlanlar telefonlarından bir şeyleri gösterip onları işaret ettiler.

Yerimden kalkıp kantine gidiyordum ki Ada'yı ağlayarak sınıfından çıkarken gördüm. Umursamadan yanından geçtim. O sırada Helya öfkeyle koridorda göründü. Ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu. Sınıfına girerken içeriden çığlık sesleri geldi. Herkes oraya giderken ben kantine doğru yürümeye devam ettim. Helya'nın sınıfı yolumun üstündeydi ve göz ucuyla da olsa onu görmüştüm. Bütün sınıfı darmaduman ediyordu. Diğerleri bir köşeye geçmiş, korkuyla ona bakıyordu.

"Hepinizden nefret ediyorum!" diye bağırdı Helya.

"Kafayı yedi sonunda," dedi kapı önünde duran kızlardan biri.

"Nasıl yemesin? Okuldan da atıldı. Hem de sınav senesinde." Arkadaşının verdiği cevap ile şaşırarak durdum. Böyle bir sonucu olacağını tahmin etmiyordum. Helya bağırarak etrafı dağıtmaya devam ederken onu geride bırakıp yoluma devam ettim.

Kantine inip kendime sandviç aldım ve bir sandalye çekerek oturup yemeye başladım. Herkes son dedikoduları birbirlerine anlatıp itiraf sayfasında paylaşılanlar hakkında yorumlar yapıyordu. Maçtan sonra yorumlarını izleyip kendi aralarında kritik yapan erkekler gibilerdi.

"Mahallenin itiraf sayfasını gördün mü? Aylar sonra ilk defa Yılmaz ailesi dışında birileri var." Yan masamdaki çocuğun yüzüme bakarak arkadaşına kurduğu cümleyle ona baktım. Arsızca bakıp gülerken onları umursamadan yemeğime devam ettim. Fakat kantindeki kalabalık arttıkça konu da uzamaya başlamıştı. Herkesin neye baktığını merak ederek telefonumu aldım ve mahallenin itiraf sayfasına girdim. Tamamı Can, Ahmet, Hürü, Helya ve Ada'dan oluşuyordu. Herkes *Regional*'da Devrim'in her şeyi açıklayan videosunu paylaşıyordu ancak onun kendini 1 Milyoncu olarak ifşalamasına ya da sözde Fake Naz olan Ada ile *sexting* yapmasına laf etmiyorlardı.

Son gönderide Sevim teyzenin pazardan çekilmiş fotoğrafı vardı. Yüzünden düşen bin parçaydı, birileri onu gördüğüne dair yazı yazmıştı. Yorumlara girdiğimde gördüklerim karşısında nutkum tutuldu. İnsanlar attığı yorumların, başkasının canını ne kadar acıttığını bilmiyordu. Düşüncelerini paylaşma adına ya da bir taneden bir şey olmaz diyerek attıkları o yorumları, benim okuduğum gibi Sevim teyzenin de okuyacağından emindim.

Sevim'in durmadan bir yerlerini yaptırma nedeni şimdi anlaşılıyor.

Evde seni böyle bekleyen bir karın varken sen git, para karşılığı yap.

Sevim'in bile aldatıldığı dünya bize neler yapmaz.

Abi bedavaya yapabiliyorken neden para verip yaptıyorsun?

Sevim istersen bize uğrayabilirsin.

Yazık kadına. Kocasına güzel görünmek için o kadar her yerini yaptırmış ki sonunda beynini kaybetmiş.

Daha fazla okuyamadan telefonu bıraktım. Ben okumaya dayanamıyorken Sevim teyzenin ne hâlde olabileceğini tahmin dahi edemiyordum. Umuyordum ki bu süreçte internete girmiyordu yoksa akıl sağlığını yitirebilirdi.

Zil çalınca yarım kalan sandviçimi ağzıma attım, hızlıca yerimden kalkıp sınıfa gittim. Hoca gelene kadar vakti değerlendirip test çözerken Can ile Ahmet içeriye girdi. Sınıftakiler telefonlarına bakıp Can'a gülerken o kimseyi umursamıyor gibi davranıyordu. Ya da gerçekten umursamıyordu.

Akşam okuldan sonra kafeye geldiğimde hiçbir şey yapmamış olmama rağmen yorgunluğum geçmemişti. Bunun en büyük sebebinin fiziksel yorgunluktan ziyade ruhsal olarak yorulmamdan kaynaklandığını düşünüyordum. Her ne kadar bugün okulda Hürü ve diğerlerine nasıl davrandıklarını gördüğümde üzülmedim

diye düşünsem de içimde bir yerlerde kaybetmediğim o merhametim gün yüzüne çıkıyor ve onlar için üzülüyordu. Yaşadıkları şeyin ağırlığını düşündükçe kendi kendime sıkıntı veriyordum. Böyle yapmamam gerektiğini de biliyordum ama yapmadan da duramıyordum.

"Düşünmeyi kes liseli. Beynin yanacak." Efe yine cam kenarında oturup sigarasını içerken bir yandan da Snapchat'ten puan kasmaya devam ediyordu. Ece ile girdikleri iddiayı kazanmaya ant içmiş gibiydi. Fakat bir anda yüklendiği için Snapchat onu *bot* sanıp *ban*lıyordu.

"Bu kaçıncı yeni hesabın?" diye sorarken gözlerimi devirdim. Bana kısaca bakıp tekrar gelen gönderileri açtı.

"Beş ama bu sefer minik adımlarla gidiyorum. Üç yüz bini geçtim. Sikeyim! Ama bu kadar boş ekran atılır mı ya!" Efe daha hızlı basınca kıkırdayarak başımı salladım.

"Elim yandı!" diye bağırarak telefonu kenara bıraktı.

"Yakında patlayacak telefonun," dedim kenardaki telefonunu işaret ederek. Çok fazla kullandığı için telefonu hep alev alıyordu. Bir gün eli gerçekten yanacaktı.

"Bu yüzden başka telefonda da hesabımı açık tutuyorum. O soğurken diğerini kullanabilirim." Efe cebinden başka telefon çıkardı ve sırıtarak göz kırpıp telefonu açtı. İkisi de iPhone'nun çıkan son modeliydi.

Ece kulaklarında son marka kulaklıklarla şarkı söyleyerek içeri girdi ve pantolonunu çıkarıp değiştirdi. Efe gözlerini kapatıp küfrederken Ece onu umursamadı. O da koltuklardan birine oturup telefonuyla uğraşırken ikisine de göz attım. Üzerlerinde her zaman pahalı kıyafetler olurdu. Elektronik eşyaları son modeldi. Pahalı çantalar takıp pahalı ayakkabılar giyiyorlardı. Yani burada çalışmalarını gerektirecek bir durumda değillerdi. Ya da buradan kazandıklarıyla bunları alacak kadar para kazanmıyorlardı.

"Siz kimsiniz?" diye sordum şüpheyle. Bana bakıp birbirlerine döndüler, sonra umursamazca telefonlarına geri döndüler.

"Biz ikizleriz. Efe ile Ece," dedi Ece.

"Tamam ama gerçekten kimsiniz?" diye sorumu yeniledim.

"Sorundan hiçbir şey anlamayan, aynı ananın karnında büyüyüp çıkmış çift yumurta ikizleriz," dedi Efe alayla. Ece onun lafına gülerek elini uzattığında Efe bakmadan beşlik çaktı.

Efe ile Ece'de bir gariplik olduğunu her zaman fark ediyordum. Sadece o zamanlar kendi sorunlarım o kadar fazlaydı ki görmüyordum. Şimdi de sorunlarım çok fazlaydı ama bu sefer sadece sorunları görmemek için kendim hariç herkesle ilgilenmeye başlamıştım. Böylece kendime hiç vaktim kalmayacaktı.

"Her zaman marka kıyafetler giyip en pahalı elektronik eşyaları kullanıyorsunuz. Bunları sadece buradan kazandığınızla mı alıyorsunuz?"

"Gerçekten ne yaptığımızı bilmek istiyor musun?" Ece telefonuna bakmayı keserek cümleyi kurunca Efe de bana baktı. İkisinin de yüz ifadeleri ciddileşmişti, yaptıkları şeyin pek de iyi bir şey hatta bilmek isteyebileceğim bir şey olmadığını anladım.

"Hayır, istemiyorum," diye mırıldandım.

"Sana bir tavsiye, Nazlı," dedi Ece telefonuna geri dönerken. "Aramızdaki bu arkadaşlığın bozulmasını istemiyorsan kim olduğumuzu bilmeye çalışma."

Ece yüzüme bakmamıştı ama sesindeki tını beni korkutmaya yetmişti. Görmeseler bile başımı salladım. Arkadaşım diyebileceğim kişiler sınırlı iken kaybetmek istemiyordum çünkü konuşmak gerçekten bana iyi geliyordu. Efe'nin tatlı atışmaları, Ece'nin de bazen abla gibi yakınlık kurması beni iyi hissettiriyordu.

"Ben kaçar." Efe telefonunu cebine koyup odadan çıkarken Ece de ardından çıktı. Ortamı mahvettiğimi anlayarak başımı koltuğa yasladım. Hislerin içinde boğulduğum şu anda yapmak istediğim tek şeyin 1 Milyoncu ile konuşmak olduğunu fark ettim.

Yani Devrim ile.

Ama Devrim deyince o konuşma isteği gidiyordu. Beni mutlu eden Devrim ile değil de 1 Milyoncu lakabını taktığım o kişiyle konuşmaktı. Şimdi elimden alınmıştı. Bu yüzden kendimi ifşalamak ya da onu bilmek istemiyordum. Düşüncelerimi rahatça akıtabiliyorken şimdi karşımdaki kişiyi görebiliyordum.

"Of!" Bu kaçıncı of çekişimdi bilmiyordum.

Cebimden telefonumu çıkarıp uygulamaya girdim. Orada yine sadece Nazlı vardı. Elim Fake Naz'ın hesap bilgilerini girmeyi deli gibi istese de kendime engel olmayı başarmıştım. Ve umuyordum ki otuz gün dolana kadar da sabredebilirdim.

BÖLÜM 3

Eve geldiğimde normalde herkes uyuyor olurdu ama bu sefer oturma odasının ışığı yanıktı ve konuşma sesleri geliyordu. Merakıma yenik düşerek odaya girdiğimde annemle babamın kahve içerek sohbet ettiklerini gördüm.

"Hayırdır?" diye sordum.

"Uyku tutmadı. Sen şimdi mi geliyorsun?" diye sordu babam. Ne zaman gelsem uyuyor olduğundan dolayı eve kaçta girdiğimden habersizdi. İlk defa bu kadar geç girdiğimi gözleriyle görüyordu.

"Evet. Otobüs filan anca geldim," diyerek kendimi koltuğa bıraktım. O kadar yorgundum ki yorgunluktan sızlanmak istiyordum.

"Elâzığ'a gideceğimiz zaman bu kadar geç saatlere kadar çalışmana gerek kalmayacak."

"Baba, lütfen aynı konuları tekrar açma." Bıkkınlıkla bakarken babam beni ve düşüncelerimi görmezden geliyor, yine kendi bildiğini okuyordu.

"Evet, açmayacağım çünkü karar çoktan verildi. Bu ev satışa çıkarıldı..."

"Ne?" Olduğum yerde doğrulurken şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. "Evi satılığa mı çıkardınız!"

"Sessiz ol, Nazlı. Saat gece yarısını geçti." Annemin uyarısını umursamadan ikisine baktım. Duyduklarım bir saçmalıktan ibaret olmalıydı zira bu evi satılığa çıkarmış olamazlardı. Hepsini geçtim, annem buna izin veremezdi. Bu evi almaktaki en büyük pay anneme aitti çünkü en çok o çalışmıştı.

"Kiralardan haberiniz yok mu? Bu durumda nasıl evi satılığa çıkarırsınız?"

"İstanbul'daki kiralardan haberimiz var, Nazlı. Ama Elâzığ'daki kiralar bu kadar yüksek değil. Ayrıca evi satıp kiraya geçmiyoruz. Evi satıp Elâzığ'dan bir ev alıp üstüne dükkân açacak kadar birikim bırakıyoruz." Babamın gururla konuşmasıyla sinirimden saçlarımı yolmak istiyordum. Yani şu masum hayalleri bir kenara bırakıp gerçekleri konuşabilir miyiz? Elâzığ'a gittiğimizde mahallemizdekiler bizi hoşgörülü bir şekilde karşılayıp, "Biz bir aileyiz," demeyeceklerdi. Ya da mahallede bir esnaf lokantası yahut herhangi bir dükkân açtığında işleri tıkırında gitmeyecekti. O izlediğimiz mahalle dizileri gerçek hayatta olamayacak kadar hayal ürünüydü. Yok mahallenin kızı, mahallenin çocuğu, mahallenin bakkalı, osu busu şusu! Öyle bir dünya yoktu! Ama babam yıllar önce nasıl bir hayal kurup gerçek olduğuna kendini inandırıyorsa şimdi de öyle yapıyordu.

"Düzenimizi bozamazsınız," dedim üstüne basarak. Ama beni dinlemediler. Gayet ciddilerdi.

"Tamam, öyle olsun. Ama ben sizinle gelmiyorum. Doğum günüme şurada az kaldı zaten. Herkes kendi tercihlerinin kurbanı olsun." Onlar ciddi ise ben de ciddiydim. Kollarımı göğsümde bağlayarak ebeveynlerime baktım. İkisinin de gözündeki saf nefreti açıkça görebiliyordum.

"Elin para tutuyor diye kendini bir bok mu sanmaya başladın sen?" Babamın ani kurduğu cümle beni gafil avlamıştı.

"Önümde kollarını göğsünde bağlamışsın, bacak bacak üstüne atmışsın, burnunu havaya dikmişsin!" Her kelimede nefreti sesine yansırken bana iğrenç bir varlıkmışım gibi bakıyordu. Bu da canımı daha çok acıttı. "Parası yok diye babana saygı göstermiyorsun. Dışarıdaki insanlardan zerre farkın yok."

"Baba ne alaka? Bunun parayla ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var! Annen el kızıydı. Benimle bir hayat kurdu ve bu hayatta karşımıza çıkan her sorunda benimle birlikte savaştı. Ama sen benim öz kızımsın, canım, kanımsın. Hayatımızdaki sorunlarla başa çıkmak yerine karşıma geçip ağalık taslıyorsun!" Beni

dış kapının dış mandalı gibi gördüğünü hissedince gözlerimin dolmasına izin verdim. Yaşadığım onca şeyin ardından anneme ve babama olan sevgime rağmen karşıma geçip bunu sorguluyor olmalarına inanamıyordum. Her şeyi bırakıp *yapmasaydın* diyerek işin ucundan tutmamazlık da yapabilirdim. Ama ben ailem için savaşmayı seçmiştim.

"Bu cümleleri gerçekten bana mı kuruyorsun?" dedim burnumu çekerek. "Üçüncü sınıftayken kolumdan tutup sana ciciler alacağım diye kandırarak saçlarımı kazıttın!" Öfkeyle kendimi gösterirken babam sessiz kaldı.

"Gecenin bu saatine kadar arkadaşlarımla gezmiyordum. Çalışıyordum! Sınava çalışmam gerekirken para kazanmaya çalışıyordum. Kazandığım para da cebime girmiyor! Ama bir kez olsun şikâyet ettim mi? Bir kez olsun sesim çıktı mı? Şimdi çıkınca mı sorun oldu? Olsa da fark etmez çünkü ben hiçbir yere gelmiyorum. Ne yapıyorsanız yapın. Ben artık yokum!" Oturduğum yerden kalkıp koşarak odadan çıktım.

Kendi odama geldiğimde hıçkırmaya başladım. Ama ağlamak istemiyordum. Ağlamaktan nefret ediyordum. Ben güçlü olmak istiyordum. O kadar güçlü olmak istiyordum ki hiçbir hareket, kelime, düşünce ve davranış canımı acıtmasın istiyordum. Taştan bir kalbe sahip olmak istiyordum.

Can gibi olmak istiyordum.

Kafayı takmamayı öğrenip sadece dünya ile top gibi oynamak istiyordum. Fakat bunu beceremiyordum. Biri bir şey yapınca korkuyordum, kızınca üzülüyordum, düşüncelerime karşı gelinince sinirleniyordum. Biri bir şey dediğinde kafama takıyordum. "Ben sadece düşüncelerimi dile getirdim," diyerek işin içinden sıyrılırken ben o düşünceler içerisinde kaybolup gidiyordum. Kullandığı o kelimeler onun saniyelerini alırken benim haftalarımı ele geçiriyordu. İşte böyle olmak istemiyordum. Yaşadım ve arkaya attım demeliydim.

"Yaşadım ve arkaya attım," diyerek elimle bir şeyi arkaya atıyor gibi yaptım. Kalbimde bir ağrı belirirken onu görmezden geldim.

"Yaşadım ve arkaya attım," diye bir kez daha mırıldandım. Kalbimdeki ağrı yükseldi. Kendime sarılıp sırtımı sıvazladım.

"Bir şeyin yok, Nazlı. Yaşadın ve arkaya attın. Arkanı dönme sakın." Yere oturup sırtımı sıvazlayarak kendimi telkin ettim. Kendi kendimi telkin etmeyi artık öğrenmem gerekiyordu. Çünkü biliyordum ki kimse sonsuza dek benimle kalmayacaktı.

Duyduğum bir çığlık sesiyle yerimden hopladım. Yatağımda dirseklerimin üzerinde kalkarak etrafa bakındım. Odam karanlıktı. Belki de rüyamda biri çığlık atmıştı, bilmiyorum. Yanlış duyduğumu düşünerek tekrar yatağa uzandım. Gözlerimi kapatmamla tekrar çığlık sesi duymam bir oldu.

"Ne oluyor?" diyerek yerimden kalktım. Odamın ışığını açarak seslere kulak verdim. Aynı çığlığı bir kez daha duydum.

"Nazlı!" Babamın sesi koridorda yankılandı. Onlara bir şey oldu korkusuyla kapımı hızla açtım. Aynı anda onlar da benim odama girmeye çalışıyordu. Birbirimize bakıp hasar kontrolü yaptık. Üçümüz de iyiydik.

"Çığlık sesini siz de duydunuz, değil mi?" diye sordum.

"Senden gelmiyor muydu?" diye sordu babam. Başımı olumsuz anlamda sallayınca annem beni kolları arasına aldı.

"Allah'ım! Sana bir şey oldu sandık. Ödümüz koptu. Çok şükür iyisin." Annem saçlarıma bir öpücük kondururken endişesini derinden hissettim. Ben de onlara bir şey oldu sanarak korkmuştum. Bu yüzden anneme sarıldım.

Aynı çığlık sesi tekrar duyulurken babam, "Dışarıdan geliyor gibi," dedi.

"Hekim, dış kapıyı açıp bir bak bakalım bizim apartmandan mı geliyor?" Annemin direktifi ile babam başını sallayarak odamdan çıktı. Bir süre sonra dış kapının açılma sesi duyuldu ve o çığlık sesi daha yakından gelmeye başladı.

"Siz de duydunuz mu?" Bu Devrim'in sesiydi. Annemden ayrılıp dış kapıya yöneldim. Annem de benimle birlikte geldi.

Dış kapıya geldiğimizde merdivenlerde duran Devrim'i gördüm. Üzerinde gecelikleri vardı. Düz gri eşofman altı üstüne beyaz kısa kollu tişört giymişti. Saçları dağınıkken onun da uykusundan yeni uyandığını fark ettim. Hemen arkasında annesi sabahlığı ile duruyordu.

"Hekim amca, çığlık sizden gelmedi, değil mi?" diye sordu Devrim endişeyle.

"Yok. Biz de sese uyandık."

"Devrim, hadi eve. El âlemin çığlığından bize ne! Öyle birden koşarak çıktın yalın ayak." Ayaklarına baktığımda gerçekten de çıplak olduğunu gördüm. Tekrar Devrim'e döndüm. Gözleriyle vücudumu tarıyordu.

Benim için mi endişelenmişti?

Bu niye kendimi tuhaf hissetmeme sebep olmuştu? Devrim'in benim için endişelenebileceğini hayatta tahmin etmezdim ama işte hayat tahmin edemediğimiz seçenekleri önümüze çıkarmakla meşhurdu.

"Aşağıdan geliyor galiba," dedi babam. Seslere kulak kesildiğimde gerçekten de aşağıdan geldiğini fark ettim. Kim olabilir diye düşünmeye başlarken sesleri daha dikkatli dinledim. Çığlıktan ziyade bir ağlayış gibiydi.

"Can... Sanki bu Can'ın sesi," diye bir tahmin yürüttüm. Devrim merdivenleri tamamen inip merdiven korkuluğundan Canların evine doğru uzandı. Sesleri dinlerken gözleri sonuna kadar açıldı.

"Can bu!" diye korkuyla bağırdı ve merdivenleri beşerli hatta onarlı inmeye başladı. Kalbimde bir korku oluşurken peşinden koştum.

"Nazlı, sen nereye!" diyen annemi umursamadan merdivenleri âdeta uçarcasına indim.

"Can!" Devrim, Canların evinin kapısını yumruklamaya başlamıştı. Başımı demir kapıya yasladığımda Can'ın yakarışlarını daha net duymaya başladım. Devrim kapıyı sertçe yumruklamaya devam etti.

"Can!" diye de bir yandan bağırıyordu. Babam da yanımıza geldi ve kapıyı yumruklamaya başladı.

"Çok kötü ağlıyor. Bir şey oldu kesin." İçim içimi yiyordu. Can'ı böyle ağlarken hiç duymamıştım. Endişeden tırnaklarımı kemirirken babam ile Devrim kapıyı yumruklayıp Can'a seslenyordu.

"Anne, Sevim teyzeyi arasana," diye bir fikir yürüttüm. Annem başını sallayıp yukarıya çıkarak telefonunu alırken Can'ın yakarışlarını duymak zorunda kalmak canımı acıtıyordu.

"Ne olmuş olabilir ki?" dedim endişeyle.

"Ne olmamıştır ki?" Devrim'in annesi umursamaz bir şekilde kollarını göğsünde bağlayarak kapıya bakarken yüzünde bir sırıtma vardı.

"Son dedikodulardan sonra ailecek yıprandılar. Bugün Sevim'i pazarda gördüm. Karpuzcu Hüsnü telkin ayağına kadını elliyordu." Kurduğu cümlenin iğrençliği karşısında yüzümü ekşittim. Bunları bir de sırıtarak söylüyordu.

"Sen eve girsene!" Devrim annesine öfkeyle bağırdı ve kapıyı yumruklamayı bırakarak annesini kolundan tutup yukarıya çekiştirdi. Kapıdan ziyade annesinin yüzünü yumruklamak istiyor gibiydi.

"Anneciğine böyle davranma, Devrim," diyen annesi yüzünü okşamak isterken Devrim eline vurarak itti ve yukarıya çekiştirmeye devam etti. Kadının arkasından öfkeyle bakarken merdivenleri geri indi. Gözleri bana değdi. Bir anneye bakar gibi bakmıyordu. Ya da fazla nefret ettiği için ben öyle olduğunu düşünüyordum. Bilmiyorum... Devrim duygularını saklamayı herkesten iyi başaran biriydi. Zaten gözlerini benden çekerek kapının önüne geldi ve vurmaya devam etti.

"Geldim!" Annem merdivenleri inip yanımıza geldi. Telefonuyla Sevim teyzeyi aradı. İçeriden çalan telefonun sesi duyuluyordu.

"Ne oluyor?" diye korkuyla sordum. Devrim annesine kızıyordu ama kadının dediklerini düşününce korkum daha da artıyordu. Devrim'in de artıyor olmalıydı ki kapıyı yumruklamayı kesti, omuz atarak açmaya çalıştı.

"Demir kapıyı omuz atarak açabileceğini mi sanıyorsun?" diyen babam ona kızdı. Ama bir hâl çaresine bakmamız gerekiyordu. Can'ın feryadı o kadar yüksekti ki aklıma kötü kötü senaryolar geliyordu.

"Allah'ım sen bana yardım et," dedim ağlayan bir sesle.

"Ahmet'i ara." Devrim bir anda bana dönerken ne demek istediğini algılayamadım. "Ahmet'i ara, Nazlı! Onda anahtar vardır. Çabuk!"

"Ta-Tamam." Başımı hızla sallayarak annemin elinden telefonunu aldım ve Ahmet'in numarasını tuşlayarak kulağıma götürdüm. Üçünün de bakışları bana dönmüştü ama bana neden baktıklarını anlayamadım.

"Ahmet'in numarasını ezbere mi biliyorsun?" Babamın sorusu beni gafil avlamıştı. Aileme ne diyeceğimi bilemiyordum. En zor anda kendimi ele vermiştim.

Alt dudağımı tedirginlikle çiğnerken Ahmet'in, "Alo," diyen uykulu sesi duyuldu. Bunu bir kaçış olarak gördüm.

"Ahmet! Benim Nazlı," dedim hemen. Annemle babam telefona kulak kesilirken Devrim'in gözleri benim üzerimdeydi. Sonra başını sallayarak kendine geldi.

"Nazlı?" Ahmet'in yatağında doğrulduğunu duydum.

"Can'a bir şeyler oluyor. Sevim teyzeyi arıyoruz ama telefonu evden çalıyor. Devrim'in annesi az önce Sevim teyze hakkında bir şeyler dedi ve biz çok korkuyoruz. Sende evlerinin yedek anahtarı vardır." Cümleleri o kadar hızlı kuruyordum ki beni anlayıp anlamamasından endişe ediyordum.

"Hemen geliyorum," diyerek telefonu kapattı.

"Geliyormuş," diye bildirdim. Babam başını sallayıp kapıya vurarak Can'ın adını tekrar ve tekrar söylerken Devrim'in yıkıldığını gördüm. Büyük ihtimalle kendini sorumlu tutuyordu. Can'a bir şey olmasını istemiyordu ki duyduğumuz sesler pek de güzel şeyler olduğunu göstermiyordu.

Devrim büyük bir yıkımla merdivenlere çöktü. Vücudu titriyordu. Derin nefesler alarak kendini sakinleştirmeye çalışıyor ama

başaramıyordu. Desteğe ihtiyacı olduğunu düşünüp yanına oturdum. Başındaki elini çekip sımsıkı tuttum. Eli avucumun içinde olmasına rağmen titriyordu. Gözlerini bana çevirdiğinde kızardıklarını gördüm. Muhtemelen ağlamamak için kendini kasıyordu.

"O iyi olacak," diye telkinde bulundum.

"Ya bir şey olduysa," diyen sesi o kadar çocuksu çıkmıştı ki kendime hâkim olamayıp yanağını okşadım. Hareketimle gözünden bir damla yaş aktı. Akabinde diğer yaşlar akarken benim görmemi istemeyerek yüzünü benden çevirdi. Burnunu çekip yüzünü sıvazladı. Diğer elimi elinin üzerine koyup sıvazlayarak destek olmaya başladım.

Aşağıdan koşma sesleri duyulunca Ahmet'in geldiğini anlayarak yerimden kalktım. Ahmet koşmaktan kırmızıya dönen yüzüyle yanımıza geldi. Devrim yerinden kalkıp elindeki anahtarı aldı ve kapıya yöneldi.

"Neler oluyor?" diye nefes nefese kalarak sordu.

"Çığlık sesiyle uyandık. Ses nereden geliyor diye takip ettiğimizde Can'ın sesi olduğunu anladık," diyerek olayı özetledim. Ahmet'in yüzü bembeyaz oldu.

"Ama Can iyidir. Ona bir şey olmaz. O hep neşeli. İnsanları kafaya takmıyor," dedim. Gülümsemeye çalışsam da kalbim acıyla kıvranarak nefesimi kesiyordu.

"Anlattığın kişi Can," dedi Ahmet bana dönerek. "Sevim teyze değil..." Cümle beynimde yankılanırken kulaklarım çınladı. Kalbim yerinden çıkacak gibi attığında Can'ı böyle ağlatabilecek tek bir şey olabileceğine inandım. Hiçbir şeyi umursamayan ve alaya vuran Can'ın bu hayatta umursayacağı tek şey annesiydi. Çünkü Can, annesinin bir taneciğiydi.

Devrim'in açtığı kapıdan kimse girmeden önce girmeyi başarmıştım.

"Can!" diye bağırdım. Yakarış seslerini takip ederken kalbim gerçek olmamasını dileyerek hızlıca atıyor, nefesimi sıklaştırıyordu. Ahmet ve Devrim beni iterek koştular. Sanki nereye gitmeleri gerektiğini ikisi de çok iyi biliyordu. Ne de olsa yıllardır dostlardı.

Onları arkalarından takip ettiğimde Can'ın sesi daha yakından ve daha anlamlı gelmeye başladı.

Can, "Anne," diye bağırarak ağlıyordu.

Ahmet ile Devrim bir kapının önünde durduklarında ne gördülerse gözleri sonuna kadar açılarak kapıdan uzaklaştılar. Ne gördüklerine bakmak için yanlarına gittiğimde Ahmet bana baktı.

"Nazlı bakma sakın," diyerek beni ters çevirip gözlerimi kapattı.

"Neler oluyor?" diye soran sesim korkudan titriyordu.

"Bismillahirrahmanirrahim!" Annem korkuyla besmele çekerken ne gördü de böyle bir tepki verdi bilmiyordum.

"Allah'ım sen koru, Ya Rabb'im." Babamın ağlayan sesi beni gafil avladı. Ahmet'in ellerini gözlerimden çektim.

"Ahmet bakacağım," diyerek önüme döndüğümde omuzlarımdan tutarak engel oldu. Devrim kapı önüne yıkılmış, içeriye bakıyordu. Annem ağlayarak babama sarılmıştı. Can'ın tüm çığlığı evi kaplarken Ahmet bakmamam gerektiğini söylüyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Onu tutup kenara çektim ve kapıya yöneldim. Beş adımda bitecek olan yürüyüş, sanki saatler sürmüş gibi hissettirdi. Kapıya yaklaştıkça kalbim korkuyu hissederek daha da hızlanırken gözlerimin önü kararır gibi oldu. Tüm duyularım artmıştı, yere basan ayağımın ağırlığını bile hissediyor gibiydim.

Kapının önüne geldiğimde gördüğüm manzara karşısında ağzım yavaşça açıldı. Nasıl bir tepki verebileceğimi bile bilmiyordum. Kelimeler dışarıya çıkmak istiyor ama korkudan başaramıyordu. Nefes almak istiyorsun ama şok buna engel oluyordu.

"Can," derken sanki son nefesimi vermiş gibi hissetmiştim.

BÖLÜM 4

Bazen ailem olmadan da yaşayabileceğime inanırdım. Bazen bile değil, çoğu zaman öyle düşünürdüm. *Kendi işimi kendim görüyorum, para kazanıyorum, bu hayatta tek başıma da kalabilirim, onlar olmasa da olur,* diyebiliyordum. Çevremdeki insanların çoğu ailelerinden bir şeyler aldıkları için etrafında tuttuğuna inanırdım. Ne bileyim, bedavadan yaşıyordun. Birileri sana yemek hazırlıyordu, faturaları ödüyordu, çamaşırlarını yıkıyordu, seninle konuşuyordu. Ben kendi kiramı ve faturalarımı ödeyebileceğime, yemeğimi hazırlayıp çamaşırlarımı yıkayabileceğime inanıyordum. Konuşmak mı? Psikoloğa para verirdim, beni saatlerce dinlerdi. Hep böyle düşünürdüm. Yokluklarının koymayacağını düşünürdüm.

Ne kadar itiraf etmesem de bir yerde babam haklıydı.

Elim para tutuyor diye onları işe yaramaz görüyordum. Tepeme yük bindiren borçtan başka bir şeyleri olmayan kişiler olarak görüyordum. İçten içe kızıyordum onlara. Alt katımda yaşayan Can'ın ailesiyle ilişkisini gördükçe hep kıskanıyordum. Sonra odamdan çıkıp salonda yere oturmuş, toka yapan aileme bakıyordum. Önce nefret ediyordum. İkisi de suratsız bir şekilde nefretle tokaları yapıyorlardı. O zamanlar o tokalardan nefret ettiğimi bile bilmiyorlardı. Söyleniyorlardı ve sonunda kavga ederek odalarına çekiliyorlardı. Arkalarından kalan o yarım tokaları birinin tamamlaması lazımdı çünkü sabah şirkete teslim edilmesi gerekiyordu. Gecelerce ağlayarak tokaları yaparken aşağıdan Can ve annesinin neşeli kahkaha seslerini dinlemiştim.

Şimdi o seslerin yerini yakarışlar almıştı. Neşenin yerini ise hüzün alırken etrafta tokalar yerine kanlar vardı.

Çok fazla kan vardı.

Banyo bildiğin kana bulanmıştı. Duvarlar, yerler, eşyalar ve Can'ın üstü. *Can'ın her yeri annesinin kanıyla kaplıydı...* Can kollarında bembeyaz kesilmiş bir suratla yatan annesine seslenirken bir yandan da ağlıyordu. Ağlamaktan bazen tıkanırken yüzü kapkarmızı olmuştu. Gerçi yüzünün her yeri kanla kaplı olduğu için bu anlaşılmıyordu.

"Anne gitme," dedi çocuklar gibi hıçkırarak. Sesi öyle masum çıktı ki gözyaşlarıma engel olamadım. Kendi anneme baktım. Üzgünce Can'a bakıyordu.

"Gitme," dedi Can bir kez daha yakarışla. "N'olur gitme... Çok erken... Gitme... Anne gitme..."

Gözyaşlarım daha da çoğalırken bu sahneye daha fazla bakamayacağımı düşündüm. Ona arkamı dönerek gözyaşlarımı silerken dudaklarım titredi. Hıçkırmak istiyordum ama Can'ın acısının yanında benimki o kadar küçük kalıyordu ki bunu yapmak istemiyordum.

"Can." Ahmet'in sesini duyunca hafif yan dönerek onlara baktım. Ahmet, Can'ın yanına yavaşça yaklaşıp onun hizasına geldi. Can'ın yüzündeki masumiyet beni mahvetmişti.

"Ahmet," dedi titreyen sesiyle. "Annem gidiyor, Ahmet. Bu sefer geç kaldım. Ben galiba bu sefer başaramadım, Ahmet. Annem gitmesin."

"Can." Ahmet onu kendine çekmeye çalışınca Can izin vermeyip annesine sarıldı.

Bu sefer geç kaldım, demişti. Yani annesini daha önce de bu hâlde bulmuştu. Aşağıda attıkları kahkahaları kıskanırken attıkları çığlıkları duymadığımı şimdi fark ediyordum.

"Babası olacak herif nerede?" Babamın mırıldanışını zar zor duydum. Gözleri kızarmıştı. Evi arayıp geri geldi ama ikisinden başka kimse yoktu.

"Merhaba, Güngören Güneşli Tepe Mahallesi'ndeki Yakut Apartmanı'ndan arıyorum. Bir intihar girişimini haber vermek istiyorum ve kana bakarsak girişimle kalmamış, başarmış." Devrim'in sesini duyunca dehşetle ona baktım. Elinde annemin telefonu vardı. Bu kadar soğukkanlı durması beni korkutuyordu. Karşısındaki manzaradan zerre etkilenmemiş gibi birilerini arayabiliyordu.

"Tamam, bekliyoruz," diyerek telefonu kapattı. Gözleri bana değdi.

"Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun? Bu manzarada aklına ilk gelen şey birilerini aramak mıydı?" Sesim istemsiz nefret ve tiksinti dolu çıkmıştı. Duygularını gizleyen insanlardan korkardım çünkü her şeyi yapabilirlerdi. Sana karşı olan duygularının da gerçek anlamını bilmeni engellerlerdi. Devrim de öyleydi. Şu an bile suratıma boş boş bakıyordu. O kafasından neler geçiyor bilmiyordum.

"Ben yapılması gerekeni yaptım. Daha ne kadar ölü bir anneye sarılıp ağlayacak?" Acımasızca kurduğu cümle ile bir adım geri gittim. Cümle o kadar ağırdı ki göğsüme oturmuştu.

"Nasıl bu kadar vicdansız olabiliyorsun? Yukarıda seni bekleyen anneni hiç mi düşünmüyorsun?" Cümlemle yüzünde ilk defa bir duygu gördüm. Öfkeydi ama en azından nasıl hissettiğini biliyordum. Ben her zaman duygularımı yansıtan biriydim ve karşımdaki de öyle olunca rahat oluyordum. O yüzden Can'ın yanında rahat hissediyordum çünkü aynıydık.

Devrim büyük iki adım atarak dibime gelirken olabilirmiş gibi duvara daha çok yapıştım. Gözlerindeki öfke tüm bedenini sarmış gibiydi. Boğazım kururken ona baktım.

"Gördüğüm ilk ölü anne değil de ondan! Şu an burada böyle ağlayarak ona baktığın zaman yardımcı olmuyorsun. Kesin bilgi. Denendi, onaylandı." Sonlara doğru alaylı konuşsa da sesindeki o nefret tınısı daha ağır basıyordu. Zaten başka da bir şey demeden Can'a arkasını dönerek evden tamamen çıktı. Bir zamanlar en yakın arkadaşı olan bu çocuğun ne hâlde olduğunu umursamadan öylece gitmişti. Bu kadar acımasızdı işte.

Pekâlâ, hayatımın en uzun ve zor gecesini geçireceğimi Can'ın feryadını duymamla anlamıştım ama bir insanın sadece bir gecede bu kadar yaş alabileceğini tahmin edemezdim. Geçirdiğim her saat bir yaşa bedel nitelikteydi.

Ambulansın gelişi, mahallenin ayaklanıp sokağa dökülmesi, Can'ı annesinden ayırmaya çalışmaları, Sevim teyzeyi ceset torbasına koyuşları, Can'ın annesini bindirdikleri ambulansın arkasından feryat figan koşması ve en sonunda vücudunun iflas etmesiyle bayılması...

Hepsi birkaç saatte yaşanmıştı ama o kadar uzundu ki bir ömür gibi sürmüştü. Bize bile böyle gelmişken Can'a nasıl gelmiştir, hiç bilemiyordum. Tek bildiğim yeni başladığımızdı. En büyük kıyametin Can uyandıktan sonra başlayacağını biliyordum.

"Can bundan sonra nasıl olacak?" diye sordum Ahmet'e. Birlikte bekleme salonundaydık. Can'ı, annesinin getirildiği hastaneye yatırmıştık. Bayağı etkili bir sakinleştirici vermişlerdi. Doktorun demesine göre bu sakinleştiricilerle koca atı uyutuyorlarmış.

"Can hakkında bana binlerce soru sorsan cevap verebilirim. Arkadaşımı o kadar iyi tanıyorum ama buna verecek bir cevabım yok çünkü ben de ilk kez deneyimliyorum." Ahmet'in üzgün çıkan sesiyle elini tuttum. Temasım onu ürküttü ama sonra bana dönüp elimi sıkarak gülümsedi.

"Sen hayatımda gördüğüm en iyi arkadaşsın. Can sana sahip olduğu için çok şanslı."

"Can da öyle. Onun dostluğunu hiçbir şeye değişmem. Gerçekten sadık biri. Yani bir şeylerini sonsuz güven duyarak anlatabilirsin çünkü dünyada en çok nefret ettiği insana dönüşsen bile anlattığın şeyi anlatmaz ya da açıklarınla vurmaz." *Devrim'e yaptığı gibi.* Devrim onun en büyük sırrını herkese açıklamıştı ama Can o an bile onun gibi olmadığını söyleyerek söylememişti. Ben nasıl ki onların kahkahalarını duyuyorsam Can da bizim evden gelen bağırışları duyuyordu. Kavga seslerimizi, ağlamalarımızı, bir şeylerin fırlatılma seslerini... Ama hiçbir zaman birine anlattığını görmemiş ya da duymamıştım.

"Evet, öyle biri," dedim Can'ı düşünürken. "Aslında insanlara acımıyor. Yani düşüncesini dile getiriyor. Karşıdaki üzülür mü diye düşünüp hassas davranmıyor. Normalmiş gibi davranıyor. Bu da insanın rahat hissetmesini sağlıyor."

"Evet," dedi Ahmet gülümseyerek. Can'ın nasıl biri olduğunu kafasında düşündüğünü anlayabiliyordum çünkü düşündükçe gülümsemesi daha da büyüyordu.

"Küçükken kimse benimle oynamak istemezdi çünkü anneleri tembihlerdi. Bu mahalleye taşındığımızda annem olabildiğince kendini gizlemişti ama bir şekilde yine öğrenen olmuştu. İnsanların sakladıkları o kadar çok sır var ki Nazlı... Aklın hayalin durur." Bana dönerken gözlerindeki acıya tanıklık ettim. O sırların annesinden geçtiğini görebiliyordum. Yaşadığı şeyleri tahmin edemiyordum çünkü çevremde öyle bir insan yoktu. Nasıl bir hayatı vardı ya da hayata nasıl bakıyordu göremiyordum. Herkesin hayatı birbirinden çok farklıydı. Hepsini açsan içinden bir sürü şey çıkardı.

"Senin için zor olmalı," diyebildim sadece.

"Zor tabii. Yani kimse sabah okulda başını okşayan öğretmenini, akşam annesinin odasından çıkarken görmek istemez. Ya da suratına tokat atan manavı, annenin kalçasına şaplak atarken..." Son cümlesiyle içim bir tuhaf olmuş, gözümün önüne sahneler gelmişti. Kendi hayatımdan o kadar uzaktı ki tahmin bile edemiyordum.

Bu hâllerim Ahmet'i güldürdü. Artık kafaya takmadığı için mi gülüyordu yoksa kafayı yediği için mi bilemiyordum ama gülüyordu. Sadece bunun çok acı verici olduğunu biliyordum. Bunu yaşıyor olması çok büyük bir haksızlıktı. Ve elimden destek olmaktan başka hiçbir şey gelmiyordu. Kimsenin hayatını tamamen değiştirebilecek güce sahip değildik. Bunu sadece kişi kendisi yapabilirdi.

"Nazlı!" Annemin kızgın sesini duyunca Ahmet hızlıca elini benden çekti. Hatta yanımdan uzaklaşıp salondaki en uç koltuğa oturdu. Annem gözlerini Ahmet'e dikip yanıma geldi.

"Ne konuşuyorsun o çocukla?" diye söylendi. İlk defa böyle bir tepki verdiğini görünce şaşırarak kaldım.

"Arkadaşım o benim anne. Konuşmam çok doğal."

"Erkekten arkadaş olunduğu nerede görülmüş! Görüşmeyeceksin bir daha onunla. Konuşmayacaksın da."

"Anne ne bu sinir?" dedim alayla. Annem de fazla tepki verdiğini fark ederek toparlandı. Elimi tutarak okşadı.

"Bu gece gördüklerimden sonra hayatın ne kadar kısacık olduğunu daha iyi anladım. Eğer olur da senden önce dünyadan göç edersem..."

"Anne yapma," diyerek sözünü kestim. O saçma duygusallığı şu an yapmak istemiyordum. Bunu kaldıramazdım. Hiç yaşanmamış saymayı tercih ederdim.

Ama annem, "Dinle," diyerek zorladı beni. "Bize bir şey olsa bile gözümüz arkada kalmaz çünkü çok güçlü bir evladımız var. Ama bazen tek başına güçlü olmak yetmez. Bazen sırtını dinlendirmek için güvenilir bir sırta ihtiyaç duyarsın. Sana kambur olacak bir sırta değil."

Annemle aramızda ciddi konular hakkında konuşma pek olmazdı. O daha çok kendi yaşadığı hayattan dolayı okumamı ve her zaman doğru adımlar atarak ilerlememi isterdi. Onun haricindeki konular özellikle de erkek meseleleri hakkında hiç konuşmazdık ki bu zamana kadar birini sevdiğimi de ona belli etmemiştim.

"Suyunu kirletecek olanlarla birlikte olma, Nazlı!" Annem sesini yüksek tutarak konuşuyordu, kime neyi duyurmaya çalışıyordu anlamamıştım. Odada Ahmet'ten başka kimse yoktu. O benim suyumu kirletemezdi, sadece sevgi ekleyebilirdi. Eğer duyurmaya çalıştığı kişi o ise büyük bir yanlış yapıyordu.

Neyse ki babam odaya gelerek bu tuhaf durumu bozdu. Ama yüzünden düşen bin parçaydı ve bizi tekrar hüzne boğdu.

"Hekim amca, var mı bir gelişme?" diye sordu Ahmet babama doğru. Babam cevap veremeden odaya Ahmet'in annesi telaşla girdi.

"Ahmet!" diyerek oğluna yönelirken Ahmet titreyen sesiyle, "Anne," dedi ve sarıldı. Anne oğul birbirlerine sımsıkı sarılınca her şeye rağmen birbirlerini ne kadar sevdiklerini görebiliyordum.

"Kim bilir kimin paralı koynundan çıkamadı da geç kaldı." Annemin sessiz mırıldanışını duyarak ona döndüm. Duyduğumu fark etmemiş olacak ki babama başını çevirmesi için hareket yapmıştı.

Annem biliyor olamazdı, değil mi?

Ben yine kafamda bir şeyleri kuruyor olabilirdim. Tesadüfler silsilesi birbirini takip ediyor olmalıydı yoksa annem böyle bir şeyi bilemezdi. Ahmet, bu mahalleye taşındıklarında gizlediklerini söylemişti. Tamam, yine birileri öğrenmişti ama bu kişilerden biri annem olamazdı.

Olabilir miydi?

"Kirli su... Balık."

"Canın balık mı çekti kızım?" Annemin sesi kulaklarıma gelse de ona bakmadım. Gözlerimin önüne izlediğimiz filmlerdeki sahneler geliyordu, her şey kafamda yerine oturmuş gibiydi. Annem biliyordu. Ahmet'in annesinin yaptığı işi biliyordu. Duyurmak istediği kişi Ahmet'ti. Suyumu kirleteceğini düşünüyordu. İyi de Ahmet beni birkaç ay öncesine kadar tanımıyordu ki! Bunların hepsi çok mantıksız teorilerdi.

Daha fazla düşünmemek için başımı sallayarak kendime geldim. Hepsi birer tesadüften ibaretti.

"Hekim abi, bir gelişme var mı?" Ahmet'in annesi, babamla konuşurken babam kadının yüzüne bile bakmıyordu. Kadının kendini nasıl hissettiğini tahmin bile edemiyordum.

"Sevim Hanım intihar etmiş. Öncesinde sanırsam kocasıyla büyük bir kavgaya tutuşmuş çünkü kocasının hiçbir eşyası yoktu. Toplanıp gitmiş galiba. Can eve sonradan gelmiş ve olanları görmüş. O da malum... Şu an sakinleştirici verildi uyuyor ama cenaze işlemlerini bir an önce başlatmak gerekiyor. Bildiğiniz bir tanıdığı var mı?"

"Akrabaları ile araları iyi değil. Sevim teyzenin ailesi öleli çok oldu," dedi Ahmet üzgünce.

"Kimsesiz gibi ortada mı bırakacağız Sevim'i? Olmaz, günahtır. Hekim abi, sen beni doktorun yanına götür, ben tüm sorumluluğu alırım. Cenaze işlemlerini ben hallederim." Ahmet annesine gururla bakarken kadının ince düşünceli oluşundan etkilenmiştim. Kenara çekilip izlemek yerine işin ucundan tutuyordu. Sahipleniyordu.

"Buyurun o zaman," diyen babam yol gösterirken annem yerinden kalktı ve onları arkalarından takip etti. Kıskanç kadın ro-

lüne girdiğine inanamıyordum. Annemi daha önce hiç bu rolde görmemiştim ve tuhafıma gitmişti.

Onlar odadan çıkınca Ahmet'in yanına oturdum. Tedirginçe kapıya bakıyordu. Aklının Can'da olduğunu anlayabiliyordum. Stresle ayağını sallamaya başlayınca elini bir kez daha tuttum.

"Can iyi olacak. Hep birlikte onu iyi edeceğiz," dedim.

"Umarım," diyen sesi bunun tersi olacağına inanır gibi çıkmıştı. Ama ben Can'ın bunun da üstesinden geleceğine inanıyordum. Evet, annesine çok bağlıydı ama hayat devam ediyordu. Bir şekilde bunu anlayacaktı.

"Bu cenaze işlemleri... Bilmiyorum, beni bile zorlarken Can'a nasıl söyleyeceğiz ya da yaptıracağız emin değilim." Saçlarını gerginlikle karıştırırken kafasından bir sürü düşüncenin akıp geçtiğini anladım. Şu an tek derdi Can ve şu süreci atlama çabasıydı. En acısız şekilde atlatabilmesi için tüm imkânlarını kullanacağını biliyordum. Ama onun için de yeni bir durum olduğundan ne yapacağını bilmiyordu.

"Bu hayatta Can'ı senden daha iyi kimse tanıyamaz. Kendini onun yerine koy ve nasıl hissettiğine odaklan. O zaman daha kolay olur," diye bir tavsiyede bulundum.

"Eğer öyleyse işimiz çok kolay. Ben uyurken her şeyin halledilmiş olmasını isterdim." Sanki çok basit bir şeyden bahsediyormuş gibi omzunu silkince bir ölümün bu kadar basit ve hızlıca hayatından çıkmasının mantıklı olmadığını düşündüm. Can'ın annesine veda etmesi gerekiyordu. Son gördüğü hâli kanlar içerisindeki hâli olmamalıydı. Kafasında o şekilde kalmamalıydı. Bir anda ortadan kaybolmamalıydı.

"Can'ın cenazeye katılmaması gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sorduğumda başını olumlu olarak salladı. "Saçmalama."

"Neden?"

"Kim annesinin cenazesini kaçırmak ister?" diyen sesim güler gibi çıkmıştı.

"Kim annesinin cenazesine katılmak ister? Hele ki kollarında can vermişse?" Soru beni gafil avlamıştı. Yaşayan ben olmadığım için çok basitçe hüküm veriyordum ve şimdi kendimi Can'ın yerine koyunca böyle bir şeyi kaldıramayacak gibi hissediyordum. Ama sonra katılmak ister gibi hissediyordum. Ne düşüneceğimi bilemediğimden Ahmet'in sorusunu cevapsız bıraktım. Odaya giren doktor imdadıma yetişmişti. Onu görünce ikimiz de yerimizden kalktım.

"Arkadaşınız uyandı. Yanına gitmek ister misiniz?" İster miydik? Can'ın yüzüne nasıl bakacaktım ya da ne diyecektim? Ahmet de ne diyeceğini bilemeyerek bana baktı.

"Benimle gelir misin?" dedi korkarak. Tek başına altından kalkmak istemediğini anlamıştım. O yüzden başımı salladım.

Elini bana doğru uzattı. O eli tutmak için can atıyordum ve sımsıkı tuttum. Umuyordum ki sonsuza dek bu eli asla bırakmazdım. Birlikte odadan çıktığımızda koridorda annemlere denk geldik. Onlar da doktorun odasından çıkıyordu.

"Çocuklar? Nereye?" diye sordu Ahmet'in annesi Belkıs abla. Kendisine teyze denilmesini hiçbir zaman sevmemişti. Eskiden Belkıs teyze dediğimizde bizi abla olarak düzeltirdi.

"Can uyanmış. Yanına gideceğiz," dedi Ahmet. Annemin gözleri ellerimize takılınca Ahmet elini benden çekip uzaklaştı. Annemin sert bakışları Ahmet'i buldu. Ahmet bakışlarını ondan kaçırınca ikili arasındaki gerginliği daha çok fark eder olmuştum.

"İyi git. Cenaze de bugün ikindi vaktinde olacak. Ben mezarlık işlemlerini halletmek için çıkacağım, sen de arkadaşının yanında kalırsın." Belkıs abla, Ahmet'in başına bir öpücük kondurup oğluna sımsıkı sarıldı. Onu o kadar çok seviyordu ki buradan bile anlayabiliyordum.

"Anne, Can'a cenazeden bahsetmeyeceğim. Hatta doktorlara bugünü de uyutarak geçirmesi gerektiğini söyleyeceğim. Aramızdaki en masum oyken bunu ona yapamam."

"Oğlum saçmalama. Böyle bir şeye sen karar veremezsin."

"Anne," dedi Ahmet sakin bir sesle. Söyleyeceklerini söyleyebilmek için kendinden güç alıyor gibiydi. "Ben senin cenazene katılmak istemezdim." Cümlenin ağırlığı bütün koridoru doldurmuştu. Herkes sessizliğe gömülmüş, bizi çağırmaya gelen doktor bile

sessiz kalmıştı. Herkes farklı bir tarafa bakıyor, kimse ne yapacağını bilemiyordu.

"Tamam, oğlum. Can'ı en iyi sen tanırsın," dedi Belkıs abla ve ona son kez sarıldı.

"Ben de geleyim mi? Yardım lazım mı?" diyen babamın lafını annem sertçe böldü.

"O kendi işini kendi görebilir. Sana gerek yok." Sesindeki sertlığı beni bile rahatsız etti. Belkıs abla zoraki bir şekilde gülümseyerek başını salladı.

"Aynen öyle, Hekim abi. Ben hallederim," diyerek gitti.

"Ben Can'ın yanına gideyim. Her şey için teşekkür ederim." Ahmet çekinerek konuşup başını salladı ve yanımızdan koşarak ayrıldı. Doktor da gidince anneme baktım.

"Neydi bu şimdi anne?" diye sordum sinirle.

"Ne neydi?"

"Anne aptala yatma. Belkıs abla ve Ahmet'e davranışların neydi öyle? Onlar da bir şeylerin ucundan tutuyor. Destek oluyor."

"Bir şeyleri tuttukları kesin."

"Hatice!" Babam uyarıcı bir şekilde bağırırken benden gizledikleri nice şeylerin olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ama bilmek istemiyordum. Fazla bilgi baş ağrısına sebep oluyordu ve bende yeterince baş ağrısı vardı.

"Biz üzerimize düşen vazifeyi yaptık. Artık eve gidelim." Babam ikimize de ters bir şekilde bakınca sessiz kalarak başımı salladım ve arkasından takip ettim.

Eve geldiğimizde hepimizin perti çıktığından dolayı herkes yataklarına geçmişti. O kadar duygu içerisine girmiştim ki uyuyamam sanıyordum ama sanırım duygu karmaşasının bir diğer yanı kişiyi uyutmaktan geçiyordu. Kafamı koyduğum gibi uyurken annemin seslenmesiyle gözlerimi aralamıştım.

"Cenazeye hazırlanmalıyız," diyen anneme öylece bakakalmıştım. Hayatımda ilk defa birinin cenazesine katılacaktım ve nasıl

hissedeceğimi bilmiyordum. Ağlamalı mıydım, tepkisiz mi kalmalıydım yoksa başka bir şey mi yapmalıydım bilmiyordum. Çok gerçek dışı geliyordu. Sanki bir tiyatro gibiydi.

"Tamam," diyen ses bana ait değil gibiydi. Yine de vücudumu yataktan kaldırıp oturur pozisyonuna geçtim.

"Üstünü giy hadi."

"Ne giyeceğim ki?" dedim ne giyeceğimi bilemeyerek. Filmlerde filan hep siyah giyinip şal taktıklarını görürdüm ama öyle mi yapmam gerekiyordu? Çocukken bize okulda her şeyi öğretiyorlardı fakat ölümü öğretmiyorlardı. O da hayatın bir parçasıydı ve hazırlıklı olmamız gerekiyordu. Bu şekilde birden hayatımıza girince şaşkınlık içerisinde kalıyorduk. Ne yapılması gerektiğini çözemiyorduk.

"Sade bir şeyler olsun yeter. Hadi," dedi annem ve odamdan çıktı. Öylece etrafa baktım. Sanki yorganımın altına girip gözlerimi kapatsam tüm bunlar hayal olacak gibiydi. Biri o yorganı çekmediği sürece gerçek olmayacaktı.

"Yüzleş, Nazlı," dedim kendime. "Hayatındaki ilk ölüm olabilir ama son olmayacak." Bu hayatta her zaman tek olduğum için sorunların da üstesinden tek gelmem gerekiyordu. Bu yüzden derin bir nefes alarak yorganı kaldırıp gerçeklikle yüzleştim.

Üzerime siyah kotumu ve kapüşonlu tişörtümü giyerek odamdan çıktım. Mutfağa su almak için giderken kapı çaldı.

"Ben baktım!" diye seslenip kapıyı açtım. Süheyla teyze siyahlar içerisinde karşımdaydı. Başında dantel işlemeli bir siyah şal vardı.

"Hoş geldin, Süheyla teyze. Hayırdır?"

"Hatice nerede?"

"Burada. Çağırayım. Anne! Süheyla teyze geldi, seni çağırıyor!" İçeriye doğru seslenirken Süheyla teyzeye baktım. Yüzünden düşen bin parçaydı. Mahallenin düğünleriyle ilgilendiği gibi cenazesiyle de ilgilenmesi gerekiyordu. Bu onun için de ağır olmalıydı. Yıllardır burada yaşıyordum ve kendimi bildim bileli hiç cenaze olduğunu görmemiştim. İlkokuldan öncesini bilemezdim çünkü küçük olduğumdan ailemiz belli etmezdi. Keşke etselerdi. Belki o zaman bu duyguyla baş etmenin yollarını bulabilirdim.

"Geldim! Buyur, Süheyla abla." Annem de başına siyah bir şal atarak geldi.

"Başımız sağ olsun, Hatice."

"Dostlar sağ olsun."

"Malum acı hepimizin acısı. Herkes bir ucundan tutmaya çalışıyor," dedi Süheyla teyze. Annem başını sallarken en büyük desteği onun verdiğini gözlerimle görmüştüm. Hastanede Can'ı yalnız bırakmamıştı. Sevim teyzenin kimsesiz gibi morgda durmasını engellemişti.

"Cenaze masraflarını sağ olsun Yakut ailesi üstlendi. Valla Allah bin kere razı olsun. Mezar taşına kadar onlar yaptırıyor. Belkıs ile her şeyi hallettiler. Konu komşu da yemek getirecek. Geriye bir tek temizlik kalıyor." Süheyla teyze anneme baktı. İsteğini açıkça dile getirmese bile seçtiği cümlelerle karşı tarafı kendi rızasıyla yaptırdığını düşünmeye yetiyordu. Anneme o kanları temizlemesi gerektiğini söylüyordu.

"Biz malum tüm gece hastanedeydik, anca geldik. Biraz uyuyup dinlendik. Ben pek bir şeyler hazırlayamadım. Eee, temizlik de benden olsun. İlgi alanım ne de olsa."

"Hay yaşa, Hatice." Süheyla teyze annemin ellerine vururken sesimi çıkarmamak için dişlerimi sıktım. O vurduğu ellerin yara bere içerisinde kaldığını göremiyordu. Daha doğrusu görmek istemiyordu.

"Ben gideyim artık. İkindi vakti cenazede görüşürüz inşallah," diyerek gitti. Annem onun gitmesiyle gülen suratını değiştirip gerçek duygusunu belli etti. Bunu yapmak istemiyordu. Bir ölümün gerçekleştiği o evi temizlemek istemiyordu. Ama mecbur hissediyordu. Ben belki bu hayatta kendimin tek olduğumu düşünüyordum ama annemin aynı düşüncede olmasını istemiyordum.

"Hadi inelim anne," diyerek açık kapıdan çıktım.

"Sen nereye?"

"Tek başına temizletmeyeceğim."

"Nazlı..."

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Temizliği sana yıktılar. O kanları temizlemek sana düşmüyordu. Senin, Sevim teyzeye hiçbir zararın dokunmadı şimdiye kadar. O kanları onu intihara sürükleyen insanlara temizletmek gerekiyordu." Nefretimi kusarken daha çok konuşarak öfkeden bağıracağımı düşündüğümden anneme bakmayı kesip sert adımlarla aşağı kata indim. Annem de arkamdan gelerek kapıyı kapattı.

Bir cinayetin işlendiği eve geldiğimizde burnuma dolan kan kokusu midemi bulandırdı. Yani insanlar o kadar kötüydü ki yerdeki kanı bile silmemişlerdi. Öylece duruyordu. *Hatice gelir temizler,* diye düşünmüşlerdi. Annemin bunu yaşamasını istemediğim için ondan önce banyoya girdim. Gördüğüm kanın yoğunluğu başımı döndürmüştü, sanki mümkünmüş gibi kanlara bakmadan kovayı su ile doldurdum. Dolaptan bulduğum tüm havluları çıkardım. Önce bir havluyu kan havuzuna daldırıp su dolu kovanın içine koydum. Su anında kırmızıya dönünce kan kokusuna dayanamayarak midem bulandı. Kusacağımı anladığım an klozetin dibine girdim ve kustum. Sifonu çekip elimi ağzımı yıkarken soğuk suyu yüzüme de çarptım. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Yapabilirsin," dedim kendime. Tekrar kana döndüm. Kovanın içindeki bezi çıkarırken bir el buna müsaade etmedi.

"Bırak!" diye bağırdı annem.

"Anne, ben yapıyorum. Sen etrafı toparla yeter." Elinden kovayı tekrar almaya çalıştığımda izin vermedi.

"Sen neden yapıyorsun? Bu senin görevin değil!"

"Senin de değil!" diye bağırarak ona döndüm. Tuttuğum gözyaşlarım sonunda aktı. "Sevim teyzeyi bu tercihe sürükleyenlerin görevi! Hepsini buraya getirmeliydik. Hepsinin eline bir havlu verip kanı temizletmeliydik. Söyledikleri o sözlerin insanın vücudundan ne kadar kan çıkardığını görmelerini sağlamalıydık! Yok özgür dünya, yok düşüncelerimi de ifade edemeyeceğim, yok şu yok bu diyerek söylenen onca lafın sonucu bu kanlar anne! Sevim teyze intihar etmedi... Onu öldürdüler! Herkesin bu kanda bir payı var ve herkes payına düşen kısmı temizlemeli. Senin Sevim teyzeye zerre

zararın dokunmamışken neden sen temizliyorsun? Çünkü herkes suçunu biliyor ve suç mahalline girmeye korkuyor."

Annem bir anda bana sıkıca sarıldı. Hıçkırarak ağlarken içinde neleri biriktirdiğini tahmin bile edemiyordum. Ben de ona sımsıkı sarıldım. Bize de bir sürü laf söylüyorlardı. Hayatımızda binlerce şey oluyordu ama bir aradaydık çünkü birbirimize sahiptik. İnsanların söylediği lafları görmezden gelmeyi başarabiliyorduk fakat herkes bunu yapamıyordu. Sevim teyze yapamamıştı.

"Anne, sakın ölme," dedim hıçkırarak. Annem ağlayan yüzünü bana çevirdi ve yüzümün her bir köşesini öptü. Sevgisini tüm bedenimde hissedince daha çok ağlamaya başladım.

Can şimdi ne yapacaktı?

Kalbim onunla doldu. Acısını en derinlerimde hissettim. Ona destek olmak ve zorlu sürecinde yanında olarak acısını almak istedim. Ama ne yapmam gerektiğini bile bilmediğimi fark ettim.

"Ben burayı temizlerim. Sen etrafı toparla," dedim burnumu çekerek. Annem yine itiraz edecek gibi olunca ona baktım. "Lütfen," dedim yalvaran sesimle.

"Peki," diyen annem burnunu çekerek banyodan çıktı.

Suç mahallinde tek başıma kalırken bu aptal kovanın yetemeyeceği kadar çok kan olduğunu fark ettim. Suyu alıp klozete boşaltım. Havluların hepsini ıslatıp kanların üstüne koydum. Kana bulanan havluları küvetin içine sıktım. Bu işlemi sayamadığım kadar çok kez yaptım. Sıkmaktan parmaklarım kızarsa da yerdeki kanlar bitmemişti. Hâlâ çok fazlaydı.

Ve daha duvara sıçrayanlar vardı.

Annemle Canların evini temizlememiz üç dört saatimizi almıştı. Daha doğrusu annem tüm evi baştan sona temizleyip parlatmıştı. O süreçte ben anca banyoyu temizlemiştim. En son kana bulanan küveti çamaşır suyu ile temizleyerek kandan arındırmıştım. Haşatım çıkmıştı ve baştan aşağı kan kokuyordum. Kokuyu giderebilmek için banyo yapmıştım. Bir zamanlar sigara kokusundan arınmak için banyo yaparken şimdi kan kokusundan arınmak için yapıyor olmak tuhaf hissettirmişti.

Nitekim cenazeye gitmek üzere hazırdık.

Mahallenin camisine geldiğimizde cenaze arabasının yanaşmasını izledim. Ahmet ve Devrim baştaydı, arkalarında babam ve Devrim'in babası Engin amca vardı. Sevim teyzeyi taşıyarak getirirken Can'ın olmadığını gördüm. Gözlerim Ahmet'e değdi.

Dudaklarımı oynatarak, "Can?" dediğimde başıyla uyuyor işareti yaptı. Yani uyutmuşlardı. İyi mi yaptılar kötü mü bilemedim.

"Oğlu yok mu?" Arkamdan gelen sesle arkamı döndüm. Camideki banklara oturan kadınlar cenazede olduklarını unutarak dedikodu yapıyorlardı.

"Annesinin yüzüne bile bakmak istemiyordur," dedi yanındaki kadın.

"Babası da kaçıp gitmiş. Kaldı piç gibi ortada." Duyduğum küfürle gözlerim sonuna kadar açıldı. Yanlarına gidip cevap verecekken annem kolumdan tutarak beni önüme döndürdü. Başını hayır anlamında sallamasıyla sakin kalmaya çalıştım.

"Bari biri öldürseydi. İntihar etti. Yazık." İlk konuşan kadın tekrar konuşunca dişlerimi sıktım.

"Ayıp değil mi yaptığınız? Cenazedesiniz. Kendinize gelin." Belkıs abla dedikodu yapan kadınlara kızarken içimin yağları eridi.

"İntihar etti, yazık diyorsunuz da gıybet daha büyük günah. Bunu unutuyorsunuz. Şimdi kesin sesinizi, edebinizle durun. Cenazeye saygınız olsun." Kendilerine cevap verilmesine alışık olmayan kadınlar Belkıs ablanın laflarıyla kalakaldılar.

"Senin günahların hepimizinkini ikiye katlar." Kadının karşılık vermesiyle gözlerim sonuna kadar açıldı. Hem suçlu hem güçlülerdi.

"Dediğin gibi benim günahlarım. Sana ne bundan? Sevabımız da gözünüze batıyor, günahımız da. Yeter be!" Belkıs abla sesini yükseltirken annem öfkeyle onlara döndü.

"Az miktar bile olsa insanlığınız kaldıysa bu kavgayı başka yerde yaparsınız. Başka da diyecek bir lafım yok." Annem tekrar önü-

ne dönünce çaktırmadan arkama baktım. Herkes farklı bir tarafa bakarken kimseden ses çıkmamıştı. Annemle bir kez daha gurur duydum.

Cenaze namazından sonra mezarlığa gidip gömme işlemi yapıldı. O sahneye tanık olmak istemediğim için önden ayrıldım. En son gördüğüm Devrim ve Ahmet'in kürekleri alarak toprak attıklarıydı. Ben bile buna dayanamıyorsam Can'ın bu sahneyi nasıl karşılayacağını bilemiyordum. Sanırım onu uyutmakla iyi yapmışlardı.

Ya da yapmadılar...

Bilmiyorum.

"Düşünmeyi kes, Nazlı," dedim yorgunca mahalleye girerken. Mahalledeki herkes cenazede olduğu için bir ölüm sessizliği vardı.

"Nazlı!" Duyduğum sesle arkamı döndüğümde karşımda Hürü'yü buldum. O olaydan sonra onunla hiç konuşmamıştım ve şimdi onu görüyor olmak kalbimi korkuyla kaplamıştı. Bana doğru adım atınca korkuyla iki adım geri gittim. Etrafımda olmasını istemiyordum. Bana korkudan başka bir şey vermiyordu.

"Benden korkuyorsun."

"Bence bu çok normal," dedim titreyen sesimle.

"Haklısın." Yüzünde bir burukluk oluşmuştu ama bu duygu bana zerre geçmemişti. Bu hâlde olmasının tek sebebi yaşadıklarımı yaşamasından geçiyordu.

"Biliyorum, belki bir anlamı olmayacak ama yaptıklarımdan dolayı özür dilerim. İnan çok pişmanım. Ben sadece Can'ın beni sevmesini istemiştim. O bana hayatını açmıştı. Yaşadıklarını anlatmıştı ve ben onun hayatındaki kız olmak istedim. Onu çok sevdim ve başkasını sevmesine katlanamadım. Biliyorum, bunların hiçbiri mazeret değil. Geç olmadan düzelmeye karar verdim." Kaçacakmışım ya da sözünü kesecekmişim gibi nefes almadan konuşurken onu izledim. Onun için üzülmüyordum yahut özrünü kabul etmiyordum. Evet, pişman olmuş olabilirdi ama her af dileyenin de affedilmesi gerektiğini düşünmüyordum. Canım çok acıyordu.

Ömür boyu unutamayacağım bir travma bırakmıştı. Sırf özür dilediye hayatıma kaldığım yerden devam edemeyecektim. Zamanla belki olabilirdi fakat şu an değil.

"Özrünü kabul etmek zorunda mıyım?" diye sordum. Bunu beklemiyor olacak ki öylece baktı. Sanırım herkes yaptığı kötülüklerden basit bir özür ile kurtulabileceğine inanıyordu. Özür dileyince her şeyin gerçekten düzeleceğini düşünüyordu. Ben öyle düşünmüyordum.

"Değilsin tabii," dedi şaşkınca.

"O zaman özrün için teşekkür ederim ama benim için bir şey ifade etmiyor. Benim için çok bir şey yapmak istiyorsan karşıma çıkma yeter." Daha fazla konuşmasına müsaade etmeden koşarak apartmana girdim. Merdivenleri tırmanırken bir yandan da beni takip eder mi diye arkama bakıyordum. Neyse ki gelmiyordu.

Rahat bir nefes alarak önüme dönünce merdivenlerde oturan bedeni son anda fark ettim. Çarpmamak için kendimi geri çektim.

"Can," dedim şaşkınlıkla. Onu burada görmeyi beklemiyordum. Suratını bana çevirdiğinde karşımda ölü bir beden vardı. Göz altları morarmış, yüzü şişmiş, saçları dağılmıştı ve gözleri kıpkırmızıydı.

"Senin burada ne işin var?"

"Gömdünüz mü?" Cümle dudaklarından öylesine çıkmıştı ama etkisi çok yüksekti. Gözlerimi kırpıştırırken söyleyecek bir laf bulamadım.

Ben konuşmayınca gülerek, "Gömdünüz," dedi. Gülerek oturduğu yerden kalktı. Ağzında bir şeyler mırıldandı ama onu duyamadım. Evin kapısını açıp içeri girerken açık bıraktığı kapıdan ben de içeriye girdim.

"Anne, ben geldim!" diye seslendi.

Gözlerim doldu. Ağlamamak için kendimi sıktım. Şu an ağlamaya hakkım yokmuş gibi hissediyordum.

"Ben geldim ama sen yoksun! Merak etme buna da alışırım!" Omzunu silkip salona girdi. Annesinin tüm izleri silinmiş gibi tertemizdi. Annem her yeri pırıl pırıl yapmıştı. Kırılan eşyalar ve

dağılan mobilyalar yerli yerindeydi. Can etrafa bakıp hıhlarcasına gülerek koridora yöneldi. Nereye gittiğini anlayınca kalbim sıkıştı.

İki adım arkasından ilerleyerek onu takip ettim. Banyonun önüne geldiğinde kapalı kapıya öylece baktı. Kapı kulpuna giden elinin titrediğini gördüm. Sonra gözlerine korku yerleşti. Aynı anı tekrar yaşıyor olmalıydı. Belki gecenin bir vakti su içmek için kalkmıştı ve banyonun ışığının açık olduğunu görmüştü. Merak ederek gittiğinde annesini bulmuştu. Hiç beklemediğin anda beklemediğin bir olayla karşı karşıya kalmak zor olsa gerekti. Akıl dışı ve gerçek değilmiş gibi hissettirirdi insana. Hangimiz su içmek için gece kalktığımızda annemizin kanlar içerisinde cesedini bulmayı nasıl düşünebilirdik ki?

İzlediğimiz o filmler, diziler ve okuduğumuz kitaplar aslında bu dünyada biraz bile olsun yaşayan insanların hayatlarından kıssalardı. Yani her dizinin başına *gerçek bir hayat hikâyesi* ibaresi kolaylıkla eklenebilirdi. *Yuh, bu kadarı da abartı*, dediğimiz o şeyleri yaşayan birileri vardı.

Ben onlardan biriydim.

Ahmet onlardan biriydi.

Can onlardan biriydi.

Devrim onlardan biriydi.

Can sessizliği bozarcasına kapı kolunu aşağıya doğru çekerek kapıyı açtı. Kapıyı içeriye doğru itmişti ancak içeriye girmeye cesaret edememişti. Gözlerini kapatışını ve derin bir nefes alışını izledim. Kendini toparlayıp gözlerini açtı ve içeriye girdi.

Beklediğinin aksine her yer tertemizdi. Öyle ki kan kokusunu giderebilmek için neredeyse bir kutu parfümü boşaltmıştım. Can'ın arkasından içeriye girdiğimde kokuyu gidermeyi başardığını fark ettim.

"Burayı kim temizledi?" diye sordu Can. Bana dönüp, "Sen mi?" diye devam etti.

Konuşursam sesimin çatlak çıkacağını bildiğimden sadece başımı salladım. O ise sinirle güldü.

"Neden sen? Neden bu yükü sana verdiler?"

"Herkes bir şeylerin ucundan tutuyordu ve bana da bu düştü," dedim kısık bir sesle.

"Yetişkin denilen insanlar ne yapıyordu? Hiçbiri bunu senin yapmaman gerektiğini akıl edemiyor muydu?"

"Ne fark eder ki?"

"Çok şey fark eder!" Öfkeyle bağırıp üzerime yürüyünce geriye doğru gittim. Aslında içinde biriken büyük bir öfke vardı. Sakinliği bundan kaynaklıydı. Eğer öfkesini dışarı çıkarırsa büyük patlardı ve engellemek için fazlaca sakin kalıyordu. Ama o sakinliğin sonuna gelmiştik.

"Niye sen? Niye ben!" Acıyla kendini işaret ederken gözlerinden yaşlar boşaldı. Dudakları titriyordu.

"Can," dedim ağlayan sesimle.

"Niye biz?" dedi hıçkırarak. "Nazlı, ben annemi istiyorum."

Masum çıkan sesi beni gafil avladı. Onu tuttuğum gibi kendime çektim. Kollarıyla etrafımı sardı ve sarsılarak ağladı. Elimden ona sarılmak ve ağlamasına eşlik etmekten başka hiçbir şey gelmiyordu. Bir yanım bunlara tanık olmak istemediği için Can'ı bırakıp kaçmak istiyordu. Bir yanımsa onu sarıp sarmalamak için can atıyordu.

"Geçecek diyemem çünkü geçer mi bilmiyorum. Ama zamanla alışacaksın. Her şeye alıştırıldık, buna da alışacağız," dedim boğuk çıkan sesimle. Can hiçbir şey demeden sadece başını salladı. Konuşmuyordu ki bu onluk bir hareket değildi. Bu demek oluyordu ki kafasının içerisinde çok fazla konuşuyordu.

"Can, konuş benimle. Düşüncelerini söyle. Her zamanki gibi açık bir kitap ol."

"Olamam," diyerek başını hızla salladı. "Ağzımdan çok kötü kelimeler çıkar. Sana karşı, bana karşı, diğerlerine karşı."

"Çıksın, sorun değil."

"Sorun çünkü anneme karşı da kötü kelimeler kullanırım ama bunu istemiyorum." Sesi incelirken onu saran kollarımı daha çok sıktım.

Annesine kızgındı. Çok kızgındı. Bırakıp gittiği için kızgındı. Kendi isteğiyle ondan ayrıldığı için kızgındı.

Kendine kızgındı. *Bu sefer kurtaramadım*, demişti. Kendini suçluyordu. Yine kurtarabileceğine inanıyordu.

İnsanlara kızgındı. Annesini buna sürükleyen herkese kızgındı. Hepsi o bıçağı eline alması için bir adım attırmıştı.

Bana kızgındı. Farkında olmadan bana kızgındı çünkü Fake Naz olarak Devrim'e bulaşmıştım ve o da onların kirli çamaşırlarını ortaya dökmüştü. Gerçek ben ise Can yüzünden acı çekmiştim ve Devrim onları cezalandırmıştı.

"Hepsi benim suçum," diyerek daha çok ağladım. "Can, çok özür dilerim. Yemin ederim böyle olacağını bilmiyordum. Çok özür dilerim."

Hıçkırırken onu kendime daha çok çektim. Bunların hepsini ben başlatmıştım. Ahmet haklıydı. En başından karşısına geçip her şeyi itiraf etmeli ve reddedilişimle kalmalıydım. Can'ın yaptığını yapıp dile getirmeliydim. Ama ben oyunlar oynayarak herkesin hayatına dokunmuştum. Benim de canım acımıştı lakin çevremdekilerin daha çok acımıştı.

Can benden biraz uzaklaşıp yüzüme baktı. Gözlerinde hâlâ yaşlar duruyordu ama hıçkırmayı bırakmıştı. Bir süre gözlerini yüzümde dolaştırdı ve o gözler en son dudaklarımda kaldı. İstekle gözlerime baktığında ne istediğini anlayarak parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımızı birleştirdim. Tişörtümü sıkarken beni kendine daha çok çekti. Dudaklarımı hızla öperken hazdan ziyade kafayı meşgul etme eylemi olarak gördüğünü anlayabiliyordum. Annesini ve bu banyoda yaşanılanları düşünmek istemiyordu. Eğer bu onun kafasını dağıtacaksa yardımcı olabilirdim.

Kalçalarımdan tutup beni kucaklayınca kollarımı boynuna doladım. Banyodan çıkıp odasına girdi. Beni yatağının üstüne bıraktı, bu odaya bu şekilde gireceğimi aklımın ucundan dahi geçirmezdim. Odasını hep camdan görmüşken şimdi içindeydim.

Ve yatağındaydım.

Can üstüme çıkıp beni öpmeye devam ederken yanağını okşadım. Elleri belimden kalçama gitti. Kalçamı sıkınca vücudumda

hissettiğim karıncalanma ile neye uğradığımı şaşırdım. Hissettiğim duygular o kadar yoğundu ki çıldıracak gibi hissettiriyordu. Bedenini hissetmek ve her yerime dokunmasını istiyordum.

Öpüşü daha da derinleşince ağzımdan iniltilerin kaçmasına engel olamadım. O da inlerken vücudunu üzerime bıraktı. Hissettiğim sertlikle korkacağımı düşünmüştüm ama aksine kendimi ona doğru ittirmeye başladım. Can'ın verdiği bir güven vardı. Onun yanı benim için güvenli alan gibiydi. Yargılanmayacağın ve her şeyi yapabileceğine inandığın tek yer gibiydi. Bu da bana güç veriyordu. Beni daha cesaretli kılıyordu. Belki de bu yüzden dudaklarımı dudaklarından çekip boynuna götürmüştüm. Omuzlarından tuttuğum gibi üstümden itip yatağa yatırdım ve üzerine çıktım. Tepeden ona bakarken vücudumdaki yanmanın daha da yükseldiğini hissettim. Özellikle Can gözlerini öyle üzerime dikmiş bakarken duramayacak gibiydim.

Yavaş yavaş ona doğru eğilirken titrediğini fark ettim. Yüzüm yüzünün hizasına geldiğinde önüme gelen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı.

"Seninle olduğum dakikalar sanki dünyadan soyutlanıyormuşum gibi hissediyorum." Dudaklarıma doğru fısıldamasıyla gözlerimi kapattım. Kulaklarımın arkasına sıkıştırdığı saçlarımı okşarken beni kendisine çekip boynumu öpmeye başladı.

"Sen benim dokunmaktan hoşlandığım tek kızsın," diye kulağıma doğru fısıldadı. Sesindeki o tını beni gafil avlayınca üzerine tamamen oturdum ve kendimi ona bıraktım. Boynumu öpüyor, ısırıyor, sonra o ısırdığı yerleri tekrar öperek acısını dindiriyordu. Her hareketinde kıvranırken üstünde hareket etmeden duramıyordum.

"Can," diye inledim.

Başımın arkasından tutup yüzümü kendine yaklaştırdı ve dudaklarımdan öptü. Sanki hiç öpmemişim gibi dudaklarını öpmeye başladım. Belimden tutup beni çevirdi ve üzerime çıktı. Elleri göğsüme gidince daha sert okşamasını deli gibi istedim.

"Her şeyi bir kenara bırakmama sebep oluyorsun, Nazlı," diyerek inledi. Dudaklarımdan çeneme, oradan boynuma derken tişörtümü üstümden çıkararak açıkta kalan göğsümü öpmeye başladı.

"Her şeyi siktir et ve bu kızla hayatını yaşa," diyorum kendime. Ben de yaşamak istiyordum. Her şeyi boş verip sadece hayatımı yaşamak istiyordum. Ve bunu Can ile yapmak şu an cazip geliyordu.

"En masumu bu kız diyorum kendime. Hiçbir şeyden haberi olmayan saf bir kız. Yaşa işte ulan." Elleri aceleci bir tavırla bedenimde gezinirken üstündeki tişörtü çıkarmamak için kendimle savaştım.

"Ama sonra," derken yüzünü tekrar yüzüme yaklaştırdı. Öpeceğini düşünürken yüzümü kaldırıp kendini geri çekti. Hareketiyle ona baktım. O an yüzündeki saf nefret ve öfkeyi gördüm. "Ahmet'e âşık olduğunu hatırlıyorum. Onun için yaptıklarını, ben senin için çırpınırken görmezden gelişini, yok saymanı hatırlıyorum." Sözlerinin kalbime direkt etki etmesiyle az önceki duygulardan geriye kırıntılar bile kalmadı. Ortamın havası aniden değişti. Tutkuyla bakan gözleri anında nefrete dönüşmüştü.

"Söylesene, Nazlı. Ahmet'i deli gibi seviyorken benimle nasıl bu kadar tutkulu öpüşebiliyorsun?" Nefretle çıkan sesini alayla kapatmaya çalışsa da başaramamıştı. Kalbim sözlerin ağırlığı ile hafif bir şekilde atmaya başlayınca nefesim kesilir gibi oldu. Sanki kalbim yavaş yavaş atmayı kesiyor ve tekrar çalışır hâle geliyordu.

"Sen peki?" derken dolan gözlerimden dolayı sesim boğuk çıkmıştı. "Başkasını sevdiğimi bildiğin hâlde neden bana böyle tutkuyla yaklaştın?"

"Çünkü ben senin Julien'inim. Bana o filmi hiç izletmemen gerekiyordu, Nazlı. Çünkü başına geleceklerin hepsini sen kendin seçtin."

BÖLÜM 5

Odamın camının altında oturup ölesiye ağlarken hemen alt katımdaki Can'ın hıçkırıklarını duyabiliyordum. Ağlamama sebep olan kişi o olmasına rağmen böyle ağladığı için ona üzülmeyi de bırakamıyordum. Bir yanım söylediklerini görmezden gelmem gerektiğini çünkü mantıklı düşünmediğini savunuyordu. Öteki yanımsa söylediklerindeki doğrululuk payı üzerinde durup Can'ın bunu bilerek yaptığını savunuyordu. Her hâlükârda acı çeken taraf ben oluyordum. Duygularıma hâkim olamadığım için ya da çok fazla duyguyu bir arada yaşadığım için suçlanan kişi bendim. Kim olduğumu bilemeden olduğum kişi yüzünden acı çekiyordum.

Ben kimin ve nasıl biriyim çözemedim.

Üzerime bu kadar gelmezseniz olmaz mı?

Düşündükçe hıçkırıklarım çoğalırken sesimin duyulmasından korkarak elimle ağzımı kapattım. Öyle bir durum içerisindeydim ki duygularımın bile görülmesini istemiyordum.

"Nazlı! Kızım neredesin?" Annemin sesini duyunca telaşla yüzümü sildim. Burnumu çekip pasaklı olmayı umursamadan tişörtümle sildim. Yüzümün her yerini sertçe ovalayarak ağladığımın belli olmasını engellemeye çalıştım. En son çare suluğumdaki kalan suyu yüzüme döktüm.

Suluğu masama koyarken annem odamın kapısını açtı. "Buradasın demek. Kızım hadi aşağıya gel. Servise yardım et bana. Engin amcan pide sipariş etmiş. Etli pide de var. Sen de gel, biraz ye. Miden en son ne zaman et gördü, hatırlamıyorum."

"Tamam, geliyorum," diyerek yüzümü sildim. Böylece ağladığımı anlamayan annem, kapımı kapatıp geri gidince yatağıma

çöktüm. Annem, bu kederin içerisinden bizim bulunduğumuz durumu da ortaya serdiğinin farkında değildi.

En son ne zaman et yedim, gerçekten hatırlamıyordum.

"Et yiyebilmen için Sevim teyzenin ölmesi gerekiyordu," dedim kendi kendime. Sonra o anlamlandıramadığım gerçeklikle bir kez daha yüzleştim.

Sevim teyze gerçekten ölmüş müydü?

Nasıl olabilir? Artık hayatımızda olmayacaktı. Sesini duymayacaktık. Onu görmeyecektik. Belki zamanla yüzünü unutacaktık. Öyle şeyler yaşayacaktık ki, *"Hatırlıyor musun, Sevim teyze diye biri vardı. İntihar etmişti,"* diyecektik. Böyle olacağını biliyorum çünkü annemle babam bazen vefat eden tanıdıklarından hep böyle bahsederdi. Unutmuşlardı ve hayatlarına devam ederken arada bir akıllarına geliyordu.

"Ama Can unutmayacak," deyip kendimi o gerçeği hatırlatarak odadan çıktım.

"Ay, pide ne kadar da güzel! Engin abi kıymış paraya be!" Tanımadığım kadın yanımda bilmem kaçıncı pidesini midesine götürürken ona bakakaldım. Cenaze evinde olmaktan ziyade sanki lokantaya gelmiş gibiydi.

"Nazlı, bana yeni ayran getirir misin?" Hürü'nün annesi Zümra teyze elindeki boş ayran şişesini verince elinden sinirle aldım. Bu hareketime gıcık olduğunu belli etti.

"Kızım, senin cebinden mi çıkıyor para? Engin abi alıyor her şeyi. Ne bu tavır?"

"Anne." Hürü annesini uyarırcasına çekiştirirken Zümra teyze yine burnunu dikerek bana baktı. Her zaman böyle biri olmuştu. Dünyanın en büyük yanlışını yapsa bile sanki hiç yapmamış gibi davranır ve burnunu yere indirmezdi. Özür dilemek nedir bilmezdi. Ağzına geleni herkese söylerdi. Çok kalp kırıcı konuşurdu ve bunu da asla umursamazdı. Hürü de zaten aynı annesine çekmişti. En çok babaları Boran amcaya acıyordum. Ellerinde resmen oyuncak olmuştu.

Çocukken Hürü birinin oyuncağı kırınca annesi ağlayan çocuğa kızıp, *"Sen de oyuncağına sahip çıksaydın!"* diyerek azarlardı.

"Ne mal gibi bakıyorsun, Nazlı. Getirsene ayranı," dedi Zümra teyze ben tepkisiz kalınca. Cevap vermeden mutfağa gidip üst üste koyulmuş ayran paketlerinden bir tane çıkardım. O sırada balkonda bir kahkaha sesi yükselince elimde ayranla oraya gittim. Mahallenin beş altı kadını balkonda oturmuş, bir yandan pide yiyor bir yandan da katıla katıla gülüyorlardı.

Sevim teyze, sen bunlar için canına kıydın ama bak onlar seni unuttular hatta gülüyorlar. Sen bir tek Can'ı mahvettin.

Burada olsaydı söyleyeceğim cümleleri belki duyar diye içimden dile getirip mutfaktan çıktım.

Salonda da herkes keyfine bakarak pide yiyip sohbet ediyordu. Bu nedense beni öfkelendirdi. Biri canına kıymışken neden bunu seçtiğini düşünmeyip böyle rahatlıkla yemek yiyor olmaları beni çileden çıkarıyordu. İçeride Can'ın hıçkırarak ağladığını biliyorken bunların gülmelerinden nefret ediyordum.

"Heh! Ver Nazlı. Dilim damağım kurudu." Zümra teyze parmaklarını yalayıp elini uzatınca ayranı verdim.

"Ölmüş Sevim teyzenin ruhuna olsun," dedim. Zümra teyze lokmayı zor yutarken salonda bir sessizlik oluştu.

"Ne? Engin amca bu hayrı Sevim teyzenin ruhuna yapmadı mı? Siz yedikçe ona sevap yazılacak. Hayattayken mahvettiniz, bari arkasından bir işe yaramış olursunuz." Herkes bana ayıplayarak baksa da bunu umursamadım. Alışmışlar tabii ayıplarının yüzlerine vurulmamasına, biri vurunca terbiyesiz görüyorlardı. Terbiye, kapalı kapılar ardından yapılanlara susmak mıydı? Yüzlerine vurulmayınca daha çok yapıyorlardı. Yanlışlarını saklamak yerine yüzüne vurmak terbiyesizlik değildi. Tam tersini yapmak öyleydi.

"Senin kızının dili pek uzunmuş, Hatice," dedi Zeynep teyze. Kınayıcı bakışları üzerimdeyken annemin bana kızacağını düşünerek baktı. Oysa annem onların aksine saatlerdir elindeki pideyi yemeden öylece tutarken bana gururla baktı.

"Ben kızımı kendini savunacak kadar güçlü yetiştirdim. Karşında dili uzun bir kız çocuğu yok. Yanlışa boyun eğmeyen genç

bir kadın var." Annemin sözleri beni öyle derinden etkiledi ki ağlamamak için kendimi sıktım. Ona sadece gülümsedim. Böyle bir anneye sahip olduğum için çok şanslı hissediyordum.

Evdeki kargaşadan sıkılarak çıktım. Nereye gideceğimi bilemeyince yorgunca merdivenlere oturdum.

"N'apıyorsun burada?" Duyduğum sesle olduğum yerde zıpladım. Arkamı dönmemle Devrim'i görmem bir oldu. Canların evi çok kalabalık olduğu için Engin amca erkekleri kendi evinde ağırlamıştı. Neriman teyze de bundan istifade edip, *"Evdeki erkeklere yardımcı olayım,"* diyerek yanımıza gelmemişti. Zaten hiçbir şeyimize katılmazdı. Ramazan'da iftar ve sahur sofrasına da gelmezdi. Hıdırellez'de etkinliklere katılmazdı. Aşure gününde aşure dağıtmaz ve almazdı. O yüzden böyle bir teklifle geldiğinde kimse tuhaf karşılamadı. Tam tersine sevindiler ve gitmesini söylediler.

"İçerideki ortama daha fazla dayanamadım. Çıktım," dedim Devrim'e. Elindeki boş kutular dikkatimi çekti. "Sen peki?" diye sordum başımla kutuları işaret ederek.

Yorgun bir nefes verip yanıma çöktü. Boş kutuları ayaklarının önüne indirirken, "Ben de bunaldım," dedi.

"Yukarıda da pidenin ne kadar lezzetli olduğundan bahsediyorlar mı?"

"Evet. Ama baharatı azmış. O yüzden üstüne fazladan kırmızı biber falan döktüler." İstemsiz gülmeye başladım. Yani sinirlerim o kadar bozulmuştu ki ağlanacak hâlimize gülüyorduk. Devrim de gülerek bana eşlik edince milletin gerçekten en büyük derdinin pidenin tadı olduğunu fark etmiştim.

"Neyse, en azından başka bir ölümde pide sipariş etmememiz gerektiğini öğrendik," dedim alayla.

"Lahmacun en iyisi."

"Aaa, olmaz!" dedim sahte bir kızgınlıkla. "Bu sefer yeşillik kavgası çıkar. Hani nerede bunun acı biberi derler."

Ciddi durmaya çalışsam da Devrim'in kıkırdamasıyla kahkahamı püskürttüm. O kadar çok gülüyordum ki az önce kınadığım in-

sanlara benzediğimi düşündüm ama kendimi durduramıyordum. Aslında ağlamak istiyordum fakat bedenim zorla gülüyor gibiydi.

Arkamızdan gelen alkış sesiyle olduğum yerde sıçradım. Devrim kim olduğunu gayet iyi anlamış gibi gözlerini yumarken arkamı döndüm. Can kapı önünde yüzüne takındığı öfkeyle bizi alkışlıyordu.

"Can," dedim yerimden hızla kalkarak. Ona doğru gidince geri giderek benden uzaklaştı.

"Ne var? Alt tarafı gülüyorsun. İçeridekiler de gülüyor. Gülebilirsiniz. Bu bir suç değil."

"Can öyle değil..."

"Ne öyle değil kızım!" diye bağırdı. Yüksek sesiyle olduğum yerde zıpladım. Ağlamaktan gözleri o kadar kızarmıştı ki sanki patlayacaklarmış gibi duruyordu.

"Gül lan, ne fark eder. Senin annen içeride zaten! Sana ne! Senin hayatında ne değişecek? Hiçbir şey." Her şeyi söylemeye hakkı olduğunu düşündüğümden sessiz kalarak öfkesini kusmasına izin verdim. Şu an onu anlayamazdım. Daha az önce balkonda gülerken, gördüğüm kadınları yargılarken kendimi o konumda bulmuştum ve bu sahneye verecek bir açıklamam yoktu.

"Doğru. Haklısın," diye mırıldandım. Can tam tersi bir şeyler söylerim diye bekliyor olacak ki bu kabulleniş onu sinir etmiş gibiydi.

"Hadi dön önüne," diyerek omzumdan ittirdi. "Piçin yanına oturup kahkaha atmaya devam et. Yürü." Omzumdan tekrar ittirince sessizliğimi korumaya devam ettim. Şu an alttan alınmaya ihtiyacı vardı ve ben onu yapıyordum.

"Sabah benimle yatağımda öpüşüyordun ya. Şimdi de merdiven arasında onunla öpüş. Rahatla."

"Can!" Sesimin yüksek çıkmasına engel olamadım. Devrim'in kafası aniden bana dönünce şaşkınlığını açıkça görebildim. Bir bana bir Can'a bakıyordu. Can'a dönünce onun memnuniyet dolu bir sırıtmayla Devrim'e baktığını gördüm.

"Ya Devrim Bey," dedi alaylı bir şekilde. "O kişiyi buldum. Hatta çalışmalara başladım."

Devrim birden oturduğu yerden kalkıp Can'ın karşısına dikildi. İkisi de birbirine nefretle bakarken aralarına girip ayırmaya korkuyordum.

"Yanlış anlamışsın," dedi Devrim.

"Yalanın o kadar banal ki siksen zevk vermez."

"Sen o işi yapamıyorsun ki. Hani babanı, anneni döverek sevişirken gördüğünden travma kaldı ya." Devrim'in duygusuzca çıkan sesine karşı Can dişlerini sıktı. Bense öğrendiğim gerçeğin büyüklüğü karşısında öylece kaldım. Sırtım duvara yaslıyken şaşkınlıktan konuşamıyordum bile.

"Son kez bak ona, Devrim. Çünkü gelecekte olacağı hâlin şaheseri sen olacaksın." Can onu ittirerek önünden çekti. Merdivenlerden inerken duvara dayanmış öylece kalan bana baktı. Gözlerindeki saf öfkeyi görebiliyordum. Onun gülen hâline o kadar alışıktım ki şimdi böyle görmek kalbimi acıtıyordu.

"Sıkmasınlar Can'ımı," dedim. Önce ne dediğimi anlamadı, sonra bir zamanlar yaptığımız o konuşmayı hatırladı. Bakışları saniyeliğine değişmişti. Orada bana âşık olduğunu söyleyen neşeli Can'ı görmüştüm. Bundan güç alarak elini tuttum. Titriyorlardı ve soğuklardı. Temasımla nefesi sıklaşırken gözleri doldu.

"Bu aralar en çok hangi şarkıyı dinliyorum biliyor musun?" derken sesi incelmişti. Dudakları titrerken sanki saatlerdir ağlamamış gibi ağlamaya başladı.

"Hangisi?" diye sordum tebessüm ederek.

"Olivia Rodrigo'dan 'Favorite Crime.[2]' Benden sana gelsin, Nazlı." Elini sertçe benden çekerken merdivenleri öfkeyle indi. Arkasından sadece öylece baktım ve o an kafamda söylediği şarkının yankılandığını hissettim.

Akşam herkes evlerine dağıldığında Canların evinde ben, babam, annem, Ahmet, Belkıs abla, Süheyla teyze, Engin amca ve

[2](İng.) En Sevdiğim Suç. (e.n.)

Devrim kalmıştık. Hepimiz oturma odasında otururken Can eve hâlâ gelmemişti.

"Can için ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor," dedi Belkıs abla. İnsanlar gittiğinden beri kimse konuşmamıştı. Sessizliği bozan kişi o olmuştu ve herkes ona döndü.

"Bu çocuk reşit değil mi?" diye sordu Süheyla teyze.

"Ocak ayında on sekiz olacağız. Daha var." Ahmet ile aynı gün doğdukları için ikisi de aynı zamanda reşit olacaktı. Gerçi birkaç ay sonra reşit olarak her şeyi yapabileceğimiz yetişkinliğe erdiğimizi hesaplamak çok saçmaydı. Şu anda bile çok büyük şeyler yaşamıştık.

"Cenazeye bile akrabalardan kimse gelmedi. Babası olacak olan adama da ulaşamıyoruz. Ne yapacağız bu çocuğu? Kim bakacak, kim yedirecek? Allah'ım kaldı başımıza!" Süheyla teyze son lafı sinirle söylerken benim de sinirlerim hopladı. Çocuğu iki dakikada kimsesiz hâle getirmekle kalmayıp üzerine başımıza kaldığını düşündüğü için sinirleniyordu. İnsanların, *"Bir şey lazımsa çekinmeden söyle,"* lafının boş kelimeler olduğunu daha iyi anlıyordum. Gerçekten lazım olduğunu söyleyince dımdızlak kalırlardı.

"Evleri de kiraydı. Nasıl geçinecek bu çocuk?"

"Kira mira istemem ben. Evi de onun üzerine yaparım." Engin amca, Süheyla teyzeye cevap verirken gururlu duruyordu. Herkes yine ona hayran bir şekilde bakarken içinden kendini övdüğüne emindim.

Sen neymişsin be Engin. Evin var ama kira almıyorsun. Helal koçum sana.

Büyük ihtimalle bunları söylüyordur çünkü şu anki duruşu tam olarak bunu yansıtıyordu. Devrim babasına bakıp gözlerini devirirken bu düşüncemi güçlendirmişti.

"Engin, sen de olmasan bu mahallenin hâli hâl. Herkesin imdadına yetişiyorsun. Allah senden razı olsun." Süheyla teyze, Engin amcanın eline vururken göz devirmemek için kendimi sıktım.

"Çocuğun evi de var. Zaten reşit olmasına da az kalmış. Biz de mahalleli olarak ondan aidat almayız. O da çalışarak artık geçinir. İlk zamanlar ona yardımda bulunuruz elbette," dedi Süheyla teyze.

Konuşulanlardan o kadar çok rahatsız oluyordum ki nefes alamıyor gibi hissettim.

"Benlik bir konu yok sanırım. Ben eve geçiyorum. Malum sınav senemiz, her şeyi unutup sınavımıza odaklanmalıyız." Laf sokarcasına çıkan sesimi umursamadan yerimden kalktım. Süheyla teyzenin rahatsız olduğunu belli eden o sahte öksürüğünü duymazdan geldim.

Oturma odasından çıkacakken sırtını duvara yaslamış yere oturan Can'ı görünce korkuyla çığlık atıp geri çekildim. Robot gibi duygusuz bir şekilde başını bana döndürdü.

"Can," diyebildim sadece. Diğerlerine döndüğümde hepsinin Can tarafından dinlenildiğini bilmek rahatsız etmişti. Yüzüne karşı söylemeye çekindiğin şeyleri hiç söylemeyecektin.

"Karar nedir, hâkime hanım?" dedi alayla. Oturduğu yerden kalkıp oturma odasına girerken arkasından baktım.

"Can? Neredesin? Kaç kere aradım açmadın." Ahmet merakla yerinden kalkıp ona gelirken Can onu itti ve direkt oturma odasının ortasına geldi. Ahmet bile ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

"Bu *çocuk* için karar verildi mi?" Çocuk kelimesine özellikle baskı yaparken gözleri Süheyla teyzedeydi. O ise o hariç her yere bakıyordu.

"Annemin kanını evi üzerime yaparak mı temizlemek istiyorsun, Engin amca?" Cümleler daha ağzından çıkarken bile kan lafıyla titrediğimi hissettim. Tüm bunlara Devrim'in *Regional*'daki şovunun neden olduğunu vurguluyordu. Engin amcanın da sus payı olarak evi verdiğini düşünüyordu. Haksız da değildi. Yani büyük ihtimalle oğluna bulaşmaması için bunu yapıyor olabilirdi.

"Olur mu hiç, Can? Sen de benim bir evladımsın."

"Cık. Senin gibi bir babam olsun istemiyorum. Malum Devrim'in ne bok olduğu ortada. İki bok çok koku yapar. Devrim'inki yeterince kokulu ve herkesi rahatsız ediyor." Devrim lafıyla ayağa kalkarken Can'a doğru gitti. Ona gözdağı veriyordu ama Can bundan zerre etkilenmiyordu. Her şeyini kaybetmiş bir insanı korkutacak hiçbir şey olamazdı. Çünkü aslında hepimiz bir yerde sevdiklerimiz için yaşardık. Onların mutlulukları bizleri mutlu ederdi. Can tek olduğunu düşünüyordu.

"Bak acın var diye hepimiz susuyoruz ama sen de bundan istifade edip hepimizin üzerinden geçiyorsun. Yeter. Yapma."

"He gerçekleri söylemek suç oldu. Anladım." Can başını sallayıp oturma odasında gezinirken bir yanım bunların hiçbirine şahitlik etmek istemiyordu. Bilmek her zaman acıyı çoğaltmak demekti ve ben bilmeyi artık bırakmak istiyordum. Gitmek isteyen yanımı dinleyip oturma odasından çıktım.

"Zaten tüm bunlar senin yüzünden olmadı mı? Sırf Nazlı'nın acı çekmesine dayanamadığın için hepimizi yakmadın mı? Annemin ölümünden de sen sorumlusun!" Yüksek sesi koridora kadar gelirken kulaklarım çınladı, kalbim deli gibi attı. Can içten içe kaçındığım o gerçeği yüksek sesle söyleyince kendime öyle olmadığını haykırarak onun sesini susturmaya çalıştım.

Bunların suçlusu ben değildim. Ben olamazdım. Ben Devrim'e bunu yap demedim. Bunu o seçti.

Kendimi haklı çıkarmak için çamuru başkasına fırlattığımın farkındaydım ama bu gerçekliğin acısı o kadar büyüktü ki kaldıramıyordum. Bir yalana kanıp onun üzerinden gitmeye razıydım. Birilerinin de bana bu yalanı sesli söylemesini istiyordum.

"Ben kimsenin ölümünden sorumlu değilim! Söylediklerimin hiçbirinde de yanlış yoktu. Ne eksik ne fazla! Tamamı aynı şekilde iletildi. Bunun Nazlı ile zerre kadar alakası yok! Ada beni tehdit etti ve ben bunu ortaya çıkardım. Bir gün çamaşır suyu bir gün sigara kokan bir kızla da zerre işim olmaz benim!" Başka zaman olsa aşırı üzüleceğim bu cümleye şimdi hiçbir şey hissedemiyordum. Devrim bunları Ada, yani Fake Naz tehdit ettiği için yaptığını söylemişti. Dolaylı yoldan benim yüzümden yapmıştı. Ben sebep olmuştum. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Başım dönerken duvara tutundum.

"Sen benim kızıma ne diyorsun lan!" Babamın öfkeli sesini duymama rağmen o odaya girmeye korkuyordum. Kaçtığım gerçekle yüzleşmişken Can'a bakamazdım.

"Hop! Ne oluyor, Hekim! Oğluma dokunamazsın sen!" Engin amca da bağırınca ikisinin kavga ederek birbirine girdiğini duydum. Diğerleri ikisini ayırmaya çalışıyordu. En azından sesler bunu söylüyordu. Vicdan mahkemesinde yargılandığım için onların bu aptal kavgasını umursayamıyordum. Elim kalbimde, gözlerimi kapatarak mahkemede yargıladım kendimi. Savcı beni suçlu bulmak için delillerini ortaya sererken avukatım masumiyetimi kanıtlayabilmek için çırpınıyordu. Savcı o kadar emindi ki bağırmadan konuşuyordu. Oysa avukatım neredeyse bağırmaktan masanın üzerine çıkacaktı. Böyle yapmasının sebebi neydi bilemiyordum. Hâkim kararı vermek için tokmağı vurdu. Kalbim daha da hızlı atarken cevabın ne olacağını merakla bekledim.

Odadan büyük bir çığlık sesi yükseldi. Suçlu koltuğunda oturan ben kafamı oturma odasına çevirdim. Geri önüme döndüğümde mahkemenin bittiğini gördüm. Sonuç neydi duyamadım. Savcıya ve avukata baktım. İkisi de duygularını belli etmeden bakıyordu.

Sonuç neydi?

"Devrim! Oğlum! Devrim!" Engin amca bağırırken oturma odasına döndüm. Yerden destek alarak kalktım ve koşarak odaya girdim.

Devrim yerde yatıyordu ve Engin amca başındaydı. Elleriyle Devrim'in yarasına baskı yaparken o yarayı açan bıçak Can'ın elindeydi. Ucundan damlayan kanların yere düşmesini umursamıyordu.

Yakut ailesinin evine bu üçüncü gelişimdi. Birincisi saçlarını kazıdıkları gündü. İkincisi de anneme temizlikte yardım etmek için gelişimdi. Yılbaşının ertesi günüydü. Engin amca evde büyük bir parti verip tüm mahalleliyi çağırmıştı. Annem o gece dinlenmek istediği için gitmemiştik ama yukarıdan gelen kahkaha seslerini duymuştuk. O geceyi de aldığımız piyango biletlerinin çıkması için dua ederek geçirmiştik ve elimiz boş dönmüştük. Geriye sadece bu kahkahaların sabah nasıl bir kirlilik çıkaracağını düşünerek geçirdiğimiz saatler kalmıştı. Hatta o gece ailecek aşırı gülmüştük. Aslında güldüğümüz şey kimin nereyi ne kadar pisleteceği ve bizim

bunu ne kadar sürede temizleyebileceğimizdi. Şimdi düşününce tuhaf gelen bu konuşmalar, o an aşırı komik gelmişti. Ertesi gün eve girdiğimizde her şey tahmin ettiğimiz gibi çıkınca gözlerimizden yaşlar gelene kadar gülmüştük.

Yakut ailesinin evine üçüncü girişimde gülmüyordum. Korku doluydum. Devrim'in yarasına baskı yaparak kanamayı durdurmaya çalışırken o yüzünü buruşturarak acısını belli etmemeye çalışıyordu.

"Devrim! Ne oldu sana? Kim yaptı?" Neriman Hanım salona gelince beni kenara itip -bildiğin itti- Devrim'in önünde durarak açıkta kalan yaraya baktı.

"Yaraya baskı yapmanız gerekiyor," desem de umursamadı. Devrim'in yüzünü elleri arasına alırken Devrim öfkeyle bağırıp annesini geri itti. Çocuğa bak ya! Annesi doğal olarak onun için endişelenmişken o sözde kötü çocuk edalarıyla onu itiyordu.

"Kim yaptı bunu sana?" dedi Neriman Hanım üzüntüyle. Oğlunu sevdiğini görebiliyordum.

"Sana ne! Üzerine düzgün bir şeyler giysene sen! Şimdi bir sürü insan gelecek buraya." Devrim konuşurken daha çok acı çekmiş olmalı ki dişlerini sıkarak inledi ve başını geriye attı. Neriman Hanım ise oğlundan değil de kocasından bu lafları duymuş gibi saçlarını kulağının arkasına atıp gülümsedi.

"Doğru söylüyorsun. Kızma hemen. Giyiyorum." Kıkırdayarak yerinden kalkarken kadına şaşkınca baktım. Devrim gözlerini yummuş, sakinleşmeye çalışıyordu. Ama yarasına baskı yapmıyordu.

Düştüğüm yerden kalkıp yanına geldim ve yarasına baskı yaptım. Gözleri birden açılırken bana baktı. Ellerim kanayan yaranın üzerindeydi ama gözlerim Devrim'deydi. O an ilk defa yüzünde bir masumiyet oluştuğunu gördüm. Hatta kırılganlık bile vardı. Sanki ağlamak istiyor da kendini tutuyor gibiydi. Bu duygudan çıkmak için başımı salladım.

"Baban ne zaman gelir? Ben yara dikmesini biliyorum. Yapabilirim," dedim.

"Yara dikmesini mi biliyorsun? Daha önce kaç yaraya dikiş attın ki?"

"Hiç," diyerek omzumu silktim. "Ama atılırken gördüm. Öğrendim de."

Bir zamanlar Efe'yi dikerken görmenin beni şu ana hazırladığını bilmiyordum. Efe lazım olur diye Ece'den öğretmesini istemişti ve şimdi gerçekten lazım olmuştu. Zaten bir şeyi o yüzden bilmek istemiyordum çünkü bildiğinde onu uygulaman gereken bir an gelirdi. Ama bilmezsen bununla mücadele etmene gerek kalmazdı çünkü bilmiyordun.

"Çok kan kaybediyorsun, Devrim. Evinizde bunun için malzeme olduğunu biliyorum. Temizliğe geldiğimde görmüştüm." Evet, o yılbaşı gecesi sonrası temizliğe geldiğimizde ebeveyn banyosunda görmüştüm. Önce buna şaşırmıştım ama sonra Yakutların da karanlık tipler olduğunu hatırlayarak normal olduğunu düşünmüştüm. Anneme gösterdiğimde ise bana kızmıştı. Evlere temizliğe geldiğimizi ve kimsenin görmediği çok şeyi gördüğümüzü ama bunu ortaya çıkarmamamız gerektiğini söylemişti. Bir insanın evine gelen temizlikçiye güvenmesinin çok zor olduğunu da eklemişti. Aradaki güveni yıkmak istemediğinden de ne görse susar ve önüne bakardı. Annemin o gözleri kim bilir nelere şahitlik etmişti. Şu mahallede dönen her şeyi en iyi bilen kişi annemdi çünkü herkesin evine girip çıkan, özeline kadar inebilen tek kişiydi.

"Annenin ağzı çok sıkı, biliyor musun?" dedi Devrim gülümseyerek. Sanırım onun da sakladığı bir şeyi görmüş ve susmuştu.

"Biliyorum. Güvenilir bir insandır."

"Öyle. Babamın bir sırrını öğrendiğinde kullanacağını düşünerek borçlarını ödemeyi teklif etti ama Hatice teyze kabul etmedi. Temizliğe geldiği yerlerde üç maymunu oynadığını söyleyip sır çıkmayacağını söyledi. Babam güvenmedi. Uzun bir süre anneni izlettirdi. Annenin eline o sırrı ortaya çıkarma fırsatları geçse bile kullanmadı. Babam o an Hatice teyzenin asla söylemeyeceğini anladı. Babam ona iş bile teklif etti." Duyduğum yeni bilgilerle gözlerim sonuna kadar açılınca annemin hiçbir şeyi bize bile belli etmediğini fark ettim. Belki de böyle bir sürü olaya şahitlik etmişti

ama hepsinde susmuştu. Annemle bir kez daha gurur duydum. Duygularım karmaşa hâline girince ağlayacağımı düşünerek kendimi sıktım.

"Yaranı gerçekten kapatmamız lazım. Ben eşyaları almaya gidiyorum. Sen baskı yap," diyerek ellerini tutup yaranın üzerine koydum.

Yüzünden boncuk boncuk terler akıyordu. Çok kan kaybetmişti ve itiraz edecek mecali bile kalmamıştı. Bundan istifade ederek yerimden kalkıp odadan çıktım. Yatak odasının önüne geldiğimde çekingen bir şekilde kapıyı çaldım.

"Gel!" Neriman Hanım'ın sesini duyunca kapıyı yavaşça açtım. Üzerinde seksi bir iç çamaşırı takımı varken üzerine kıyafetleri tutup deniyordu. Beni görünce öylesine bakıp aynaya geri döndü.

"Ne vardı?"

"Şey, Devrim'in yarasını kapatmamız gerekiyor. Ebeveyn banyosunda malzemeler vardı. Onları alacaktım." Neriman Hanım'dan çok çekiniyordum. Kendisine ne abla ne teyze dedirtirdi. Süheyla teyze bile ona hanım diye seslenirdi.

"Geç al," diyerek başıyla banyoyu işaret etti. Yanından hızlıca geçip banyoya girdim. Aralık kapıdan onu izlemeye devam ettim. Her kıyafette yüzünü buruşturup kenara atıyordu.

"Devrim çok kıskanç biri. Başkalarının yanında hep kapalı giyinmemi istiyor. Aptal. Ben başkasına bakmam ki." Neriman Hanım benimle mi yoksa aynadaki kendisiyle mi konuşuyor anlamamıştım. İşine karışmamam gerektiğini bilecek kadar onunla vakit geçirmiştim.

Banyo dolabındaki malzemeleri alıp banyodan çıktım. Onu kıyafet denemesiyle baş başa bırakarak odasından ayrılıp oturma odasına geldim. Daha Devrim'in yanına varamadan kapı açıldı ve koridorda Engin amca göründü.

"Oturma odasında. Acele edin," dedi kapıya doğru. Doktor getirdi diye sevinirken karşımda Efe ile Ece'yi görünce şaştım kaldım.

"Efe? Ece?" dedim onlara bakarak. İkisi başlarını kaldırdılar ama beni görünce durdular.

"Liseli?" dedi Efe şaşkınlıkla. "Senin burada ne işin var?"

"Tanışıyor musunuz siz?" Engin amca üçümüze baktı. İkizlerin ondan çekindiklerini fark ettim. Adamın yüzüne bakarken bile yutkunuyorlardı.

"Evet. Bizimle Ghost'ta çalışıyor," dedi Ece ama sesi o kadar ince ve kısık çıkmıştı ki Engin amca zor duymuştu. Duyunca da şaşkınlıkla bana döndü.

"Sen Ghost'ta mı çalışıyorsun?" Sesi haddinden fazla yüksek çıkınca korkuyla zıpladım. Engin amcanın korkunç tarafına hiç denk gelmemiştim ve gelmek de istemiyordum.

"Para lazımdı," diye mırıldandım. Ece gibi konuştuğuma inanamıyordum.

Engin amcanın söyleyecek çok lafı vardı ama hepsini yutarak kaşlarını çattı.

"Önce Devrim'in işini görelim. Ece yürü." Engin amca son kez bana baktı ve yanımdan geçip gitti. Ece onu takip ederken elinde büyük bir sağlık çantası vardı. Efe ile koridorda tek kaldığımızda yanıma geldi.

"Neler olmuş öyle liseli?" dedi şaşkınca. "Engin Bey anlatırken olayların gelişme hızına yetişemedim bir an."

"Sorma. Bir gün değil, sanki bir yıl yaşamışım gibi geliyor ve hâlâ lanet gün bitmedi, Efe!" Gerçekten öyleydi. Vakit geçiyor ama gün hâlâ bitmiyor gibiydi. Her saniyesinde ayrı bir olay yaşıyorduk.

"Sen niye buradasın?"

"Annemler Can'ı yalnız bırakmak istemedi. Engin amca da doktor çağıracağım diyerek gidince Devrim'in yanında kalacak kişi ben oldum. Doktordan kastının Ece olduğunu bilmiyordum."

"Ece en çok parayı insan dikmekten kazandı. Ben de kan kaybetmekten." Efe göz kırpıp omzuma vurarak oturma odasına girdi. Bu ikilinin hayatını merak ettiğim kadar hiçbir şeyi etmiyordum. Ama onlar arkadaşlığımızın bozulmaması için bilmemem gerektiğini söylüyorlardı. Bilmektense arkadaşım olarak kalmalarını tercih ederim.

Oturma odasına girdiğimde Ece'nin Devrim'i hazırladığını fark ettim. Yanlarına giderken Devrim'in üstü tamamen çıplaktı. Aklım bir anda 1 Milyoncu'ya gitti. Bana attığı fotoğrafları hatırladım. 1 Milyoncu, yani Devrim bana üstü çıplak fotoğraflar atıyordu ve şimdi onu canlı olarak görüyordum. Kendimi Devrim'in vücudunu izlerken buldum. Fotoğraflarla aynı mı diye bakmaya çalışıyordum.

Biri omzuma vurarak geçtiğinde düşmemek için Efe'ye tutundum. Neriman Hanım bana öfkeyle bakıp Engin amcanın yanına gitti.

"Yine mi bu kız? Oğlumuz için gerçek bir doktor getirmeliydin, Engin." Ece kadına saliseliğine bile olsa bakmamıştı. Gözlerini Devrim'in çıplak göğsüne çevirmişti ve onu yok saydığını belli ediyordu.

"Neriman, sen içeri geç. Senlik bir şey yok." Engin amca ters bir bakış atınca Neriman Hanım geldiği gibi geri gitti. Odadan çıkmasıyla Ece'nin eldivenleri takıp işe koyulması bir oldu. Ece bir yandan yaraya üflerken bir yandan da işlemine devam ediyordu. Efe'yi dikilirken gören ben, deneyim kazanmış gibi Devrim'i rahatça izliyordum.

"Ece acele et," dedi Devrim sıkkınca. Bu şekilde yatıyor olmaktan rahatsız oluyor gibiydi.

"Nazlı yaraya baskı yapmış ama yine de çok kan kaybetmişsin. Kan nakli iyi olur."

"Bugünler için vücudumu hazırladım," diyen Efe kollarını ortaya çıkarıp sırıttı. "Her gün düzenli olarak pekmez yerim. Bir ara vücudumda fazla kan olduğu için doktorlar kan vermem gerektiğini söylemişlerdi. Ben de yakında fazlalık gider demiştim. Bugüne kısmetmiş."

Efe'nin her olaya neşe katmasına bayılıyordum. Ortamdaki gerginlik giderken herkes Efe'nin hareketlerine gülümsüyordu.

"Bana kan vermekten sıkılmadın mı?" dedi Devrim gülerek. Onu ikinci defa içtenlikle gülerken görüyordum.

"Yo valla, sana kan vermek iyi para ediyor. Bedavaya vermiyorum ya." Efe daha büyük sırıttı, kim bilir kaç kişiye kanını para

için vermişti. O an aklıma saçlarımın kesildiği zaman geldi. Babam para için saçlarını kesip vermişti. Elim kısacık olan saçlarıma giderken insanın para için neler yapmak zorunda kaldığını daha iyi anlıyor gibiydim. Belki de o yüzden Helya'yı ya da Ahmet'in annesini yargılamıyordum. İnsan öyle muhtaç ve mecbur duruma düşüyordu ki yapıyordu. Bir kere yaptı mı devamı da geliyordu.

"Ve bitti. Geçmiş olsun. Efe kan verebilir."

"Pekâlâ!" Efe ellerini sıvazlarken dudaklarını yalayarak Engin amcaya baktı.

"Engin abi, büyük porsiyon iskender, beş altı lahmacun, ortaya çoban salata, tatlı olarak da künefe ve katmer istiyorum."

"Bunlar niçin?" diye sordum alnımı kırıştırarak. Efe bu konularda acemi olduğumu belli edercesine baktı ve kolunu omzuma atıp pazılarını gösterdi.

"Buradaki kanlar Devrim'e gideceği için vücudumun toparlanmaya, yani besine ihtiyacı var liseli. O kadar kan vereceğiz." Ayıp ettin der gibi bakınca gözlerimi devirdim. Kolunu tutup üstümden attım.

"Senin para kazanma şeklinin içinde hep kan var. Bıçaklanırsın para alırsın, kan verirsin para alırsın. Değişik."

"Eee, bu hayatta her şey al gülüm ver gülümdür. Cennete bile bir karşılıkla giriyoruz." Göz kırpmasıyla sessiz kaldım. Her şeyin neden ve sonuca bağlı olduğunu öğreneli çok olmuştu.

"Benlik bir şey kalmadığına göre ben eve gideyim. Bitmek bilmeyen şu günü artık sonlandırmak istiyorum," dedim. Engin amca başını sallarken Efe ve Ece'ye el sallayıp odadan çıktım.

"Ben seni kapıya kadar geçireyim," diyen Ece ben dâhil herkesin tuhafına gitmişti. Ama bunu yapmasındaki amacının bana gizli bir şey söyleyeceği olduğunu anlamıştım.

Birlikte dış kapıya geldiğimizde kapıyı açtım ve dışarı çıktık. Ece kapıyı hafif aralık bırakarak kapattı ve bana döndü.

"1 Milyoncu Devrim değil," dedi birden. Tekrar bu konunun ortaya atılmasından bıkmıştım.

"Ece, Konya'da Devrim bunun şovunu yaptı diyorum sana. Koca ekrana hesabı yansıttı. Gözlerimle gördüm."

"Değil diyorum sana! Olamaz. İmkânsız!"

"Neden bu kadar ısrar ediyorsun," dedim yakınarak. Utanmasam ayaklarımı yere vuracaktım.

"Çünkü aynı vücut değiller." Ece telefonunu çıkarıp 1 Milyoncu'nun fotoğraflarını gösterdi. Onları benden kendine göndermişti. Geceleri bakarak mutlu olmak istediğini söylemişti.

"Bana aynı geliyorlar," diye mırıldandım.

"Ömründe gördüğün erkek vücut sayısı kendine aynada çıplak bakma sayın kadar olduğu içindir," dedi. Aynada kendime neden çıplak bakayım? Durup dururken böyle bir şey yapılmaz ki! Yapan varsa bir şey diyemem de ben yapmıyordum.

"Yani hiç," diyen Ece beynimin içini okuyor gibiydi.

"Fake Naz'ın vücudu da sensin. Ben değilim," diye misilleme yaptım.

"Sinemadaki çocuk Devrim değildi."

"Ben de değildim," diye ikinci defa misilleme yaptım.

"Ne dersem diyeyim bana inanmayacaksın, değil mi?" Sonunda pes etmişti. Başımı sallayarak onu onayladım.

"Sen bilirsin. Ama ben Devrim'i yıllardır tanıyorum. Kullandığı o kelimeler ve diğer her şey asla ona ait şeyler değildi. O kişi olması bir milyonda bir olacak bir olay. Son sözüm bu." Gerçekten de başka bir şey demeden içeriye girip kapıya suratıma kapattı. Beni sorular diyarının ortasına atıp öylece gittiğine inanamıyordum.

"Of!" diyerek merdivenlere çöktüm. 1 Milyoncu Devrim'di işte. Zorlamanın hiçbir anlamı yoktu.

"Hey!" Duyduğum sesle zıpladım. Elim kalbimde başımı kaldırdığımda bana doğru gelen Ahmet'i gördüm.

Merdivenlerde yanıma otururken, "Korkuttum mu?" dedi.

"O kadar çok düşüncelerin içinde kaybolmuştum ki bir anda ses duyunca irkildim."

"Bu kadar düşünme, Nazlı. Yaşa gitsin. Hayat aslında çok karışık değil. Biz öyle yapıyoruz."

"Bence karışık çünkü kimse dürüst değil. Hepimizin bir güven problemi var." Başımı duvara yaslarken Ahmet gülümsedi. Yüzünden yorgunluk akıyordu.

"Can nasıl?"

"Yıkık bir harabe gibi. İşin kötü yanı öyle yıkık ki tamir etmeye kalksan tüm parçaları elinde kalacakmış gibi hissediyorsun. Yıkıp en baştan yapman gerekiyor ama bunu yaptığın zaman etraftakilere de zarar vereceksin ya da yaklaşmayın tabelası koyup etrafını sararak tamir edeceksin. Can neyi seçecek bilmiyorum." Ahmet duygularını anlatırken daha çok kendiyle konuşuyor gibiydi. Can'ın bulunduğu durumu çok güzel özetlemişti. Onu o kadar çok seviyordu ki harabe yıkılırken içinde kalmak istiyordu. Tıpkı yıkılan evini bırakmak istemeyen bir insan gibiydi. Ya da yıllardır yaşadığı toprağı terk etmeyi reddeden insanlar. Can onun her şeyi olmuştu.

"Sen iyi bir arkadaşsın, Ahmet. Can sana sahip olduğu için çok şanslı." Sesim istemsizce kıskanç çıkmıştı. Onlarınki gibi bir dostluğum olmasını çok isterdim. Her hâllerinde birbirlerinin yanlarındalardı ve tam desteklerdi. Kavgaları elbette oluyordu fakat uzun sürmüyordu. Barışmanın yollarını buluyorlardı.

"Birbirimize sahip olduğumuz için şanslıyız. Ama bu olayın üstesinden nasıl geleceğiz bilmiyorum," diyerek yorgunca nefesini verdi. Destek olmak için elini sıktım. Eskisi gibi bir heyecanım yoktu. Sadece tatlı bir şefkat hissediyordum. Ahmet'in etrafında olmanın bana huzur verdiğini fark ediyordum.

Ahmet de karşılık vererek elimi sıktı. Yüzündeki sıcak gülümseme ile bakarken nefesim kesildi. Bir zamanlar adımı bile bilmezken şimdi elimi tutuyor ve gülümsüyordu.

"Nazlı!" Annemin sesi aramızdan geçip gitti. Bu iki ediyordu. Ahmet'in gülümsemesi solarken kendini benden çekti. Yerinden hızla kalkıp aşağı indi. Annem ona öldürmek ister gibi bakıp yanıma geldi.

"Merdiven köşelerinde erkeklerle oturup ne yapıyorsun sen?" diye kızdı. İlk defa böyle bir tepki verdiği için ne diyeceğimi bilemedim.

"Ahmet benim arkadaşım. Can'ın durumunu konuşuyorduk."

"Can'ın durumu el ele, göz göze konuşulacak kadar güzel mi?"

"Anne ne var, belki ondan hoşlanıyorum? Âşığım?"

"Olamazsın!" Sertçe bağırınca olduğum yerde zıpladım. Her daim yanımda olan ve desteğini belli eden annem konu aşk olunca sertleşmişti.

"Âşık mı olamam?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Ahmet'e ise o aşk... Evet, olmaz."

"Neden?" diye sordum. Ağzını aradığımı çok iyi biliyordu. Ne de olsa ben onun kızıydım.

"Ağzımı aradığına göre nedenini ikimiz de biliyoruz," diyerek düşüncelerimi doğruladı.

"Suyumu kirleteceğini düşünüyorsun, değil mi? O yüzden öyle söyledin. Sen de gerçeği biliyorsun." Belkıs ablanın yaptığı işi biliyordu. Bu yüzden de Ahmet'ten uzak durmamı istiyordu. Annesinden dolayı onu da cezalandırıyordu. Onu dışlıyordu.

Yerimden kalkarken annemle aynı hizaya geldim. "Okuldakiler saçlarımı kazıdıklarında hep beni dışladılar. Benimle dalga geçtiler. İtiraf sayfaları bizimle dolup taştı. Herkes aileme laf söyledi. Ailemden dolayı benimle dalga geçtiler. Ve sen şimdi karşıma geçmiş, ailesinden dolayı birine âşık olamayacağımı söylüyorsun. Bize karşı olan tüm o insanlardan ne farkın kaldı?"

Annemin yüzüne gerçekleri çarparken kalbim acıdı. Bazen kalbinin acıyacağını bilsen bile doğruyu yapman gerekiyordu. Sırf onu korumak için yahut üzülmesini engellemek için doğrulardan kaçmamalıydık. Bir arkadaşın diğerine güzel olmadığı hâlde kalbi kırılmasın diye güzel demesi gibiydi. Bırak kalbi acısın ama doğruyu bilsin. Yanlış yaptığını görüyorsan arkadaşın dahi olsa uyarıp yapma demeyi bilmek gerekiyordu. Herkes kendi ailesini ve arkadaşını uyarırsa ortada yanlışlar kalmazdı. Arkadaşın veya çocuğun zorba ise bunu kabul edip zorbalığa uğrayanın tarafında olmak ge-

rekiyordu. Sırf çocuk diye kalbi kırılmasın düşüncesine girip zorbalığını yumuşatarak anlatmamak gerekiyordu. Zorbalığa uğrayan taraf da çocuktu.

Ben de çocuktum.

Benimle dalga geçtiklerinde, kel kafamı okşadıklarında ben de çocuktum. Arkadaşlarım gülerek tokaları önüme koyduklarında çocuktum. Öğretmenimiz yaşadığım o zorbalıkları görüyordu ve diğerlerine sadece yapmamaları gerektiğini söylüyordu. Ama onlar yapmaya devam ediyordu.

Annem biri bir şey yaparsa öğretmenime söylemem gerektiğini öğretmişti. Ben de öyle yapıyordum. Dalga geçtiklerinde ya da diğer şeylerde öğretmenime söylüyordum.

"Nazlı hep şikâyet ediyorsun! Git ve kendin yüzleş. Arkadaşlarına sen söyle. Her zaman yanında birileri olmayacak. Kendi başına mücadele et." Öğretmenim bu cümleleri kurduğunda daha üçüncü sınıftaydım. Arkadaşlarıma yaptıkları zorbalıklardan dolayı kızmak yerine gelip şikâyet ettiğim için bana kızıyordu.

O günden sonra kimseden yardım istemedim.

Çok zor olduğunu bilsem bile kendim yaptım. En ağır şeyleri tek başıma taşıdım. Bazen otobüse binecek param olmuyordu, okuldan eve dört saat boyunca yürüyordum. Yine de kimseye şikâyet etmemiştim. Kendi kendime mücadele etmiştim. Yüzleşmiştim. Her zaman yanımda birileri olmayacağını kabullenmiştim.

Şimdi düşündüğümde o öğretmenin de bana zorbalık yaptığını fark ediyordum.

O kadar büyük bir zorbalıktı ki yıllar geçse de yenemiyordum. Bir öğretmenin insan yetiştirdiğini kendimi görerek anlıyordum. Benim bu hâlde olmanın bir nedeni de o öğretmendi. Adını bile hatırlamıyordum ama sözlerini asla unutamamıştım.

"Nazlı niye ağlıyorsun?" Annem gözyaşlarımı silene kadar ağladığımın farkında bile değildim. O kadar çok güçlü görünmek zorunda kalıyordum ki bazen farkında olmadan böyle ağlıyordum.

"Çünkü canım acıyor," diyen sesim çocuksu çıkmıştı. "Hayatım boyunca arkadaşlarımdan ve öğretmenlerimden zorbalık gördüm. Her şey yasaklandı. Şimdi annem *onu sevemezsin* diyerek kalbime zorbalık yapıyor. Yetmedi mi anne? Daha ne kadar zorbalık göreceğim ben?"

"Nazlı." Annem bana sarılırken hıçkırıklarımı serbest bırakarak ona sarıldım.

Öğretmenim. Bana iyi bakın. Çünkü ben sizin şaheserinizim.

Bütün gece uyuyamayacağımı bildiğimden ders çalışmıştım. Böyle bir durumda bile ders çalışmayı düşündüğüm için kötü biri mi oluyordum bilmiyordum. Ama artık bunu da düşünmek istemiyordum. Uyuyamıyordum ve vaktimi boş boş internette gezinmek yerine ders çalışarak değerlendiriyordum.

Annem beni uyandırdığında çalışma masamda kitapların üstünde uyuyakalmış bir hâldeydim. Ağrıyan sırtımı gerip birkaç hareket yaparak rahatlamaya çalıştım.

Bugün Sevim teyzenin ölümünün ikinci günüydü. Bana hâlâ gerçekçi gelmezken gün geçtikçe kabullenişe geçiyor gibiydim.

Taziyeler üç gün sürdüğü için bugün de Can'ın evi kalabalık olacaktı. Bizimkiler onu yalnız bırakmamak için yanına gideceklerdi. Annem evde kalabileceğimi söylese de Can'ı yalnız bırakmamak için peşlerinden gitmiştim.

Fakat Can odasını kilitleyerek kendini soyutlamıştı. Yine buna ihtiyacı olduğunu düşünerek sessiz kalmıştık.

Ailecek Canların evinde kahvaltı yaptıktan sonra etrafı toparlamaya başladık.

"Nazlı, şu tepsiyi Can'ın kapısının önüne koy kızım." Annem elindeki tepsiyi bana uzatınca sıkkınca nefes aldım.

"Anne yemeyecek. Diğerleri gibi dolu dönecek. Bu kaçıncı tepsi."

"Olsun. Biz koyalım. Hadi götür," diyerek beni Can'ın odasına doğru ittirdi.

Can'ın odasının önüne geldiğimde yerdeki dokunulmamış tepsiyi kenara çekip yenisini koydum. Kapısını tıklattım. Yine cevap vermedi.

"Annem yeni tepsi hazırladı. Sen yiyene kadar da hazırlayacak. Haberin olsun," dedim. Cevap verir diye bekledim ama yine hüsrandı. Yorgun bir nefes alıp arkamı dönerek gittim.

Oturma odasına geçecekken kapı çalınca kapıyı açtım. Başta Süheyla teyze olmak üzere tüm kadınlar yine gelmişti. Onlara terlik verip içeriye buyur ettim. Kur'an-ı Kerim okumak için gelen hocayı başköşeye oturtturdum. Kadınlar başlarına şallarını takarken hoca duaya başladı. Onlar duaya başlayınca ikramlıkları hazırlamak için mutfağa geçtim.

"Hatice? Bugün yemek ne geliyor?" Zümra teyze mutfağa girerken sorduğu ilk sorunun yemek olmasına artık şaşırmıyorum.

"Engin abi döner sipariş etti. Yanına pilav ve salata gelecek."

"Oh oh. İyi. Hadi kolay gelsin." Kadın geldiği gibi giderken sinirimden tezgâhı sıktım. Sanki hayatları boyunca hiç yemek görmemiş gibi davranıyorlardı.

Kapı çalınca annem, "Yemekler gelmiş olmalı. Git aç," dedi. Başımı sallayıp mutfaktan çıktım.

Kapıyı açtığımda karşımda Selo ve Efe'yi görünce öyle kaldım. Selo da beni görmeyi beklemiyor olmalı ki şaşırdı.

"Nazlı? Senin burada ne işin var?" diye sordu.

"Üst katta oturuyorum. Asıl sizin ne işiniz var?"

"Engin Bey cenaze için yemek yapılacak dedi. Hazırladık, getirdik," diyerek yerdeki büyük kazanları gösterdi.

"Cenaze yemeğinden de mi para kazanıyorsunuz?" diye sormaktan kendimi alamadım.

"Evet. Kafeye gelen adamlar öldürdüklerinin arkasından çok fazla hayır için yemek yaptırır. Onu da *Ghost Kafe Cenaze Yemekleri* olarak biz yapıyoruz." Efe elini slogan söyler gibi hareket ettirince gülmemek için kendimi sıktım. Bahsettiği şey çok berbattı ama o söyleyince yine komik geliyordu.

"Şaka yapıyorsunuz, değil mi?" dedim başımı yana yatırarak.

"Lan adamların beni bıçakladıklarını kendi gözlerinle gördün. Sence yalan mı?" Selo da ciddi duruyordu. Harbi harbi bunu yapıyorlardı.

"Siz de karanlık adamların etinden sütünden faydalanıyorsunuz."

"Ticaret," dedi Selo kısaca. Öyleydi. Adam bir yolunu bulmuş ve ilerliyordu. Takdir edip yolumuza bakmak gerekiyor.

"Biz bunları içeriye taşıyalım. Sonra gidelim. Sen de bu hafta sonu gelme. Arkadaşının yanında kal. Yine de maaşını vereceğim," dedi Selo büyük tencereyi içeriye taşırken.

"Biz de bahşişten hakkına düşeni veririz," diyen Efe tencereyi aldı ve yanımdan geçerken, "Dermişim!" dedi. *Recep* İvedik taklidi yaparcasına gülerek mutfağa girerken gülümsememi gizlemek adına dudaklarımı yaladım. Kapıyı kapatıp arkalarından mutfağa girdim.

"Yok zahmet etmeyin." Selo çekingence konuşuyordu, bu hâllerini ilk defa görüyordum.

Annem hazır kaplara döner, pilav ve salata koyarak Selo'ya ikram ediyordu. Selo da almamak için direniyordu.

"Onu ben alayım. Sonra siz maşallah estağfurullaha devam edersiniz." Efe annemin elindeki kabı alıp bir tabure çekerek oturdu. Plastik kaşıkla çatalını alıp yemeğe başladı.

"Ölmüşlerin ruhuna olsun," diyerek ayranını açıp yudumladı. Selo ona kızgınca bakınca da *ne* dercesine başını salladı.

"Biz zahmet vermeyelim. Zaten ev kalabalık," dedi Selo anneme.

"O kadar taşıdınız. Kokusu gelmiştir. Hak geçmesin. Buyurun lütfen." Annem yeni kaba yemek doldururken Selo bir şey yapmam için bana baktı. Ama annemi tanıyorsam bunun peşini bırakmazdı. Can'ın önüne yüzüncü kez koyulan tepsi gibi.

"Valla abla o kadar güzel kokmuştu ki sana anlatamam! Aslında anlatırım." Efe sırıtarak yemeğini yerken ağzı dolu konuşmayı umursamadan yemeğe karşı duygularını anlatmaya başladı.

"Şimdi Selo bize döneri getirdiğinde çiğ etin kokusundan bile kalite aktığını fark ettik. Onları pişirirken cızbız eden sesi hâlâ kulaklarımda. Hele Selo pilavı tane tane olsun diye özenle yaparken dudaklarımı yalamıştım. Bir parça yiyemeden tencerelere boşaltti-

ğımızda içine gözyaşlarımı da akıttım. Yol boyu etin kokusu burnumu doldurdu. Selo'nun da şaplağı ensemi." Annem kıkırdarken ben gülümsedim. Selo ise Efe'nin ensesine bir şaplak daha attı.

"Aynı böyle! *Sadakatsiz*'deki Asya bile böyle şaplak yememiştir be!" Annemin kıkırtısı yükselirken eliyle ağzını kapattı. Efe birilerini güldürdüğü için mutluydu.

"Yemeğin bittiyse kalkalım," dedi Selo.

"Yok, bitmedi." Efe rahatça yemeye devam ederken Selo yakasından tutup kaldırdı.

"Ben yemeğimi yolda yerim. Çok teşekkür ederim. Tekrar başınız sağ olsun." Selo anneme selam verip Efe'yi yakasından çekiştirerek götürdü. Onları kapıya kadar uğurlarken Efe yemek yemeye devam ediyordu.

"Haftaya görüşürüz, Nazlı," dedi Selo. Tamam anlamında başımı salladım.

"Görüşürüz liseli," diyen Efe yemeye bir saniye bile ara vermemişti. Selo bu duruma kızarak ensesine bir tane daha yapıştırdı. İkili merdivenlerden inerken Efe'nin inleyişi merdiven arasını doldurmuştu.

İkinci günü de atlatıp yatağıma yattığım an yorgunluğumu hissettim. Gelen insanlarla ilgilenmek, evi temiz tutmaya çalışmak ve insanların cenaze değil de dedikodu evine gelmiş gibi sohbetlerine maruz kalmaktan beynim kazan gibi olmuştu. Bulduğum her fırsatta mutfağa kaçıyordum. Özellikle Hürü ve diğerleri geldiğinde onları görmemek için mutfaktan çıkmıyordum. Annem servisi yaparken ben mutfağı toparlıyordum ya da getirdiğim kitaplarla ders çalışıyordum. Belki bencilce olacaktı ama ders çalışmak benim kafamı dağıtıyordu.

"Of!" Yatağımda öteki tarafıma döndüm. Dümdüz duvardı. Gözlerimi kapattım. Bir şeyler düşünmeye çalıştığımda yaşadığım ne kadar acı varsa aklıma dolmaya başladı. Başımı sallayarak onları geri gönderirken bu sefer tekrar ders çalışmaya başladım.

Matematik formüllerini tekrar ederken aklım Can ile doldu. Bana ders çalıştırdığı zamanları anımsadım. Gülüşü gözlerimin önüne geldi. Benimle dalga geçişi, eğlendirmesi, sıra arkadaşım olduğu zamanlar yaptığı şaklabanlıklar...

Sinirle yatağımdan kalktım. Uyuyamayacaktım, bunu biliyordum. Ders çalışamayacaktım, bundan da emindim. Beni rahatlatacak olan tek şeyin Can'ı görmek olduğunu ise çok iyi biliyordum. Şu an nasıl olduğunu ve ne yaptığını merak ediyordum. Onu görmek için can atıyordum.

"Neden adın Can ki?" dedim sinirle. Saçlarımı karıştırarak darmadağın ederken belki kafamı da eder sandım ama bir değişiklik yoktu.

Gözüm cama takıldı. Aşağıdan gelen seslerden uyuyamadığım günleri özlemiştim.

Camı açıp başımı aşağı eğerek Can'ın odasına bakmaya çalıştım. Hiçbir ışığı yanmıyordu. Uyuyor mudur diye düşündüm ama sonra ben uyuyamıyorsam o hiç uyumamıştır diye karar verdim. Bütün gün bir şey de yememişti. Bayılmış bile olabilirdi. Tuvalete bile çıkmamıştı.

Gözüm Can'ın açık camına kaydı. Camın başından ayrılıp dolabımı açtım ve ıvır zıvırı koyduğumuz kutuyu çıkardım. İçindeki kalın uzun ipi aldım. Sevim teyze anahtarını evde çok unutuyordu. Can da şimdiki gibi camını açık bırakırdı. Annemler de beni ipe bağlayıp aşağı sarkıtarak Can'ın odasından girmemi sağlarlardı.

Bunu yaptığımda ortaokul çağlarındaydım, evet. Ama şimdi de zayıftım.

"Kaldırır mı bu ip beni ya," diyerek ipi birkaç kere gerdim. "Taşır ya," deyip salla gitsin moduna girdim.

İpin bir ucunu yatağımın ayağına bağladım. Babam böyle yapardı. Gerçi onlar güçlü olması için ipi tutarlardı ama sorun yoktu.

Belki de vardı.

Zayıf olabilirdim ama ortaokul zamanındaki gibi de değildim. *Ah Can, senin için burada neler yapıyordum.* Umarım camı suratıma kapatmazsın çünkü o potansiyeli de görüyorum sende.

"Haydi bismillah," diyerek ipi belime bağladım ve bir bacağımı dışarıya sarkıttım. Gecenin serinliği bedenimi ürpertirken bir anlığına şüpheye düştüm. Bir ipe bağlı şekilde aşağı sarkmak mantıklı mıydı diye sormayın, ben de olmadığını biliyordum. Fakat Can'a ulaşmam gerekiyordu.

"Yapabilirsin, Nazlı," diye kendime gazı verip diğer ayağımı da dışarıya çıkardım. Ellerim camın tırabzanındayken kendimi aşağı doğru iterek ipin kuvvetini ölçtüm.

Bence beni taşırdı.

"Zaten iki adımlık yer," diyen ben, bunun yukarıdan aşağıya iki adımlık yer olduğunu idrak etmiyor gibiydi.

İçimden bildiğim bütün duaları okuyarak kendimi yavaşça aşağı doğru sarkıttım. Neyse ki korktuklarım olmadan Can'ın camına konmaya başarmıştım. Rahat bir nefes verirken cama tutunup Can'ın yatağına baktım. Uzanmış yatıyordu. Üstüne battaniyesini çekmiş, kulaklarında kulaklık varken müziğin sesi bana kadar geliyordu. Seslensem beni duymayacaktı.

Etrafıma bakınıp ona atabileceğim bir şey ararken camın önündeki masada duran küçük top dikkatimi çekti. Onu alıp Can'a attım.

Can korkuyla zıplayarak kulaklığı çıkardı. "N'oluyor lan?" diyen sesi gayet dinçti. Yani uyumuyordu.

"Can," diye seslendim.

"Nazlı evine git artık!" Kapıya doğru seslenirken gerçekten kapının arkasında olduğumu mu düşünüyordu? Topu da gaiptekiler mi atmıştı? Çocuk resmen aklını yitiriyordu.

"Can buradayım!" diyerek elimi salladım.

Can kafasını cama çevirdiğinde cama konmuş olan beni görünce gözleri sonuna kadar açıldı.

Yataktan fırlayıp, "Nazlı! Ne yapıyorsun orada?" diye sordu. Bu hâlde olduğuma inanamıyordu. Ben de inanamıyordum, yani sorun yoktu. Ortamdaki tuhaflığı giderecek, onu biraz olsun gülümsetecek bir şey yapmak istedim.

Çocuk şarkısı söyledim.

"Mini mini bir kuş donmuştu. Pencereme konmuştu. Aldım onu içeriye, cik cik cik cik ötsün diye. Pır pır ederken canlandı. Ellerim bak boş kaldı!"

Can önce suratıma ciddi miyim anlamak için baktı, sonra sanki yıllardır bizden esirgediği o gülümsemesini gösterdi. O gülümseme kıkırtıya ve kahkahaya dönüştü. Elleriyle yüzünü kapatırken gülümsemesini durdurmaya çalıştı.

"Gel buraya minik kuş," diyerek kollarını açtı. İpliği çözüp kendimi onun kollarına bıraktım. Beni tuttuğu gibi içeriye çekerken odasının ortasında sarılarak göz göze kaldık. Etrafında olmak beni o kadar huzurlu hissettirmeye başlamıştı ki bu duyguya anlam veremiyordum. Daha bir iki gün önce bu odada kalbimi kırıcı laflarıyla dolduran Can'a karşı böyle hissediyor olmak çok tuhaftı. Oysa Devrim'den ettiğim gibi Can'dan da nefret etmeliydim. O da kalbimi acıtıyordu.

"Burada ne işin var, Nazlı? Neden tehlikeli şeyler yapıyorsun?"

"Çünkü yalnız kalmanı istemiyorum. Tek başına bu duyguyla savaşman adil değil. Yalnız olmadığını bilmeni istiyorum."

Düşüncelerimde ciddi ve samimiydim. Bunun sesime de yansıdığına emindim zira Can'ın gözlerindeki mahzunlaşmayı görmüştüm. Dudakları titrerken ağlamamak için kendini kastı. Alnını alnıma yaslayıp gözlerini kapattı.

"Yapma n'olursun. Yapma," dedi yalvarırcasına. "Beni bu kadar önemseme. Kendine bu kadar bağlama. İşimi zorlaştırma."

"Seni önemsiyorum, Can. Hem de çok. Belki sen bu odada bana kötü laflar söyledin ama gerçekleri de söyledin. Ben de anlamıyorum, tamam mı? Neden böyleyim çözemiyorum. Sadece düşünmeden edemiyorum. İyi misin? Nasıl hissediyorsun? Kalbindeki ağrıyı tarif edebilecek misin? Yaşayabilecek misin? İçinde kopan fırtınayı nasıl tanımlarsın? Bu sorularıma cevap verirken seni görmek istiyorum çünkü ne kadar kendini sıksan da kassan da vücudun gerçek tepkileri verir. Ben yalanları duymak istemiyorum, gerçekleri görüp yüzleşmek istiyorum."

Uzun cümlemin sonunda beni birden öptü. Dudaklarından dudaklarıma, oradan tüm vücuduma yayılan duyguyu hissedebi-

liyordum. Can sevgilim değildi. Ben Ahmet'e âşığım diye bas bas bağırıyordum. Ama şimdi onun öpmesine izin veriyor ve bir şeyler hissediyordum. Kendime bu gerçeği itiraf etmekten kaçınıyordum. Sürekli olarak, *"Yıllardır Ahmet'i seviyordun. Onun her hareketini izledin. Ona âşıktın. Kalbin yıllardır onun için atıyordu. Şimdi bu nedir?"* diyerek kendime kızıyordum. Kendimi cezalandırıyordum.

Biz insanlar zaten en çok kendimizi cezalandırırdık. Kendimizden fedakârlıklar yapardık. Sevdiklerimizi kendimizden önce düşünürdük. Kendimize yüklenirdik. Suçu kendimizde arardık. İlgi ihtiyacını giderebilmek için olmayacak şeyler yapar ve sonuçlarına katlanırdık. Duygularımızdan kaçardık.

Biz insanlar en çok kendi duygularımızdan kaçar ve kendimize yalan söylerdik.

Can benden ayrılarak sımsıkı sarıldı. Başını boynuma gömerken kokumu içine çekip olabilirmiş gibi daha çok kendine çekti.

"Herkes o kapıdan girmeye çalıştı. Kilitli kapının ardından bana seslendi, bir şeyler söyledi. Ama sen... Sen düşmeyi göze alarak kendini ipten sarkıtıp camdan girdin, Nazlı. Neden bunu yaptın? Neden beni kendine daha çok âşık ettin?" Acı çeker gibi ses çıkarıp yüzümü elleri arasına aldı. Dolan gözlerini bana çevirdi.

"Hani bana demiştin ya," dedi ve sustu. Konuşmak istiyor ama başaramıyor gibiydi. "Seni kendime öyle bir âşık edeceğim ki o kırdığın kalp için en çok sen acı çekeceksin."

Bana kalbimi kıracağını söylediğinde bu cümleyi kurmuştum ama ciddi bile değildim. Kendime âşık etmek için hiçbir şey yapmamıştım bile. Sadece kendim olup yanında olmuştum.

"Daha kalbini kırmadan kıracağım için çok acı çekiyorum ben."

"Can... Neden kalbimi kırmak istiyorsun?"

Soruma cevap vermedi. Beni yine yanıtsız bıraktı. Israr etsem de cevap vermeyeceğini biliyordum ama neden kalbimi kırmaya bu kadar takık olduğunu da bilmek istiyordum.

"Bu gece acımı benimle paylaşır mısın? Tek başıma mücadele edemeyeceğim kadar büyük."

Sesi böyle üzgün ve masum çıkarken kim hayır diyebilirdi ki?

Başımı sallayarak onu onayladım. Elimden tutup yatağına götürdü. Battaniyesini açıp yatağına girmem için bana baktı. Bir yanım heyecanlanırken öteki yanım tedirginlikle doluydu.

Derin bir nefes alarak kendime destek oldum ve battaniyenin altına girdim. Can da yanıma gelirken başını boynuma gömüp bana sımsıkı sarıldı. Bu yaşına kadar tek yatan ben, bu pozisyonda asla uyuyamayacağımı düşündüm ancak gözlerimi kapattığım an Can'ın kokusu ve bedeninin verdiği sıcaklıkla uykuya dalmıştım.

Kapı tıklatılması sesiyle uykumdan uyandım. Nerede olduğumu kavrayamazken birinin bana sıkıca sarıldığını fark ettim.

"Can! Oğlum yeni tepsi koydum. Bu sefer yemeklerden ye lütfen." Kapı ardından gelen sesin kime ait olduğunu başta çözemedim.

"Lütfen aç bırakma kendini." *Bu ses...* Annem!

"Annem!" Korkuyla yerimden zıpladım. Can hareketimle uykusundan uyandı.

Can'ın odasında uyuyakalmıştım. Geceyi onun odasında, kolları arasında geçirmiştim. Bunu fark etmek beni tuhaf hissettirirken yeni uyanan Can'a baktım.

"Annem kapının öteki tarafında. Ne yapacağım ben?"

"Geldiğin gibi yukarıya tırmanacaksın işte," dedi uykulu sesiyle.

"Saçmalama! Şu an herkes uyanık. Kim bilir kaç kişi penceresinde dışarıyı izliyordur."

"Emin ol herkes bizim salondadır. Kimsenin evde olduğunu düşünmüyorum." Nedenini soracakken aklıma gelen şeyle durdum. Can da fark ederek kaşlarını kaldırdı. Bu konuyu konuşmak istiyordum ama istemiyordum. Konuşmamanın daha mantıklı olduğuna karar vererek sessizliğimi korudum.

"O zaman ben camdan çıkayım ve insan gibi kapıdan tekrar gireyim. Umarım bu sefer seni dışarıda görebilirim."

Cama doğru hareketlendiğimde Can sözlerimi duymazdan gelerek, "Ben seni geçireyim," dedi. Eliyle camı işaret ederken gülümsememi saklayamadım. O da gülümsemişti. Bu iyi bir şeydi.

Geldiğim şekilde ipi belime bağlayıp cama çıktım, Can yanıma gelip bacaklarımdan tutarak dengemi sağladı. Zaten evlerimiz o kadar yakındı ki penceremin tırabzanlarına parmak uçlarıma çıkınca yetişebiliyordum.

"Tutundun mu?" diye sordu Can bacaklarıma yapışmışken.

"Evet. Beni biraz yukarıya doğru iter misin?" Can tüm gücüyle beni kaldırdığında gücü karşısında şoke oldum. Kafamı toparlayıp cama tutunarak kendimi yukarıya çektim ve odama girdim. Belimdeki ipi çözüp sararak tekrar kutusuna koydum.

Üstümü değiştirip Can'ın evine geldiğimde annemin yüzünde güller açıyordu. Gelen ikramlıkları hazırlarken çok güzel bir şey yapıyormuş gibiydi.

"Hayırdır? Ne bu neşe?" diye sordum.

"Can sonunda tepsiyi içeriye aldı ve yemek yedi. Hayatımda ilk defa bulaşık yıkarken mutlu oldum, Nazlı." Annemin yüzündeki gülümseme görülmeye değerdi, tıpkı Can'a verdiği değer kadar.

"Can'ı seviyorsun," diye mırıldandım.

"O benim tanıdığım en merhametli insanlardan biri. Açık sözlü, neşeli, dürüst, sadık. Evimizdeki birçok şeye şahit olmasa bile duydu. Ama bir kere bile başkasına anlattığını görmedim. O ve Sevim. Allah ikisinden de razı olsun. Allah, Sevim'in mekânını cennet eylesin."

"Âmin." Duyduğumuz sesle mutfak kapısına döndük. Can kapı önünde duygulu gözlerle anneme bakıyordu. Sözlerinden etkilenmiş olmalıydı.

Annemin yanına gelip ona sarılınca annem de evladına sarılır gibi sarılmıştı.

"Allah senden de razı olsun, Hatice teyze. İyi ki varsın," dedi Can. Annem sırtını sıvazlayıp kendisinden ayırdı. Yanaklarını okşarken gülümsedi.

"Neyse, şimdi diğerlerine de iyi ki varsınız demem gerekiyor. Malum üç gündür buraya geliyorlar."

"De tabii." Annem onu mutfaktan uğurlarken Can'ın arkasından baktım.

Bu hiç de hayra alamet değildi.

Can ve gelenlere iyi ki varsınız demek? Annesine yaptıklarından dolayı bunu yapmayacağını biliyordum. Başka bir şey yapacaktı.

"Bir şey yapacak," diyerek mutfaktan telaşla çıktım. Annem de peşimden gelirken Can'ı elinde çöp poşeti ile oturma odasına girerken bulduk.

"Can!" diye seslendim. Duyduğu hâlde bakmadı.

Ardından oturma odasına girdik. Can tam ortada elinde çöp poşetiyle duruyordu. Diğerleri de ona acıyarak bakıyordu.

"Hepiniz üç gündür buradan ayrılmıyorsunuz. Yanımdasınız. İyi ki varsınız." Misafirler Can'ı ciddiye alıp başlarını sallayarak gülümserken Can da onlara gülümsedi.

"Hepinize ayrı ayrı teşekkür etmek istiyorum," diyerek poşeti ters çevirdi ve içindeki kanlı havlular yere saçıldı. Misafirler iğrenerek havlulara bakarken ben o kanların kime ait olduğunu çok iyi biliyordum.

Sevim teyzenin kanıydı.

Banyoyu temizlerken kullandığım havlulardı. O kadar çok kan vardı ki bir yerden sonra etki etmiyordu ve ben yenisini alıyordum. Birikerek çoğalınca da bir çöp poşetine koymuştum.

Can'ın oturma odasına saçtığı çöp poşetine.

Can yerdeki havlulardan bir tanesini eline aldı. Bakarken nasıl bu kadar sakin kalabiliyordu, aklım almıyordu. Elindeki annesinin kanıydı!

"Bunlar annemin kanı," diye misafirleri bilgilendirdi. Herkes ne olacağını bilemez hâldeyken bazıları kalkıp gitmeye çalıştı ama Can onları durdurdu.

"Lütfen. Teşekkür etmek istiyorum. Oturur musunuz?" diye sordu. Gitmek isteyenler korkarak yerlerine oturdu.

"Öncelikle Arzu teyze." Can, Arzu teyzenin önünde durdu. "Annemin yüzüne gülümseyip arkasından tüm millete yaptırdığı göğüsleri hakkında dedikodu yaydığın için teşekkür ederim. Sayende erkekler annemin yüzüne bakmaktan ziyade göğüslerine bakıyorlardı."

Kanlı havluyu Arzu teyzenin suratına fırlattı.

"Ve Melek teyze." Melek teyze az önce olanların şokunu atlatamadan önünde Can'ı görünce ne yapacağını bilemedi.

"Mahallece gün yaptığınızda annem için *yollu o, onu çağırmayalım* dediğin için teşekkür ederim. Sayende annem sosyal aktivitesi elinden alındığı için kendi kafasında daha çok kurdu."

Kanlı havluyu Melek teyzenin suratına fırlattı.

"Ve Eylül ablacığım." Can, Eylül'ün önünde durunca Eylül yutkundu. Eylül bizim mahallede son sınıfa giden İngiliz Dili ve Edebiyatı öğrencisiydi. Can ve birkaç kişiye daha İngilizce ders vermişti.

"Ah Eylül ablacığım," derken yerdeki havluları ayırırken bir yandan da konuşmaya başladı. "Bilerek akşamları ders saati yapardın çünkü babamı görmek isterdin. Bilerek dekolteli kıyafetler giyerdin çünkü babama gösterirdin. Babam da bakardı. Sana yemekler getirirdi. Elleriyle meyve hazırlardı. Sen de her seferinde babamı över ve harika olduğunu söylerdin. Bulduğun her kuytu köşede böyle bir kadını hak etmediğini söylerdin, sonra da annemin yanına gelip *Sevim ablacığım* derdin. Yaptığı kahveyi yudumlardın. Sen gittikten sonra babam hep senden bahsederdi. Annem de sana benzemek için çabaladı. Sonra sen herkese beni taklit ediyor diyerek konuştun. İnsanlar da anneme seni taklit ettiğini söyleyerek güldü."

Bulduğu en büyük havluyu alarak Eylül'ün önüne geçti. "En büyük teşekkürü sen hak ediyorsun," dedi.

Kanlı havluyu Eylül'ün suratına fırlattı.

"Ve Emine teyzem." Can sırıtarak yeni bir havlu alırken Emine teyze yutkundu.

"Anneme babamın yanında kadınlığın kendine değil, eve bakmaktan geçtiğini söyleyip durdun. *Kadınsan yemek yapmalısın, temizlik bilmelisin, çamaşır yıkamalısın, kocanın gönlünü hoş etmelisin,* dedin. Her evimize geldiğinde evin pis koktuğunu söyledin. Misafirliğe geldiğin bir yerde herkesin içinde böyle bir şey nasıl söylenir? Hâlbuki kokmuyoruz." Can'ın sesi sertleşirken öfkesini ve nefretini görebiliyordum.

"Kocan seni evden dışarı salmaz. Senden sadece yemek yapmanı ve temizlik bilmeni isterdi. Ama sen dışarıya çıkmak ve gezmek isterdin. Annem de bunu çok yapardı. Sen de bunu hazmedemedin. Sonra ne oldu? Babam annemi kısıtladı. Her şeyine karıştı. Kokmayan ev için bok kokuyor dedi. Tadı güzel olan yemekleri çöpe atıp dışarıdan söyledi. Annem tüm gün temizlik yapıp güzel yemekler hazırlarken kendine vakit ayıramadı. İşte orada da devreye Zehra teyze girdi," diyerek Emine teyzenin yanında oturan Zehra teyzeye döndü.

"Annem, Emine teyzenin laflarına yetişebilmek için çabalarken sen, *kadın dediğin kendine bakmalı,* göze hitap etmeli, dedin. Annem de babam da bundan etkilendi. Babam bu sefer çamaşır suyu kokuyorsun, dedi. *Güzel yemek yapsan neye yarar,* dedi." Can konuştukça öfkesi artıyordu. Mümkün olsa hepsini annesinin kanında boğabilirdi. Kendini o kadar kasıyordu ki alnındaki damarlar şişmişti.

"Bu teşekkür sizlere gelsin."

Kanlı havluları Emine ve Zehra teyzenin suratına fırlattı.

"Hepinize teşekkür ederim!" diye bağırdı. "Annemi öldürdüğünüz için çok teşekkür ederim."

"Ayıp oluyor ama," dedi Süheyla teyze. "Sanki biz mi dedik canına kıy diye."

"Evet, dediniz," dedi Can kendinden emin bir şekilde. Annesinin öldürüldüğüne inanıyordu. Katilleri de karşısındaydı.

"Bir şey diyeyim mi? Size en çok yine siz zarar veriyorsunuz!" Can hepsini tek tek işaret etti. Nefretini artık gizlemiyordu. Tıpkı gözyaşlarını gizlemediği gibi...

"Birbirinize zorbalık yapıyorsunuz. Kadın dediğin şöyle olmalı böyle olmalı diyorsunuz, yaptıklarını konuşuyorsunuz. Kocalarınız aldattığında bile gidip önce kadından hesap soruyorsunuz. Birbi-

rinizle yarışıyorsunuz. Aşağılıyorsunuz. Açıklarınızı buluyorsunuz. Ama lafa gelince *biz kadınlar birlikte çok güçlüyüz*, diyorsunuz."

Can güzel konuşuyordu ama karşısındaki dinleyiciler pek anlayabilecek kişiler değildi. Hepsi değişimden korkan, geçmişten gördüklerini sürdürmeye devam ettirmeye yemin eden kişilerdi. Sanki geçmişteki insanlar hata yapamaz gibi her dedikleri doğruymuş sanıp öyle davranıyorlardı. Ailesi için çırpınan, evliliğini kurtaran taraf hep kadındı. *Erkek çocuk yaparsa kocası onu baş tacı eder*, dediler. *Güzel yemek yaparsa evde yemek yer*, dediler. Kocası bağırsa da alttan almalıydı, dışarı çıkınca tek taraflı olarak haber vermeliydi. Hatta çoğu erkek alyans bile takmazken karısını mecbur bırakırdı. Aslında konuşulacak çok şey vardı da etkisi anlık olacağı için harcadığın saniyelere değmezdi.

"Bir aileyi yıktınız. Hepinize teşekkür ederim! Kaldırın kafalarınızı ve şaheserinize bakın!" Can bağırarak hepsine baktı ama kimse kafasını kaldıramadı. O da öfkelenerek oturma odasından çıktı. Kapattığı kapısının sesi buradan yankılandı.

Kimseden çıt çıtmazken Süheyla teyze öfkeyle kanlı havluları toplayıp poşete koydu. O sırada kapı çalınca annem yaşlı gözleriyle kapıyı açmaya gitti.

Hürü oturma odasında görününce ona baktım. Ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu ve korkarak kendine sarılıyordu.

"Hürü? Ne oldu kızım?" Zümra teyze yerinden kalkıp kızına sarıldı. Hürü ağlamaktan konuşamıyordu.

"Ada..." dedi zorlukla. "İntihar etti."

BÖLÜM 6

Ben Ada. Eminim hepiniz *Regional*'da yaşanılanlardan dolayı benden nefret ediyorsunuzdur. Kendimi aklamaya çalışmayacağım çünkü yaptığımın doğru olmadığını biliyordum. Kendi hikâyemi anlattıktan sonra bana hak vereceksiniz de demiyorum.

Zorbalığın haklı bir gerekçesi olamaz.

Yanlış yaptım, kabul ediyorum. Ben sadece size, ebeveynlerimin beni yanlış şekilde yetiştirdiğini göstermek istiyorum. Herkesin gördüğü o zengin hayatın arkasındaki gerçeği anlatmak istiyorum. Hepimizin anlatılsa yazılmaya değer hikâyeleri vardı çünkü hepimiz farklı kişiliklere sahip olan insanlar tarafından büyütülmüştük. Bu da benimkiydi.

Öhöm!

Nereden başlayacağım bilemedim. Aslında biraz utangaç bir insanım. Ya da bir şeyleri abartmayı seven biriyim. Bunun sebebi de göremediğim sevgi ve ilgiden kaynaklıydı.

Neyse...

Öncelikle babam gece gündüz çalışan bir insandı. Okumaya çok meraklı olan ama yoksulluktan dolayı okuyamamış biriydi. Yaşadıklarını çocuklarına yaşatmak istemiyordu. Abileri ile iki odalı bir evde yaşamış. Evlenen kişiler ilk zamanlarda bir odayı alıp balayı yaşıyormuş, sonra yine herkes karma bir yaşama geçiyormuş. Odayı sadece belirli günlerde sırayla kullanıyorlarmış. Onun haricinde bir odada erkekler bir odada kadınlar yatıyormuş. Babam ta o zamanlarda zengin olmayı kafasına koymuştu. Üstüne bir de abilerinin çocuklarına da bakmak zorunda olmaktan hoşlanmıyordu. Sürekli ağlayan çocuk sesi duymak onu babalıktan soğutmuştu.

Bir de parasızlıktan dolayı o çocukların sefalet içerisinde yaşadıklarını görünce hiç çocuk yapmak istememişti.

Ama Allah beni onlara vermiş.

Babam yeğenlerinin yaşadığı hayatı yaşamamı istemediği için annemi de alıp İstanbul'a gelmiş. O dönem dedemle büyük kavgalar etmişler. Aile bırakılıp gidilmezmiş. Babam aileyi bırakmadığını, sadece kendi hayatını kurmak istediğini söylese de babası onu hain ilan etmiş.

Babam İstanbul'a geldiğinde önce tüm işlerde çalışmış. Ama giderlere yeterli gelmediğini fark edince işlerini büyütmeye karar vermiş. O sırada bir adamla tanışmış. Rusya'daki işlerini kontrol edecek birine ihtiyacı varmış. Ama bir yıl boyunca geri dönmeyecekmiş. Babam iyi para verildiği için kabul etmiş ve annemi bırakarak gitmiş. Annem hamile hâliyle her şeyle tek başına mücadele etmiş. Babamdan gelen para yetmeyince kendisi de çalışmış.

Bir yılın sonunda babam geri dönmüş ve karşısında birkaç aylık olan beni bulmuş. Önce tuhafına gitmişim hatta beni aylarca kucağına bile almamış. Giderken annemin karnı bile belirgin değilken şimdi karşısında bir çocuk olması tuhafına gitmiş.

"Beni ne zaman kabullendin baba?" diye sormuştum bir keresinde.

"Bana ilk defa baba dediğin zaman. O an baba olduğumu anlamıştım," diye cevap vermişti. Yani beni kabullendiğinde iki yaşlarında falandım. O zamana kadar benimle ilgilenmemiş bile.

Neyse, babam Rusya'dan bir oyuncak bebek getirmiş. Seramikten yapılma bu oyuncak çok güzelmiş. Aslında bana getirmiş ama o an kabullenemediği için vermemiş. Sonra bir kız çocuğunun dikkatini çekmiş, ona vermiş. O kız çocuğu kendi arkadaşına, o da başkasına derken babamın getirdiği oyuncak konuşulmaya başlanmış. Babam bu kadar rağbet olmasına şaşırırken bunun ticaretini yapmaya karar vererek tekrar Rusya'ya gitmiş. Bulduğu farklı ve güzel ne varsa toplayıp getirmiş. Oradan bir adam da ayarlamış kendine. Sipariş geldikçe alacak ve ona gönderecekmiş.

İşler beklediğinden hızlı gitmiş. Ne getirse anında bitiyormuş. Herkese hitap edebilecek şeyler getirmiş. Ev, eşyadan geçilemez

hâle gelince kendine küçük bir dükkân tutmuş. Babam paranın tadına bir kere varınca daha çoğunu istemiş.

"Senin geleceğin için çalışıyorum," derdi babam hep. Okuma bayramımda, mahallede oynarken düşüp kafamı yardığımda, okulda oynarken düşerek kolumu kırdığımda, doğum günlerimde, arkadaşlarımın doğum günlerine gitmem gerektiğinde, veli toplantılarında, gösterilerimde ve diğer her şeyde bunu bahane ederdi.

Asla gelmezdi.

Babam sadece geleceğe odaklanmıştı. Kendine bir yatırımcı bulmuştu ve onunla iş yapmaya başlamıştı. Gittikçe büyümüştü. Artık zenginiz diyeceğimiz bir kıvamdaydık.

Annem evi değiştirmeyi çok istedi. Babam, "Parayı bulunca değişti demesinler. Mahallemizi terk etmeyelim," dedi. Ama annem ev için hevesli olunca evin içini istediği gibi tasarlamasına izin verdi. Annem pahalı gördüğü ne varsa aldı. Uyumlu olmasına bakmadı, sadece aldı.

Bana bu hâlleri hep saçma geliyordu. "Yokluk nedir bilmediğin için böylesin," demişti annem. "Sen de on kişi iki odalı bir evde yaşa, seni de göreyim."

Babam ise işiyle evlenmişti. Eve uğramaz hâle gelmişti. Annem de paranın tadına vardıktan sonra kocasını özlediğini fark etmişti. Onu istemişti ama babam hep işi olduğunu söylemişti. Başarı kazandıkça daha büyük başarının peşinden koşmaya başlamıştı. Annem de babamın.

Benim koşacak hiçbir şeyim yoktu.

Arkadaşlarım olsun ve kafam dağılsın çok isterdim. Onları evime çağırmak ve birlikte vakit geçirmeyi dilerdim. Ama ne zaman evime gelseler bir şeylerimi beğeniyorlardı. Beni ne kadar çok kıskandıklarından bahsediyorlardı. Anlamadığım bir şekilde kendilerini benim yanımda küçük görüyorlardı. Benimle yarış içerisine giriyorlardı.

"Kızına bir şeyler almayı bırak artık! Benim kızım Ada'da ne görse istiyor. Yetişemiyoruz!" demişti komşumuz. Annem de her gelen arkadaşımın gerçek dost olmadığını söyleyip onlarla konuşmamam gerektiği konusunda ısrar ediyordu.

"Kendi seviyendeki insanlarla takıl!" diyordu bana. Her şeyi sınıflandırdığımız gibi insanları da sınıflandırmıştık. Ama ben arkadaşlarımı seviyordum.

Fakat onlar beni sevmiyordu.

Ne zaman bir yerlere gitseler beni çağırmazlardı. "Kanka, sen şimdi seviyeni düşürme. Annen kızmasın," derlerdi. Oysa ben de onlarla vakit geçirmeyi seviyordum. Bir şeylerimi beğendiklerinde içimden geldiği için alıyordum. Ama onları aşağıladığımı söyleyerek bana kızıyorlardı. Tek derdim dostları olmaktı.

O yalnızlıkta Hürü hayatıma girmişti.

Elimden tutup kaldırmıştı. Arkadaşlarımın böyle davranmasına müsaade etmememi söylemişti. Başımı dik tutmam gerektiğini anlatmıştı. Sonrasında onunla takılmaya başlamıştım. Onunla vakit geçirmek demek, Can ve Ahmet ile vakit geçirmek demekti. Bundan da aşırı hoşnut oluyordum çünkü Ahmet'i hep çok sevmiştim. Vakit geçirdikçe daha çok sevmeye başlamıştım. O da beni sevsin diye her şeyi yapmıştım. Doğum günlerinde en pahalı hediyeleri almıştım. Bir şeyi beğendiğini gördüğüm zaman ona almıştım.

Bir keresinde çok beğendiği bir saati almıştım. Ona göre çok pahalıydı. Çok çalışması gerekiyordu. Can'a gösterip duruyordu. Bir gün alacağını söylüyordu. Bu denli sevdiğini görünce duramamıştım. Ona almıştım.

Hediye ettiğimde geri çevirmişti.

"Etrafında gezdiğin insanların aksine ben seni kredi kartı olarak görmüyorum," demişti bana. Bu tuhafıma gitmişti. Onlar benim arkadaşlarımdı. Neden kredi kartı olarak görsünlerdi ki?

Bunu Ahmet'e söylediğimde arkadaşlarımın telefonunda nasıl kayıtlı olduğuma bakmamı söylemişti. Dediğini yaptığımda hayatımın en büyük acısıyla yüzleşmiştim. Arkadaşım dediğim tüm o insanlar beni telefonlarına *Kredi Kartı* diye kaydetmişti. Adımı yazma zahmetinde bile bulunmamışlardı.

O gece çok ağlamıştım. Banyoda suyu sonuna kadar açıp acımı çıkartana kadar ağlamıştım. Ertesi sabah ise hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam etmiştim.

Beni sevmediklerini biliyordum. Ama beni kimse sevmiyordu. En azından onlar rol yapabiliyordu. Kurcalamadığım müddetçe de rol yaptıklarını anlamayacaktım. Bunu bilerek sürdürdüm. Eğer beni gerçekten seven birileri olduğunu görseydim yahut bilseydim belki de onları bırakırdım. Fakat etrafım sanki bir bombaymışım gibi boşaltılmıştı.

Hürü'nün gözdesi olmak için her şeyi yapmıştım. Buna *Regional*'daki olay da dâhildi. Derin bir pişmanlık yaşasam da sessiz kalmıştım.

Devrim'in 1 Milyoncu olayını açıklarken beni Fake Naz olarak tanıtması tam bir facia olmuştu. Rol kesen arkadaşlarım, bıçak onlara saplanınca gerçek yüzlerini göstermişlerdi. Nazlı'ya yaşattıklarını yaşatmışlardı.

Okuldakiler gerçek yüzlerini göstermişti. "Ulan sırf paran var diye sesimizi çıkarmıyorduk. Artık sesimizi çıkaracak bir bahanemiz var," demişlerdi. Sevilmemek yeterince acıyken üstüne sırf paran var diye seviliyor gibi davranılması daha acıydı çünkü para gidince nefretlerini daha yüksek bir şekilde çıkarıyorlardı.

Bu yaşıma kadar ailemden bir fiske bile yemezken bu olay sonrasında babamdan dayak yemiştim. Sadece bir tokatla da yetinmemişti. Kemeriyle dövmüştü beni.

"Erkeklerle seks muhabbeti yapıyorsun demek!" diyerek kemeri sırtıma indirmişti. "Rezil ettin beni! Allah belanı versin! Milletin yüzüne bakamaz oldum!"

Belki bin kere ben olmadığımı söylemiştim ama babam dâhil kimse bana inanmamıştı. Sadece kızmıştı.

"Bundan sonra okul mokul yok!" diye bağırmıştı.

Ağlamaktan bitap düşmeme rağmen babamın ayaklarına kapanmıştım. "Baba yemin ederim ben değildim. Lütfen, okumak istiyorum ben."

"Lisede bunu yapan üniversitede Allah bilir neler yapar. Adın çıkmış! Adın!" Yüzüme doğru haykırdıkça hıçkırıklarım daha da çoğalmıştı.

"Ben burada gece gündüz çalışıp kendimi paralarken sen erkeklerle fink atıyormuşsun. Yazık. Senin gibi evlat olmaz olsun!"

Bir babanın inanmadığı küçük bir kızdım ben. Değersizdim. Bir türlü gelmek bilmeyen o gelecek için çalışan iki insanın ortaya getirdiği bir perişanlıktım.

Kendime bir değer biçtim.

Ben bir hiçtim.

O an karar verdim. Madem gelecek için savaşırken günümü mahvediyorlardı. Onlara istedikleri geleceği vermeyecektim.

Bu dünyadan göç etmeden önce aileme küçük bir not bırakmıştım. Can'ın yaşadığı acıyı gördüğümde belki ailem veya beni kredi kartı olarak gören o insanlar da aynını yaşar diye ümit etmiştim. Olur da yaşamazlarsa diye bunu belli etmek adına o iki notu bıraktım.

Sevgili ailem,

Geleceğim için o kadar çok çalıştınız ki asıl ihtiyacım olan günümde yanımda değildiniz. Beni bu hâle siz getirdiniz. Ben de o çok istediğiniz geleceği size vermeyeceğim. Yeterince günümü çaldınız, daha fazlasına müsaade edemem.

Sevgili arkadaşlarım,

Beni her zaman kredi kartı olarak görseniz de ben aslında içimden geldiği için onları almıştım. Hayatınızda o kadar değersizim ki telefonlarınızda adım bile yazmıyor. Ben sizin için insan değildim, yani gitsem de size koyacak bir şey olmayacak. Ama bu kararı vermeme sebep olduğunuzu bilmenizi istedim. Bunun için bana kızmayın zira aldırdıklarınızın faturasının kesilme vakti gelmişti.

Bu dünyadan bir Ada gelip geçti. Kiminin görmediği, kiminin gelecekte görmek için çalıştığı, kiminin para için yanında tuttuğu...

Bu dünyadan bir Ada gelip geçti.

Peki, siz hiç o Ada'ya uğradınız mı?

BÖLÜM 7

Hepimiz insandık. Beşer şaşar. Düşe kalka öğreneceğiz. Hatalarımızdan ders çıkartacağız.

Sizlere yanlışları anlatabilen sayısız cümle kurabilirdim.

Gençtim. Toydum. Cahildim. Kıskanmıştım. Haksızlığa uğramıştım. Hak etti.

Sizlere bu yanlışlara neden sunan sayısız cümle kurabilirdim.

Yaşadıklarıma karşı insanlar da bu cümleleri kuracaktı. Travmalarımla mücadele ederken onlar, bunları söyleyecekti. Bir gün onlardan biri olacağımı düşünmemiştim. Ya da bana acı çektiren bir insan için ellerimi açıp dua edeceğimi bilemezdim. Dünya zaten öyle bir yerdi ki bu kadarı da olmaz dediğin her şeyi yaşatıyordu.

Allah ol der ve olur.

Böyle bir ayet vardı. Çocukken camiye gittiğimde oradaki hocalar bunu çok söylerdi. Nasıl olduğunu anlayamadığımız bir şeyle karşılaştığımızda, "Allah ol der ve olur," derlerdi. Sanırım ne demek istediklerini şimdi daha iyi anlıyordum. Sen kendini ne kadar zorlasan da olan oluyordu. Yaşadıklarını başkalarına yaşatabiliyordun.

"Allah'ım lütfen ölmesin," dedim yalvararak. Duamı bitirirken olduğum yerde öylece kaldım. Hürü ağlayarak haberi verdiğinde ne yapacağımı bilememiştim. Herkes Adaların evine giderken ben kendimi odama kapatmıştım. Ada'nın başına gelenlerden sorumluydum. Onu Fake Naz sandıkları için böyle yapmışlardı. Ateşe odun atmamıştım ama o ateşi ben yakmıştım. Şimdi Ada içine girip yanıyordu. Benimse elimden sadece dua etmek geliyordu.

"Aptal bir hesap nasıl bu kadar şeye sebep olur?" Kendime kızdım. Kendime çok kızdım. Can gibi sevdiğimin karşısına geçip aşkımı dile getirseydim bunlar yaşanmayacaktı. Reddedilme ya da

yanında durmama izin vermeme korkusundan dolayı böyle saçma bir şeye dâhil olmuştum. Geçmişe dönebilseydim bu hataları yapmazdım. Ama geçmişe gidememe nedenlerimizden biri de bu değil miydi? Büyük hataların önüne geçebilmek. Doğru kararı verebilmek için çalışmak.

Düşünmekten beynim yanmıştı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Duvarlar üstüme geliyor ve odaya sığamıyor gibi hissediyordum. Hıçkırsam geçmeyecek, bağırsam dinmeyecek gibiydi.

Camı açıp serin havayı içime çekerek rahatlamaya çalıştım. Kalbim korkudan dolayı deli gibi atıyordu. Sakinleşecek gibi değildi.

Başımı kaldırıp üst kata baktım. "Tek suçlusu ben değildim. Sen de benim kadar suçlusun 1 Milyoncu, yani Devrim."

Ona nefretimi kusmak istiyordum ama bunu Fake Naz olarak yapamayacağını biliyordum. Nazlı olarak da Devrim'in *Regional*'da yaptıklarına sebebiyet vermiştim. Bunu kullanarak hesap sorabilirdim.

"Yapabilirsin, Nazlı." Kendime gazı verip odamdan çıktım.

Annemler Ada'nın annesine destek olmak için evine gitmişlerdi. Ada'yı hastaneye kaldırmışlardı ve bu gecenin kritik olduğunu söylemişlerdi. Yani her an her şey olabilirdi.

Bunları daha fazla düşünmek istemiyordum. Başımı sallayarak evin kapısını açıp çıktım. Devrimlerin evinin önüne geldiğimde tedirgince zile bastım. Kimse açmayınca bir kez daha bastım. Neriman Hanım sinirle kapıyı açtı. Üzerinde bordo renginde bir gecelik vardı ve saçları dağılmıştı. Yanlış bir zamanda geldiğimi düşünürken tedirginliğim arttı.

"Ne var? Ne diye zile basıp duruyorsun? Açmıyorsak evde değiliz demek ki!"

"Kapı deliğinden evin içindeki ışık görünüyordu," dedim çekinerek.

"Ne var? Ne?" Kadın sesini yükseltirken Devrim'in annesine çektiğini düşündüm.

"Benim Devrim ile konuşmam lazım." Yutkunmadan edemedim. Neriman Hanım bir böceğe bakarcasına bana bakıp baştan aşağı süzdü.

"Devrim uyuyor. Hadi evine." Kapıyı suratıma kapatacakken bir el o kapıyı tutarak buna engel oldu ve geri açtı. Devrim gecelikleriyle karşımdaydı. Annesine öfkeyle baktı.

"Uyumuyorum *anneciğim*." Anneciğim kelimesine özellikle baskı yaptığını fark ettim. Neriman Hanım bir şey demeye çekinir hâlde Devrim'e baktı. Gözleri son kez beni bulup yanımızdan ayrıldı.

"Ne var, Nazlı?" diyen Devrim eski kaba hâllerine döndüğünü gösteriyordu.

"Konuşmamız lazım."

"Konuş o zaman." Dümdüz sesiyle kapının önünde öylece durdu. İçeriye buyur etme zahmetinde bile bulunmadı. Öyle bomboş, umursamazca yüzüme bakıyordu. Bu beni daha çok sinirlendirdi.

"Birisi bizim yüzümüzden canına kıymaya yeltendi ve sen bunu umursamadan böylece durabiliyor musun?"

"Bizim derken? Ne ara *biz* olduk?" Aşağılayıcı bir şekilde takındığı tavrı karşısında benim öfkem sadece artıyordu. Ben kendimi yiyip bitirmiştim. Benim yüzümden birinin hayatı mahvoluyordu. Ama Devrim o kadar çok insanın hayatını mahvetti ki artık spor hâline getirmiş gibiydi. Umursamıyordu. Tek takıldığı nokta biz demem olmuştu.

"Sen, benim yüzümden herkesi ifşaladığın anda biz olduk."

"Ben senin için hiçbir bok yapmadım, Nazlı! Onu şu minik kafana sok önce!" Parmağıyla şakağıma vurunca eline vurarak kendimden uzaklaştırdım. *Ne değişti de eski hâline döndü?*

"Ben her şeyi kendim için yaptım. Beni tehdit etti, yaptım. Senin o kesilen salak saçların da yaşadığın travmalar da... Hiçbiri sikimde değil. Sen de değilsin. Hayatımda görmekten en nefret ettiğim insanların başında geliyorsun! Keşke Fake Naz aslında Nazlı deseydim de intihar etmeye çalışan sen olsaydın çünkü Ada her zamanki gibi göremediği aile sevgisi eksikliğinden dolayı dikkat çekmek için bunu yaptı! Oysa sen harbiden kendini öldürürdün. Sen de rahatlardın, ben de!"

Ve kapıyı suratıma kapattı.

Devrim'in evinin önünde öylece kaldım. İçindeki öfkeyi öyle bir dışarı atmıştı ki tüm sesi apartmanı sarmıştı. Hızlı ve sert konuşurken gözlerinde saf nefreti görmek, insanı daha çok azaba sürüklüyordu. Öyle ki farkında olmadan ağlıyordun. Sen kendini tutsan da vücudun tutamıyordu.

Olduğum yerde titremeye başladım. İşin komik tarafı, Fake Naz'ın gerçekten ben olmasıydı. Diğer komik tarafı ise dediği gibi ben işimi tam yapardım. Acı veren tarafı ise bir insanın bu denli nefretini almaktı. Benden bu kadar nefret etmesine sebebiyet verecek ne yaptım bilmiyordum. Bilmeyi deli gibi istiyordum. Yani bu öyle bir nefretti ki akla mantığa sığmıyordu.

Ani gelen kararla kapılarını öfkeyle çaldım. Bir yandan yumruklayıp bir yandan da zillerine bastım.

"Devrim! Aç kapıyı! Devrim!" Açana kadar sertçe vurdum. Yetmedi, ayağımla vurdum. O kapı Devrim tarafından sonuna kadar açıldı.

"Ne var lan? Ne! Ne istiyorsun? Yeter!"

"Evet, yeter!" diye öfkeyle bağırdım. Sinirden terlemiştim ve kısalan saçlarım yüzüme yapışmıştı. "Senin bana karşı olan bu nefretin yeter! Ne yaptım ben sana? Anneni mi öldürdüm? Çok sevdiğin bir şeyini mi aldım, ne yaptım? Ne yaptım da benden bu kadar nefret ediyorsun ya!"

"Bilmiyorsun amına koyayım! Bir bok bilmiyorsun ama zorluyorsun. Zorlama işte. Git Nazlı! Git!" Bıktım dercesine ellerini sallarken ona vurmamak için ellerimi yumruk yaptım. Bağırıp çağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Sonra neden tutuyorum ki diye düşündüm. Ellerimi açarak Devrim'in yüzüne doğru büyük bir çığlık attım. Öyle ki yüzüm patlayacak sandım.

İçimdeki tüm o birikmişlikleri çığlıkla dışarıya atınca rahatladım. Bedenime bir sakinlik, dinginlik geldi.

"Çok zorluyorsun, Nazlı. Bak zorlayınca işte böyle patlıyorsun," dedi sakin bir sesle. "O yüzden zorlama. Kötü gördüğün şey belki iyiliğin için gereklidir... Bilemezsin."

"Bir insanın nefretini almanın nesi iyiliktir?" dedim sinirle gülerek. O kadar çok şeyi art arda yaşamıştım ki duygularım birbirine karışmış gibi hissediyordum.

"Sadaka gibi düşün," demez mi? "Daha büyük bir belanın önüne geçmek için verilen şey."

Ne diyordu bu geri zekâlı? Ciddi ciddi bana karşı yaptığı tavırları sadakaya mı benzetiyordu? Aklımı yitirecek gibi hissediyordum. Saçlarımı çekerek kapı önünde dolaşmaya başladım.

"Karşıma geçmiş, sana kötü davranmamım sebebi daha büyük bir belanın önüne geçmek diyorsun," diyerek ona döndüm. O ise onu anladığımı, tam olarak düşüncelerini söylemişim gibi başını salladı.

"Aynen öyle."

"Senden daha büyük bir kötülük başıma gelemez, Devrim Yakut. Öyle ki başıma çok kötü bir şey gelse *çok Devrim Yakut bir şey oldu*, diyecek kadar kötüsün." Cümlem karşısında gülümserken çocuğun kafayı yediğini düşünmeye başladım. Mantıklı düşünemiyordu.

"Gülümsüyor ya. Gülümsüyor. Kafayı yiyeceğim yemin ediyorum!" Saçlarımı daha çok çekerken bağırmak istiyordum ama mecalim kalmamıştı.

"Güle güle, Nazlı," diyen Devrim kapıyı suratıma kapattı. Orada mal gibi dururken bunun bana bir yararı dokunmayacağını anlayarak eve tekrar indim.

Eve girip kapıyı sertçe kapattım. Bağırmak bir yerde iyi gelmişti. Her şey beynimden çıkıp gitmişti. Bir uyuşukluk hâli bile oluşmuştu.

Belki uyuyabilirim, diye düşünüp odama girdim. Tam yatağımı açıp içine girecekken annemin aradığını gördüm. Güzel bir haber gelir umuduyla telefonu açtım.

"Güzel haberlerin olsun anne."

"Maalesef. Durumu hâlâ aynıymış. Doktorlar bu gecenin çok kritik olduğunu söylüyor. Dua et, Nazlı. Bu mahalle ikinci bir ölümü kaldıramaz kızım." Umutsuzlukla yatağıma çökerek telefonu kapattım. Durumu hâlâ aynıydı.

Ya benim yüzümden ölürse?

Gözyaşlarım tekrar akarken kalbimdeki o ağrı geri geldi. Hıçkırmaya başladım. Çok korkuyordum. Hem de çok korkuyordum.

Ölürse bu vicdan azabıyla yaşayamazdım. Bu azabı paylaşacak birini aramıştım ama Devrim yine Devrimliğini yaparak buna müsaade etmemişti.

"Nazlı'dan kaçabilirsin ama Fake Naz'dan kaçamazsın. Sen de acı çekeceksin, Devrim. Yani 1 Milyoncu." Burnumu çekerek telefonumu geri aldım. Pasaklı biri gibi burnumu tişörtümle temizledim. Boğazımı temizleyerek kendime geldim. Uygulamaya girerken mevcut *hesaba giriş yap* butonuna tıklayarak bilgilerimi girdim. Uygulama hesabı tekrar devreye sokmayı gerçekten istiyor muyum diye sorarken tereddütsüz kabul ettim ve birkaç dakika sonra hesap açıldı.

Ve işte Fake Naz tekrar aktifti.

Son konuşmalar Can, Devrim ve 1 Milyoncu'ya aitti. Hemen 1 Milyoncu'nun hesabına girdim.

Naz: Beni Ada sanarak çok büyük bir hataya sebep oldun 1 Milyoncu.

Naz: Ben Ada değildim.

Bildirimlerimi açık tutarak telefonumu yatağa bıraktım. Ne zaman okuyacak merakıyla odamda dört dönmeye başladım. Ama telefonuma bir türlü bildirim gelmedi.

Küçük oda beni basınca evi turlamaya başladım. Aşırı düşünmeye başlayınca da ders tekrarı yaparak kafamı meşgul etmeye çalıştım. Fizik dersinde eksiklerim vardı. Onların tekrarını yapabilirdim.

Kafamı meşgul etmek için evi turlayarak fizik tekrarı yaptım. Arada bir düşünceler aralardan sızarak kendini göstermeye çalıştığında ise bağırarak tekrar edip susturuyordum.

Yaklaşık iki saat sonra telefonuma gelen mesaj bildirimi ile odama koştum. 1 Milyoncu mesaj atmıştı. Telefon kilidini nasıl açtım ve nasıl hesaba giriş yaptım bilmiyordum.

1 Milyoncu: Senin Ada olmadığını biliyorum.

1 Milyoncu: Sen de beni Devrim sanarak büyük bir hataya sebep oluyorsun Nazlı.

Hayatımın şokunu yaşıyorum desem yeridir. 1 Milyoncu bana adımla seslenmişti.

Devrim bana adımla seslenmişti. Beni biliyordu ama buna rağmen Ada'yı harcamıştı. 1 Milyoncu kesinlikle Devrim'di. Bundan daha emin olmuştum çünkü *Regional*'daki olaylar benimle alakalıydı ve Devrim benim için herkesi yakmıştı. Ada'nın canını yakacak bir şey ararken de onu Fake Naz ilan etmişti.

Her şey yerli yerine otururken nefessiz kaldım. Yani... Hayır, dilim tutulmuştu. Söyleyecek laf bile bulamıyordum.

"Bu nasıl olur?" dedim kendi kendime. Geceyi gündüz etmenin yine zor olduğu bir zaman dilimindeydim.

"Nazlı?" Kapım çalınıp annem içeriye girince yatağımda tamamen doğruldum.

"Bir haber var mı anne?"

"Ada geceyi atlatmış çok şükür. Normal odaya alacaklarmış." Annemin sözleriyle kalbimdeki ağırlık gitti. Yerini huzura bırakırken birinin ölümüne sebep olmaktan çok korkuyordum.

"Allah'ım sana şükürler olsun," dedim gözlerimi huzurla kapatarak.

"Bir yanım gencecik bir kız hayatta kaldığı için mutluyken öteki yanım, o kızın benim kızıma acı çektiren kişi olduğunu bağırıp duruyor." Annemin sözleriyle gözlerimi açtım. Ona başıma gelenlerden bahsetmiştim ama asla isim vermemiştim. Gerçi itiraf sayfalarında her şey dönerken bunu bilmemesi tuhaf olurdu.

"Bu beni kötü biri yapar mı bilmiyorum," diye mırıldandı annem.

"Sonuçta ölmesini istemiyorsun," dediğimde, "Elbette," diye cevap verdi.

"Sadece bu yaşadıklarının sebebi sana yaptıklarından kaynaklı olabilir. Ama Ada bunu anlar mı emin değilim," diyen annem, daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Ailecek büyük imtihanlar veriyorduk ve vermeye devam edecektik. Ama bir arada olduğumuz müddetçe bunların hiçbiri sıkıntı olmayacaktı.

Annemin elini sıkarak ona güç verircesine gülümsedim. Elimi okşayıp gülümsedi.

"İyi bir hayatı hak ediyorsun, Nazlı. Ve burada yaşadıklarımız gösteriyor ki o hayatı burada alamazsın. İnat etme de Elâzığ'a gelmeyi kabul et."

"Anne, oradaki insanların mükemmel olacağını nereden biliyorsun? İnsan her yerde insandır. Her sorunda kaçamazsın çünkü karşısına bir başkası çıkacak. Ama bırakın da en azından sevdiğim yerde bununla mücadele edeyim."

"Değişiklik iyidir kızım. İnat etme lütfen. Bak baban oradaki arkadaşlarıyla konuşmuş. Balkonu olan büyük bir ev, bir tane de dükkân bulmuş. Bu evi satarsak oradan kendimize ev alıp üstüne dükkân işletecek kadar para kalıyor." Annemin sesi çok istekli çıkıyordu. Onu da anlıyordum. Yorulmuştu ve dinlenmek istiyordu. Fakat ben yaşadığım bu hayatı ve yeri bırakmak istemiyordum. İstanbul'da başka bir mahallede yaşamayı bile düşünemiyordum. Gözlerimi bu mahallede açmıştım ve buranın kültürü ile büyümüştüm.

"Bu konuyu sonra konuşalım anne. Bugün bir iş yerime uğrayacağım. Sonra da belki Ada'yı ziyaret ederim ve tekrar Can'ın yanına giderim."

"Peki, öyle olsun," diyen annem pes etmemişti. Sadece savaşı ertelemişti. "Ben de bir Can'a bakayım," diyerek yerinden kalktı ve odamdan çıktı.

Ghost Kafe'nin önüne geldiğimde saat ikindi vakti civarlarındaydı. Evden uzak kaldığımız için temizliği unutmuştuk. Bu yüzden evi güzelce süpürüp silmiştim. Üstüne ekmek arası bir şeyler yiyerek duş almıştım. Biraz ders çalıştıktan sonra da yola çıkmıştım.

Kafeden içeriye girdiğimde arka taraftan gelen sesleri duydum. Ön tarafta kimse yoktu ve masaların üstüne sandalyeler koyulmuştu.

"Dur artık!" Ece'nin bağırışını duymamla karanlık adamların geldiğini düşünmeye başladım. Efe'ye zarar veriliyor olabilirdi.

Kalbim korkuyla atarken onu koruyacak ne var diye etrafıma bakındım. Masalardan birinin üstünde demir tepsi unutulmuştu. Onu alarak sessiz adımlarla arka tarafa doğru ilerledim. Yaklaştıkça birine vurma sesini daha çok duymaya başladım.

Kesinlikle Efe dayak yiyordu.

Sesler bizim Çok Amaçlı Oda'dan geliyordu. Kalbimin hızlı atışı nefesimi keserken onu düzene sokmaya çalıştım. Elimdeki tepsiyi iyice kavrayarak kapısı hafif açık olan odaya doğru yürüdüm.

"Devrim dur artık!"

Ece'nin bağırışıyla duran taraf ben olmuştum. O Devrim mi demişti? Devrim'in burada ne işi vardı? Hem Efe'yi neden dövüyordu?

Bu soruların cevabını, yüzleşirsem alamayacağımı biliyordum. Bu yüzden saklanarak onları dinlemeye karar verdim.

"Lütfen dur, Devrim," dedi Ece. Sesinden ağladığını anlamıştım.

"Bırak beni, Ece. Bu piç yüzünden az daha biri ölüyordu!"

"Benim zerre suçum yok!" Efe öfkeyle kükrerken olayın Ada ile alakalı olduğunu anladım ama Efe ne alakaydı, işte onu çözememiştim.

"Ne demek yok şerefsiz? 1 Milyoncu sen değil misin?"

Ne?

NE?

Ben az önce ne duydum?

Devrim ne dedi?

Ağzım sonuna kadar açılmıştı, ses çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Nefes almayı dahi unutmuştum, beynim yanıyor gibi hissediyordum.

Efe 1 Milyoncu muydu?

"Ben 1 Milyoncu değilim!" Efe'nin bağırışı tüm odayı doldururken artık sinirlerim bozulmaya başlamıştı.

Sikerim böyle işi ya!

Kim lan bu 1 Milyoncu? Kim? Benimle oynayan pislik herif kim? Devrim benim demişti ama şimdi Efe'ye sensin diyordu. Efe

de ben değilim diyor. Kafam patlamak üzereydi! Üniversite sınavında bile böyle zor sorular yoktu.

"O 1 Milyoncu olamaz. İmkânsız," dedi Ece gülerek.

Ece!

Efe 1 Milyoncu olamazdı. Yani kendi kardeşinin fotoğraflarına bakamazdı. Onu geçtim, Ece göndermeye çalıştığında Efe onu durdururdu.

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye soran Devrim, Efe'nin olmadığını kesinleştirmek için harika bir atak yapmıştı.

"Çünkü ben de o hesapla mesajlaştım!" Evet, Ece cevabını güzel verdi. O imkânsızdı.

Ama Devrim neden gülüyordu?

Merakıma yenik düşerek başımı hafifçe aralık olan kapıdan uzatıp içeriye baktım. Efe yerde yüzü kanlar içerisinde yatarken kalkmaya mecali bile yoktu. Ece, Devrim'in önünde dizleri önüne çökmüş, yalvarır pozisyondayken Devrim daha çok sinirleri bozulmuş gibi gülüyordu.

"Siz beni salak mı sanıyorsunuz lan?" dedi gülerken. "Sizin ikiz hatta kardeş olmadığınızı bilmiyor muyum sanıyorsunuz?"

"Ne?" diye fısıldadım. Sesim çıkar korkusuyla elimle ağzımı kapatıp kendimi geri çektim. Sırtım duvara yaslı vaziyette kalırken gözlerim sonuna kadar açılmıştı.

Efe ile Ece kardeş değiller miydi?

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Efe. Sesi korku dolu çıkmıştı.

"Sizin hikâyenizi bilmiyor muyum sanıyorsunuz? Gerçek ikiz olan Efe ile Ece'yi öldürdüğünüzü ve yerine geçtiğinizi biliyorum. O yüzden ya bana olan biteni anlatırsınız ya da polislere kendi gerçeğinizi... Seçim sizin."

Başım dönüyordu. Başım gerçekten çok dönüyordu. İkizler katil miydi? Gerçek Efe ve Ece değiller miydi? Katillerle mi arkadaşlık ediyordum ben? O yüzden mi beni hayatlarına almıyorlardı. Hayatlarına dâhil olursam arkadaş kalamayacağımızı söylüyorlardı.

Buna resmen inanamıyordum!

"T-tamam. Anlatacak. Anlatacaksın, değil mi Efe?" Ece'nin sesi şimdi daha da korkulu çıkıyordu.

Odada bir sessizlik oluşurken sessiz konuştukları için yerimden kalkıp kapıya daha çok yaklaştım. Demir tepsiye güç alırcasına daha çok sarılıp içeriyi dinlemeye başladım.

"Tamam, anlatacağım," dedi Efe. Ece ise rahat bir nefes verdi.

"Birkaç ay önce Nazlı buraya iş için geldi."

"Nazlı ne alaka lan?" Devrim bağırırken okların yine bana dönüyor olmasına sinir olmuştum.

"Bağırmazsan anlatacağım. Malum kulağımı patlattın sayılır." Efe sinirle söylense de Devrim'in bunu umursamadığını anlıyordum.

"Ardından Ahmet geldi. Nazlı'yı tanıyordu ve ona göz kulak olmamı istedi. Ona borcum vardı ve sileceğini söyleyince kabul ettim." Ahmet benim burada çalıştığımı ilk günden beri biliyordu. Benim buraya geldiğimi görmüştü.

Ya da takip mi etmişti?

Niye etsin ki?

Kendi tezimi kendim çürütürken hikâyenin devamını merak ettiğim için sessiz kalarak dinlemeye devam ettim.

"Sonra Nazlı ile arkadaşlık kurdum. Bir çocuktan hoşlandığından bahsetti. Ona Snapchat'ten *fake* hesap açabileceğini söyledim. Hoşlandığı çocuğu oradan takip edebilirdi. O da hesabı açtı, ben de Ahmet'e durumu anlattım. Sessiz kaldı." Efe de sessiz kaldı. Konuşmadı. İçeride sessizlik oluşunca devam etmesi için sabırla bekledim. Fakat Devrim benim kadar sabırlı bir insan değildi.

"Sonra ne oldu? Anlatsana!" diye bağırdı. Şu an yöntemlerine laf etmeyecektim zira gerçeği öğrenmem gerekiyordu.

"Sonra Ahmet bana gelip bir hesap gösterdi. Ona hoşlandığını anlatan bir mesaj atmıştı ve Nazlı'nın açtığı hesap olup olmadığını sordu. Oydu. Ahmet benden *fake* hesaplarımdan birini istedi, ben de verdim. Ama ben verdiğimde skoru milyon değildi. Nazlı'yı eklemeden önce skorunu yükseltmiş. Sanırım dikkatini çekmek istedi."

Ve başardı. Sırf skoru bir milyonu geçtiği için ona yazmıştım. Bir de gözlerinin güzelliğinden.

Nasıl olur da platonik olduğum birini tanıyamazdım? Görüntülü bile konuşmuşken hem de! Hepsini geçtim, Ahmet ondan deli gibi hoşlandığımı biliyordu. En başından beri benimle oynuyordu. Can ile aralarını bozduğumda bana 1 Milyoncu kimliği ile fikir vermişti. Ahmet hesabından ona aşkımı itiraf ettiğimde beni reddetmişti. Aslında Fake Naz'ı değil, gerçekten beni bilerek reddetmişti. Benimle *sexting* yapmıştı. Benden hoşlandığını söylemişti.

1 Milyoncu olan Ahmet, benden hoşlandığını söylemişti.

Can'a hesabımı gösterirken arkasında benim olduğumu biliyordu. Beni tanımazlıktan geldiği zamanlarda bile aslında beni tanıyordu.

Ahmet en başından beri benimle oynuyordu.

Bunu bir türlü idrak edemiyordum. Gerçekten çok zorlanıyordum.

"Yani Ahmet 1 Milyoncu. Bunu mu demek istiyorsun? Nazlı da Ahmet'ten hoşlanıyordu. Ona açılamadığı için *fake* hesaptan yazdı. Doğru mu anlıyorum?" Devrim bile benim gibi hayatının şokunu yaşıyordu.

"Evet," dedi Efe.

"Ben şimdi Ahmet ile mi mesajlaştım?" Ece'nin şaşkınlık kokan sesiyle onun da hiçbir şeyi bilmediğine emin oldum.

Başından beri bana Devrim'in 1 Milyoncu olmadığında ısrar etmişti. Ona deli gibi âşık olduğunu ve kesinlikle anlayacağını söylemişti. Ben de Ahmet'e deli gibi âşıktım. Nasıl oldu da anlayamadım? Benim aşkım mı kuvvetli değildi yoksa Ahmet mi çok iyi bir oyuncuydu bilmiyordum.

"Ahmet, bunca zahmete neden girdi?"

"Sence?" diyen Efe, Devrim'in sorusuna soruyla cevap vererek beni sinirlendirmişti. Tahminleri bırakıp direkt söylese ölür müydü? Şimdi aklımda binlerce teori oluşurken kafamda kurmama şu kadar kalmıştı.

"Ahmet, Nazlı'ya âşık." Devrim'in kurduğu cümleyi beynimin idrak etmesi çok zordu.

Ahmet Nazlı'ya âşık.

Ahmet Nazlı'ya âşık.

Ahmet Nazlı'ya âşık!

Cümle kafamda dönüp duruyordu ama yine de gerçekçi gelmiyordu. Elimdeki tepsi yere düşüp ses çıkardı. İçeride sessizlik oluşurken aralık olan kapı sonuna kadar açıldı. Devrim ile göz göze geldim.

"Ahmet bana mı âşık?" diye sordum. Sorumun cevabını onun veremeyeceğini bildiğim hâlde ona sormam ne kadar büyük bir şok geçirdiğimi belli ediyordur.

"Nazlı?" Ece şaşkınlıkla bana döndü.

"Sen vücudunu Ahmet'e gönderdin ve onunla *sexting* yaptın. Ben onunla konuştum. Akıl aldım. Eğlendim. Güldüm. Hepsinden öte onunla görüntülü konuştum ama buna rağmen onu tanıyamadım." Ne kadar çok söylersem o kadar gerçekçi gelecek gibiydi. Bu yüzden bulduğum her fırsatta söyleyecektim. Karşımda kim olduğunun önemi olmayacaktı.

"Sen nasıl 1 Milyoncu rolüne girdin peki?" diye Devrim'e sordum.

"Nazlı..." diyen Efe'ye bakmadım bile.

"Sana soruyorum, Devrim!" diye bağırdım.

"Liseli, ben anlatayım. İzin ver," diyen Efe'ye bakmamaya yeminli gibiydim. Ama o da anlatmaya yeminli gibiydi. Darmadağınık hâline rağmen önüme kadar gelmeyi başarmıştı.

"Liseli," diyerek yüzümü kendine çevirmeye çalıştığında geri çekildim.

"Katil yalancılarla konuşmam ben." Laflarımla ne zamandan beri onları dinlediğimi anladılar. İkisinin ne düşüncelerini yahut hissettiklerini bilmek istemediğim için özellikle bakmamayı tercih ettim.

"Devrim şu an güvenebileceğim tek kişi sensin. Lütfen. Anlat bana." Yalvaran sesimin ona ulaşmasını derinden istiyordum. Şükür ulaştı.

"Efe ve Ece'yi uzun zamandır tanıyorum. Geçenlerde buraya geldiğimde Efe hesabını gösterdi. Konuştukları kişileri gösterdi. Sonra Fake Naz hesabını gösterdi. Geçen sinemaya gittiğinden falan bahsediyordu ama ben hesapta takılı kaldım çünkü beni tehdit eden hesaptı." *Bendim.* Helya ile iş birliği içerisinde olduğunu bildiğimi söyleyerek onu tehdit etmiştim.

"Ben de kızı tanıyıp tanımadığını sordum. O da tanımadığını ama çok güzel koktuğunu ve kokusunu bildiğini söyledi."

"Sen de hesap bilgilerini ve kayıtları aldın. Ada öyle koktuğu ve aynı parfümü kullandığı için Ada'yı Fake Naz sandın," diye hikâyenin geri kalan kısmını tamamladım. Beni onaylayarak başını salladı.

Gözlerimi Efe'ye çevirdim. "Sen neden böyle bir şey yaptın? Bilerek mi gösterdin?" diye sordum. Korkutucu durduğuma emindim çünkü tamamen nefretle kaplıydım.

"Ahmet yapmamı istedi. 1 Milyoncu hesabının Devrim'e ulaştırmamın yolunu bulmamı istedi." Hangi taşı kaldırsam altından Ahmet çıkıyordu.

"Ada'yı neden seçtiniz? O parfüm onda bile yoktu. Tesadüfen verildi."

"Şey..." Efe karşımda kıvranırken, "Söyle!" diye çığlık attım. Üçü zıplarken benden korkmalarından hoşnut oldum. Devrim'in kendini neden korkutucu gösterdiğini anlıyordum.

"Ahmet'in niyeti seni bilmesiydi. Devrim'in Fake Naz'ın Nazlı olduğunu bilmesini istiyordu. Yanlış kişiyi bulan, Devrim'di."

"Bir dakika! Ne dedin sen? Fake Naz aslında Nazlı mıydı?" Devrim'in tepkilerini umursayacak durumda değildim. Kalbim Ahmet'in ihanetiyle yeterince efor sarf ediyordu.

Üçünü orada bırakıp kafeden çıktım. Durağa doğru giderken kalbim daha fazla dayanamayarak ağrıyı tüm vücuduma yaydı ve hıçkırıklarım serbest kaldı. Ahmet'in böyle şeyler yaptığına inanamıyordum. Benimle oynamıştı. Hem de çok profesyonel bir oyuncu olarak.

"Nazlı!" Devrim'in seslenmesini umursamadan durağa doğru ilerledim. Ada'nın büyük bir özre ihtiyacı vardı. Ona her şeyi anlatıp Ahmet ile yüzleşecektim.

"Nazlı dur!"

"Bırak!" diyerek kolumu ondan kurtardım. Öfkeden çıldıracak gibi hissediyordum. Ne kadar ağlasam da ağrıyı tamamen atamıyordum.

"Beni tehdit eden kişi sen miydin?"

"Evet!" diye hırsla bağırdım. "Yanlış kişiyi ifşaladın ve ben, Ada'nın başına gelenleri hak ettiğini düşünerek sessiz kaldım."

"Ahmet'e mi âşıktın sen? O kadar mı çok seviyorsun da benim gibi her türlü pisliği yapabilecek birini karşına aldın?" Sesindeki alay tamamen sinirden kaynaklıydı. Sanki Ahmet gibi biri için böyle bir şeyi yapmamı normal bulmuyordu.

"O piçin ne bok olduğunu bile bilmiyorken nasıl âşık olabiliyorsun? Ahmet, melek görünümlü şeytanın dünyadaki elçisi! Hepiniz gülen suratına, beyefendi görünen tavırlarına kanıp etrafında oluyorsunuz ama o sadece rol kesiyor!" Öfkeyle parmağını sallarken içindeki tüm birikmişlikleri atıyordu. Ona âşık olan birçok kişi varken her zamanki gibi benimki göze batıyordu.

"Bana ne bundan? Bana ne!" diye bağırdım. "Âşık oldum işte! Sana ne lan!" Göğsünden ittirerek geri durağa doğru yürüdüm.

"Hadi durma git! Aşkına karşılık verdiğini öğrendiğinde Ahmet'ine koş! Seni sevmesinin tek sebebi kendinden alçakta görmesinden kaynaklı. Helya'yı seçme sebebim de oydu çünkü Ahmet kendinden daha acıklı hayatı olan insanları sever!" Devrim'in arkamdan bağırmasını umursamadım. Ahmet'i istediği kadar kötüleyebilirdi. Ben başkalarının sözleriyle hareket eden bir insan değildim. Kendim nasıl biri olduğunu keşfedebilirdim.

"Can'ı o kadar çok seviyor ki benimle Can'ın iyi olmasına dayanamadı. Aramızı açtı! Sevim teyzeye gerçeği söyleyen oydu! Beni de söylemeye ikna etti! *Sen konuş, yanındayım,* dedi ama sonra gitti, suçu üstüme yıktı!" Hangi konudan bahsettiğini bile bilmiyordum. Onu daha fazla duymak istemiyordum.

Neyse ki otobüs durağa yanaştı da binerek ondan kurtuldum.

En arkalarda boş bir yere otururken sorular etrafımı sarmıştı. Üçü arasındaki tüm bilgilere tam anlamıyla vâkıf değildim. Sadece Can'ın ses kaydında Devrim'in söylememesi gereken çok büyük bir şeyi söylediğini ve ailesini mahvettiğinden bahsetmişti. Ölesiye nefret ettiren bir şeydi. Bir gerçekten bahsettiğine göre Sevim teyzenin bilmemesi gereken bir şeydi. Can'ı bulduğumuzda bu sefer kurtaramadığından bahsetmişti. Bu da demek oluyordu ki annesinin ilk denemesi değildi. Sevim teyze ile bağlantısı ise kocasının geçmişi ile alakalı bir şeydi. Can babasının Helya gibilerle birlikte olduğunu biliyordu. Bunu çok önceden öğrenmişti. Ahmet ile Devrim'e anlatmak zorunda kalınca onlar da Sevim teyzeye söylemişti ve o da intihara teşebbüs etmişti.

"Ama Can, kardeşimin katili demişti," diye mırıldandım. Oflayarak başımı cama yasladım.

Ada'nın kaldığı hastaneye gelirken düşünmekten ve teori oluşturmaktan kafayı yiyecek duruma gelmiştim. Hastanenin önüne geldiğimde ise Ahmet'i karşıdan karşıya geçerken gördüm. O da Ada'yı ziyarete gelmişti.

Benimle oyunlar oynayan Ahmet.

Bana âşık olan Ahmet.

Âşık olduğum Ahmet.

1 Milyoncu olan Ahmet.

Bana doğru gelirken telefonumu çıkardım. Uygulamaya girerek 1 Milyoncu'nun hesabına girdim. Karşıdan gelen Ahmet'in fotoğrafını çekip gönderdim.

Fake Naz: Senin Devrim olmadığını biliyorum.

Fake Naz: Sen de benimle ve aşkımla oynayarak büyük bir hata yaptın, Ahmet.

Mesajı gönderdim. Ahmet'in telefonuna bildirim geldi. Telefonunu açıp mesajlarımı okudu. Gözleri kocaman açılırken başını kaldırıp direkt karşıya baktı ve beni gördü.

Sonunda gerçek hayatta gerçek Fake Naz ve 1 Milyoncu tanışmıştı.

BÖLÜM 8

karanlık pencereler

Geceleri uyuyamadığım zamanlar hayaller kurardım. Olmayacağını düşündüğüm hayalleri gözlerimi kapatarak yaşamak isterdim. Hayallerimin başrollerinde her zaman Ahmet olurdu. Bana âşık olduğunu söylüyor ve biz sevgili oluyorduk. Birlikte kafeye giderek saatlerce konuşuyorduk. Gülüyorduk. Kavga ediyorduk. Sonra barışıyorduk. Yağmur altında ıslanıyorduk. Filmlerde ve kitaplarda gördüğümüz her şeyi yapıyorduk. Hani filmlerde müzik altı olarak bazı sahneler verilirdi ya... Böyle iki âşık bir yerde oturuyor ve saatlerce konuşuyor. Arka planda insanların kalkmasını ve güneşin batışını görüyoruz. Sonra onlar zamanın nasıl akıp geçtiğini anlamayarak gülümsüyorlar. Bunu yaşamayı çok istemiştim. Ben de şu an, en çok gördüğümüz sahnelerden birini yaşıyordum.

İkimizin de önünde kahve bardağı vardı ama kahveden içmeden öylece duruyorduk.

Hastane önündeki karşılaşmamızdan sonra bir kafeye gelip kahve siparişi vermiştik ama kahvelerimiz gelmiş olmasına rağmen ne içiyor ne de konuşuyorduk. O klasik olayı yaşıyorduk. Gerçi nereden başlayacağımızı bilmiyorduk. Belki bundan dolayı susuyorduk.

"Bir yerden başlamak gerek," diye mırıldanmamla bana döndü. "Konuya bir yerden başlamak gerek," diye devam ettim.

"Evet, haklısın." Boğazını temizleyerek oturuşunu düzeltti.

"Mesela 1 Milyoncu olmana rağmen Devrim'in öyleymiş gibi davranmasından ya da benimle nasıl oynadığından başlayabiliriz," dedim. Gözlerini benden kaçırırken karşımda oturanın yıllardır karşılıksız sevdiğim kişi olduğuna inanamıyordum.

"Ya da kim olduğumu bildiğin hâlde saklamandan da başlayabiliriz. Belki de hikâyeyi en başından anlatmalısın." *Lütfen en başından anlat, Ahmet. Anlat ki bitsin bu bilinmezlik. Bir yola girelim ve artık hayatımda bir şeyler yolunda gitsin.* Yeterince sır ve olaylarla mücadele ettim. Biraz nefes almayı hak ediyordum.

"Aslında olayın başı çok kısa," derken saçlarını bir kez daha karıştırdı. Konuşmakta sıkıntı çekiyor gibiydi. "Sana ilk âşık olan bendim. Sen daha bana âşık değilken bile sana âşıktım ben." Gözlerini heyecanla bana çevirince benim gözlerimdeki sönüklüğü gördü ve kendi heyecanı da gitti. Ama mutlu olmam gerekiyordu. İstediğim şey gerçekleşiyordu. Aşkım karşılık görüyordu. Bu hissizlik ve boşluk da neyin nesiydi? Neşe ve heyecan nereye gitmişti?

"Ben seni sevdim ama ben bir orospu çocuğuydum. Mahallenin başındaki anaokuluna giden o kıza âşık olamazdım. Suyunu kirletemezdim. Bu yüzden senden uzak durdum. Sen de bana âşık olduğunda sevinçle dolmuştum ama sevmek yetmiyordu çünkü ikimiz de birbirimizi sevmemize rağmen birlikte olamıyorduk."

Ahmet bana âşıktı. Ona âşık olduğumun farkındaydı. Biz birbirimizi seviyorduk. Bu kadar acayip olduğu için mi bir şey hissedemiyordum yoksa gerçekliğini hâlâ idrak mı edemiyordum bilmiyordum. Tek bildiğim kavuşmak için iki kişinin birbirini sevmesinin yeterli gelmediğiydi.

"Aşk acısını bildiğim için seni tanımıyor gibi davrandım. Belki zamanla sevgin azalır, diye düşünüyordum ama seni düşünmekten de kendimi alamıyordum. Sonra Helya'nın başına bir olay geldi ve bizim evde kalmaya başladı. Belki başkasıyla olursam seni unuturum diye düşünüp Helya ile çıktım ama sen kafamdan çıkmıyordun. Rüyalarıma bile girip duruyordun. Çok güzel olduğu kadar sinir bozucuydu da." O çok sevdiğim gülüşünü ortaya serdi. Utanarak saçlarını karıştırırken hafiften tebessüm ettiği o güzel gülüş... Dudaklarım istemsizce kıvrıldı. O gülüşle Ahmet'i ne kadar sevdiğimi hatırladım. Kahverengi gözlerini bana çevirince oradaki parıltıyı gördüm. Kalbim sonunda kendine gelip heyecanla atarak Ahmet'e baktı.

Evet, kalbim baktı.

Ona ilk âşık olan kalbimdi. Gözlerimden önce kalbim onu görmüştü. Şimdi tekrar sevgisini hatırlamıştı.

"Sana kendim olarak açılamayacağımı anlayınca ben de 1 Milyoncu oldum," diyerek omzunu silkti.

"Benim yolumdan gittin," derken gülümsüyordum. O da gülümseyerek başını salladı.

"Seninle özgürce konuşuyordum. Kendim olabiliyordum. Her şeyi yapabiliyordum."

"Ama seninle görüntülü konuştuğumda seni tanıyamadım. Bu imkânsızdı. Olamaz." Daha çok kendime diyor gibiydim. Nasıl o kadar çok sevdiğin kişiyi tanıyamazdın ki? Gerçek gelmiyordu.

"Ben sana hep üstü çıplak fotoğraflar attım. Görüntülü konuşurken de öyleydim. Bilerek öyleydim çünkü sen beni hiç üstü çıplak görmemiştin. Tanıyamayacağını biliyordum."

Sözlerindeki haklılık payının büyüklüğünü düşündüm ve hak verdiğimi fark ettim. Ahmet'i üstü çıplak hiç görmemiştim.

"Senin 1 Milyoncu olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedim kendi kendime. "Peki, neden Devrim'in bulmasını sağladın?"

"Çünkü sen, Devrim'i tehdit ettin." Sesindeki telaş ve korkunun benim için olduğuna inanamıyordum. Ama sesindeki tınıyla yaptıklarının zıtlığı da ortadaydı.

"Tehdit ettiğimi bile bile beni neden ifşalamak istedin?"

"Devrim, Fake Naz'ı bitirmeye kararlıydı. Ama sen olduğunu öğrenirse hiçbir şey yapmayacaktı."

"Devrim ve bana bir şey yapmamak? Bu hayatta bana en büyük acıları yaşatan kişi mi yapmayacaktı? Güldürme beni," derken alayla güldüm. Ahmet'in yüzünde mimik oynamıyordu. Bu kadar emin olması bir şeyler bildiğini gösteriyordu.

"Emin ol yapmayacaktı. Hatta Fake Naz'ı Ada ilan ettiğinde bunu bilerek yaptığını sandım. Sonra Ada'nın parfümü sıktığını fark ettim ve anladım. Devrim karıştırmıştı. İyi de yaptı. Ada başına gelenleri hak etmişti."

"Kendini öldürmeye çalışmayı hak etmedi ama," dedim sertçe. Bu yaptıklarımızla Sevim teyzenin sonunu getirenlerden bir farkımız kalmamıştı.

"O konuda ben de pişmanlık çekiyorum. Böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim. Âşık olduğum kız çok güçlü olunca herkesi öyle sanmıştım."

Âşık olduğu kız ben oluyordum. Gülümserken Ahmet'in yüzüne bakmaya çekindim. Güçlü olmamdan bahsediyordu ama bazen güçlü olmak insanı çok yoruyordu. Her şeyle savaşman gerekiyordu. Herkes güçlü olduğunu söyleyerek sana daha çok yükleniyordu. Sanki yıkılmaman gerekiyormuş gibi hissediyordun. Fazla güçlü olduğun zaman başkalarının yükleri kaldırmamasına dayanamıyordun. Kendi iradenle başkalarının iradelerini kıyaslıyordun. Ya da yaşadıkları acıları küçük görebiliyordun çünkü sen daha fenalarını yaşamıştın.

"Bu yüzden de Ada'yı görmeye gelmiştim. Bana âşık olduğunu biliyordum. Hem geçmiş olsun dilemek hem de yoluna bakması gerektiğini söylemek için geldim. Aslında bir yerde yaşattıklarını yaşamadan ölmemiş oluyordu. Yani başına gelenler için böyle düşünüyordum ama elbette bunları yaşamaması gerekiyordu." Pek de bu konuda samimi olduğunu sanmıyordum fakat sesli dile getirmek istemeyecek gibi durduğu için de sessiz kalmıştım. Onun gibi ben de bir yerde başına gelenlerden dolayı sessiz kalıp izlemiştim. Şimdi buraya vicdanımı rahatlatmak için gelmiştim.

"Peki, bundan sonra ne olacak? Yani..." Nasıl devam edeceğimi bilemediğim için boğazımı temizledim. Buz tutan kahveden bir yudum almaya çalıştım.

"Bize." Bu kelimeyi söylemek aşırı zor olmuştu ama başarmıştım. Ahmet'e bakmaya çekinirken gözlerimi parmaklarıma çevirdim.

"Eğer sen de kabul edersen biz oluruz." Ahmet'in tatlı çıkan sesiyle ona baktım. *Biz oluruz* diyordu bana. Bir de kabul etmekten bahsediyordu salak.

"Kabul etmeyip ne yapacağım?" Ahmet kıkırdarken bunun bana karşı olduğuna inanamıyordum. Ben de aptal gibi sırıtırken

kalbim mutlulukla atıyordu. Az önce çıldıran ben değilmişim gibiydi.

Çantamdaki telefon titreyince onu çıkardım. Annem arıyordu. Büyük ihtimalle meraklanmıştı.

"Efendim anne?" diyerek Ahmet'e baktım. Gözlerindeki tedirginliği gördüm. Saçlarını karıştırarak kafasını başka tarafa çevirdi. Annemle aralarında bir şeyler olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Nazlı! Can gidiyor!"

"Ne! Nereye?" Sesim fazla yüksek çıkmış olmalı ki kafedekiler bize döndü.

Ahmet'te korkuyla bana bakıp, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum! Toplamış bütün eşyalarını gidiyor. Tutamıyorum."

"Geliyoruz anne." Telefonu kapatıp yerimden kalkarken hareketlerim telaş doluydu.

"Nazlı ne oldu?"

"Can... Can bütün eşyalarını toplamış, gidiyormuş," derken sesimdeki korku bedenimi titretti.

"Ne demek gidiyormuş? Nereye?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdım.

Can'ın gitmesini istemiyordum. Onu kaybedemezdim. Varlığına alışmışken hayatımdan çıkamazdı. Ayrıca tek başına ne yapacaktı? Hiçbir şey yapamazdı.

Eşyalarımı zorlukla çantama koyarken Ahmet masaya para bırakıp peşimden koşarak geldi. Birlikte kafenin dışına çıktığımızda otobüs durağına doğru koştum. Ahmet elimi tutarak beni durdurdu.

"Şurada taksi durağı var. Gel."

"Taksi durağı olsa ne yazar? Bende taksiye yetecek para yok." Tekrar durağa dönerken sırf bu yüzden Can'ı yakalayamamaktan korkuyordum.

"Ama bende var. Gel," diyen Ahmet elimi bırakmadan taksi durağına yürüdü. Adımlarını ayak uydurmaya çalıştım zira koşuyor

gibiydi. O da benim gibi Can'ın gitmesinden ve ona yetişememizden korkuyordu.

Boş bir taksiye bindiğimizde Ahmet, "Güngören Güneşli Tepe Mahallesi'ne gidelim. Ama acelemiz var," dedi. Adam başını sallayıp ilerlerken telaş ve korkudan titriyordum. Ahmet elimi tutarak beni sakinleştirmeye çalıştı.

Mahalleye geldiğimizde Ahmet ödemeyi hallederken ben indim. Can ellerinde valizlerle apartmandan çıkarken annem arkasından çıkmış, ona laf anlatmaya çalışıyordu. Taksiden inen beni görünce rahatladı. O taksiden Ahmet de inince Can'ı unutarak olduğu yerde kaldı. Can bundan istifade edip merdivenlerden indi.

"Valla gitmem için tüm işaretler yan yana gelmiş," diyen Can sıntarak taksinin içine doğru eğildi.

"Abi boşsun, değil mi?" diye sorduğunda şoför başını salladı. Can bizim ayağına getirdiğimiz taksinin bagajını açıp valizlerini yerleştirmeye başlayınca şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim.

"Nereye gidiyorsun, Can?" Neyse ki Ahmet kendindeydi de arkadaşına hesap sorarak önüne geçti.

"İstanbul çok pahalı kanka. Kiralara param yetmez," diyen Can yeni bir valizi alıp bagaja koyunca Ahmet diğerini bagajdan çıkardı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Bizimle yaşayacaksın," dedi. Can onu umursamadan çıkartılan valizi tekrar koydu.

"Bunu sabaha kadar yapabilirim, Ahmet. Biliyorsun. Israr etme."

"Ben de yaparım, biliyorsun. Hiçbir yere gitmiyorsun!" Ahmet diğer valizi de çıkarırken Can'a ciddiyetle baktı. Ama Can da ciddiydi. Hangisi kazanacaktı bilmiyordum. Tek bildiğim Devrim bir şekilde planını gerçekleştirmişti ve iki dostu ayırmayı başarıyor gibiydi.

"Gidiyorum amına koyayım! Gidiyorum! Benim burada kalmamı gerektiren hiçbir bok yok!"

"Ben de mi yokum?"

"Evet, sen de yoksun," dedi Can duygusuzca. "Sen benim ailem değilsin. Benim kanımdan değilsin. Annem yok artık! Buradaki insanlar onu öldürdü. Babam kaçtı. Kimsem yok benim. Annemin kanı ellerinde iken gelip bana yardım etmelerine izin vermeyeceğim. Bana acımalarına müsaade etmeyeceğim. Yeni hayat kurabilirim kendime."

O Can Eroğlu'ydu.

Kafasına koyduğu her şeyi yapan biriydi. Oyunlardan uzak, düşüncelerini dile getirerek yaşayan biriydi. Manipülasyona gelmeden, kafasında kurmadan hareket eden biriydi. Sözünden de dönmeyecek biriydi.

"Ben de mi sana acıyorum?" diye sordu annem.

"Hatice teyze, siz de Elâzığ'a taşınıyorsunuz. Bir iki haftaya gidecekken bana kal mı diyorsun?" Can'ın lafıyla annem sessiz kaldı.

"Ne Elâzığ'ı?" diye sordu Ahmet şaşkınlıkla. Gözleri bana değince bir tepki vermedim. Biz penceremizi kapatacakken Can'a kapatmamasını söylememiz gerçekten mantıksız oluyordu. Burada yaşanılamayacağını savunurken Can'a otur burada yaşa diyemezdik.

"Herkes pılını pırtısını toplayıp gidiyor işte. Bu apartmandaki pencereler bir bir kapanıyor. İlkini de ben yapıyorum," diyen Can yaşadığımız binayı gösterdi. Hepimiz oraya bakarken Can valizlerini tekrar yerleştirdi. Ahmet tekrar valizleri çıkarmaya çalıştığında Can onu geri itti.

"Bırak!" diye bağırdı. "Beni rahat bırak, Ahmet. Git hayatını yaşa. Uzaklaş benden."

"Uzaklaşmak istemiyorum."

"Bırak beni, Ahmet!" Can'ın çığlığı bütün mahalleyi sarmıştı. Mahallenin başında Devrim göründü. Herkesi yararak evin önüne kadar gelirken Can'a şaşkınlıkla baktı. O da Can'ın gideceğini tahmin etmemişti. Can ise ağlayarak Ahmet'e bakıyordu.

"Rahat bırak beni," dedi hıçkırarak. "Seni görmeye tahammülüm yok oğlum benim! Sana baktıkça annenin ne olduğunu hatırlayacağım, sonra babamın annen gibilerle takıldığını hatırlayacağım. Konu konuyu hatırlatırken en sonunda annemin kollarımda

can verdiğini hatırlayacağım ve tüm bunları sadece sana bakarak yaşayacağım! Şimdi beni neden rahat bırak diyorum, anlıyor musun?" Can'ın sesi acı dolu çıkıyordu. En çok sevdiği insanı kaybetmişti ve diğer çok sevdiği insana bakmak dolaylı yoldan bile olsa onu hatırlatacaktı.

"Can," diyen Ahmet tüm mahallenin izlemesin umursamadan hıçkırarak ağladı. Hiçbir suçu yokken sevdiği arkadaşından oluyordu. "Can, beni bırakma lan," dedi ağlayarak.

"Hoşça kal." Can bagajı kapatıp öne geçerken Ahmet peşinden gitmek istiyordu ama Can'a acı çektirmek de istemediği için öylece kalıyordu.

Şoförün yanındaki koltuğa geçmek için yanımdan geçmesi gerekiyordu. Gözlerimi ona dikmeye devam ederken gözlerini benden kaçırsa da sonunda o kızaran gözlerini bana çevirdi. Tekrar önüne dönüp kapıyı açmaya yeltendi. Onu bir şeyler durdurmuş olacak ki öylece kaldı. Arkasını dönerek bana baktı. Ela gözlerine bakarken canımın acıdığını hissettim. Onun gitmesini istemiyordum. O ela gözlere bakarken birlikte geçirdiğimiz günleri anımsadım. Çatıda film izlerken ağladığı zamanları, güldüğü zamanları anımsadım. Gözümün önüne gülümsediği tüm o güzel anlar gelirken şimdi böyle soğuk ve suratsız olması canımı yaktı. Ona gülmek çok yakışıyordu. Neşeli olmayı hak ediyordu. Böyle mutsuz durmayı değil.

Tam önümde dururken kalbimin deli gibi attığını hissettim. Birazdan bizim getirdiğimiz taksiye binip gideceğini düşünmek kalbimi korkutup nefesimi kesiyordu.

"Gidiyor musun gerçekten?" derken sesim titriyordu.

"Evet," dedi sabit bir ses tonuyla. Gözlerimin içine bakarken bana doğru eğildi. Öpeceğini düşünmek kalbimi heyecanlandırdı. Gözlerimi yumarak temasını beklerken dudakları yanağıma değdi. Elimi tutmasıyla sıcaklığını hissetmek beni ısıtmıştı. Avucumun içine bir şey bırakmıştı, onun ne olduğunu bakmadan bile anlayabiliyordum.

"Elveda, en sevdiğim suçum." Şarkı sözlerine gönderme yaparak bana veda ederken elini tuttum.

"Gitme," diye acıyla fısıldadım. "Anahtarlık en son bana geçmişti. Gitmeni istemiyorum."

"Unuttun mu, ben Julien değilim ve sen de benim Sophie'm değilsin." Elini elimin üzerine koyarak beni kendinden uzaklaştırdı. Arkasına bile bakmadan taksiye binerek gitti.

Apartmanımızın ilk penceresini Can kapatmıştı. Biliyordum ki bu kapanan ilk pencere olmayacaktı.

Can'ın mahalleyi terk etmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Okula tekrar döneli bir hafta olmuştu. Herkes eski hayatına kaldığı yerden devam ediyordu. Kimse olanları hatırlamıyor gibiydi. Dedikodular devam ediyor, zorbalar hız kesmiyordu. Kimse geçmişten ders çıkarmamıştı.

Hürü gelip benden özür dilemişti ama o bile günlük olan bir şeydi. Yine eski hâline dönerek zorbalıklarına devam ediyordu.

Helya zaten okuldan atılmıştı. Onu artık görmüyorduk. Ahmet, Can gittiğinden beri kendinde değildi. Sanırım Can'ın giderken söylediği laflar çok ağrına gitmişti. En sevdiği insan tarafından en duymak istemediği lafları işitmişti.

Ailem son yaşanılanlardan ders çıkararak taşınma konusunda işleri ciddiye bindirmişlerdi. Öyle ki evi satmışlardı. Yeni ev sahibi çıkmamız için bize bir ay vermişti. Babam Elâzığ'a giderek oradaki evin satın alım işlemlerini yapıyordu. Annem de heyecanlıydı.

Bir tek ben değildim.

Ama bu gidişle mecbur mahallemden ayrılacaktım. Başımı sokacağım bir ev artık yoktu ve tek başıma bir ev kiralayacak güçte değildim. Tam anlamıyla ne yapacağımı bilmiyordum.

Tek başıma kantine indiğimde aldığım çubuk krakeri kemirmeye başladım. Beynim o kadar doluydu ki ders çalışmak bile istemiyordum. Sadece böyle boş boş durmak istiyordum.

"Ada okula dönmeyecek mi artık?" diye sordu yan masadaki kızlardan biri. Hürü'nün arkadaşlarından Sueda'ydı. O da saçlarını mahvedenler arasındaydı ama ön planda olmadığı için cezası

sadece benim tarafımdan kesilmişti. Gerçi üstüne o kadar çok olay oldu ki benimki gümbürtüye gitti ama olsun.

"Dönmez o. Ayrıca bahane olur onlar için." Bu konuşan da Işıl'dı. Hürü'nün bir diğer arkadaşı.

"Neden dönmez ki?" diye sordu Sueda. Hürü onları dinlemiyor gibi telefonuyla uğraşsa da kulakları onlardaydı.

"Hale teyze buradan hep taşınmak istiyordu. Onlar için bahane oldu. Kızımız intihar etti, derler." Işıl elini öylesine geçiştirircesine sallarken birinin hayatını bitirecek olan eylemi bu kadar basit söyleyebilmelerine şaşırmıştım.

"Hatta var ya intihar bile etmemiştir. Annesi uydurmuştur. Eline geçen fırsatı değerlendireyim demiştir." Sueda çok komik bir şey söylemiş gibi gülerken Işıl da ona katıldı. Gözlerim Hürü'ye gitti. Canların evine ağlayarak gelen o kız, şimdi tüm bu konuşulanları umursamıyormuş gibi davranıyordu. O zaman mı rol kesiyordu, şu an mı rol kesiyor, anlamıyordum. Gerçi bunları da artık umursamak istemiyordum.

Neyse ki zil çaldı da daha fazla maruz kalmadan yerimden kalkarak sınıfa gittim. Herkes etrafta koşuştururken hocaların sınıfa sokmaya çalışma sesleri geliyordu. Sırama oturduğumda gözlerim Ahmet'e kaydı. Öyle bomboş bir şekilde yanındaki boşluğa bakıyordu.

Can'ın boşluğuna.

Yanımdaki boşluğa bakarken içim hüzünle doldu. Şu an neredeydi ve ne yapıyordu bilmiyordum.

"Geçin yerlerinize hergeleler! Sınav senesinde olduğunuz bile belli olmuyor. Biz başımızı kitaplardan kaldıramazdık." Hoca sınıfa girerken içeriye diğerlerini de soktu. Dinlenmeden ders anlatmaya başladı.

Matematik dersinde hoca dersi anlatırken ona konsantre olamıyordum. Matematik demek, Can demekti. Onun ders anlatış şekli gözlerimin önüne geliyor ve kendimi onu özlerken buluyordum. Tek özleyen ben değildim zira matematik hocası da bir numaralı öğrencisini özlüyordu.

"Aleyna sonraki soruyu sen yap bakalım," dedi Zeynep Hoca. Aleyna tahtaya çıkıp soruya baktı. Hocanın tahtaya yazdığı soru neresinden tutulacağını bilmediğin bir bebek gibiydi. Aleyna da acemi bir şekilde sorunun etrafına bakarak nereden başlayacağını çözmeye çalıştı.

"Can burada olsaydı keşke. Şimdiye çözerdi." Zeynep Hoca'nın mırıldanışını herkes duymuştu ama kimse umursamamıştı çünkü gerçekten kimse Can'a yetişemezdi.

Onu fazla andığımı düşünürken içim sıkıntıyla doldu ve derin bir nefes aldım. Sınıfta duramayacağımı anlayarak yerimden kalkıp Zeynep Hoca'nın yanına gittim.

"Hocam ben regl olmuştum da bir tuvalete gidebilir miyim?" diye sordum. Başını sallayarak beni onaylarken sınıftan çıktım.

Yalan söylediğimi umursamadan tuvalete girdim. Tuvaletten gelen ağlama sesleriyle olduğum yerde durdum. Biri benim gibi derste tuvalete kaçmayı başarmıştı ve bunu ağlayarak kullanıyordu.

Önce yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşünerek geri gittim. Fakat sonra sesler kesildi ve tuvaletin kapısı açıldı. Ben çıkamadan Hürü'yü kabinlerden birinden çıkarken gördüm. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Burnunu çekerek yüzünü sıvazladı ve aynaya en tatlı gülümsemesini takınarak yüzündeki hüznü gizlemeye çalıştı.

O sahte ama gerçek gibi duran gülümsemesine baktım. Her gün takındığı gülümsemelerden biriydi. Ve ben her zaman sürekli böyle gülümseyebildiği için ondan nefret etmiştim. Sahte olduğunu anlayamamıştım.

Hürü'yü izlemeye dalmışken gözleri aynadan bana değdi ve korkuyla arkasına döndü. Beni görünce çıkmamı engelleyerek içeriye soktu.

"Az önce gördüklerini unutsan iyi edersin!" dedi dişlerinin arasından.

Kolumu ondan kurtardım. "Senin de duyguların olduğunu kimseye söylemem. Korkma. Ama bence sen duygularını gizlemek zorunda kaldığın için yaşadığın hayattan korkmalısın."

Alaylı bir şekilde sırıtarak parmağını şakağıma bastırdı. "Senin gibi ezik birinden mi akıl alacağım ben?"

"Daha düne kadar bu ezikten özür diliyordun?" diye misilleme yaptım. Duygusunda bir değişiklik olmadı.

"Evet, hayatımda yaptığım en saçma şeydi. İlk defa özür dileyeyim dedim ve onda da neler olduğunu gördüm. Senin gibi, Ada gibi ezik bir hayat yaşamayacağım ben!"

"Ben mi eziğim?" dedim gülerek. Onu tuttuğum gibi duvara yapıştırdım. Beklenmedik hareketim onu şaşırtmıştı.

"Ben ezik değilim, Hürü. Sadece yaşıyorum. Senin aksine hayatımı yaşıyorum. Sense sahip olmadığın bir hayatı gösteriyorsun. Asıl eziklik bu."

"Ben hayatta kalıyorum. Senin gibi, Ada gibi ağlayıp zırlasaydım herkes üzerime gelecekti. Neden karşı gelmedin bize!" Elleriyle göğsümü ittirirken beni duvara doğru itti.

"Yapmayın deyip ağlayacağına kafanı kaldırıp karşılık verseydin ya. O yüzden sizin gibilerden nefret ediyorum. Ağlayıp zırlıyorsunuz. Kalkıp bağırsaydın bize." Her cümlesinde beni duvara doğru ittirirken bana savaşmadın demesi aşırı komiğime gidiyordu. Bu yüzden karşılık veremiyordum.

"Sen psikopatsın, biliyor musun?" dedim sinirle gülerek. "O gün verdiğim karşılığın haddi hesabı yoktu, Hürü! Sen karşılık verilmesinden zevk alıyorsun. Sınırını bulmaya çalışıyorsun. Onun sınırı da ölüm. Ölünce de elinden gittiği için daha çok sinirleniyorsun."

Sözlerimin gerçekliğini kaldıramayan Hürü, öfkeyle saçlarıma yapıştı. Bağırmamak için dişlerimi sıkarken ona baktım.

"Hayatım hakkında bir bok bilmeden konuşma. Yoksa kestiğin bu saçları lakabına yaraşır bir şekilde koparırım!" Hırlayarak konuşurken âdeta bir köpeğe benziyordu. Onu sertçe ittirerek kendimi kurtardım. Tekrar yapışacakken tüm gücümle duvara ittim.

Kafasını duvara çarparak yere düştü. Acıyla kafasını tutarken tam dibinde bittim.

"Şimdi karşılık verdim. Oldu mu?" diye sordum. Eli kafasındayken kahkahalarla gülmeye başladı. O kadar çok gülüyordu ki sesimize hocalarımızın gelmesinden korkuyordum.

"Oldu. Harika hissettim, biliyor musun?" dedi. Bundan zevk aldığına inanamıyordum.

"Sen gerçekten ruh hastasısın," diye korkuyla fısıldadım.

Ders çalışmam gerekiyordu. Bunu istemesem de yapmam lazımdı. Bu yüzden ders başına geçip kendimi zorladım. Aklıma başka şeyler geldiğinde kafamı toparlayıp tekrar derse odaklandım. Hiçbir şey yapmadan bomboş bir şekilde oturmak içimden gelse de kendimi zorlamayı başararak ders çalışmıştım.

Ta ki evin kapısının alacaklı gibi çalındığını duyana kadar. Kimin geldiğini merak ederek yerimden kalkarken kendime kızdım.

"Kim geldiyse geldi, Nazlı! Otur ders çalış." Tekrar yerime oturup derse konsantre oldum.

Tam yeni soruya geçtim derken kapım sonuna kadar açıldı. Korkudan elimdeki kalem uçtu. Devrim karşımda duruyordu.

Odamdaydı.

"Senin ne işin var burada?" dedim anlamayarak.

"Projemiz vardı ya hani. Toplantı yapacaktık. Seni bekliyoruz." Ne diyordu bu be?

Anlamayarak ona bakarken kaşlarıyla işaretler yaptı ama anlamadım. Annem merakla bize bakarken onun duymaması gereken bir şeyler olduğunu anladım. Ama bu kadar. Başka hiçbir şeyden haberdar değildim çünkü *biz* demişti. *Seni bekliyoruz.*

"Evet, unutmuşum ya," diye yalan söylerken annemin gözleri üzerimdeydi. Yalan söylemekte pek iyi olmadığımı bildiğinden sessiz kalmayı tercih etti.

Eşyalarımı toplayıp Devrim ile evin kapısına geldim.

"Çok geçe kalma," diyen anneme başımı sallayıp ayakkabımı giydim.

Annemin kapıyı kapatmasıyla Ahmet'in başını yukarıya doğru uzatması bir oldu.

Ahmet ve Devrim?

Bir arada?

Harbiden ne oluyor be!

"Hadi acele edin," diye bize doğru fısıldadı Ahmet.

"Bağcıklarını sonra bağlarsın, Nazlı!" Devrim bağcıklarımı bağlamama bile izin vermeden kolumdan tutarak merdivenlerden indirdi. Düşecekken ona tutundum.

"Ne oluyor be!" diye ona sinirle bağırdım. Bana cevap vermedi. Sadece merdivenlerden koşarak iniyordu. Bense bağcıklarıma basıp durarak düşme tehlikesi geçiriyordum.

Apartmandan çıktığımızda sokakta park edilen arabalardan birinin ışığı yandı ve Devrim arka koltuğun kapısını açarak beni bildiğin içeriye attı. O, yolcu koltuğuna otururken şoför koltuğuna da Ahmet oturdu.

"Biriniz ne olduğunu artık söyleyebilir mi?" Kızgınlıkla bağırıp ortalarından başımı uzattım. İkisine de baktım.

"Sen bugün tuvalette Hürü'yü duvara mı ittin?" diye sordu Devrim.

"Bizim okuldan olmamana rağmen bizim okul hakkında çok şey biliyorsun, Devrim Yakut."

"Yapın mı yapmadın mı? Onu söyle, Nazlı."

"Yaptım," dedim sinirle. Sabır dilenir gibi başını kaldırırken arkasına yaslandı. Hürü bunu hak etmişti. Hiç de pişman değilim.

"Siz ikiniz, bir arada ne işiniz var? Can gidince anında kanka mı kesildiniz?" diye sorarak ikisini işaret ettim.

"Ben melek görünümlü şeytanlarla ne arkadaşlık ederim ne de düşmanlık beslerim." Devrim'in sesi iğrenircesine çıkıyordu. Gerçi Ahmet'e de öyle bakıyordu. Ahmet ise kendini sakin tutmaya çalışıyor gibiydi. İkisi birbirinden gerçekten nefret ediyordu. Üçü arkadaşken aralarını düzelten kişi Can olmalıydı. Ahmet ile Devrim daha çok Can'ı paylaşamayan iki arkadaş gibilerdi.

"Asıl benim senin gibi yalancılarla işim olmaz."

"Ya bir siktir git! Kıskanç herif! Geldin Can ile aramı açtın."

"Aramıza sonradan katılan sendin puşt! Sen yokken biz iyi anlaşıyorduk. Sen hep sorun çıkartan biriydin. Can'a hep diyordum. Şununla arkadaşlık yapmayalım, diye ama dinlemiyordu beni bile."

"Ben seni var ya!" Devrim birden araba kullanan Ahmet'e saldırınca Ahmet de araba kullanmasını umursamadan karşı atağa geçti. Arkada oturan zavallı benden başka kimse yolu umursamıyordu.

Korkuyla bağırıp ikisini ayırmaya çalıştım ama büyüyemeyen iki geri zekâlı kavgalarına devam ettiler.

Ne Canmış arkadaş ya. Resmen paylaşamıyorlardı!

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım onları ayıramıyordum. Ben de çareyi dikkat dağıtmada buldum. Çözümüm ise arka koltuğun kapısını açmak olmuştu.

"Eğer birbirinizden ayrılmazsanız kendimi şimdi aşağı atarım!" diye bağırdım. İki salak bana döndü. Ciddi olduğumu anlayarak ayrılırlarken Ahmet dikkatini yola verdi. Kapıyı kapatıp arkama yasladım.

"Allah'ım ya!" diye söylendim. "Bir bok bilmeden beni evimden alıp bir yere götürüyorlar. Üstüne kavga ediyorlar! Çocuk bunlar. Büyüyememişler! Oyuncağını paylaşmayı bilmeyen çocuk hinliği var üzerlerinde."

"Bitti mi azarın öğretmenim?" dedi Devrim alaylı bir şekilde. Ahmet'in sırıttığını dikiz aynasından gördüm.

"Bitti!" diye ikisine de bağırdım.

"Nereye gidiyoruz? Söyleyin çabuk."

"Ghost Kafe'ye," diyen Devrim'e bakakaldım. Benim oraya bir daha dönmeyeceğimi bilmesi gerekiyordu.

Kapattığım kapıyı geri açarken beni fark eden kişi Ahmet oldu. Çığlık atarak bağırırken ben vücudumu çıkarmıştım bile. Tam atlamak için fırsat kollarken Devrim kollarımdan tutarak geri çekip kapıyı kapattı. Ahmet ani fren yaparak dururken geriye koltuklara

düştüm. Dengesini kaybeden Devrim ise üzerime düştü. Eli kalbimin altında hıphızlı atarken gözlerimi ona çevirdim. Gözlerine uzun uzun baktım. Kendini 1 Milyoncu olarak tanıtan Devrim'e baktım. İlk önce gözlerini sevdiğim 1 Milyoncu'ya baktım. Ve onun sadece Devrim olduğunu gözlerine bakarak anladım.

Acıyla çıktığım kafeye bu sefer zorla getirtilmiştim. Ayaklarımı yere bastırıp gitmemek için direndiğimde Devrim sırtına atmakla tehdit edince mecbur kalmıştım.

Kafeden içeriye girdiğimizde dışarıda kapalı tabelası takılıydı. Bunu ilk defa görüyordum ve şaşırmıştım. Bir yanım neler olduğunu merak ederek içeri girmek isterken öteki yanım, başıma ne geldiyse bu merakımdan dolayı geldiğini söyleyerek kaçmamı istiyordu.

Ve ben maalesef başıma bela açan meraklı tarafıma boyun eğdim.

"Nerede kaldınız?" diyen Efe kafenin iç kısmında göründü. Gerçi adı Efe bile değil de neyse... Öldürdüğü kişinin ismini alan bir katildi. Ona bu düşüncelerle bakınca Efe sırıttı.

"Liselim, bakma şöyle katil diyen gözlerle. Hikâyemizi öğrenince pişman olursun."

"Olmam çünkü hikâyenizi asla dinlemeyeceğim," dedim.

Sırıtmaya devam etti. "Liselim nasıl isterse."

"Burada ne oluyor? Neden buraya geldik?" diye Ahmet'e sordum. O ise sandalyeleri masaların üstünden çekip oturmamız için işaret etti.

Ece kahve dolu tepsiyle gelirken hepimiz bir sandalyeye oturuyorduk. Bana hiç bakmadı. Sessizce kahveleri dağıtıp Efe olarak bildiğim kişinin yanına oturdu. Ahmet'in onlar hakkında ne kadar bilgiye vâkıf olduklarını bilmediğim için sorular sormuyordum. Gerçi beni ilgilendirmiyordu. Sormama gerek yoktu.

Meraklı olma Nazlı. Meraklı olma.

Kendimi bunu defalarca kez söyledim. Belki kırk kere söylersem gerçekleşirdi.

"Neden buraya geldik? Biri söylesin artık!" dedim bıkkınlıkla.

"Selo bugün yeni bir iş aldı," dedi Ece. Bana inatla bakmıyordu. Gözleri kahvesindeydi. Bense ona bakıyordum. Ne kadar gözlerini benden kaçıracak bilmiyordum. İnatla bakmaya devam ettim. Sonunda gözlerini bana çevirdi. Neşeyle bakan kızdan nefretle bakan kıza dönüşmüştü. Gerçeğini bilmem gerçek kimliğini de ortaya çıkarmıştı.

"Ben ne alaka?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Görev bir hesabı bulmaktı. Fake Naz'ın hesabını."

Anlamadım. Bunu da ifadelerimle belli ettim. Ece olarak bildiğim kız bana laf anlatmak istemiyor olmalıydı ki susarak kahvesini içti. Efe ona uyarıcı bir şekilde baksa da umursamadı.

Efe bana döndü. "Selo'nun işlerinden biri de bulunamayan kişileri bulmaktır," dedi.

"Niye? Selo aslında Müge Selo Anlı mı?" dedim. Gayet komik olan esprime kimse gülmedi. Ama Can burada olsaydı gülerdi. Feyko diyerek benimle dalga geçerdi.

Ama yoktu Nazlı. Alış buna.

"Müge Anlı yanında masum kaçar. Selo'nun bulup getirme yöntemleri farklıdır," dedi Efe. Ama ben hâlâ bir şey anlamıyordum.

"Ben ne alaka? Hürü ne alaka? Ne oluyor burada! Baştan anlatın ya!" diye öfkeyle bağırıp masaya vurdum.

"Bugün Hürü beni görmeye geldi. Senin gerçek Fake Naz olabildiğinden şüphelendiğini söyledi," dedi Devrim. Kalbim korkuyla atarken Devrim'e baktım. O da konuşmaya devam etti: "Ada ile aynı odayı paylaştığı için böyle düşünmüş. Ben de Ada olduğuna eminim dedim. İnanmadı ama yedi gibi davrandı."

"Sonra Ada'nın yanına gitti." Bu sefer konuşan Ahmet'ti. Ona döndüm ve devam etti: "Ben Ada'yı ziyarete gittiğimde Hürü oradaydı. Ona da senin Fake Naz olabileceğini söyledi ama ellerinde kanıt yoktu. Ada çok sinirliydi. Başına gelenlerden, Devrim'den ziyade..."

"1 Milyoncu'dan ziyade diyecektin herhâlde. Yani sen." Devrim onun sözünü keserken birbirlerine öfkeyle baktılar. Kimse onların bu salak kavgasını takmazken kendilerini toparladılar ve Ahmet konuşmaya devam etti:

"Neyse, Fake Naz'ı sorumlu tutuyor ve bulmayı kafasına koymuş."

"Selo ne alaka?" diye sordum gözlerimi devirerek.

"Hürü ona birini bulmanın en kolay yolunun Ghost Kafe olduğunu söylemiş," dedi Ahmet.

"Ada bugün buraya babası ve Engin Bey ile geldi," diye Efe konuşmaya devam etti. Ama anlatmasına gerek yoktu zira her şey yerli yerine oturmuştu.

"Ada beni bulması için Selo'yu tuttu. Selo da ikizleri görevlendirdi," dediğimde hepsi başını salladı.

"Peki, benden ne istiyorsunuz? Ada'ya ben olduğumu söyleyin gitsin!" dedim elimi sallayarak.

"Ada, Ahmet'in kız versiyonu, Nazlı," dedi Devrim. "O kadar masumları oynuyor ki... Herkesi kandırıyor ama aslında şeytanın ta kendisi. Senin kim olduğunu öğrenirse ölmemen için elinden geleni yapar çünkü seni her gün öldürecek eziyetlere boğar."

"Ada? Arkadaşları onu sevsin diye pahalı hediyeler alan, Ada?" dedim gülerek. Devrim ciddi durunca Ahmet'e baktım. O da ciddi duruyordu. Gülmem dururken ikizler diye bildiğim iki kişiye baktım. Onlar da ciddilerdi.

"O kızı bugün gördüm. Gözlerindeki nefrete şahit oldum, Nazlı," dedi Ece. İlk defa gözlerinde tanıdığım o kızı görmüştüm. Neşeli ve şen şakrak olan, benim Ece adıyla bildiğim o kız vardı.

"Siz neden bana yardım ediyorsunuz?" diye sordum ikizlere.

"Senin düşüncenin aksine seni seviyor ve değer veriyoruz," dedi Efe.

"O da var elbette ama işin ucu bize de dokunuyor çünkü Fake Naz hesabından haberdardık," diye Ece devam etti.

"Ada bu işte parmağı olan herkesin bulunmasını istedi. Canlarını fena yakacak gibi duruyor. Babası da öyleydi," diye bu sefer

Efe konuştu. Onlar konuştukça korkum artıyordu. Aptal bir hesap nelere mal olmuştu.

"O hesabı kapatırım olur biter," dedim sıkıntıyla. Ama kimse bunu mantıklı bulmuyor gibiydi. Hiç işim yokmuş gibi bir de intikam peşinde koşan aptal bir kızla uğraşacaktım.

"Biz bir plan kurduk," diyen Ahmet planını anlatmaya başladı. O kadar karmaşık ve saçmaydı ki dinlerken çıldırıyorsam yaşarsam nasıl olacaktım bilmiyordum.

Ahmet, Ada ile sevgili olacaktı da ben Ada ile kanka olacaktım da hatta Hürü'den özür dileyip onunla da kanka olacaktım da kafalarını başka şeyle meşgul edecektim de... Ölme eşeğim ölme!

Hayatta kalmak için bir sürü saçma sapan şeyler yapmam gerekiyordu.

"Bu planın amacı, benim asıl olduğum kişinin unutulması, değil mi?" diye sordum.

Hepsi başını salladı. Onların aksine çok da karmaşık olmayan bir yol biliyordum. Öyle ki bu sonuca varmamın sebebinin ailem olduğunu anlamıştım.

Elâzığ'a taşınacaktım. Çünkü gözden ırak olan gönülden de ırak olurdu.

Ada beni görmezse etrafında Fake Naz adına hiçbir şey kalmayacaktı. Ahmet ona kalacaktı. Ailem istediği gibi kızlarını etraflarında görecekti. Yani kader onların isteğini yerine getirebilmek için çalışmıştı. Bana da kabullenmekten başka bir seçenek bırakmamıştı.

"O zaman bu kadar plana gerek yok," dedim sessizce.

"Neden?" diye soran kişi Efe olduğu için ona baktım.

"Çünkü yol çok basit. Bir pencere kapatmak yetecek. Tıpkı Can'ın yaptığı gibi."

BÖLÜM 9

Biliyorum, beni sevmiyorsunuz.

Bunu umursamıyorum da.

Umursamış olsam da bunu asla bilmeyeceksiniz.

Bana ne sizin duygularınızdan, düşüncelerinizden? Sizi önemseyerek kendimi ikinci plana atamam ben. Kendim her şeyden önemliyim.

"Amma kendini beğenmiş kız," diyebilirsiniz. Umurumda bile değil. Başkalarının düşünceleriyle yaşamayı bırakalı çok oldu, demeyeceğim çünkü hiç öyle biri olmadım. Ama yine de tüm hikâyeyi her ağızdan dinlemeniz gerektiğini düşünüyordum. Yoksa zahmet edip size mürekkebi solacak olan bir mektup yazmazdım.

Ben Hürü.

Sakatlandığı için boksörlüğü bırakmak zorunda kalan bir baba ve ev hanımı olmak için dünyaya getirilmiş olan bir annenin yetiştirdiği kişiydim.

Annem Zümra, ortaokula kadar okumuş, sonrasında evde tutularak ev hanımı olmayı öğrenmişti. Anneannem öyle yetiştirmiş. Güzel yemek yapan, temizlikte bir numara olan, kocasının tüm ihtiyaçlarını eksiksiz olarak karşılayan biri olmuş. Anneannem ona bunu aşılamış. Gerçek bir kadının böyle olacağını söylemiş. Eğer böyle olursa kocasının ona el bebek gül bebek bakacağını söylemiş.

Annemin demesine göre mahallenin en güzel kızıymış. Ayrıca en gizemli olanıymış çünkü dışarıya neredeyse yok denilecek kadar az çıkarmış. Çıktığında ise tüm erkekler sokaklara dökülürmüş. Valla bazen abarttığını düşünsem de insanların nasıl varlıklar olduklarını keşfettikçe anneme hak veriyordum. Sonuçta annem onların gözlerinde nadir görülen bir varlıktı. Bu yüzden değerli hissettiriyordu.

Annemi isteyen çok kişi olmuş ama anneannem hepsine hayır demiş. Kızı daha iyilerine layıkmış. Böyle olunca da herkes anneme talip olmaya başlamış. Babam o sıralarda boksör olduğu için turnuvalara katılıyormuş. Evlilik pek umurunda olan bir şey değilmiş. Tek amacı boksörlükmüş. Babaannem annemi çok beğeniyormuş ve babama sormuş. O da ne isterse yapabileceğini, zaten evliliğin onun için formalite icabı olduğunu söylemiş. Yani bizim anlayacağımız dille, "Ben gönlümü dışarıda hoş edeceğim. Eve kimi koymak istiyorsan koy," demek. Babaannem, anneanneme gidip rüyasında annemle babamın evlendiğini, nikâh şahitlerinin de melekler olduğunu söylemiş. Bana sorarsanız kadın fena sallamış. Ama anneannem bunu yutmuş. Bence babam boksör olduğu için zenginliğine tav oldu. Bir de sürekli turnuvalar için evde olmayacak, tüm ev anneme kalacak sandı.

Neyse, iki kadın kafa kafaya verip bunları evlendirmiş. Babam annemi düğün günü görmüş ve akşamında üstünü değiştirip dışarı çıkmış. Annem, kendisine öğretilen tek şey ev hanımı olmak olduğu için ne yapacağını bilememiş. Babam eve gelmiyormuş ama bunu annesine söyleyemediği için yalanlar uydurmuş. Sonra babaannem şuram ağrıdı buram ağrıdı bahanesiyle annemi hep evine çağırıyormuş. Evi toplatıp, yemek yaptırıp geri gönderiyormuş. Hatta misafirleri geldiğinde yemekleri anneme hazırlatıp, sonra da çok çalıştığını söyleyip dert yakınıyormuş. Annem hep sessiz kalmış.

"Aman huzur bozulmasın," demiş. Ama annem huzur bozulmasın diye sessiz kaldıkça üstüne basmışlar. Babam onu yemeklerini yapan, kıyafetlerini yıkayan, temizliğini yapan biri olarak görürken bazı günler babaanneme hizmet etsin diye evine gönderirmiş. Annem eve geri geldiğinde kadın kıyafetleri bulurmuş. Önce babama hesap sormaya çalışmış.

Boksör olan kocasına.

Sanırım neler olduğunu tahmin edebiliyorsunuz. Evet, annemi dövmüş. Annem o hâliyle evden kaçıp baba evine geldiğinde anneannem kıyameti koparmış. Onları herkese rezil rüsva etmiş. Anneme de bir öğütte bulunmuş.

"İnsanlar itibarı için yaşarlar. Her şeyin sessiz ve kapalı kapılar ardında kalmasını isterler. O kapıları açarsan sana bir şey yapamazlar."

Annem bu öğüdü dinlemiş. Önce babaanneme karşı gelmiş, sonra babama. Babam ilk defa biri kendisine karşı geldiği için mutlu olmuş. Annem bağırdıkça zevk almaya başlamış. Bu sefer sırf bağırsın diye onu çıldırtacak şeyler yapmış. Annem, babamın bu huyunu fark edince bağırmayı bırakmış. Tepkisiz kalmayı öğrenmiş. Bu sefer çıldıran taraf babam olmuş.

"Karşılık ver! Karşılık ver!" diye bağırmış. Annem sessizliğin daha büyük bir silah olduğunu anlamış.

Babam bir gün annemle kavga ettikten sonra maça çıkmış. Oradaki rakibinden hıncını çıkartırken adam karşılık veremeyecek duruma gelmiş. Araya bir sürü insan girmiş de babamı zor ayırmışlar. Babam o sene turnuvalardan menedilmiş.

Keşke bu kadarla sınırlı kalsaydı. Ama benim dünyaya gelmem için bunların yaşanması gerekiyordu.

Neyse, rakip taraftaki adamın takımı, babamı bir gece kıstırıp iki kolunu da kırmışlar. Daha doğrusu paramparça etmişler. Bugün hâlâ kullanırken sıkıntı çekiyor. O dönem annem ona çok bakmış ama babam bir daha boksörlük yapamamış. Evde canı sıkılınca kafasını dağıtsın diye çocuk yapmaya karar vermişler ve ben olmuşum!

Can sıkıntısı çeken bir babanın oyuncağı olan Hürü!

İşin komik tarafı ne biliyor musunuz? Babam hep oğlu olacağına inanmış. Öyle ki annemi cinsiyeti öğrenmemek için ultrasona sokmamış. Deli annesi gibi rüya gördüğünü ve oğlu olduğunu, adını da *Hür* koyacağını söyleyip durmuş.

Doğduğum gün beni babamın eline, "Tebrikler. Bir kızınız oldu," diyerek bırakmışlar. Babam donup kalmış. Bense yeni açtığım gözlerimi merakla babama çevirmişim. O beni sandalyelerin üstünde bırakarak gitmiş.

Babam beni kucağına aldığında ben bir yaşını geçmişim. O zamana kadar beni kabullenememiş. Nasıl kabullenmiş biliyor musunuz? Hemen anlatıyorum!

Bir gün annem dışarı çıkmış ve babamla beni yalnız bırakmış. Ben açlıktan ağlarken babam bunu anlamayarak bağırmış. O bağırdıkça ben daha çok ağlamışım. Ve böylece bir yarışa girmişiz. O bağırıyor, ben ağlıyorum. Babam bağırmaktan yorulmuş ama ben sesim kısılana kadar ağlamışım. Babam da bundan çok etkilenerek beni kucağına almış. Tıpkı annemin ona karşılık vermesinden etkilendiği gibi.

O günden sonra babam benimle yakından ilgilendi.

"Önemli olan sensin, Hürü. Başkaları değil. Alttan almayacaksın. Başkaları için fedakârlık yapmayacaksın," derdi bana hep. O şekilde de büyüdüm. Annem ise sessizlik yemini etmiş gibiydi.

"Sessizlik bir insana verebileceğin en çıldırtıcı cevaptır," diyen de annem olmuştu. Bir de kapalı kapıları çok severdi. Kimse görmediği müddetçe her şeyi yapabileceğine inanıyordu. Bu yüzden dışarıya her zaman mükemmel olarak gözükmemi isterdi.

"Herkes seni sevsin. O zaman kimse sana zarar veremez," demişti annem bir keresinde. Başta bu lafını anlamamıştım ama hayat bana bunu da öğretmişti. Sevilen biri olunca diğerleri zarar vermekten çekiniyordu çünkü arkamdaki kişilerin çok olduğunu görüyordu. Güzel olursam kapılar açılıyordu. Karşılık verirsem insanlar susuyordu. Canını acıtanlara ise bunu belli etmeden gülümsediğinde daha çok sinir oluyordu.

Ben ebeveynlerimin verdiği bu eğitim yöntemleriyle büyümüştüm. Belki hayatımdaki her şey sahteydi ama kimse de kusura bakmasın, hiçbirinizin hayatında yaşadığı şeyler gerçek değil. Aşkınız bitecek, dostunuz gidecek, sevenler sevmeyecek, takip edenler etmeyi bırakacak ve sen kendinle tek kalacaksın. Senden başka her şey yalan ve sahtelik dolu.

Bunu bilerek hayatımı yaşadım.

Herkes Ada'ya parasından dolayı tapıp etrafında olurken ben onu yok sayarak dikkatini çektim. Onun etrafında olan yüzlerce kişi olmasına rağmen onun gördüğü tek kişi ben olmuştum. Benimle arkadaşlık kurmaya çalışmıştı. Bunu yapmasının tek sebebi de ona bakmayan kişi olmamdan kaynaklıydı. Böylece bana hediyeler almaya başladı. Ona çok yakın davranıyor ama aynı zamanda

hayatımdan uzak tutarak meraklanmasını sağlıyordum. Böylece bana daha çok yakın olmak için daha büyük şeyler yapıyordu.

Evet, onu kullanıyordum.

Pişman da değilim, kusura bakmayın. O da salak olup kendini kullandırmasaydı! Bak Can kendini asla kullandırmadı.

Can...

İlk aşkım. Söylenenlerin aksine ben ona deli gibi âşıktım. Can da bana âşıktı. Farkında değildi. Benim yanımda iyi hissediyordu. Kendi olabiliyordu. O benim ilk sevgilim olmuştu. Zaten ondan sonra da kimseyle çıkamamıştım.

Can çok nahif bir insandı. Kalp kırmamaya çalışıyordu. Benim çok zıttım olan biriydi. Kendimce bir enayi bulduğumu düşünerek sevinmiştim.

"Beni kullandığını biliyorum, Hürü. Buna bilerek ses çıkarmıyorum çünkü kendin olmuyorsun," demişti. O an aslında aptalı oynadığını fark etmiştim. Gerçek beni tanıyabildiğini görmüştüm. O yüzden ona ailemi anlatmıştım. O kendi ailesini anlatmamıştı. Yine de ailemin hayatını başkasına anlatmayacağına emin olabiliyordum.

"Seni öpebilir miyim?" diye sorduğunda kalbimin hızını bugün hâlâ düşünürken hissedebiliyordum.

Dudaklarımı yaklaştırdığımda Can bana duygusuzca baktı. Yaklaşmadı. Bu beni çok yaralamıştı. Ben de hesap sormuştum. O sessiz kalınca babam gibi olmuştum.

"Karşılık ver! Karşılık ver!" diye bağırarak göğsünden ittirmiştim. Öfke nöbeti geçirince bana sarılarak sakinleştirmişti.

"Sorun sen değilsin. Benim. Bir şey hissedemiyorum ama neden sen değilsin," demişti. Duygularını bana anlatırken ona bir şeyler hissettirebilen kişi olmak istedim. O kişi. Özel kişi. Annem gibi. Herkesin sahip olmak istediği nadide parça. Can'a bir şeyler hissettirebilen kişi olursam bana özel bir şey olacağına inandım.

Her şeyi denedim. Ama her şeyi.

Can'ın kıyafetlerini giymeye başladığımda bundan rahatsız oluyordu. "Kokun siniyor, bu da hoşuma gitmiyor," demişti.

"Ama ben sevgilinim. İnsanlar sevgilisinin kokusunu hissetmeye bayılır."

"Demek ki sevgilin değilmişim. Ayrılabiliriz."

"Hayır! Ayrılmıyoruz," diye diretmiştim. Ondan ayrılamazdım. Biz herkesin hayranlıkla baktığı çifttik. İçeride ne olduğu önemli değildi. Nasıl gördükleri yetiyordu. Ben de bu oyunu bozmamak için Can'ın kıyafetlerinden alıp giymeye başladım. Bazı günler onun aynı kıyafeti giydiğini görüyordum. Foyam ortaya çıkmasın diye yanımda ikinci bir kıyafet taşımaya başlamıştım. Can bunu fark edince evden çıkmadan önce kıyafetinin fotoğraflarını atarak ne giydiğini belli ediyordu.

Sevmeseydi böyle bir şey yapar mıydı?

Elbette hayır!

Onun için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bu yüzden Ada'ya çok güzel bir iç çamaşırı aldırdım. Kendimi hazırladım. Annemle babamın olmadığı bir gece Can'ı eve çağırdım. Düşüncelerimi bilmeden eve gelmişti. Film izlerken ona yavaş yavaş sokulmuştum. Niyetimi anlamıştı ama o da denemek istiyordu. Bana yaklaştı. Dudaklarımızın değmesine milimler kala geri çekildi.

"Can," diyerek ona sarılmıştım.

"Hayır. Olmaz," diyerek kendini geri çekmişti. İstiyordum. İstiyordu. Neyi zorluyordu?

"Sorun ne?" diye sormuştum. Bana uzun uzun kendini anlatmıştı. Âşık olmadığını söylemişti. Bu şekilde gerçekleşmesini istemiyordu. Beni reddetmişti.

Düşünebiliyor musunuz?

Reddedilmiştim. Beni isteyen onca kişi varken -ki Devrim Yakut bile bana âşıkken- o beni reddetmişti. Ayrılmak istemişti. Terk edildiğimi kimseye açıklayamazdım. O da buna saygı gösterip bir süre berabermişiz gibi davrandı ve sonrasında ortak karar diyerek ayrılmıştık.

O zamanlar çok ağlamıştım. Okulda hayalet gibiydim. İnsanlar sadece beni konuşuyordu.

"Ortak karar diyorlar ama bence Hürü terk edildi," diyorlardı. Çünkü Can hiçbir şey olmamış gibi gülerek hayatına devam ediyordu.

O hiç... Birini sevmemişti ki. Terk edilmek nedir bilemezdi. Ama ben kahroluyordum. Her geçen gün eriyordum. Bu konuya da annem el attı. Beni bir güzel azarladı.

"Düşsen bile belli etmeyeceksin! Haksız olsan bile susmayacaksın! Ne zaman ki boyun eğersin, o zaman üstüne üşüşürler. Sana taş atarken bile onlara gülümseyeceksin. Duydun mu beni?" O kadar çok bağırıyordun ki anne, seni istemesem de duyuyordum. Başlarda sana kızsam da sonunda senin haklı olduğunu keşfetmiştim. Ne zaman ki ben umursamayıp bıraktım yahut belli etmedim, işte o zaman insanlar benimle uğraşmayı kestiler. Onlar babam gibi değillerdi. Karşılık vermeyince susuyorlardı. Oysa babam ve ben gibiler, karşılık verilmediğinde daha çok çıldırıp sınırımızı bulmaya çalışıyorduk.

Kendimi annemin sözlerine göre savunurken düşmanlarıma babamın sözlerine göre saldırmıştım. Karşımdakinin sınırlarını zorlamıştım ama kendim hiçbir şeyi belli etmemiştim.

Benim istediğim ve ulaşamadığım tek şey Can'dı. Ona da başkaları ulaşamasın istedim. Fakat Nazlı ulaştı. Can onun yanındayken farklı oluyordu. Bana baktığı gibi bakmıyordu, gülümsemiyordu. Onun dokunmalarından rahatsız olmuyordu.

Onu öpüyordu!

Onu çok güzel öpüyordu!

Onları öyle gördüğüm an deliye dönmüştüm. Bende ne sorun vardı da Nazlı'nın yaptığını başaramadım, diye kendimi sorgulamıştım. Sonra da ona hesap sormuştum. Ama o aptal kız kıvranarak ona eziyet etmemize izin vermişti. O karşılık vermedikçe ben daha çok çıldırıyordum.

Neden karşılık vermiyordu!

Neden!

Ona eziyet ediyordum, niye ağlıyordu? Kalkıp savaşması gerekiyordu. O öyle kıvrandıkça benim nefretim artıyordu. Nereye kadar yatacak diye bekliyordum. Ama o salak sadece yattı.

Karşılığını çok sonradan verdi.

Eve dönüp valizimi açtığımda gördüğüm manzara ile deli gibi gülmüştüm. Sanki daha önce hiç gülmemiş gibiydim. Kahkaha atmaktan gözlerimden yaşlar geliyordu. Nazlı Yılmaz bana karşılık vermişti. Önce Devrim'i kullanarak, sonra da kendini kullanarak karşılık vermişti. Bu da çok hoşuma gitmişti. Beni tekrar canlı hissettirmişti. Devrim beni yıkacakken Nazlı tekrar ayağa kalkmamı sağlamıştı.

Sevim teyzenin ölümü ise beni gafil avlamıştı.

Bu seçeneği seçme nedeni insanların laflarıydı. Pazarda bakıyorlardı, markette onu işaret edip konuşuyorlardı. Gün adı altında toplanıp dedikodu yaparak karınlarını doyuruyorlardı. Sevim teyzeyi yalnızlığa iterken o da beklenmeyen bir karşılık vermişti. Öyle bir karşılıktı ki sen geri bir atak dahi yapamazdın.

Sevim teyzenin ölümü beni etkilemişti.

Bu yüzden de Nazlı'dan özür dilemiştim. Ama bunu kabul etmedi. *Etmek zorunda değilmiş!* Ben hatamı anlayıp özür dilerken o nasıl olur da kabul etmezdi? Annem haklıydı işte. Başını eğdiğin an dışarıya çıkmak için can atan diğer başlar fırlayarak seni eziyordu.

O özür meselesinden sonra özür defteri benim için açılmamak üzere kapanmıştı. Üzerine Ada intihara kalkışıp Helya okuldan atılınca annemi daha iyi anlamıştım. Haksız dahi olsam başımı eğmeyecektim. Babamı daha iyi anlamıştım. Bu hayatta en önemli olan şey bendim. Kimseye düştüğümü belli etmeyecektim.

Biliyorum, beni sevmiyorsunuz.

Bunu umursamıyorum da.

Umursamış olsam da bunu asla bilmeyeceksiniz.

BÖLÜM 10

yeni başlangıçlara

Elâzığ'a taşınalı bir hafta olmuştu. Evdeki eşyalarımızı toplayıp nakliye aracıyla gelmiştik.

Elâzığ çok küçüktü. Yani, İstanbul'dan sonra çok küçük gelmişti. Ama bizim oturduğumuz semt Malatya'ya yakın sayılırdı. Buradakiler genellikle gezmek için Malatya'ya gidiyormuş. Orası daha büyükmüş. Henüz yerleşme aşamasında olduğumuz için gezme şansımız olmamıştı. Henüz alışamamıştım ama insanlar nelere alışıyordu. Buna mı alışamayacaktık?

"Nazlı? Kızım hadi yemek hazır." Annem odamın kapısını tıklatarak bana seslenince defter ve kalemi bıraktım. Yemek hazır olana kadar ders çalışacağımı söylemiştim.

"Geliyorum!" diye seslendim.

Yeni odam, eski odam gibiydi. Yani, en azından boyut olarak öyleydi. Üstümde Devrim, altımda ise Can oturmuyordu. Ya da karşı apartmandaki camların yansımasından neler yaptıklarını göremiyordum çünkü binalar arası genişlik çok fazlaydı. İstanbul'daki sıkışıklık burada yoktu ve ben o sıkışıklığı özlediğimi fark ettim.

Mutfağa gittiğimde annemle babamın yüzlerinde büyük bir gülümseme ile yemek yediklerini gördüm. Evet, onlar gerçekten çok mutluydu ve ben bu mutluluklarına gölge düşürmek istemediğim için adapte olmaya çalışıyordum.

"Bunca yıl neden kendimize işkence etmişiz anlamıyorum," dedi babam lokmasını ağzına atarken. Burada her şeyin harika olacağına inanıyordu. Şehirler değişse de insanların aynı olduğunu hep unutuyordu.

"Yarın dükkân için malzemeler gelecek, değil mi? Bir an önce iş yerimizi de açalım." Annem dualar ederek başını kaldırmıştı, bu kadar heyecanlı olmalarına anlam veremiyordum.

"Sen ne zaman okula başlayacaksın?" diye sordu annem. Onlara henüz kararımı açıklamadığımı biliyordum. Olabildiğince erteliyordum fakat kaçışım olmadığını biliyordum. Yine de biraz daha ertelemek istedim.

"Anne bana çikolatalı ballı ekmek yapsana. En son ne zaman böyle güzel çikolata yedim hatırlamıyorum," diyerek taze ekmeği anneme uzattım. Taze ekmek yediğim günleri bile hatırlamıyordum. Buraya geldiğimizden beri güzel yemekler yiyerek kahvaltı yapıyorduk. Evet, yemek konusunda burayı sevmiştim. Evet, evler de genişti. Her şeyi ile iyiydi, farkındayım. Sadece alışmam gerekiyordu.

"Al bakalım," diyen annem ekmeği bana uzattı.

"Ders çalışmam gerekiyor," diyerek yerimden kalktım.

Odama geldiğimde ders çalışamadan ekmeğimi yedim. Etrafımı yine korku ve endişe sardığı vakit kendimi Ahmet'i, Devrim'i ve Can'ı düşünürken buldum. Can telefon numarasını değiştirip tüm hesapları kapattığından dolayı ona ulaşamıyorduk. Olur da Snapchat'ine bakar diye yüzlerce mesaj bırakmıştım lakin dönüş yoktu. Yine şansımı denemek için telefonumu elime aldım. Arkada ses olması için müzik açtım. Yıllar sonra kendime Spotify Premium hesabı açmıştım. İstediğim şekilde rahatça müzik dinleyebilecektim.

Nazlı: Seni çok özledim.

Nazlı: Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum. Seni çok merak ediyorum.

Nazlı: Can. Lütfen. Sadece iyiyim yaz. O bile yeter.

Nazlı: Bir gün mesajlarımı açacaksın, biliyorum. En sevdiğin suçunun ne hâlde olduğunu görmek isteyeceksin[3].

Onun hesabından çıkıp telefona öylece baktım. Arkada Sena Şener'den, "Porselen Kalbim" çalmaya başladı. Bu şarkı bana Ahmet'i anımsatıyordu. Benimle oyunlar oynamıştı. Kırıldıktan sonra da kalbimi yine toplamıştı. Herkese taş kesilen kalbim, mesele Ahmet olunca porselen oluyordu. Hâlbuki kendime bile taş kesilebiliyordum.

[3]Olivia - "Favorite Crime" şarkısına gönderme yapıyor. (e.n.)

Ahmet'i özlemiştim.

Devrim ile ne yaptıklarını merak ediyordum. Ona ulaşmamamı ve kendimi gizlememi istemişlerdi ama onlarla iletişim hâlinde kalmak istiyordum. Bu yüzden yine aptalca bir karar alarak Snapchat'e girdim. Bu sefer "Kaydol" kısmına tıkladım. İsim kısmına *feykoisback* yazdım. *Bitmoji*'mi de hazırladım. Sonra arama kısmına Devrim ile Ahmet'in isimlerini yazıp ekledim ve onlarla ortak grup açarak *snap* attım.

Feyko: Sizleri merak ediyorum. Umarım iyisinizdir.

Mesajıma ne zaman dönüş yapacaklarını bilmediğim için bildirimlerimi açık tutup telefonu kapattım ve ders başı yaptım.

Bir saat sonra telefonuma bildirimler düşmeye başlamıştı. Heyecanlanarak kulaklığımı çıkarıp kalemi bıraktım ve telefonu elime aldım. Ahmet ve Devrim'den mesajlar vardı.

Devrim: Bu grup ne?

Devrim: Ayrıca Feyko mu? Kesin Can buldu bu lakabı. Tam onluk bir iş.

Ahmet: Feyko mu? Sevdim. Biz iyiyiz Nazlı.

Ahmet: Sen de iyi ol.

Sen de iyi ol. Ne kadar güzel bir mesajdı böyle. Sırıtmadan edemedim. Sevdiğin tarafından sevilmek çok güzeldi. O iyi ol, deyince insanın iyi olası geliyordu.

Devrim: Elâzığ nasıl? Alıştın mı? Okul nasıl?

Feyko: Elâzığ güzel. İstanbul'dan sonra her şey daha ucuz gibi geldi.

Feyko: Okula başlamadım, o yüzden bir şey diyemem.

Feyko: Siz nasılsınız?

Sorumun cevabını Devrim fotoğraf atarak verdi. İkisi bir alışveriş merkezinin yemek katında oturuyorlardı. Ahmet bıkkın dururken Devrim gözlerini devirmişti.

Devrim: Biz böyleyiz.

Feyko: Vay! Benim sayemde iki eski dost tekrar mı bir aradasınız?

Feyko: Feyko nelere kadir, görüyor musunuz beyler?

Ahmet: Ya sorma, nelere kadir. Başıma sardın şu malı, gittin.

Devrim: Mal sensin bu bir. Asıl sen benim başıma kaldın, bu da iki.

Ahmet: Saymayı yeni mi öğreniyorsun kardeşim. Hayırdır?

Feyko: Şu hayırdır lafına gıcık olduğum kadar hiçbir şeye gıcık olmuyorum.

Ahmet: jgjkgk

"Yine *random* attı ya! Ben buradan nasıl muhabbet çıkarayım be!" Sinirle yerimden kalkıp yatağa oturdum. Artık kendi kendime konuşmak yerine her şeyi söyleme kararı almıştım ve bugün de ilk günümdü. Bu yüzden düşüncelerimi yazdım.

Feyko: *Random* atarsan ben nasıl muhabbet açacağım?

Ahmet: fgjjgkg

"Mal ya," dedim sırıtarak. Hayır, sırıtmamı engellemek için kendimi kastıkça daha da sırıtıyordum. Âşıktım bu herife, nokta kom yani.

Devrim: Ben çıkayım aradan? Kalarak sizlere zahmet veriyor gibiyim.

Ahmet: jjkgjg

Devrim: Bilerek mi yapıyorsun it! İnsan gibi yaz.

Ahmet: khkhlkh

Devrim: Lan yanımdan da ayrıldın. Kızıp bağıramıyordum da.

Ahmet: jgkgk

Devrim: Hay ben senin *random*'una da! Sana da!

Feyko: Bence bilerek yapıyor.

Devrim: Yemin ederim kedi kılığına girip miyavlayan Doja Cat ile yarışa girse kazanır puşt.

Feyko: jnjjm

Devrim: Sen de mi Feyko?

Kahkaha attım. Bana Feyko demesi ayrı tuhafken yazdığı benzetme zaten ayrı güzeldi. Gülümsemekten dudaklarım acıyordu. Gözlerimden yaşlar geliyordu.

Yatakta yüzüstü pozisyonuna gelerek yazmaya devam ettim.

Feyko: Verilebilecek en güzel cevap oydu.

Feyko: Ayrıca sabahın bu saatinde ne işiniz var sizin alışveriş merkezinde?

Devrim gruba *snap* atınca onu açtım. Onlara doğru gelen Ada ve Hürü'yü çekmişti. Ne alakaya maydanoz yani? Hürü ve Ada, Ahmet ve Devrim ile alışveriş merkezindeydi. Sinirle oturur pozisyonuna geldim.

Feyko: Ne bu şimdi?

Devrim: Kafalarından seni silme projesi.

Feyko: Nasıl yani?

Devrim: Ahmet, Ada ile sevgili oldu. Ben de Hürü'yü oyalıyorum.

Devrim: Böylece Feyko'yu bulmaya çalışamayacaklar.

Devrim: Çifte randevumuz var Feyko. Görüşürüz.

Feyko: Dur! Nereye?

Feyko: Devrim cevap ver!

Feyko: Ahmet! Cevap ver!

Feyko: Lanet olsun, ne yapıyorsunuz siz?

"Allah'ım çıldırmış bunlar!" Önce Ahmet'i aradım ve beni meşgule attı. Sonra da Devrim'i aradım ama telefonu kapalıydı. Kesin uçak moduna almıştı.

Ben onlardan böyle bir şey yapmasını istememiştim! Neden hayatlarını zora sokuyorlardı? İstemedikleri kişilerle birlikte takılmak

durumunda kalıyorlardı? Düşündükçe sinirlerim daha çok artıyordu. Bir şeyleri kırasım geliyordu. Neyse ki ben bir şey kırmadan telefonuma mesaj geldi de sakinleştim.

Ahmet: Akşam sekizde görüntülü konuşma?

Nazlı: Bir dakika bile geç kalayım deme!

Ahmet: Geç kalma payı yok mu?[4]

Nazlı: Yok!

Ahmet: Gülümsedim. Bil istedim.

1 Milyoncu kimliğine ithafen yazdığı cümleyle aptal gibi sırıttım. Bunu ona ben yazmıştım ve şimdi de bana *bumerang* gibi geri atmıştı.

Nazlı: O gülümsemeyi canlı görmek istiyorum. Bil istedim.

Bitmoji'si kaybolurken mesajlaşmaları kaydettim ve telefonumu bıraktım. Kendi kendimi yesem de bir faydasının dokunmayacağını biliyordum. Bu yüzden vaktimi ders çalışarak değerlendirmeye karar verdim.

Tam kitaplarımı açmak için masama yöneliyordum ki annem kapımı çalarak açtı.

"Dersini bölmüyordum, değil mi?"

"Yok. Ne oldu?" diye sordum.

"Dükkânı temizlemeye gideceğiz. Ama ellerim deterjana girdiği an kanamaya başlıyor. Eldiven de işe yaramıyor. Kaba temizliği yapmamda yardımcı olur musun?" İçim acıdı. Gözlerim doldu. Annemin ellerine bakamıyordum. O kadar cefadan sonra sefa sürmesi gerekiyordu. Bunu hak etmişti.

"Olurum tabii ki," dedim kısılan sesimle. Annem gülümseyerek yanağımı okşadı. O elleri öpmek çok istiyordum ama biri dokununca bile canı acıyordu.

"Ben deterjanları ve kovaları alırım. Siz önden gidin," dedim anneme. Başını sallayarak odamdan çıkarken arkasından ben de çıktım.

[4]Yazar, *#Yokmusun* kitabına atıfta bulunuyor. (e.n.)

Babamın tuttuğu dükkân evin hemen altındaydı. Binayı yapan kişi altına dükkânlar da yapmıştı. Aynı kişiden hem ev almış hem de dükkân kiralamıştık. Yeni taşındığımız için bize dükkân ödemelerinde kolaylık sağlamıştı. Bu sayede dükkâna daha çok şey alabilmiş ve güzel bir tadilat yapmıştık.

Babam rafları silerken ben duvarları silmeye başladım. Annem de eşyaları bölümüne göre ayırmaya başladı. Züccaciye dükkânı açıyorlardı. Bana göre züccaciye değildi zira her şey vardı. Ne aramasan bulabilirdin. Tencereden tutun yapıştırıcıya kadar. Makaslar, iplikler ve çeşit çeşit çoraplara eşlik eden tabaklar! Bunca eşyayı almak da oldukça pahalıya patlamıştı. Umarım elimizde patlamaz da iş görürlerdi.

"Sizce dükkân iş yapar mı?" diye sorarken duvarları silmeye devam ediyordum.

"Mahallede olmayan tek dükkân bu. Elin altında her şeyi kolayca bulabileceğin bir yeri herkes ister," dedi annem.

"Ama artık internet çağı. Bu dükkânın aynısını internete taşıdılar ve mağazadan daha ucuz oluyor."

"Çorabın bitti ve işe yetişmen gerekiyor. Saniyesinde alabileceğin bir dükkân varken internetten mi sipariş vereceksin?" diye sordu babam. Çok komik bir şeymiş gibi gülerken rafları silmeye devam etti.

"On dakikada kapımda olacak. Gideceğim yerin adresini veririm ve orada giyerek giderim. Ayrıca dediğin şey kırk yılda bir olacak bir şey baba." Pislenen bezi kirli suya atıp çitiledim, sıkarak deterjanlı suya sokarak güzelce yıkadım. Annemle babam sessiz kalmaya devam etti.

"Sosyal medya hesabı açacak mısınız peki? Ona boş vakitlerimde ben bakabilirim."

"Bir züccaciye için hesap mı açılır kızım? Delirme," dedi annem.

Çok eski zamanda kalmışlardı. Artık her şeyin sosyal medya hesabı vardı. Daha çok kişiye ulaşabilmek için gerekiyordu. Daha çok kişiye ulaşılması gerekiyordu çünkü her şey gün geçtikçe pahalanıyordu.

"İnsanlar köpeklerine bile hesap açıyor."

"Neyse ki adına hesap açabileceğimiz bir köpeğimiz yok." Annem sahte sırıtmasını bana çevirince aynı şekilde sırıtarak duvarları silmeye devam ettim.

"Dükkânın adını ne koyacaksınız peki?" diye sordum. İkisinden de ses çıkmayınca onlara döndüm. "Daha karar vermediniz mi?" dedim inanamayarak. İkisi de başını olumsuz anlamda salladı. Her şeyi yapmışlardı ama dükkâna bir isim koymamışlardı. Buna inanamıyordum.

"Peki, aklınızda bir şey var mı?"

"Yılmaz Züccaciye." *Ne kadar yaratıcısın baba! Asla aklıma gelmezdi.* Direkt kolaya kaçmak diye buna denilirdi. İsim ya da soy isimden yapılan markaları sevmiyordum. Bir anlamı olması gerekiyordu.

"1 Milyoncu," dedim aklıma gelen fikirle. Ailem bana anlamayarak baktı. "Hani eskiden olurdu ya. İçinde her şey vardı ve fiyatı bir milyondu. Bu yüzden *1 Milyoncu* denilirdi."

"Biz 1 Milyoncu muyuz kızım?" dedi annem kızgınca.

"Ama bizde bir milyon çeşit var. Ne ararsan var. 1 Milyoncu Züccaciye. Harika olmaz mı?" Heyecanla ikisine baktım. Annem burun kıvırsa da babamın hoşuna gitmiş olacaktı ki başını sallayarak gülümsedi.

"Aslında akılda kalıcı da olur. Bir şey eksik olunca 1 Milyoncu'dan al derler," dedi babam. Onu destekleyerek başımı salladım.

"İkiye bir. Kaybettim. Bu ailede demokrasi var." Annem gülümseyince ona eşlik ettim. Babam da ikimize gülümsedi. Üç kişilik çekirdek ailemizin yeni başlangıçlar yapacağı dükkânda gülerek temizlik yaptık.

Akşam sekize yaklaştığında annem makarna pişirmek için mutfağa geçmişti. Babam ödemeleri ve faturaları kontrol için oturma odasına geçti. Ders çalışacağım bahanesiyle odama geçerken hemen telefonumu aldım. Ahmet'in aramasını beklerken beni bir heyecan kapladı ve aynadan kendime çekidüzen vermeye başladım.

Kısa saçlarıma parmaklarımı geçirerek dağınıklığını giderdim. Üzerimi kontrol edip yanaklarıma biraz vurdum.

Uygulamadan bildirim sesi gelince aynada son kez kendime bakıp kulaklığımı taktım ve telefonu dik koyarak masama yerleştirdim.

Ekranda Ahmet görününce kalbimde deli bir heyecan oluştu. Yüzümdeki gülümseme büyüdü, bir gün onunla böyle olacağımızı hayal dahi edemeyip yaşamak acayip hissettiriyordu.

"Lütfen sen de şu an tuhaf hissediyor ol. Çünkü ben öyleyim," dedi kıkırdayarak. Ne yapacağını bilemez bir hâlde yüzünü saklarken dizlerimi kendime çekip çenemi dizlerime yasladım.

"İnan bana, rüyada gibi hissediyorum. Yani senin 1 Milyoncu çıkma şokunu atlatamadan aşkıma karşılık verdiğini bilmek daha acayip bir şeydi. Düşündükçe gülesim geliyor."

Yüzünde tatlı bir tebessüm oluşurken yanağını eline yaslayarak beni izlemeye başladı. Ben de başımı dizime yaslayıp ona baktım. Kahverengi saçları birbirine girmişti. Boynundan sarkan gümüş zinciri şimdi fark ediyordum.

"Hikâyemize en baştan başlayalım mı?" diye mırıldandım.

"Tamam. O zaman birbirimize sorular sorarak kendi hikâyemizi tahmin etmeye çalışalım mı?" Nasıl olacağını bilmediğimden biraz heyecanlanmıştım. Başımı dizimden kaldırıp ona baktım. O sırıtarak ekrana daha çok yaklaşmıştı.

"Önce ben," dediğinde başımı salladım.

"Valla çok iyi olur çünkü nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim.

Kıkırdadı. "Pekâlâ..." Ne soracağını bilemediğinden susup etrafına bakınırken dudaklarını kıpırdattı. Aklına soru gelmiş olacak ki heyecanla bana döndü.

"Sence nasıl Ghost'ta çalıştığını öğrendim?"

"Beni takip ettin."

"Ama neden?" dedi gülerek. Onun gibi düşünmeye çalıştım. Beni neden takip etmiş olabilirdi ki?

"Âşık olduğun için," derken daha çok kendimle konuşuyor gibiydim. "Âşıktın ama açılmıyordun. Ne yaptığımı merak ediyordun ve takip ediyordun."

Doğru bildim mi diye merak ederek ona baktım. Başparmağını kaldırarak sırıttı.

"Sıra bende," diyerek toparlandım.

"Gönder gelsin."

"Sence neden Fake Naz'ı reddettin?" Sorumla yüzündeki gülümseme soldu.

"Hile yapıyorsun."

"Yoo, yapmıyorum. Soru soruyorum ve sen de cevaplayacaksın."

Gözlerini kıstı. "Çok fenasın sen," derken sesi eğlenir gibi çıkıyordu. Sorumun cevabını çok merak ettiğim için heyecanla ona baktım. Arkasına yaslanıp gözlerini tavana dikti.

"Reddettim çünkü beni sevmemesi gerekiyordu."

"Ama neden?"

"Çünkü suyunu kirletecektim." O gözlerini bana çevirince oradaki kırılganlığı gördüm.

"Annem sana bir şey mi dedi, Ahmet?" diye sordum. Bunu nereden çıkardığıma anlam veremeyerek baktı.

"Annen bana neden bir şey desin ki?" diye sordu gülerek.

"Suyu kirletme meselesinden annem de bahsediyordu. Ben de düşündüm..."

"Sen de annenin beni seninle birlikte olmaması için uyardığını düşün. Saçmalama, böyle bir şey olabilir mi? Annen nasıl sana âşık olduğumu fark edebilir ki?" Evet, açıklaması mantıklıydı. Ben bile fark edememişken annem fark edemezdi. Ayrıca fark etse bile buna karışacak türde biri değildi.

"O zaman neden suyumu kirleteceğini düşünüyorsun?"

"Çünkü ben kirli suda yüzüyorum. Sonunda bunu fark edecektin. Tıpkı Can gibi." Sesinden enerjisinin düştüğünü anlayabiliyordum. Can'ı özlüyordu. Onu ben de özlüyordum. Can'a karşı kalbi kırıktı. Söylediği sözlerin haklı olduğunu düşünüyordu.

"Can o lafları sırf sen peşini bırak diye söyledi," dedim.

"Evet ama yine de söyledi. O Can. Böyle laflar edecek biri değil," diyerek omzunu silkti. Haklıydı. En kötü hâlinde bile başkasının sırrını ortaya çıkarmamışken Ahmet'e kırıcı laflar söylemişti.

"Seninle de bu yüzden olmaz diye düşündüm. Benim durumum ortadaydı. Ben kendimde bir gelecek göremiyorken sana da bunu yapamazdım. Ama seni izlemekten de geri duramıyordum. 1 Milyoncu olarak karşına çıktığımda gerçekten seninle konuştuğumu düşündüm. Senin düşüncelerini okuyordum. Eğleniyordum. Sonra üzülüyordum. Onunla gerçek olamazsın diyordum."

"Fotoğraflardaki kişiler peki? Ben olmadığımı anlamış mıydın?" Şüpheyle bakınca gülerek başını salladı.

"Hem de ilk fotoğraftan anladım. En azından Ece olduğunu çakmıştım. Büyük ihtimalle *sexting*'i de onunla yaptım."

Olamaz!

O mesajları bana Ahmet atmıştı. Onu hayal etmemi istemişti. Çok müstehcen şeyler yazmıştı! Hatırlarken kızardım.

Ve ben Can'ı düşünmüştüm.

Çüş sana Nazlı!

Yuh sana Nazlı!

Âşık olduğun çocuk sana yazarken sen kankasını mı düşünmüştün? Kendimden soğudum resmen.

"Mesajları mı hatırladın?" dedi sırıtarak. "İstersen Ahmet ve Nazlı olarak da *sexting* yapabiliriz."

Yuh! Ne dedi o?

Ağzım sonuna kadar açılırken beni bir alev aldı! Kendimi yelpazeleyerek serinlemeye çalıştım. Bu hâllerime gülüyordu. Resmen benimle eğleniyordu.

"Çok tatlısın, Naz."

"Sus 1 Milyoncu!" dedim sahte bir kızgınlıkla. Kahkaha atarken ben de gülmeye başladım.

Sonraki saatlerde gece ikiye kadar Ahmet ile görüntülü konuştuk. 1 Milyoncu olarak duygularını ve yaptıklarını anlattı. Helya meselesini açığa kavuşturdu. Aile hayatını anlatarak neden bu duruma düştüklerini açıkladı. Saatlerimiz ikiyi geçerken ikimizin de gözleri kapanıyordu ama yine de ekranı kapatmıyorduk. Zor bulmuşken geri bırakmak istemiyordum.

Umuyordum ki bu bizim için güzel olan yeni bir başlangıç olurdu.

BÖLÜM 11

Elâzığ'a geleli bir ay olmak üzereydi. Geçen bu bir ay boyunca yeni hayatıma alışamamıştım. Mahallemi özlüyordum. O sevmediğim okulumu özlüyordum. Arkadaşım olmayan ama hayatımda yer edinmiş olan o kişileri özlüyordum.

Elâzığ, ailemin beklediği gibi çıkmamıştı. Daha doğrusu yeni bir yere gidip başlangıç yapıldığında o izledikleri filmlerdeki gibi olacağını sanmışlardı. Önce zorluk çekeceklerdi ama sonra hak ettiklerini alacaklardı.

Hani filmlerde iyi olanlar sonuna kadar acı çeker ama pes etmez. Filmin sonunda kötüler kaybedip doğru yolda olan iyiler kazanır ya. İşte bizimkiler de gerçek hayatı öyle sanmışlardı. O kadar çok zorlukla mücadele ettiler ki buna inanmaya mecbur hissetmişlerdi.

1 Milyoncu Züccaciye dükkânımız, ilk açılışını yaptığında herkes mağazayı gezdi, bir şeyler aldı. Yeni taşındığımız için insanlar hayırlı olsun demeye gelip destek oldu. İlk günler sürekli girip çıkan insanlarla dolu olduğu için her zaman öyle olacağını sandılar. Lakin bir zaman sonra dükkâna gelen müşteri sayısı gittikçe azaldı. Hatta hiç kimsenin gelmediği günleri bile gördük.

Gelen para gidene yetişemiyordu. Bir şeyler yapılması gerektiğinin ailem de farkındaydı.

"Burada olmayan bir şey getirmeliyiz," dedi babam bir akşam yemeğinde. Üçümüz de sessizdik. Neşemiz yoktu. Onların da İstanbul'u özlediğini görebiliyordum. Sadece bunu belli etmemeye çalışıyorlardı zira buraya gelme kararı onlara aitti.

"Burada olmayan ne var ki?" diye sordum babama.

"Bilmiyorum ama bulabiliriz. Sadece düşünmeliyiz," diye cevap verdi. Artık umursamıyordum. Daha fazla dâhil olmak istemiyordum. Gerçekten çok yorulmuştum.

"Onu bırak da... Sen ne zaman okula devam edeceksin? Devamsızlıktan kalmayacak mısın?" Annem her daim kaçındığım o soruyu tekrar dile getirmişti.

O sevmediğim okulu bile özledim diyordum ama tekrar okula dönme düşüncesi içine girince kalbim korkuyla atıyordu. İnsanlar farklı olabilirdi ama mekân aynıydı. Aynı şeyleri yaşamak istemiyordum. Hele ki dönem ortasında gelecek biri olmak hiç istemiyordum.

"Aslında ben okula gitmek istemiyorum." Cümlemle annem çatalı düşürdü. Büyük bir şokla bana döndü. "Temelli değil," diye hızla ekledim. Hayatı boyunca tek isteği kızının okumasıyken birden böyle bir kararı duymak elbette onu şoke etmişti.

"Ben sadece açık öğretime geçip üniversite sınavına hazırlanmak istiyorum."

"Kızım sen delirdin mi? Okuyacaksın sen!" Öfkeyle bağıran anneme baktım. O her zaman bir mesleğin olursa açıkta kalmayacağına inanan biriydi. Beni okutmayı kafasına koymuştu.

"Anne okumayacağım demiyorum zaten. Açıktan okuyup sınava hazırlanacağım. Ayrıca çoğu kişi bunu yapıyor," diyerek kendimi savundum. Kavgamıza girmek istemeyen babam sessiz kalarak yemeğine döndü ama kafasından binbir düşünce geçtiğini görebiliyordum.

"Açıktan okuyanların çoğu dershaneye gidiyor ya da özel ders alıyor. O yüzden okula gitmiyorlar. Senin öyle bir lüksün yok kızım!"

"Ben kendime yeterim anne. Okula dönmek istemiyorum ki zaten sömestir yaklaşıyor. İkinci dönem hocalar sadece test çözdürüyor. Bunu kendim de yaparım." Sesim kendinden emin çıkıyordu.

Emindim de.

Bu zamana kadar bu hayatla tek başına mücadele eden ben, bunun üstesinden de gelebilirdim. Sınavlarda her zaman beş almayı

tek başıma çalışarak başarmıştım. Kafama koyarsam yapacağıma dair sonsuz bir inancım vardı.

"Siz kendi kararınız neticesinde beni buraya getirdiniz. O zaman okul kararını vermek de bana düşer. Benim hayatım."

Annem sözlerime karşı itiraz etmek için ağzını açtığında babamın çatalı sertçe bırakmasıyla susarak ona döndü. Ben de babama baktım. O kadar yorgun gözüküyordu ki... Hayat onu çok hırpalamıştı ve biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Kız haklı. İstemediği hâlde buraya getirdik. Bırak ne isterse yapsın."

"Ama Hekim..."

"Bırak, Hatice. Kendi kararları. Sonuçlarına da kendi katlanacak."

Annem, babamın kararlı olduğunu gördü. İstemeyerek de olsa, "Peki," dedi.

Bu olay büyümeden kapandığı için çok mutluydum. Annemin daha çok zorlayacağını biliyordum. Sanırım o da mücadele etmekten yorulmuştu.

"Ben doydum. Sizlere afiyet olsun. Ders çalışacağım," diyerek masadan kalktım.

Odama geldiğimde kendimi güvenli alanımda gibi hissettim. Stresle saçlarımı karıştırıp kitaplarımı çıkararak dediğim gibi ders çalışmaya çalıştım.

Ne kadar süre geçti bilmiyorum ama bir yerden sonra sorular birbirine girdi. Okuduklarımı anlamayınca zaman kaybından başka bir şey olmadığını fark ettim. Bu yüzden ara vererek yatağa uzandım.

Gözlerimi tavana diktiğimde aklıma ilk gelen kişi Can oldu. Şu an nerede ve ne yapıyor merak ediyordum. Nasıl geçiniyordu? Nerede kalıyordu? Okula gidiyor muydu? İyi miydi?

"Of!" Yastıkla yüzümü örterken Can'ı aklımdan çıkaramadım. Yine okumayacağını bilmeme rağmen ona mesaj atmaya karar verdim.

Yastığı kafamdan çekip masamdan telefonumu aldım ve yatakta oturur pozisyonuna geldim. Uygulamaya girdiğimde kendi gerçek hesabımla Ahmet ve Devrim ile konuşmak için açtığım Feyko hesabına baktım. Gerçek hesabıma girdim ve Can'a mesaj attım.

Nazlı: Yine ben. Acaba o mavi kutucuğun içi ne zaman boş olacak?

Nazlı: En azından ben iyiyim diyemez misin?

Nazlı: Seni merak ediyorum Can. Sen beni etmiyor musun? Hani âşıktın bana? Etmen gerekiyor.

Nazlı: Mesela iyi değilim ben. Okulu bıraktım. Ailem de iyi değil. İşler yolunda gitmiyor ve endişeliler.

Nazlı: Ailen var diye hava mı atıyorsun Nazlı?

Nazlı: Senden bu mesajı bekliyorum.

Bitmojisi'ne baktım. Aptal gibi sırıtıp göz kırpıyordu. Onu bile kendisine benzetmişti.

Yorgun bir nefes verip hesap değiştirerek Feyko'ya girdim. Ahmet'in hesabına girip mesaj attım.

Feyko: Uyudun mu?

Belki bildirimleri açıktır da dönüş yapar diye bekledim. Bir süre beklememe rağmen dönüş olmayınca oflayarak yatağımda uzanır pozisyonuna girdim. Devrim'in hesabına girdiğimde sol alt köşede pusuda duran *bitmoji*'yi görünce anlamayarak gülümsedim.

"Bu salak neden benim hesabımda pusuya yatmış ki?" Tekrar otururken Devrim'in pusuda bekleyen *bitmoji*'si kaçtı. Kıkırdayarak onu görüntülü aradım. Aramamı cevaplayınca telefonu bir yere sabitleyip sırıtarak ona baktım.

"Hesabımda pusuda ne diye bekliyorsun?" dedim gülerek.

Oda karanlık olduğu için yüzü pek seçilmiyordu. Sadece saçlarını karıştırdığını görebildim. Bir de tedirgince boğazını temizledi.

"Yok be. Senin Fake Naz olmanın şokunu atlatamadım. Ondan öyle baktım. Gerçek olduğunu kabul etmeye çalışıyordum."

"Tamam tamam, inandık," dedim *Leyla ile Mecnun*'daki İsmail abinin taklidini yaparak.

"Ya kızım harbi ondan."

"Tamam, oğlum. Bir şey mi dedik?" Takılarak gülmemle o da dayanamadı ve sonunda güldü.

İkimizin de gülmesi kesilince sessizlik içerisinde birbirimize baktık. Bir gün Devrim ile böyle konuşabileceğimi tahmin edemezdim. Korkup kaçtığım çocukla şimdi görüntülü konuşuyordum. Daha birkaç ay önce onun yüzünden taciz edilmemişim gibi.

O zamanları hatırlayınca içimde bir korku oluştu ve titredim.

Devrim de bunu fark ederek, "Ne oldu?" diye sordu.

"Sadece... O geceyi... Yani biliyorsun, şu paramın gittiği geceyi hatırladım." Zorlukla konuşurken boğazımı temizledim. Devrim gözlerini benden kaçırıp saçlarını karıştırdı.

"O geceyi ben de unutamıyorum. Benim yüzümden değil, demiştim ama bal gibi de benim yüzümdendi. Özür dilerim."

"Vay! Devrim Yakut özür diledi," dedim alayla. Onu tanıdıkça göründüğü gibi olmadığını fark ediyordum.

"Devrim Yakut izin verse daha çok şey yapar da... Neyse." Sıkıntılı nefes alışını izledim.

Telefonu tutup kaldırırken onunla odasında geziniyor gibi hissettim. Odasının cam tarafına geldi ve beni oraya yerleştirdi. Bir sigara yakınca çakmaktan çıkan ateş yüzünü aydınlattı. Uzun kirpiklerinin gölgeleri elmacık kemiklerine düşmüştü.

"Oralar nasıl?"

"Boş." Sigarasının dumanını üfleyerek dışarıyı izledi. "Altımda bok gibi şarkılar açan bir kız yok. Onun altında camı açık takılan oyun bağımlısı oğlanın bağırışları da yok. Bu bina bomboş."

Kalbime bir ağrı girdi, nefesimi kesti. O binada iki pencere kapanmıştı. Oysa tıpkı Devrim'in yaptığı gibi pencereler hep açık olurdu. Devrim sürekli dışarıyı izleyip sigara içerdi. Ben onun sevmediği tarzda müzikler dinlerken kırık camımdan müzik sesleri dışarıya taşardı. Benim altımda oturan Can da sürekli bağırarak oyun oynar ve odanın sıcaklığından yakınarak camını hep açık bırakırdı.

Ahmet de kapı ziline basar ama kimse açmayınca yukarıya doğru bağırırdı. Sonra da Devrim gecenin bir vakti bağırdığı için ona kızardı. Ahmet karşılık verince hiçbir şeyi duymayan Can, Devrim'in sesini duyarak cama çıkar ve ona küfürler ederdi. Karşı binaya baktığında da gizlice onları izleyen benim yansımamı görürdü.

"Lan Nazlı! Röntgenci âşık! Yeter kızım," derdi. Ben de yine rezil olduğumu düşünerek ona küfrederdim. Hâlbuki Ahmet'i görmek için onları izlerdim.

O günleri hatırlayınca kalbimdeki ağrı daha da büyüdü. Eğer o günleri düşünmeye devam edersem kafayı yiyebilirdim, bu yüzden konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Sen ve Yakup arasındaki mesele nedir?" diye sordum. O da geçmişe dalmış olmalı ki beklenmedik soruyla kaldı.

"Ne meselesi?" diye sordu. Sigarasını efkârdan o kadar hızlı içmişti ki bitişine o da şaşırdı. Yetmemiş gibi bir tane daha yaktı.

"Yeme beni, Devrim. Fake Naz olduğumu biliyorsan Helya ile yarışmada konuştuklarımı duyduğumu bilmen gerekiyor," dedim gözlerimi devirerek.

O günleri anımsayan Devrim sırıttı ve taklidimi yaparak konuştu. "Deprem oluyor! İçimde mi deprem var? Ben Ghost'ta mı çalışıyorum? Oha! *Ghost* hayalet demek. Hayalet Snapchat'in logosu, yani ben Snapchat için mi çalışıyorum?"

"Dur artık!" Telefonuma doğru yastık fırlatırken utancımdan ölmüştüm. O ise o kadar çok gülüyordu ki gülmekten sigarasını içemedi. Gözlerinden gelen yaşları sildi.

"Çok komiktin o gün. Yürü Devrim! Komşum!"

"Devrim yeter ama ya," dedim çocuksu bir sesle. Ona nazlandığıma inanamıyordum.

Devrim'in kahkahaları dinip gülümserken bana baktı. "Bence de yeter," dedi.

"Hadi Yakup meselesini anlat," diye ısrar ettim.

"Çok bir mesele yok," dedi. Konuşmaktan kaçmak için sigarasını içti. Bense sabırla bekledim. "Yakup araba yarışı gibi yarışmalar düzenler ama bunların kazananları çok önceden bellidir. Hepsi planlanmıştı. Amaç başkasının parasını alabilmek."

"Nasıl yani?" diye sordum alnımı kırıştırarak.

"İnsanları kazıklıyor işte," dedi omzunu silkerek. "Borsada bir terim vardır. Keriz silkeleme diye. Bilir misin?"

"Nereden bileyim. Borsada para mı döndürüyorum?" diye homurdandım.

"Ben döndürüyorum. O yüzden biliyorum."

"Ekonomi oku o zaman." Gözlerimi devirdim. O ise başını dışarıya çevirip mahalleyi izledi.

"Cık. Tamirhaneyi alacağım ben."

"Ha babanın yolundan gideceksin."

"Öyle bir şey demedim," diyerek bana döndü. Sigarasını stresle içerken babasının yaptığı işi bildiğini ve hoşlanmadığını anladım. Bu konuyu konuşmak istemediği de belliydi. Bu kadar konuşuyor olması bile başlı başına bir şeyken zorlamak istemedim.

"Keriz silkeleme nedir?" diye sordum.

"Şimdi borsada bir şirket ne kadar hisse satarsa değeri o kadar yükselir. Borsa kurtlar sofrası gibidir. Herkes bir sürüye aittir. İçeriden bilgiler alır. Piyasayı takip eder ve sürekli borsada gezinir çünkü her an her şey olabilir."

"Bu konuda çok bilgilisin," dedim şaşırarak. Bu kadar detaylı bilmesini tahmin etmezdim.

"Bizde de var bir şeyler," dedi havalı bir şekilde. Gözlerimi devirdim. Bir övmeye gelmiyorlar. Hemen coşuyorlar.

"Eee?" dedim devam etmesi için.

"Eeesi, bu sürüden biri, hissesi düşük olan bir şirketten büyük hisseler alıyor. Hem de düşük fiyata. Borsayı pek bilmeyenler bakıyor ki yükselişe geçiyor, hemen onlar da alıyor. O alıyor, bu alıyor derken şirketin hisse fiyatı bir anda tavan yapıyor. Tavan yaparken de düşükten alanlar, o toplu aldıkları tüm hisseleri bir anda satıyor. Hisseler satılınca da şirketin değeri düşüyor ve yüksekten hisse alanların ellerinde patlıyor. Buna da keriz silkelemesi deniliyor."

Devrim konuştukça ağzım açık dinledim. Millet para kazanmanın yollarını nasıl buluyor dersen böyle buluyor derdim. Yani ucuza alıp pahalıya satmak, sonra pahalıya alanın elinde patlatmak nedir be! Vicdanları nasıl el veriyordu?

"Yakup ne yapıyor peki?" diye sordum.

"Tüm yarışlardaki kişiler onun adamı. Sadece onlar değil. Helya gibi kızları da çalıştırıyor. Önce bir kral yaratıyor. Kızlara da haber salıyor. Herkes o krala oynuyor. Denemek için düşük oynuyorlar. Baktı ki kazanıyor. Bahsi yükseltiyorlar. Kral zirvedeyken de ona kaybettirerek tüm parayı alıyorlar."

"Ve sen kralın zirveye gelmesini engelledin çünkü yarışı kazandın?" dedim doğru anlamış mıyım dercesine bakarak.

Başını salladı. "Aynen öyle. Daha önceden de husumetimiz vardı ama bu da tuz biber oldu," dedi. Elindeki sigarası kendi kendine yanıp kül olunca Devrim buna şaşırdı. Bitmiş sigarayı kül tablasına bastırıp söndürdü.

"Niye yaptın peki? Dayak yiyecekken? Para sana gelmeyecekken?"

"Çünkü yarışta çok güzel bağırıyordun. Kaybetseydim yazık olacaktı." Aptal gibi sırıtınca homurdandım. Dönüp dolaşıyor ve tekrar o konuya geliyordu.

"Kusura bakma ama bana biraz gerçeği saklamak için ortaya atılmış bir bahane gibi geldi."

"Peki, sana nasıl geldiği umurumda mı sence?" Evet, tanıdığım Devrim Yakut tekrar ortaya çıkmıştı. Ben de diyordum nerede kaldı? Meğerse parolayı söylemem gerekiyormuş.

Bazen bu çocukta kişilik bozukluğu olduğunu düşünüyordum. Bir iyi oluyor, sonra nasıl iyi olurum diye düşünüp kötü oluyordu. Sağını solunu kestiremiyordun. Korkuyorsun ama bir şekilde de yakın olmak istiyordun. Tuhaf bir enerjisi vardı.

"Bakma şöyle." Sesi kulaklarıma ulaşırken onu seyre daldığımı yeni fark ediyordum. Hemen kendimi toparladım.

"Kapatmam lazım," diyen Devrim konuşmama izin vermeden aramayı sonlandırdı. Orada mal gibi kaldım. Şaşkınlık kokan bir gülümseme dudaklarımdan firar etti.

"Bir iyi oluyorsa beş kötü oluyor resmen. Pislik ya." Onun hesabından çıkıp Ahmet'e girdim. Mesajımı görmemişti. Belki de uyuyordur.

"Üf!" Tekrar yatağa yatım. Yatmak için fazla erken diye düşündüm. Canım istemese bile kendimi zorlayarak yerimden kalktım ve tekrar ders başı yaptım.

"Nazlı. Nazlı, kızım uyan."

"Anne unuttun mu, artık okula gitmiyorum. Sabahın köründe kaldırma beni."

"Kızım kalk. Baban hasta."

"Ne?" Uykum bir anda açılırken yatağımda doğruldum. Annemin gözlerinden yorgunluk akıyordu.

"Ne oldu? Neyi var?"

"Üşütmüş sanırım. Tüm gece ateşi inmedi. Sağlık ocağına götüreceğim. Dükkânı sen açar mısın?"

"Açarım. Siz gidin. Haber verin bana da." Yatağımdan kalkıp üzerimi değiştirmeye başlarken annem odadan çıktı.

Babamla annem kar yağmasına rağmen bunu umursamadan dükkânı açıyor, her sabah kazma kürek alıp dükkân önüne biriken karları temizliyorlardı. Onlara bu havada kimsenin gelmeyeceğini ve cama numara asıp evde beklememiz gerektiğini söyledim lakin dinlemediler. Fatura kabarık gelmesin diye ısıtıcı da açmayıp kalın giyinerek dükkânda bekliyorlardı. Günde iki ya da üç kişi ya gelir ya gelmezdi. Ona rağmen açmaya devam ediyorlardı. Adı 1 Milyoncu olan dükkânımız yedi yirmi dört hizmet veren bir yere dönüşmüştü. Öyle ki mini bir buzdolabı alıp içinde süt, peynir ve yoğurt tutarak onları da satıyorlardı. Gecenin bir vakti gelip alabilenler oluyordu. Onu da bir keresinde dükkânı kapatacakken bir anneye denk gelmemiz sonucu geliştirmişlerdi. Anne çocuğuna mama yapacak sütü bulamamıştı çünkü çok geç vakitti. Bizimkiler

de evdeki sütü verirken akıllarına böyle bir fikir gelmişti. Kırk yılda bir denk gelen şeyleri bile yapmaya çalışıyorlardı.

"Bize de zaten bu yakışırdı," diye homurdanarak sırt çantamı alıp odamdan çıktım.

Güneş daha etrafı aydınlatmamışken apartmandan çıkıp dükkânın kilidini açarak kepenklerini kaldırdım. Kilidi çevirip içeriye girdiğimde buz gibi soğuk içime işledi. Nefesim kesilirken titreyerek kendime sarıldım. Kasanın altındaki yorganı kaldırdım. O bile buz gibiydi. Onu etrafıma sararak ısınmaya çalıştım.

Annemle babamı apartmandan çıkarken görünce yorganı atıp yanlarına gittim. Babamın rengi bembeyaz olmuştu ve durmadan öksürüyordu.

"Baba? İyi misin?" diyerek elimi alnına koydum. Sıcaklığı karşısında şaşırdım. Çok ateşi vardı. Hem de çok.

"İyi olacağım. Merak etme. Dükkân sana emanet."

"Nasıl gideceksiniz? Karlı havadan dolayı dolmuşlar da sıklıkla geçmez ki." Endişeyle yola baktım. Normalde Elâzığ'a bu kadar kar yağar mıydı bilmiyordum. Ama yağmıyorsa da o kırk yılda bir olan şey bizi bulmuştu ve dehşet bir kar yağıyordu. Aralık ayında olmamıza rağmen kar diz boyunu geçiyordu. İstanbul'da böyle kar yağdığını nadir görmüştüm.

"Otobüsü beklememize gerek yok. Yürüyerek gideceğiz." Annemin konuşmasıyla kendime gelirken kurduğu cümleyi idrak etmekte zorlandım. Hasta bir adamı yarım saat yürütmekten bahsediyordu.

"Anne delirdin mi sen? Bu havada ne yürümesi? Ateşi kırka dayanmıştır babamın!"

"Ne yapayım, Nazlı? Sen söyle!" Annemin yüksek sesi boş mahallede yankılandı. Çaresizliğini gözlerinden okudum. Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Gidebileceği tek yer sağlık ocağıydı ve orası da yürüyerek yarım saatlik uzaklıktaydı. Benim de elimden bir şey gelmiyordu. Bu beni daha çok yaralıyordu.

"Hanımlar, yeter. Zaman kaybetmeyelim. Hadi Hatice, yürüyelim." Babam annemin koluna girdi ve birlikte yürümeye başladılar. Arkalarından bakarken gözlerim doldu. Onların böyle bir

hayatları olmasını istemiyordum. Çok çalışarak en iyi okulu kazanıp birincilikle bitirmeliydim. Böylece en iyi yerde çalışabilirdim.

"Bunun için çok çalışmalısın, Nazlı. Şimdi yıkılma değil, çalışma vakti." Kendime gazı verip tekrar dükkâna girdim ve yorgana sarılarak ders kitaplarımı çıkarıp çalışmaya başladım.

Ne kadar süre geçti bilmiyordum. Kendimi o kadar çok derse kaptırmıştım ki dükkâna girip çıkan var mı diye dikkat bile etmemiştim.

Ta ki önümde sallanan bir ele kadar. Korkuyla bağırıp geri çekildim. Elim kalbimde önüme döndüğümde bana bakan bir çift gördüm.

"Korkuttun kızı salak," dedi kadın. Otuzların başında duruyordu.

"Aynı sen ha. Ders kurdu," dedi adam.

Kendime gelerek yutkundum. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

"Biz çeyizlik eşya bakıyorduk. Açık tek dükkân burası olunca dikkatimizi çekti," diyen kadın etrafa bakındı.

"Yalan söyleme. Adı 1 Milyoncu olduğu için dikkatini çekti. Eskiden annenlerin bir milyoncu dükkânı varmış. O yüzden girdin." Adamın lafına karşı kadın dirseğini ona geçirdi. Kaşlarını çatarak bakıyordu, adam onu kızdırmaktan hoşlanıyor gibiydi. Şu hâlleriyle bile ne kadar tatlı olduklarını düşündüm.

"Hayırlı olsun. Evleniyor musunuz?" diye sordum.

"Hadi inşallah be! Yıllar oldu ama bakalım," dedi adam. Aşırı sempatik gelmişti bana. Kadına bakarken gözlerinin içi parıldıyordu.

"Kaç yıldır birliktesiniz?"

"Valla ikili basamaklara gelince saymayı bıraktık. Ama lise ikiden beri sevgiliyiz. Şimdi otuz ikiyiz. Kaç yıl olduğunu sen hesap et. Aaa, bak bu tencereler güzelmiş! Sen seversin."

"Bakayım. Ya çok tatlı!" Kadın tencereleri alırken adam o tencerelerde nasıl yemekler yapamayacağına dair konuşuyordu, kadın alıngan bir şekilde omzuna vurdu. Tatlı bir şekilde atışırlarken onları hayran hayran izledim.

Lise ikiden beri birliktelerdi. Bu inanılmaz bir şeydi. Nereden baksan on beş yılı geçiyordu. Ve birbirlerine bakarken gözlerinde o aşkı hâlâ görebiliyor olmak bence çok mükemmeldi. Ben de böyle bir ilişkim olmasını isterdim. Gerçekten sonsuza dek sürecek bir ilişki gibi geliyordu.

Hani filmlerde ya da kitaplarda kişinin mutlu sonu gösterilirdi ya. Kavuşamayan âşıklar sonunda kavuşur, kötüler kaybeder, korkunç canavarlar öldürülür. Esas karakter kurtarılarak ambulansta battaniyeye sarılı bir şekilde otururken mücadeleden çıktığı yere bakar. Sonra bir zaman atlaması olur ve herkes çoluk çocuğa karışmış bir hâlde gülüyordur.

İşte böyle bir hikâyeyi bu çifte baktığımda görebiliyordum. Karanlık olan dükkânımızı aydınlatacak kadar harika bir enerjileri vardı. Onları çok kıskandım.

"Nasıl tanıştınız?" diye merakla sordum.

Çaydanlıklara bakan adam bana döndü. "Beni MSN[5]'den dürttü... Hira Nur sence bu çaydanlık nasıl?"

"Sen beni MSN'den dürttün. Sonra da sutyenin kaç numara diye yazdın!"

"Sen de cevap verdin," diyen adam, adının Hira Nur olduğunu öğrendiğim kıza arsızca sırıtıp göz kırptı. "Yanlış cevap verdiğini sonradan öğrendim ama olsun."

"Çocuk var burada! Yavaş gel!"

"Onlar bizden daha çok şey biliyordur. Baksana, sana tost makinesi alalım mı? Yanmış tostlar yeriz. Çok eğlenceli olur." Adam sırıtarak tost makinesini kaldırırken gülmeden edemedim. Hareketleri ile o kadar çok Can'a benziyordu ki bir anda karşımda onu görür gibi oldum.

[5]Microsoft'un 1999'dan 2005'e kadar geliştirdiği mesajlaşma servisidir. (e.n.)

Onu hatırlamak kalbime yine ağrılar sokmuştu. Gözlerim dolarken derin bir nefes alarak kendime gelmeye çalıştım.

"MSN nasıl bir şey? Yani duyuyordum ama nasıl bir şey bilmiyorum."

"Ah be! Keşke geri gelse! O kadar güzel bir şey ki... Dinlediğin şarkı gözüküyor, birini dürtüyorsun." Adam geçmişi özlemiş gibi dudaklarını bükerken Hira Nur da öyleydi.

"Evet ya. Sahte hesap açıp insanları işletirdik."

"Bana da o sahte hesabından yazdı salak." Adam gülerek Hira Nur'u işaret edince kız elindeki plastik kabı adamın kafasına fırlattı. Adamın gülmesi bağırışlara dönüşürken ikiliye şaşkınlıkla baktım.

"Kap sağlanmış. Alıyoruz," diyen adam kasaya bıraktı. Ama benim aklım anlattıkları hikâyede kalmıştı.

"Sahte hesaptan yazıp mı tanıştınız? O zaman önceden tanışıyordunuz. Lise ikiden beri birlikte olduğunuza göre?" dedim soru sorarcasına bakarak. Kendimce bir analiz yapmıştım ama ne kadar doğruydu bilmiyordum.

"Yok ya. Bu mal bana aşkını anlatıp fikir almaya çalıştı. Sonra ben ikilinin arasını yaparken ona âşık oldum. O da aşkını gelip bana anlatmaya devam etti. Ben de dayanamadım ve onun gittiği liseye geçiş yaparak kendime âşık ettim."

"Ne?" demekten kendimi alamadım. Mala dönmüş bir hâlde ikiliye baktım. Onlar ise sırıtarak birbirlerine göz kırptılar.

"Âşıksan sahip çıkacaksın. Mutlu deyip izleme. Belki seninle de mutlu olur." Adam bana tavsiye verirken bunun ne kadar mantıklı olduğunu düşünmeye başladım. Sevdiğini sevdiği kişiden ayırmak mantıklı mıydı, emin olamadım.

"Tamam," dedim geçiştirircesine.

"Seni geçiştiriyor," diyen Hira Nur masa örtülerine bakıyordu.

"Evet, farkındayım... Tencere seti, ütü, sağlam olduğu kanıtlanmış kaplar ve tost makinesi. Şimdilik yeter mi?" Adam sevgilisine dönerken Hira Nur başını sallayarak onayladı. Birlikte kasaya geldiklerinde şaşkınlıktan olduğum yerde kaldım.

Kendimi toparlayıp kasaya geçtim ve ödemelerini alıp onları yolcu ettim. Tekrar yerime otururken ders çalışamayacak durumdaydım. Bu çift tüm konsantrasyonumu bozmuştu. Hele ki adamın tavırları aynı Can iken kendimi onu düşünmekten alamıyordum. Bu yüzden telefonumu elime alarak ona yeni bir mesaj yazdım. Diğerlerini açmamıştı.

Nazlı: Bugün bir adam geldi. Tavırları sana o kadar çok benziyordu ki büyüyüp karşıma dikilmişsin gibiydi.

Nazlı: Hâlâ bugün gördüğüm adam gibi misin Can?

Nazlı: Yoksa değiştin mi? Fiziken nasılsın? Seni dışarıda görsem tanıyabilir miyim?

Nazlı: Lütfen çok değişme.

Sıkıntıyla nefes verip yerime oturdum. Son mesajıma uzun uzun baktım. Can'ın değişmesini istemiyordum. Onu yıllar sonra gördüğümde de tanımak istiyordum.

Telefonum birden titreyince Can olduğunu düşünerek hemen elime aldım. Ahmet'in görüntülü aradığını görünce bir hüsrana düştüm. Sonra hüsrana düştüğüm için kendime kızdım. Hoşlandığın çocuk seni arıyordu ve hüsrana düşüyordun.

Hayırdır Nazlı? Kafan mı güzel?

Kendime kızıp toparlandım. Yüzüme bir gülümseme ekleyerek Ahmet'in görüntülü aramasını kabul ettim.

Ahmet odasındaki çalışma masasında oturuyordu. Beni görünce yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu.

"N'aber?" dedi o gülümsemeyle. Onu görünce tüm kötü düşünceler gitti. Onda takılı kaldım. Kalbim yumuşacık oldu.

"İyi, sen?" dedim neşeli bir sesle.

"Aynı. Okul. Ada. Devrim." Devrim lafıyla gözlerini devirdi. Aslında bu sayede aralarındaki buzlar erimişti. Yeniden birlikte takılıp konuşuyorlardı ki bence buna ikisinin de ihtiyacı vardı. Tek sıkıntı Ahmet'in Ada ile sevgili olmasıydı. Yani öyle davranmak zorunda olması. Buna sebep olan ben olduğum için üzülüyordum.

"Ada nasıl? Hâlâ takık mı bana?"

"Yok ya. Unuttu bence seni. Onu hayatına devam edebilmesi için zorluyorum. Sıkıntı yok."

"Ne zamana kadar böyle devam edecek peki?" dedim sıkıntıyla.

"Seninle aynı üniversiteye gidene kadar. O zaman Ada ile yollarımız ayrılacak ve ben gerçek aşkımla birlikte olacağım." Ahmet'in ağzından böyle şeyler duymak? O kadar tuhafıma gidiyordu ki salak gibi sırıtıyordum ama bir yanım da tuhaflaşıyordu. Duymaya alışık olmadığım şeyleri aklıma gelmeyecek kişiden duyuyordum.

"Ne oldu?" dedi Ahmet gülerek.

"Ne bileyim," diyerek omzumu silktim. "Tuhafıma gitti. Yani... Bir gün seninle böyle olacağımızın hayalini kuramazken şimdi yaşamak garip."

"Bunlar daha ne ki?.. Aynı eve çıkacağız, birlikte alışveriş yapacağız, tatlı tatlı atışacağız." Saydıklarıyla aklıma bugün gelen çift geldi.

Ben de Ahmet'e heyecanla o çifti anlattım. Onlar gibi dolaylı yoldan da olsa internetten tanıştığımızı ve onlar gibi olacağımızı söyledi. Birlikte saçma sapan hayaller kurarken gülmekten gözlerimizden yaşlar gelmişti. Saçma diyorduk ama bir gün gerçekleşeceğine dair söz vermiştik. Onunla konuşmak tekrar modumu yükseltirken Ahmet'in bana çok iyi geldiğini fark etmiştim.

Onunla daha konuşurduk da babamla annem gelince kapattım. Babamın ateşini düşürmeleri çok zor olmuş. Bir sürü ilaç yazmışlar ve sıcakta kalıp yatması gerektiğini söylemişler. Annem babama bakarken o süre zarfında dükkâna bakacağımı söylemiştim çünkü biz Yılmaz ailesiydik. Kötü gidişatlar olsa bile bizi hiçbir şeyin yıldırmayacağını biliyorduk.

BÖLÜM 12

Sizin için yarıyıl tatili nasıl geçer bilmiyorum ama benim için sadece çalışmaktan ibarettir. Okulda geçirdiğim vakitleri çalışarak geçirirdim. Gerçi şu an okula gitmediğim için boş zamanım oluyordu.

Desem inanır mısınız?

Elbette hayır!

Her sabah sanki okula gidecekmişim gibi erkenden kalkarak bizimkilere kahvaltı hazırlıyordum. Onlar dükkâna indiklerinde de mutfağı toparlayıp evi düzenliyorum. Öğle vaktine kadar ders çalışırken bizimkilere öğle yemeği hazırlayıp dükkâna gidiyorum. Onlar yemeklerini yerken dükkâna bakıyor, onlar gelince tekrar ders çalışmaya geçiyordum. Bu süreç yatana kadar böyle devam ediyordu. Tek güzel yanı Ahmet ile her daim görüntülü konuşma şansımın olmasıydı.

Bu sabah da diğer sabahlar olduğu gibi Ahmet'in görüntülü aramasına yetişmek için giyiniyordum.

Dişlerimi fırçalarken telefonum çalmaya başlamıştı. Hemen ağzımı durulayıp saçlarımı toplayarak odama koştum. Görüntülü aramasını kabul ederek telefonu masadan alıp mutfağa ilerledim.

Ekranda görünen Ahmet'i hazırlanırken buldum. Bu da beni şaşırttı çünkü yarıyıl tatiline girmiştik. Okula gitmesi gerekmiyordu.

"Hayırdır?" dedim gülerek.

Mutfağa geldiğimde telefonu bir yere sabitleyip dağılan saçlarımı açarak tekrar toplamaya başladım. Çantasına eşyalarını yerleştiren Ahmet, durarak ekrana yaklaştı ve bana baktı.

"Saçların uzamış," dedi gülümseyerek.

Bunu yeni fark edercesine ellerim saçlarıma gitti. Gerçekten de uzamışlardı. Kesilme nedenlerini anımsarken hiçbir şey hissetmedim. Bir kalıntı kalmamıştı ki buna çok sevindim.

"Evet. Eski boyuna kısa sürede gelirler. Sen nereye?" Buzdolabından kahvaltılıkları çıkardım. Gerçi kahvaltılık dediğim iki üç zeytin, biraz peynir, yarısı bozulmuş domatesti. Olsun. Bunu bulamayanlar da vardı. Karnımız bir şekilde doyuyordu.

"Ada kışlık evlerine davet etti. Oraya gitmem gerekiyor."

Bu saçmalık karşısında güldüm. "Yazlık evi çok duydum ama kışlık evi de mi varmış?"

"İnan bana tüm mahalleye yetecek kadar evleri var," dedi Ahmet gülerek. Tekrar eşyalarını yerleştirmeye başladı.

"Yazın Antalya'daki evlerine gidiyorlarmış. Yarıyıl tatilinde karda oynayabilmek için Bolu taraflarında bir yerde evleri varmış. Bir tane de Büyükçekmece taraflarında evleri varmış ki orası da denize sıfır bir yermiş. Annesi bazen şehrin gürültüsünden kaçmak için oraya gidiyormuş."

"Mahallenin gürültüsü, şehrin gürültüsü mü oldu?" dedim gülerek. Ahmet de bana katıldı. İnsanların bahaneleri de çok değişik oluyordu. Açıkça mahallenin gürültüsünden bıktım niye demiyordu ki? Çocukların sokakta koşuşturma seslerine, arabaların korna sesleri karışırdı. Mahallenin gençleri sürekli kavga çıkarırdı. Kızlar bağırarak konuşup gülerdi. Mahallenin sokakları o kadar küçüktü ki karşı binada pencere açıksa neler olup bittiği görülebilirdi.

"Bu daha ne ki? Dışarıdan mahallenin bir parçası olarak görünen evleri, içeriden malikâne gibiydi."

Ahmet'in sözüyle yarı bozulmuş domatesi kesmeyi bırakıp ona baktım. Benden ses çıkmayınca ona baktığımı anlayarak işini bırakıp ekrana döndü.

"Sen Ada'nın evine mi gittin?"

"Babası davet etti. Bu süreçte yanında olduğum için teşekkür yemeği verdiler. Hale teyzeden çekinmeseydim anneme de yemek isterdim ama kadın sürekli hayatın pahalılığından şikâyet edip masadaki yiyeceklerin fiyatlarını söyleyip durdu. Ne kadar parası olduğunu şikâyet ederek dile getirir gibiydi. O yüzden isteyemedim."

Ahmet için sıradan bir eylem gibi gelebilirdi ama benim için bu çok fazlaydı. Ada ile takılmasının sorumlusu bendim. Ama yüzündeki ışıltıya bakınca da bulunduğu durumdan memnunmuş gibi duruyordu. Böyle durmakta da haklıydı. Sonuçta Ada'nın ailesi ona her şeyi sunabiliyordu.

"Mutlu gözüküyorsun," diye mırıldandım. Bunu söylerken duygumu belli etmemeye çalışıyordum zira mutsuzluk doluydum. Onu mutlu eden taraf ben olmak isterdim.

"Mutlu demeyelim de... Mutsuz değilim."

"Nasıl yani?" dedim gülerek.

"Mutlu olmam için yanımda sevdiklerimin olması gerekiyor. Biri Elâzığ'da yaşarken ötekinin nerede olduğunu bilmiyorum. O yüzden mutlu değilim. Ama mutsuzum demeye de hakkım olmayacak kadar iyi bir durumdayım. Yani mutlu değilim ama mutsuz da değilim."

Tespitiyle sırıtarak tabakları masaya yerleştirdim. Bir yanım güzel sözleriyle içimi ısıtırken öteki yanım durumunu düşünerek soğutuyordu ve bedenimi eşit seviyeye gelmesini sağlıyordu.

"Az kaldı, Nazlı," dedi düşüncelerimi duymuş gibi.

"Sadece sınava kadar. Sonra Ada Antalya'ya gidecek ve sen İstanbul'a geleceksin. Birlikte aynı okula gideceğiz."

"Bu senin kurduğun plan, Ahmet. Kaderin oyununu bilmediğin için kartların elinde kalabilir. O yüzden *şunu yapacağım, bunu edeceğim*, demek istemiyorum. Önüme serilenlerle kendime bir şeyler çıkaracağım. Tıpkı bu kahvaltı sofrası gibi," diyerek hazırladığım sofrayı gösterdim. Yok diye ağlamak istemiyordum. Bir şeyin fazlasına da sahip olmak istemiyordum. Bir ayakkabı bir çanta yetiyordu. En iyi telefona ihtiyacım yoktu. İşimi görsün yeterdi. Herkesin beni sevmesine ihtiyacım yoktu. Bir iki insan yeterliydi. Çok fazla şeyde gözüm yoktu. Aza kanaat getirmeyi öğrenmiştim. Kendi kusurlarımı kucaklamayı, hatalarımı başkaları yüzüme vurmadan kendim vurmayı, bir şeylerden korkup kaçmak yerine üstüne gidip kafamdan atmayı öğrenmiştim. Bunları da ne kadar reddetsem de Can öğrenmişti. O olmasaydı bu saçların uzamasına müsaade etmezdim. Sarı tokalar almazdım. Bir öcü gibi kaçardım. Oysa şimdi bunlarla yüzleşiyordum.

Bu yüzden Ada ile yapılan şeyleri yanlış görüyordum. Yüzleşmemiz lazımdı. Doğru ve yanlış ortaya serilip bir karara varılması gerekiyordu. Bu şekilde hep korku ve endişe ile yaşardık. Ahmet'in de sürekli Ada ile olmasına gerek kalmazdı.

Sonra Ahmet'e bakıyorum. Gülümsüyordu. Ada'nın sahip olduğu şeyleri kullanabiliyordu. Ada onun hayatını kolaylaştırıyordu. İnsan ister istemez buna kayabilirdi. Paranın bir gücü vardı. Aşkta bile gücü vardı. Hiç sevmeyeceğini düşündüğün bir insanın parasını kullanarak yaptığı şeylerden etkilenebilirdin. Yok, ben deli âşığım falan demeyin boş yere.

Kalp bu.

Kayar.

İnsan bu.

Şaşar.

"Ne oldu? Durgunlaştın bir anda." Ahmet'in sözüyle kendime gelirken başımı salladım. Ona duygularımı belli etmek istemedim. Bu yüzden geçiştirmeye karar verdim.

"Daldım. Misafir gelecek sanırım. O misafir de bizimkiler. Kahvaltıya çağırmam gerek."

"Hâlâ geceleri dükkânı açık tutuyorlar mı?"

"Maalesef. Yapmayın diyorum ama dinlemiyorlar." Yorgun bir nefes verdim. Ona gülümserken bunun zorlama olduğunun farkındaydım.

"Neyse... Onlar kahvaltı yaparken dükkânda durmam gerekiyor. Sonra görüşürüz."

"Tamam. Akşam haberleşelim. Öptüm." Telefona öpücük kondururken kıkırdadım. Ona el sallayıp telefonu kapattım. Kapatmamla da yüzümdeki gülümseme gitti. Enerjim tamamen tükenmiş gibiydi. İçim sıkıntı doluydu.

"Senin sıkılmaya vaktin yok, Nazlı. Al kitaplarını ve ders başına geç."

Bizimkiler öğle arası için eve geçtiklerinde dükkânda beklemek için aşağı indim. Müşteri gelene kadar ders çalışmaya çalışmıştım.

Evet, çalışmıştım çünkü yapamıyordum.

Kafamı bir türlü veremiyordum. Vermem gerektiğini kendime defalarca kez söylesem de yapamıyordum. Aklım Ahmet, Can ve Devrim ile doluydu.

Ve kendim.

En çok kendimle ilgili doluydu. Duygularım o kadar çok birbirine girmişti ki düşünemiyordum. Daha doğrusu düşünmeye çalışıp başaramayınca da daha çok düşünmeye gayret ediyordum. Bu da beynimi hep açık tutuyordu ki uyuyamıyordum. Ders çalışamıyordum. Yemek yiyemiyordum. Öyle ki bir ara klozete oturmuş çişimi yaparken, "Ben nereye çişimi yapıyorum?" diye düşünerek klozete oturmuş muyum diye emin olmaya çalıştım. Bu, unutkanlık değildi. Çok düşünmekti.

Mesela şu an soru çözüyordum ama aklımı vererek yapmıyordum. Hiçbir anlamı yoktu. Sırf çözmüş olmak için yapıyordum.

"Ama bu da bir yere kadar," dedim kendime ve kitabı kapattım. Başımı kitaba yaslayıp sokağı izlemeye başladım. İnsanlar bizleri görmeden dükkânımızın önünden geçip gidiyordu. Hepsini çevirip bir şeyler sorsan yazılmaya değecek büyük hikâyeler çıkardı. Ama kendi hikâyemiz yeterince bunaltıcı olduğu için başkalarının hikâyelerini dinlemek istemiyorduk. Onlar hakkında sadece dedikodu yapmak ve söylenmek istiyorduk.

"Of! Nazlı yine kafayı yedin kızım sen." Başımı kitaptan kaldırdım. Aslında yapacak hiçbir şey yoktu. Yani vardı da bende o istek yoktu. Böyle boş boş takılmak istiyordum. Sonra da boş boş takıldığım için kendime kızacaktım. Bunu bile bile yapmıyordum.

Oturduğum yerde doğrulup telefonumu elime aldım. Nazlı hesabına girmek isterken şu an herkesin tatilde ya da etütte olduğunu hatırlayıp vazgeçtim. Feyko hesabına girdim. Ahmet ve Devrim ile açtığım gruba baktım. Belki bildirimleri açıktır diye düşünerek onlara mesaj atmaya karar verdim.

Feyko: Yarıyıl kontrolü. Nasıl geçiyor tatil?

Bir süre bekledim lakin cevap alamadım. Daha önce yaptığımda başıma bela açtığını bile bile aynı şeyi yaptım: "Hızlı Ekle"den birilerini ekledim.

Evet, canım sıkılıyordu.

Evet, kaşınıyordum.

Ama birincisine odaklanalım, olur mu?

"Aman şimdi kim geri dönüş yapar ki," diye kendi kendime söylendim.

Derken biri isteğimi kabul etti. Daniel isminde yabancı biriydi. *Bitmoji*'sine göre sarışın ve kahverengi gözlüydü. İsteğimi kabul etmekle kalmayıp bir de üstüne bana *snap* atmıştı.

"Bu ne hız kardeş?" dedim gülerek. *Snap*'ini açtığımda gördüğüm fotoğraf karşısında şok oldum. Aşırı yakışıklıydı ve gerçekten yabancı duruyordu.

"Yuh! Ne kadar yakışıklı lan? 'Hızlı Ekle'de ne işi var?" Ağzım açık kalırken nasıl bir muhabbet açabilirim diye düşündüm. Aklıma başta Devrim sandığım ama sonradan Ahmet çıkan 1 Milyoncu geldi. Onunla muhabbeti açmak için ekran görüntüsü almıştım. Aynı taktik belki işe yarar diye düşünerek ekran görüntüsünü aldım ve gruba attım.

Feyko: Ağıma takılan yakışıklıya bakar mısınız?

Ahmet ve Devrim'den cevap beklerken Daniel'den mesaj geldi.

Daniel: Niçin ekran görüntüsü aldın?

"Demek ki yabancı Türk fark etmeksizin her erkekle muhabbet açma yönü budur," dedim gülerek. *Bitmoji*'si pusuda durmuş yazmamı beklerken ona cevap yazmaya başladım.

Feyko: "Hızlı Ekle"de görmeyi tahmin etmeyeceğim kadar yakışıklıydın.

Feyko: Arkadaşlarım bana inanmaz diye ekran görüntüsü aldım.

Feyko: Sahi ne işin var burada?

Gerçekten öyleydi. Yani "Hızlı Ekle"de genelde bana hep tuhaf tipler geldi. Tinder'ın yan sanayisine dönmüş gibiydi. *Bitmoji*'ye bakarak güzel misin, değil misin anlamaya çalışıyorlardı. Seni görmek için, "Bakim sana," diye mesaj atıyorlardı. Hatta bazıları niyetlerini belli edip isimlerini direkt *Azgın Erkek* gibi şeylerle dolduruyordu. Gerçekten çok farklı bir ortamdı. Ama kafa dağıtıyordu. Yani kör randevu gibi bir şey oluyordu. Birbirini görmeden mesajlaşıyorsun ve *Bitmoji*'ne göre nasıl olduğuna karar veriyorsun. Kendini göstermek istersen ayrı bir mesele oluyordu. Önce karşı tarafı tanıyıp sonra görüyordun.

Daniel'den mesaj gelince onun hesabına girdim.

Daniel: Bilmem. Gerçek hayatta kimse benimle konuşmuyor.

Daniel: Sanırım küçük olduğu için.

Daniel: Ama burada kimse yazmıyor.

Daniel: Yakışıklı olduğum için mi?

"Ne küçük olduğu için be?" Neyden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Bir süre düşününce aklıma gelen şeyle midem bulandı.

"İğrenç pislik herif ya! Anlaşıldı neden burada olduğu. Sapıkmış."

Feyko: Adın neden Daniel?

Daniel: Çünkü İngiliz'im.

Güldüm. Ama bir tarafım haklı olduğunu düşündü çünkü çocuk yabancılara çok benziyordu.

Tam ona yazacakken gruptan mesajlar gelmeye başlayınca heyecanlanarak gruba girdim.

Devrim: Feyko kendisi gibi bir *fake* bulmuş anlaşılan.

Ahmet: Nazlı yaşadıklarından ders çıkarmayan bir insan olmuşsun.

Ahmet: Ayrıca çocuğun nesi yakışıklı?

Devrim: Çocuk yakışıklı. Bok atma hemen.

Ahmet: Siktir git Devrim.

Devrim: Kimi?

Feyko: Grupta bir kız olduğunu unutan iki erkeğe sesleniyorum.

Feyko: Kelimelerinize dikkat edin.

Ahmet: Dedi *fake* hesaplar açıp erkekleri ağına düşüren Feyko ;)

Ahmet'in mesajına kahkaha attım. Öyle ki gözlerimden yaşlar gelmeye başladı. Uzun süredir kullanmadığım kaslarım gülmekten dolayı ağrımıştı. Gruba cevap verecekken Daniel'den mesaj gelince ona tıkladım.

Daniel: Hey! Orada mısın?

Buradayım. Burada. Benim gibi *feyko*'luğun kitabını yazmış birine oynamak ha. Ben gösteririm sana şimdi.

Feyko: Buradayım kardeş.

Feyko: De sen, İngiliz'sen nasıl Türkçe konuşabiliyorsun.

Daniel: Seni anlamak için çeviri kullanıyorum.

Birinin sırf bu yüzden çeviri kullanması mantıklı mıydı? Elbette değildi! Yani başkasının fotoğrafını kullanarak ağına birilerini düşürmeye çalışıyordu.

Daniel: Türkçe çok zor. İngilizce anlıyorsan konuşalım mı?

Feyko: Hacı hem çeviri kullanıyorum diyorsun hem de çok zor diyorsun.

Daniel: Ne?

"Ne ya? Sen kiminle dans ettiğin bilmiyorsun ama ben sana göstereceğim." Heyecanlanmıştım. Hayatıma bir renk gelmişti. Yerimde duramazken dükkâna bir müşteri girdi. *Tam en heyecanlı yerindeydim!*

"Hoş geldiniz," dedim müşteriye ve telefonuma döndüm. Daniel İngilizce bir şeyler yazmıştı. Tam olarak ne olduğunu anlamayınca ekran görüntüsü aldım. Gruba girip bizimkilere mesaj attım.

Feyko: Çocuk bir şeyler yazmış. Bayağı uzun. Anlamadım pek.

"Pardon, bakar mısınız?"

"Geliyorum!" Müşteriye seslenip telefonumu cebime atarak yanına geldim. İki kızları bir oğlu olan aile gelmişti. Kızlar çeyizlik eşyalara bakarken oğlan, oyuncaklara bakıyordu. Baba da tıraş takımına bakarken anne yorganların yanındaydı. Beni çağıran o olduğu için yanına gittim.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

"Şu yorganlara bakabilir miyim?" dedi en arkadakilerini işaret ederek. Onları oradan çıkarmak bir ölümdü! Kadına alıcı mı değil mi anlamak için baktım. Ailecek geldilerse alışverişe çıkmışlardır diye düşündüm. Ama bir yanım da mağazaları öylece bakınıyor olabileceklerini söyledi. Ne de olsa İstanbul'da yapılan bir aktivi-teydi. Ama satın alma ihtimalini göz ardı edemeyecek durumda olduğum için başımı sallayarak yorganlara yaklaştım. Öndekileri tutup indirirken en arkada kalanları çekmeye başladım. Yorganlar o kadar ağırdı ki zaten indirirken büyük bir güç sarf ediyordum. Kadın da zerre yardım etmiyordu. Öylece bakınıyordu.

Son bir gayretle yorganı çekip çıkardım. Yere düşen yorganın üstüne bir de ben düştüm. Nefes nefese kalmıştım. Güç bela kendimi toparlayıp kalktım.

"Buyurun," dedim nefes nefese. Kadın yorgana şöyle bir dokunup burun kıvırdı.

"Kumaşı güzel değilmiş. Teşekkürler. Size de zahmet oldu," dedi ve gitti.

Gitti!

Kocasıyla çocuklarını alıp gitti. Ağzım açık arkalarından bakakaldım. Bu yorganı çıkarmak için canım çıkarken o sadece dokundu.

"Raftan da dokunabilirdin," diye arkasından söylendim. İndirdiğim tüm yorganları geri yerine koydum.

Tekrar kasanın önüne geçtiğimde terden sırılsıklam olmuştum. O kadar çok efor sarf etmiştim ki milletin saatlerini harcadığı spor salonları o yorgaların yanında halt etmişti.

Cebimden telefonumu çıkardığımda mesajların biriktiğini gördüm. Önce gruba girdim.

Devrim: Bok gibi gramer kullanıp İngiliz'im demesi?

Devrim: Kesin yaşlı bir amca.

Ahmet: *Fake* kokusunu buradan bile alıyorum.

Feyko: Nasıl anlıyorsunuz ya?

Feyko: Çocuk anlık bile attı. Mantıklı gelmiyor ama mantıksız da gelmiyor.

Ahmet: Ben anlıyorum. Bilmiyorum nasıl ama anlıyorum.

Devrim: O nasıl oluyor lan öyle? Özel gücün mü var amk.

Ahmet: Var göt. Oldu mu?

Bunlar yine beni unutup küfürlü konuşmaya başlamışlardı. Gözlerimi devirerek gruptan çıkıp Daniel'in hesabına girdim.

Feyko: Kardeş, biz sahtekârlığı kenara bırakıp kendimiz olalım mı?

Feyko: Hadi amcam, göster kendini.

Daniel: Ne diyorsun anlamıyorum.

Feyko: Lan bir dakika önce Türkçe konuşup anlayan sen, şimdi neyi anlamadın be?

Daniel mesajları görüldükten hemen sonra sil olarak değiştirince kahkaha attım. Bu bile aslında başkası kılığına giren biri olduğunu belli ediyordu.

Feyko: Kardeş, hayırdır? Mesajlar hemen sile dönmüş.

Daniel: Hesabımı kime verdin sen?

Daniel: Mesajlarımızı kime attın?

Daniel: İki deli adam bana küfredip duruyor!

Daha yüksek sesle gülerken oturduğum yerden düştüm. Bu hâlime daha çok güldüm. Gülmekten yere düşmek böyle bir şeymiş demek ki.

"Nazlı? Kızım iyi misin?" Annemin sesini duyunca boğazımı temizleyerek kendimi toparladım. Düştüğüm yerden kalkıp saçlarımı düzelttim. Annemle babam kapıda durmuş, yerde gülen bana tuhaf bakışlar atıyorlardı.

"İyiyim. Yemek yediniz mi? Yukarıya çıkıyorum ben," diyerek yanlarından koşarak ayrıldım.

Eve geldiğimde mutfağın dağınık olduğunu gördüm. Önce orayı temizlemeye başladım. Mesajlara bakabilmek için olabildiğince hızlı olmaya çalışıyordum. Büyük ihtimalle annem mutfağı düzgün temizlemediğim için söylenecekti. Mesajlara baktıktan sonra burayı tekrar toparlamayı aklıma not ettim.

Odama girdiğimde yatağa uzanıp uygulamaya girip gruba tıkladım.

Feyko: Çocuğa mı yazdınız? Bana küfrediyor!

Ahmet: Evet. Boyunun ölçüsünü aldık.

Feyko: Boyunun ölçüsünü küfürle mi aldınız?

Devrim: Evet, ne kadar büyük olduğunu küfürle ölçtük.

Feyko: Neyin büyüklüğü?

Ahmet: Naz, senin bu saflığın beni öldürüyor.

Ahmet 1 Milyoncu ağzıyla konuşunca o günleri geri gittim. 1 Milyoncu ile yaptığım mesajlaşmaları hatırlarken gülümsedim. Güzel günlerdi.

Devrim: Naz ne alaka lan?

Ahmet: Sen anlamazsın göt çünkü sen Fake 1 Milyoncu'sun.

Devrim: Fake Naz bitti, şimdi de Fake 1 Milyoncu mu başladı?

Devrim: Bu nasıl bir iş amk?

Feyko: Ya siz küfretmeden konuşamaz mısın?

Devrim: Hayır.

Ahmet: Asla.

İkisi de aynı anda yazınca güldüm. Daniel'den mesajlar gelmeye devam edince onun hesabına girme vaktimin geldiğini anladım.

Daniel: Hey! Hesabımı birileriyle paylaşmayı kes!

Daniel: Bir de erkeklere vermişsin.

Daniel: Seksi kızlara neden vermedin?

Daniel: *Bitmoji*'n seksi duruyor.

Daniel: Gerçekte de seksi misin?

Feyko: Beyni bacak arasında sıkışık kalmış gibi mesajlar atmayı kes.

Daniel: Ney?

Feyko: Ya kardeşim, git başka kapıda oyna.

Daniel: Seni anlamıyorum.

Feyko: He yavrum ondan.

Daniel: Gerçekten anlamıyorum.

Başlarda komik gelen şey şimdi kabak tadı vermeye başlamıştı. Üfleyerek doğrulup sırtımı duvara yasladım. Gruptan mesajlar gelince oraya girdim.

Ahmet: Adam sapık çıktı Rıza Baba.

Ahmet: *Fake* kız hesabımdan yazdım. On dokuz yaşında bir İngiliz olduğunu söyledi.

Ahmet: *Bitmoji*'m çok seksiymiş. Benden anlık istedi.

Ahmet: Şunu atmayı düşünüyorum.

Ahmet gruba bir fotoğraf attı. Açıp baktığımda gördüğüm şeyle yüksek sesli bir kahkaha attım. Telefon elimden düşecek gibi olurken onu tuttum. Fotoğrafın ekran kaydını aldım.

Devrim: Ya sen bunu hâlâ saklıyor musun piç kurusu!

Devrim fena sinirlenirken ben fotoğrafa bakmaktan kendimi alamıyordum.

Ahmet, Devrim ve Can. Üçünün de kafasında uzun peruk vardı. Üstlerine şu Banu Alkan tüyü olarak geçen atkı tarzı şeyi atmış, seksi poz vermeye çalışıyorlardı. Ama o kadar komik duruyorlardı ki gülmekten altına edecektim.

Ahmet: Yalnız Can nasıl da kıvırmıştı.

Ahmet: Şerefsiz her şeyde başarılıydı.

Ahmet'in mesajına hak verdim. Aralarından en iyi duran Can'dı. Devrim salak gibi parmağını ısırırken bakışları korkutucu duruyordu. Ahmet fazla yapışkan dururken Can tam kıvamında durup sırıtıyordu.

Feyko: Bu fotoğraf neden var?

Feyko: Oğlum, siz ne yaşıyorsunuz lan?

Devrim: Nazlı bize diyorsun, sen küfrediyorsun kızım.

Feyko: Lan küfür değildir. Küfür lügatinden çıkaralım lütfen.

Devrim: Tamam kanka. Arıyorum TDK'yi hemen.

Feyko: Aferin. Adam ol, aklımı al.

Devrim: Ulan...

Devrim: Neyse, söyleyeceklerimin hepsini yuttum.

Feyko: Aferin. Adam ol, aklımı al.

İkinci defa atmamın sebebi tamamen onu çıldırtmaktı. Devrim kabuklarını kırınca içindeki gerçek kişiliğini bana göstermişti. Gerçek hayatta haddinden fazla merhametli ve anlayışlı olduğunu görmüştüm.

Ve sabırlı.

Gerçekten çok sabırlı bir insandı. Kolay kolay parlamıyordu. Alttan almasını biliyordu. Sakinliğini koruyordu ve çok mantıklı konuşuyordu. Oysa bize gösterdiği kabuklu tarafı içinin tam zıddıydı.

Devrim gruba bir fotoğraf atınca ona tıkladım. Tamirhanede çalışıyordu ve elinde alet edevat eşyaları vardı.

Devrim: Elimde bu varken bulaşma bence.

Feyko: N'apıcan? Telefonunun camını mı kıracaksın?

Ahmet: JNJGKG.

Devrim: Heh! Geldi grubun delisi. *Random* atmaya başladığına göre müsait değil.

Ahmet: kkkmklglş

Devrim: Ya siktir git, kendi mahallende oyna. Ben çıkıyorum.

Devrim çevrim dışı olurken Ahmet de ayrıldı. Gruptan çıktığımda Daniel'in hesabına baktım. Mesajına cevap vermeye karar verdim.

Feyko: Yalan atmayı kessen mi diyorum?

Feyko: Argo konuşuyorum. Kardeş diyorken çeviride anlayıp diğerlerini anlamaman her şeyi ortaya çıkarıyor.

Daniel: Ben *fake* değilim.

Feyko: Değilsen fotoğraf at.

Daniel: Attım ya zaten!

Feyko: Şimdi at.

Daniel: Atmak zorunda değilim.

Daniel: Ayrıca şu an spordayım.

Feyko: İşine gelmedi tabii!

Feyko: Sen İngiliz değilsin. Sen Elâzığlı Daniel'sın! Yaşlı bir amcasın!

Daniel: Değilim! Yeter, seninle uğraşmayacağım.

Feyko: Korktun mu? Foyan ortaya çıkar mı sandın?

Daniel: Sen hiç fotoğraf atmadın. Ayrıca ismin de bir garip. Önce sen at.

"Ulan hâlâ oynuyor benimle bu çocuk! Daha doğrusu kendisini çocuk gibi gösteren kişi."

Boş verip telefonu kenara attım. Ders çalışmaya karar verdim. Fakat aklım orada kalmıştı. İçim içimi yiyordu. O kişinin sahte olduğunu ortaya çıkarmak istiyordum. Bu yüzden telefonumu alıp uygulamaya girdim ve Daniel denilen kişiye fotoğrafımı attım.

Anında fotoğrafımı açtı. Geri dönüş yapmaz diye düşünürken o da bana fotoğraf attı. Şaştım kaldım. Gözlerim sonuna kadar açılırken fotoğrafa tıkladım ve çocuk karşımdaydı! Spor salonunda terli bir şekilde aynaya benim için üstü çıplak bir şekilde poz veriyordu.

"Oha! Oha! Oha!" Ayağım altında alevler varmış gibi zıplarken hayatımın büyük bir şokunu yaşıyordum.

Çocuk *fake* değildi!

Gerçekti!

Şaşkınlıktan nefesim kesilirken çocuğa hemen yazdım.

Feyko: Sen *fake* değilsin!

Feyko: Sen gerçeksin!

Daniel: Evet, şimdi defol ruh hastası!

Çocuk beni arkadaşlıktan çıkarırken hesabına girip geri ekledim. Koca bir özür yazısı yazdıktan sonra gruba girdim.

Feyko: Çocuk *fake* değilmiş!

Feyko: Bana anlık attı. Hem de spordayken!

Feyko: Alo! Rezil oldum!

Hayatımda daha başka garip ne olabilir derken her seferinde daha tuhafına denk geliyordum. Bunun başıma gelmesinin sebebinin de benim tercihlerim olduğunu çok iyi biliyordum.

BÖLÜM 13

Fake sandığım ama aslında olmayan Daniel ile tanışın! Tam adı Daniel Salih'miş. Bunu duyunca gerçekten büyük bir şok geçirdim. Annesi Türk, babası İngiliz'miş. Annesinin ailesi Elâzığ'da yaşarken arada bir buraya geliyormuş. Türkçeyi gerçekten bilmiyormuş ama ziyarete geldiği zamanlarda bir şeyler kapmış.

Onu geri eklediğimde kızsa da durumu anlatıp yüzlerce kez özür dilemiştim. İngilizcemi geliştirmek için harika bir fırsattı. Bunu da açıkça söyledim. O da affedip konuşmaya başladı.

Günlerim Daniel ile sohbet etmekle geçerken Devrim ve Ahmet'e olanları anlatıyordum. Ahmet şakayla karışık çok fazla Daniel ile konuştuğumu söylemişti. Onunla sevgili miyiz değil miyiz bilmediğim için nasıl tepki vereceğimi kestiremiyordum. Bir taraftan da kıskanıyor olması tuhaf hissettiriyordu. Tam olarak duygularıma bir anlam veremediğim bir durum yaşıyordum. Onunla oturup her şeyi konuşmam gerekiyordu.

Biz neyiz?

Bu soruyu sormayı çok istiyordum. Sonra sahte bile olsa Ada ile ilişki içerisinde olduğunu hatırlıyordum. Öyle ki sürekli evine girip çıkıyor ve onunla ilgileniyordu. Hatta bana Ada'ya doğum günü için aldığı hediyeyi göstermişti. Onun sevip sevemeyeceğini sormuştu. Bana yaptıklarını düşündükçe Ahmet'in ona karşı bu kadar kibar olmasından nefret ediyordum. Bunu dile de getirmekten çekiniyordum çünkü Ada bir bakıma benim yüzümden kötü şeyler yaşamıştı. Yani sırf Ahmet'i kırmamak veya kızmasını istememek için susuyor, istemediğim şeyleri yapıyordum.

Bu aşk mıydı?

İnsan sevdiği kişiden çekinir miydi? Duygularını açıkça söylemeden mi yaşardı? Ya da kırılır, kızar diye korkar mıydı? Ona karşı gerçek ben olamıyordum. Bunu olmak çok istiyordum ama hep üzülür veya kalbi kırılır diye endişe ederek kendimi geri çekiyordum. Gerçek düşüncelerimi yansıtamıyordum. Kıskandığımda söyleyemiyordum.

Kafam çok karışıktı.

Hem de çok.

"Nazlı?" Annem kapımı çalıp açınca uzandığım yatakta doğruldum. Ders çalışmam gerekirken düşüncelere dalmıştım.

"Efendim anne?"

"Kızım müsaitsen gelir misin?" dedi annem. Sesinden bir şeyler olduğunu anlamıştım. Tedirginliği bana kadar gelirken başımı sallayarak uzandığım yataktan kalktım.

Annemin ardından oturma odasına girdiğimde babamı yerde oturmuş bir vaziyette buldum. Önü faturalar, paralar ve kâğıtlarla doluydu. Hesap makinesiyle mücadele ederken saçları karıştırılmaktan birbirine girmişti.

"Ne oldu?" diye sordum korkuyla. Babam sesimi duyunca başını kaldırıp bana baktı.

"Kızım geç otur şöyle," diyerek tekrar işine döndü.

Koltuklara otururken annem babamın yanına oturup kâğıtları eline aldı.

"Mallarda eksik var," dedi annem.

Anlamayarak, "Ne eksiği?" diye sordum.

"Bildiğin eksik işte kızım. Dükkândaki mallarda eksik var. Malların çıkışıyla sayımı tutmuyor. Eksik var."

"Biri mi almış?" Hâlâ neler döndüğünü anlayamıyordum. Nasıl eksik olabilirdi ki? Her gün dükkândaydık. Hiç yalnız bırakmıyorduk.

"Biri değil. Birileri," dedi babam. Sıkıntıyla saçlarını bir kez daha karıştırdı. Elleri saçlarıyla dolarken onları halıya silkeledi.

Babamın saçları dökülüyordu.

Hem de öyle böyle değil. Tuttuğu elinde kalıyordu. Yüzü yorgunluktan çökmüştü. Ağlayacak gibi bir hâli vardı.

"Açığımız çok mu?" diye sordum.

"On beş bin lira," diyen anneme şokla baktım.

"Ne?" dedim nefesimi vererek. On beş bin liralık mal açığımız mı vardı? Ne çalınmış olabilirdi ki böyle? Hiçbirimizin mi gözüne takılan bir şey olmadı, anlamıyordum ki.

"Ve dükkânın kira vakti yaklaşıyor. Malların bir kısmını ön ödemeli almıştık. Onların ödemesi de geliyor. Faturalar birikti. Elektrik faturasına yine zam gelmiş. Doğalgazdan hiç bahsetmiyorum bile." Babam saydıkça sesi kısılıyordu. Buraya büyük bir umutla gelmişken yüzlerindeki gülümseme donup kalmıştı. Her şey göründüğü gibi tozpembe değildi. Bir yerde başlangıç yapıyor olmak geride bıraktığın sıkıntıların takip etmeyeceği anlamına gelmiyordu. Ne kadar kaçarsan kaç, yaşanılacak şeylerin önüne geçemiyordun.

Kız Kulesi'ne hapsedilen kız gibi. Dünyadan izole bir şekilde yaşarken sepete giren yılan onu öldürmüştü. Olanın önüne geçilmeyip kabullenmek gerektiğini biliyordum. Belki de bizim kısmetimiz bu kadardı. Çok olmuyordu. İki ekmek değil bir ekmekti. İki için zorlamamak gerekiyordu.

"Kapatalım dükkânı baba. Zararına satış diyerek elimizdeki malları çıkarıp borçları ödeyelim. Sonra bir yerde çalışalım."

"Ya sen niye hep en kötüsünü istiyorsun, Nazlı!" Babamın sesi odada yankılanırken olduğum yerde sıçradım. Kan çanağına dönen gözlerini bana çevirdi.

"Ben burada gecemi gündüzüme katıp çalışıyorum, çabalıyorum! Ailem için yapabileceğimin en iyisini yapıyorum ama sen sürekli yapma diyorsun! Oraya gitmeyelim! Dükkân açmayalım! Şunu yapmayalım! Bizi hep geri zekâlı belliyorsun!"

"Baba ne alakası var?" dedim gülerek. Ben onların yorulmasını istemiyordum. Ömürleri çalışmakla geçmişti. Yorulmuşlardı. Sadece dinlenmeleri gerektiğini düşünüyordum.

Ama babam benimle aynı fikirde değildi ki hiddetle kalkıp, "Öyle!" diye bağırdı.

"Kendince diyorsun ki hem okuyup hem çalışıyorum ama baba bozuntusu bir işe yaramıyor! Sürükledi getirdi bizi buraya! Burada da bir bok beceremedi. Temizlemesi bana düşecek!"

"Aklımdan bir saniye bile böyle bir düşünce geçmedi." Sesim çatlarken ağlamamak için kendimi zor tuttum. Babamın öfkeli ve kızgın olduğunu anlıyordum. Bunları söylemek istemiyordu, emindim. Sonra pişman da olacaktı. Ama yine de acıtıyordu.

"Gözlerinden okuyorum, Nazlı!" diyen babam ağlamaya başlayınca yüreğim burkuldu. "Ben..." Konuşamadan hıçkırıklara boğuldu. "Çalışıyorum. Çabalıyorum. Elimden geleni yapıyorum. Ama yeterli olamıyorum." Hıçkırıklara boğulan babama annem sarılarak destek çıktı. Babamın çabaladığını biliyordum. Elinden gelenin fazlasını yapıyordu. Hepsini geleceğimiz için yapıyordu. Duygu ve düşüncelerini biliyordum.

Bu yüzden ona kızamıyordum. Sadece karşısında durup ağlıyordum.

"Artık çok yoruldum ben," diyen babamın sesi ağlamaktan kısılmıştı. O ağladıkça benim için daha kötü oluyordu. Çaresizce duruyordum. Elimden bir şey gelmiyordu. Birileri ekmeğimizi çalıyordu ve bizim elimizden bir şey gelmiyordu. Gecelerimizi gündüzlerimize katarak çalıştığımız o zamanları bir hırsız gelip saniyesinde çalıyordu.

Ve vicdanı rahat mı ediyordu?

Etrafımızda yüzlerce hırsız vardı ama görenler tanıdıkları yahut sevdikleri kişiler olduğu için buna ses etmiyordu.

Herkesin hayatı inişli çıkışlıdır. Kimse tamamen mutlu olamaz yahut mutsuz. Çok fazla ağladıktan sonra birden anlamadan deli gibi gülmeye başlarsın. Çok gülerken de kahkahaların aniden hıçkırıklara dönüşür. Neden böyle oluyorum diye sormayın kendinize. Cevabı çok basitti.

Hayat oluyor.

Yaşıyorsun.

Babam o günden sonra eskisi gibi değildi. Mutlu değildi. Hevesi yoktu. Sadece yaşıyordu. En azından bize böyle söylemişti. Onu mutlu edebilmek için çabalayan taraf ben ve annem olmuştuk. Onu güldürüyor, komik şeyler anlatıyorduk. Her akşam farklı farklı animasyonlar izleyerek gülüyorduk.

Hırsızlıklar artmıştı. Ne kadar korumaya çalışsak da başaramıyorduk. Bir iki kere çocukları yakalamıştık. Polise teslim etmiştik ama sonra saldıklarını görmüştük. Yedi yaşındaki çocuğa ne yapabilirdin ki? Anlatsan anlamıyordu. Bunu doğru olarak görüyordu.

Babamın omzundaki yükleri biraz olsun atabilmek için ben de başka bir yerde çalışmaya başlamıştım. O zamanlar Ghost Kafe'yi mum ile arar oldum. Karanlık adamlardan gelen yüksek bahşişler gerçekten işimi görüyordu. Ghost Kafe'yi düşününce de aklıma Efe ve Ece geliyordu. İkisini de her yerden engellediğim için bana ulaşamazlardı. Arada bir elim profillerine gidiyordu lakin kendimi toparlıyordum. Benim hayatım yeterince boktandı. Başka boktanlıkları toplamaya gerek yoktu.

"Ben çıkıyorum, Himmet amca!" diye seslendim eşyalarımı alırken.

"Güle güle kızım," dediğinde el sallayıp dükkândan çıktım. Kulaklıklarımı takıp eve doğru yürürken her gün yaptığım gibi Ahmet'i aradım.

Eve varana kadar onunla konuşup sohbet ediyor ve günün kritiğini yapıyorduk. Buna gerçekten çok alışmıştım.

"Günün en çok sevdiğim saati! Nasılmış bakalım bizim Feyko?" Bu lakap resmen üzerime yapışmıştı. Salak gibi gülerek başımı sallarken Ahmet'in sesini duymanın bana ne kadar iyi geldiğini hatırladım. Sanki içinde bulunduğum tüm sıkıntılardan sesini duyarak uzaklaşıyordum. O ses beni bir baloncuğun içine koyuyor, gözlerimi kör ediyordu.

"Bu Feyko yorgun. Şimdi eve gidip yemek hazırlayacak ve sonra kalan son enerjisiyle ders çalışmaya çalışacak." Söylerken bile yorulmuştum. Bir de bunları yapacaktım. Bazen vücudumun bu kadar şeyi nasıl kaldırabildiğini düşünüyordum ve insanın her şeye

alışabileceğini keşfediyordum. *Asla asla deme* lafının her şey için geçerli olduğunu görebiliyordum.

"Sen anlatırken ben yoruldum, Nazlı. Kendine ayırdığın vakit nerede?"

"Şu an kendime vakit ayırıyorum. Seninle konuşuyorum." Kırtısı kulaklarımı doldururken sırıttım. Ahmet ile konuştukça ona daha çok alışıyor gibiydim. Ama yine de her şey tam değilmiş gibi hissediyordum. Bir şeyler eksik gibiydi ve nedenini bulamıyordum.

"İşte buna çok sevindim."

"Sen ne yapıyorsun? Devrim ile nasıl geçiyor?" Alaylı bir şekilde konuşurken Ahmet'in inlediğini duydum. İkisi de bu durumdan dert yansalar da bunu sevdiklerini görebiliyordum. Sadece kendilerine itiraf edemiyorlardı.

"Devrim tam bir göt. Sinir ediyor beni."

"Ada ile nasıl?"

"İyi. Kızın aslında pek bir zararı yok ya. Öyle dışarıdan bakınca yapışkan bir tip gibi duruyordu ama tanıyınca öyle olmadığını anladım. Sakin, sessiz, uyumlu. Bir şeyi sıkıntı etmiyor. Her şeye tamamım tarzında biri."

Yani sinsi.

Kimse her şeye tamam olamaz. Elbette sevmediği veya istemediği bir şey vardır. Ben her şeye tamamım diyorsa ya çok aşırı umursamaz bir tiptir ya da sevmediği hâlde yapıyordur. Ahmet'e Ada'yı kötülemek istemedim çünkü anladığım kadarıyla onunla iyi anlaşıyordu. Onu uyarırsam yahut ters bir şey söylersem yanlış anlardı. Kimseye laf anlatmak gibi bir derdim olmamıştı. Herkes gibi yaşayarak öğrenmeliydi.

"Sevindim. En azından seni meşgul eden şeyler var," diye mırıldandım.

"Gerçek sevgilimin meşgul etmesini isterdim." *Sevgilim* lafıyla bir tuhaf hissettim. Salak gibi sırıtırken ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Sevgilin miyim?" dedim gülerek.

"Değil misin? Duygularımla mı oynuyorsunuz, Nazlı Hanım?"

"Asla, Ahmet Can Bey."

Can. Bu isim onunla o kadar çok bütünleşmişti ki Ahmet'e seslenince tuhaf oldum. Kafamda onun kahkahası yankılandı. Bana seslenişi ve gülen suratı gözlerimin önüne geldi. Kalbimde bir ağrı oluşunca derin bir nefes alarak onu gönderdim.

"Ben eve yaklaştım," diye yalan söyledim.

"Tamam. Yarın görüşürüz. Kendine iyi bak."

"Sen de," diyerek telefonu kapattım. Eve giden yolu es geçip köşedeki çocuk parkına gittim. Boş salıncaklardan birine oturup sallanırken telefonumdan sosyal medyalara girip Can'ın fotoğraflarına baktım. Hepsinde neşeliydi. Enerji doluydu. Ve uzun zamandır girilmemiş gibiydi.

Annesiyle çektiği bir fotoğraf dikkatimi çekti. Daha doğrusu videoydu. Videonun sesini açıp izlemeye başladım. Can ile Sevim teyze evlerindeki mutfakta kek yapıyorlardı. İkisinin de üstünde komik mutfak önlükleri vardı.

"Bu videoyu çekme sebebim anneme karşı maç kaybetmemden kaynaklıdır." Can'ın sesini duyarken gözlerim doldu. O kadar uzun zaman olmuştu ki bu sesi duymayalı...

"Can! Hadi gel!" Sevim teyze ona seslenirken Can özlediğim o sırıtmasıyla annesinin yanına gitti. Birlikte kek yapmaya başlarken birden "Üzümlü Kekim" şarkısı çalmaya başladı. Kahkaham çocuk parkında yankılandı. Can şarkıya eşlik ederek annesine doğru söylerken, çocuğun güldüğü yerde tıpkı onun gibi gülerken benim de artık gözlerimden yaşlar gelmeye başlamıştı.

Video ikisinin birbirine sarılmasıyla sona erdi. Tekrar oynat tuşunun arkasında gizlenen o sarılmaya baktım. Biri mezarda, ötekinin nerede olduğu belli değildi. Kalbim bu acıya dayanamadı ve ağladım.

Uygulamaya girip Can'ın hesabına tıkladım.

Nazlı: Özledim seni.

Nazlı: Bunu söyleyeceğim asla aklıma gelmezdi ama özledim seni.

Nazlı: Alışkanlık hâline geldin bende.

Nazlı: Gözlerim seni arıyor. Kulaklarım sesini duymak için can atıyor.

Nazlı: Sıkmasınlar Can'ımı.

"Özledim seni Can," diye fısıldadım *bitmojisi*'ne doğru. Orada çapkınca sırıtarak göz kırpışına baktıkça onu görüyordum.

Çok fazla duygusala bağladığımı hissedince derin bir nefes alarak kendime geldim. Belki kafam dağılır diye Feyko hesabına girdim. En son konuştuğum kişi Daniel Salih'ti. Çevrim içi olduğunu görünce onun hesabına tıkladım.

Feyko: N'aber?

Daniel: Spor. Sen?

Feyko: İşten çıktım ve eve gidiyorken bir parkta oturdum.

Daniel: İşten eve dönerken sevgilinle konuştuğunu söylemiştin.

Feyko: Ahmet benim sevgilim değil.

Feyko: Yani aslında öyle ama bana o kelime tuhaf geliyor.

Daniel: O zaman değil.

Feyko: Nasıl yani?

Daniel: Aşkım, sevgilim gibi laflar aslında insana itici gelir ama âşık olduğun kişiye söylerken gelmez.

Daniel: Tıpkı yoğun aşk içeren şarkılar gibi.

Daniel: İnsanların Taylor Swift'i sevmesinin sebebi bu. Duygularını anlatan güzel şarkılar yapıyor.

Feyko: Kadının çoğu şarkısını severim ama neredeyse hiçbirinin anlamını bilmem.

Daniel: Yine de seviyorsun ama değil mi?

Feyko: Evet.

Daniel: Kadın yaşadıklarından yola çıkarak şarkılar yazıyor. Bu da sesine yansıyor. Her şeyin ruhu olduğu gibi şarkıların da ruhu vardır.

"Ne güzel konuştu şerefsiz," dedim kaşlarımı çatarak. Şimdi düşününce haklı olduğunu fark ediyordum. Eskiden Ahmet'i düşünerek dinlediğim şarkıları hatırladım. Ahmet ile ilgili hayaller

kurup ağlardım. Şimdi ise o şarkılardan nefret eder olmuştum. Hepsini listemden çıkarmıştım.

Feyko: Daniel Salih, sen çok mantıklı konuşuyorsun. Sanki AI robotum gibisin.

Daniel: Hayatımda aldığım en tuhaf iltifattı. Şaşırdım.

Feyko: Bakim şaşırmana.

Son mesajı neşeyle gönderirken kıkırdadım. Daniel Salih, bir *snap* gönderirken onu açtım. Gözlerini kocaman açarak şaşırmış gibi bakıyordu.

Feyko: Evet, gerçekten şaşırmışsın.

Feyko: AI robotum olup bana bir konuda akıl verebilir misin?

Daniel: Çeviri bazen tuhaf olabiliyor. Anlayabilirsem elbette.

Feyko: Tamam, basit kelimeler seçeceğim.

Daniel Salih yeni bir fotoğraf gönderince onu açtım. Bir koltukta oturuyordu. Güneş gözlüğü takarken elinde defter ve kalem vardı. Psikolog gibi durmaya çalışırken bu hâlleri beni güldürdü. Elâzığ'a gelmiş olsaydı onunla tanışmak isterdim.

Feyko: Şimdi ben Ahmet ile sevgili olmak çok istiyordum. Hatta imkânsız gibi görürdüm. Sonra kim olduğunu bilmeden başka bir hesaptan konuştuk. Orada da onunla çok iyi anlaştık.

Feyko: İki hesaptan da aynı kişiye âşık olmuştum. Anlatabildim mi?

Daniel: Evet. Devam et.

Feyko: Biz şimdi sevgili olduk. Ama hayalini kurduğum gibi hissetmiyorum. Sevgilim dediğinde tuhaf hissetmiyorum. Hatta şu an formaliteden bir kızla birlikte ve ben onu kıskanmıyorum bile.

Feyko: Neden böyle hissediyorum? Oysa onu çok seviyorum.

Daniel: Cevabı çok basit.

Feyko: Nedir?

Daniel: Onu sevmemişsin. Ona âşık olmuşsun.

Cümlesine öylece baktım. Sevmek ve âşık olmak aynı şey değil miydi? İnsan sevmeden âşık olabilir miydi ki? Ayrıca aşk geçici derlerdi ama benim Ahmet'e karşı olan duygularım yıllardır vardı.

Feyko: Aradaki farkı açıklar mısın?

Daniel: Sevmek birine karşı besleyebileceğin en güçlü kuvvettir. Mesela şöyle düşün. Alışveriş yapıyorsun ve bir sürü şeye âşık oluyorsun. Şunu beğendim, bunu beğendim dersin ama almak zorunda hissetmezsin. Ama bazen de âşık oldum dersin ve alırsın. Fakat bir zaman sonra onu giymeyi bırakıp başka bir şeye âşık olursun.

Daniel: Bir de yıllar geçse de atamadığın kıyafetin vardır. Küçülse bile kıyamazsın. Bu benim en sevdiğim kıyafetim dersin. Ya da onu çok sevdiğin birine verirsin. Bir kızın sevgilisine en sevdiği tokayı ya da bir şeyini vermesi gibi.

Daniel: Sen Ahmet'e âşık olmuşsun. En sevdiğin olmamış. Zor kavuşmuş olabilirsin. Bu yüzden de kendini suçlama. Zor birlikte olurken nasıl sevemem diyerek.

Daniel: Sadece kabullen. Ben ona âşıktım. Ve şimdi aşkım bitti. Atmak zorunda değilsin. Arkadaşın olarak kalabilir.

Daniel Salih, o kadar güzel konuşmuştu ki tüm sohbeti kaydetmiştim. Dönüp dönüp tekrar bakabilirdim. Psikolog kılığına girmekle kalmamış, olmuştu. Çeviri kullanarak bu kadar güzel konuşuyorsa onun dilini anlasam kim bilir neler söylerdi. Zihnimdeki o karmaşıklığı çözmüştü. Kendime itiraf etmekten çekindiğim şeyleri dile getirmişti. Evet, ben Ahmet'e âşık olmuştum. En başından beri böyleydi. Bir heves değildi. Sadece aşktı.

Feyko: Ama ona hâlâ âşığım. Birlikte olmayı seviyorum. Sorun ne?

Daniel: Evet, Ahmet'e âşık olmuşsun ama sen birini sevmişsin. Birini severken âşık olduğunu göremezsin.

Sen birini sevmişsin.

Şu üç kelimeye ne kadar uzun bakılırsa o kadar uzun bakmıştım. Birini sevmekten bahsediyordu.

Ben kimi sevebilirdim ki?

Bu soruyu sorduğumda gözlerimi önüne gelen resimle başımı salladım. Ben onu sevmiş olamazdım. Hayır, o sadece kafamı karıştırmıştı. Bu imkânsızdı. Saçmalıyordum.

"Kendine gel, Nazlı. Böyle bir şey olamaz. Ayran gönüllü müsün kızım sen? Ne bu böyle?" Kalbime laf geçirmeye çalıştım. Böyle bir şeyin olmasına izin veremezdim. Yanaklarımı tokatlayarak kendime gelmeye çalıştım. Böyle olmamda Daniel Salih'in de payı olduğu için hesabına girdim.

Feyko: Beni işin içinden çıkılamaz bir hâle soktuğun için teşekkür ederim.

Daniel: Ne demek. Her zaman :)

Sondaki gülümsemeyle ben de gülerken başımı salladım. Bazen duymayı sevmesek de duymamız gereken gerçekler vardı. O bana bunu sunmuştu. Ne kadar süre inkâr edecektim bilmiyordum. Bildiğim tek şey birinin hırsız gibi kalbime girip çalmasına izin vermeyecektim. Ahmet'e âşık olabilirdim lakin o beni seviyordu. Bana sevmeyi öğretebilirdi.

BÖLÜM 14

üniversite sınavı

Üniversite sınavının stresini anlatacak kelimeleri gerçekten bulamıyordum. İnsanlar sınavın çok önemli olmadığını dile getirip hayatının sonu değilmiş gibi davransalar da benim gibiler için öyle değildi. Hele ki ailenizde okuyan tek kişiyseniz herkes sizin gözlerinizin içine bakardı. Sizi okutmak için çaba verirken istedikleri tek şey iyi bir üniversiteyi kazanıp mezun olmanızdı. Belki üniversite bitirmek bir şeyi değiştirmez diye düşünenler olacaktı ama istediğin bölüme hitap eden iyi bir üniversite bitirirsen bir şeyleri değiştirebilirdin. Bir uçak mühendisi olmanın ayrıcalıkları olurdu. İyi bir maaşın olurdu. Güzel ve rahat bir hayat yaşayabilirdin. İstediğin rahat bir hayatsa iyi bir üniversiteden mezun olmam gerekiyordu. Ben kendimi böyle kodlamıştım. Doğru ya da yanlış olduğunu yaşayarak görecektim.

İçinde bulunduğum stres tam olarak bundan ibaretti. Sınav tarihi yaklaştıkça panikatak geçiriyordum. Bildiklerimi bile unuturken sanki çakacakmış gibi hissediyordum. Gerçi buna hayat faktörleri de neden oluyordu. Dükkânda yaşanan hırsızlıklara çareyi orada yatarak bulmuştuk. Her yere kameralar ekleyerek insanları izlemiştik. Hırsızlık yapanları bulup polise teslim etmiştik. Bizden çaldıkları malları ucuzluk pazarında yarı fiyatına sattıklarını görmüştük. Paramızı geri alamamıştık çünkü adamların uyuşturucu parası olarak kullanılmıştı. Yani gerçek bir ihtiyaç için kullanılmış olsaydı belki bu kadar koymazdı. Herifler kafayı bulacak diye biz kamera düzeneği kurup ekstra masrafa girmiştik. Tüm bu masrafları giderebilmek için de üçümüz ekstra işlere girişmiştik. Yani İstanbul'daki hayatımızı Elâzığ'a taşımışız gibi bir şey olmuştu.

Ama bu da geçecekti. Geçici bir süreçti. Dükkân kendini tekrar toparlamaya başlamıştı. O MSN'den tanışıp evlenecek olan çift

tekrar gelip tüm ev eşyalarınızı bizden almışlardı. Arkadaşlarına da tavsiye ederken dükkânımız yeniden renklenmişti. Birazcık daha sabra ihtiyacımız vardı.

Kapım tıklatılırken başımı kitaplardan kaldırmadım. Yarın ilk sınav vardı ve çok güzel bir sonuç yapmalıydım. İkinci sınava daha çok hazırlanacaktım. Sadece ilkini atlatıp rahatlamak istiyordum.

"Nazlı? Kızım biraz ara ver. Beynin yanacak."

"Olmaz anne. Daha hepsini tam olarak kavrayamadım." Soruları hızlıca çözerken bize verilen kısa süre içerisinde bu kadar karmaşık soruları nasıl yetişebileceğimizi bilmiyordum.

Önümdeki test kitabı annem tarafından kapatılınca onu tekrar açmaya çalıştım lakin annem izin vermedi. Kitabın üstüne bir meyve tabağı koydu.

"Biraz ara ver. Bizimle meyve yiyerek komedi filmi izle. Hadi." Başıyla oturma odasını işaret etti. Onu reddetmek için ağzımı açacakken gözlerindeki heyecan parıltısı beni gafil avladı. Ailecek bir aktivite yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki buna ihtiyacımız olduğunu hissettim.

"Peki," diyerek tabağımı aldım. Annem çok uğraşmasına gerek kalmadan kabul etmemden memnuniyet duyarak gülümsedi.

Birlikte oturma odasına geçtiğimizde babamın bilgisayarı televizyona bağladığını gördüm. Bu bilgisayarı dükkândaki malların sayımı ve para kontrolü gibi işleri görebilmek adına almıştık.

"Komik bir film buldum," dedi babam bilgisayarın başına otururken. Filmi başlatıp yanımıza oturdu. Ekranda *Buz Devri* animasyon filmi çıkınca gülümsedim.

"Animasyonlar her zaman eğlenceli olur," dedi babam sırıtarak. Haklıydı. Ayrıca *Buz Devri*'ni hiçbir zaman izlememiştim. O yüzden meyvenin tadını çıkararak filmi izledim.

Babamın dediği gibi çıkan filmin birçok yerde kahkahalar atmıştık. Evimizden kahkaha seslerinin en son ne zaman yankılandığını bile hatırlamıyordum. Duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki bu ses başta tuhafıma gitmişti. Annemden ve babamdan mı çıkıyordu bu kahkaha sesleri? Etrafımızı saran neşe baloncuğu gerçekten bize mi aitti? İnanılır gibi değildi. Ailecek gülüp eğlenmek o kadar paha biçilmez bir duyguymuş ki bir kere yaşayınca anlıyordun. Bizim evde hep karamsarlık rüzgârları eserdi. Hepimiz suratsızca oturup acıklı bir dizi izlerdik. Bazen yukarıdan Devrim ile babasının bağırışları gelirdi. Babam onların da mutsuz oldukları na dair söylenirdi. Sonra alt katımızdan Can ile Sevim teyzenin kahkaha sesleri evimize taşardı. Annem çok fazla gürültü çıkardıkları için söylenirdi.

Can...

Neşeyle gülerken aklıma geliyor olması normal miydi? Kahkaha sesleri bana onu anımsatıyordu. Şimdi gülümsemiyor muydu? Sınava girecek mi, onu bile bilmiyordum. O kadar zeki biriydi ki girmezse büyük kayıp olacaktı. Gerçekten her şeyi bir kenara atacak kadar dağılmış mıydı?

Kalbim onun için hüzünle dolarken gülümsemem dondu. O kadar çok somurtmuştum ki gülümsemenin bana yakışmadığını düşünür hâle gelmiştim. Şimdi tekrar somurturken kendimi bulmuş gibiydim.

"Film bittiğine göre bana müsaade," diyerek yerimden kalktım.

"Ders çalışmadan direkt yatağına giriyorsun. Alarmı dert etme, biz seni kaldıracağız. Sen güzel bir uyku çek sadece," dedi annem. İtiraz edersem uzun uzadıya kavgaya tutuşacağımızı bildiğimden sadece başımı salladım.

Odama girdiğimde ışığımı kapatıp yatağıma girdim. Elbette alarmımı kurdum. Ben pimpirikli bir insandım. Bunu yapmak zorundaydım.

Telefonu yastığımın altına koyup gözlerimi kapattım.

Fakat uyuyamadım.

Sağa döndüm, sola yuvarlandım, yüzüstü yattım, sırtüstü döndüm ama olmadı. Yapamadım.

"Of!" Yatağımda doğrulup yastığımın altından telefonumu çıkardım. Cevap alamayacağımı bile bile Can'a yazdım.

Nazlı: N'apıyorsun?

Nazlı: Bakim sana.

Nazlı: Lütfen sınava gireceğini söyle.

Nazlı: Senin gibi zeki biri için büyük kayıp olur. Lütfen sınava gir Can.

"Lütfen, Can," diye sessizce dua ettim.

Telefonu tekrar yastığın altına koyup gözlerimi kapattım. Eski zamanları düşünerek uykuya daldım.

Sınav sabahı annem beni uyandırmak için odama geldiğinde yastığımın altında çalan alarmla gözlerini devirdi. Ona güvenmediğimi düşünecek gibi olacakken onun gibi işimi sağlama aldığını düşünmeyi tercih ederek kızmaktan vazgeçmişti.

Aç karnına gitmemem için ailecek güzel bir kahvaltı yapmıştık.

"Bu sefer o dışarıya çıkalım. Gerekirse bir simidi birlikte paylaşırız ama dışarıya çıkalım," demişti babam. Annem bugünü benim günüm ilan ettiği için itiraz etmeden kabul etmişti. Sınavdan sonra hep beraber dışarı çıkacaktık.

Sınava gireceğim okula geldiğimde sınav giriş belgemi bir kez daha kontrol ettim. Tokama kadar her şeyimi çıkarıp bizimkilere teslim ettim. Annem yine bir şeyler okuyup üzerime doğru üfledi.

"Anne yeter. Başkalarına da dua kalsın. Evden beri oku oku bitmedi."

"Hadi söylenme. Allah zihin açıklığı versin. Bilmediğin soruyu geç."

"Geçme. Allah'ın dediği olur. Hangisi çıkarsa onu işaretle. Ben öyle yapardım," dedi babam. Bir de gururla gülümsüyordu. Annem gözlerini devirerek ona baktı.

"Evet, o yüzden bu hâldeyiz."

"Tövbe de Hatice. Allah'ın gücüne gider. Aç değiliz, açıkta değiliz. Allah'ın dediği olur, yap sen."

"Baba yapayım yapmasına da yanlışlar doğrumu götürüyor."

"Olsun. Allah'ın dediği olur." Babam sözünün arkasında dururken onunla zıtlaşmama kararı aldım. Eğer zıtlaşırsam bu iş uzardı ve ben bunu istemiyordum.

"Tamam baba. Hadi görüşürüz," diyerek okula doğru ilerledim. Benim gibi sınava giren öğrenciler arasına karıştım.

Sınav beklediğimden de iyi geçmişti. Özellikle matematik sorularını zorlanmadan yapmıştım. Güzel geçmesini elbette bekliyordum ama bu kadarını tahmin etmiyordum. Derece yapacağımdan da emindim. O kadar güzel geçmişti ki o enerjiyle yerimde duramıyordum. Babam da neşemi kaybetmemem için bizi Malatya'ya götürmüştü. Oraları gezerek bütün günümüzü dışarıda geçirmiştik. Sıcak havaya rağmen çok eğlenmiştik. İlk defa dışarıda dondurma yemiştim. Babam bana balon almıştı. Şelale gibi bir yerin önünde fotoğraf çektirmiştik. Çay bahçesinde bir şeyler içmiştik. Hiç bu kadar neşeyle dolduğumu hatırlamıyordum.

Ertesi gün yine sınavım olacağı için de çok geçe kalmadan eve dönmüştük. Üçümüz oturma odasında otururken gülümsüyorduk.

"Seni böyle gülerken görmek çok güzel," dedi annem. Onun da gözlerinin içi gülüyordu.

"Her şey yolunda olduğu müddetçe gülümserim ben. Sınavım çok güzel geçti. Yıllardır çalışıyordum ve şimdi karşılığını alıyorum. Sağlığımız sıhhatimiz yerinde. Mutluyuz. Daha fazlasını istemem ki ben." Gerçekten öyleydi. Çok fazla şey istemiyordum. Ama bu dünyada da çok fazla istemeyen kişilerin hep çok fazla acıya maruz kaldıklarını görmüştüm. Bazı şeylerin göründüğü gibi olmadığını da biliyordum. Yani zararlı görünen şeyin altında iyi bir şeyler vardır. Buna inanarak yaşamıştım. Her şeyi bilmeye gücümüz yetmezdi. Bazen kabulleniyordum ve hayat daha rahat oluyordu.

"Her şey daha da güzel olacak. Hırsızlıklar da son buldu sayılır. İşler yoluna giriyor. Üniversiteni kazanıp okuyacaksın ve kendi hayatını kuracaksın," dedi babam. En çok istediğim şey de buydu.

Üniversiteyi okuyup kendi hayatımı kurmak...

İşim olsun, evimi geçindireyim ve kendime yeteyim istiyordum. Ailemin ihtiyacı olduğunda onlara destek olabileyim istiyordum. Kirasını ödeyebildiğim bir evim olsa yeterdi. Akbilime aylık

abonman yükleyecek güçte olsam da yeterdi. Gerçekten çok fazla bir şey istemiyordum. Umuyordum ki buna sahip olabilirdim.

"Neyse... Git, dinlen. Yat." Annem kovarcasına oturma odasından çıkarınca onlara el sallayıp odama girdim.

O kadar mutluydum ki bu mutlulukla uyuyamayacakmış gibi hissediyordum. Bu yüzden telefonumu alıp uygulamaya girdim. Ahmet'in hesabına girdiğimde çevrim dışı olduğunu gördüm. Devrim en son konuştuklarım arasında duruyordu. Belki çevrim içi bulurum hevesiyle hesabına girdiğimde *bitmoji*'sini pusuda durmuş beklerken buldum. Benim girmemle hemen kaçmıştı. Kıkırdamadan edemedim.

Feyko: Seni her seferinde pusuda beklerken bulmak zorunda mıyım?

Mesajımla *bitmoji*'si geri geldi ve yazmaya başladı.

Devrim: Sen de her seferinde öylesine tüm hesaplara baktığım sırada ortaya çıkmak zorunda mısın?

Feyko: Herkesin hesabında böyle pusuda bekliyor musun yoksa bana mı özel?

Devrim: Niye sana özel olsun? Seni özel kılan ne?

Feyko: Sarı kurdeleli tokalar aldığın kız olmam.

Devrim bir şey yazmadan öylece kaldı. Sanki hesabı açıkta unutup tuvalete gitmiş gibi *bitmoji*'si orada öylece durdu.

"Niye yazmıyor be bu?" diye homurdandım.

Feyko: Alo!

Feyko: Dünyadan Devrim'e! Orada mısın?

Telefon birden Devrim'den gelen görüntülü arama ile ötünce korkarak sesini kıstım.

"Sen hâlâ yatmadın mı?" Annem bağırınca yakalandım korkusuyla alt dudağımı dişledim. Aramayı kabul edip anneme seslendim.

"Yatıyorum! Alarmın sesini ayarlıyordum! İyi geceler anne!" Annem cevap olarak odasının kapısını kapattı. Devrim'in kıkırtısını duyunca ekranı kaldırıp ona baktım. Yine pencere kenarına oturmuş, sigara eşliğinde kahve içiyordu.

"Neye gülüyorsun sen be? Ayrıca niye cevap vermedin?"

"Mesajlarını yazarken nasıl göründüğünü merak ettiğimden görüntülü arayayım dedim."

"Bu hiçbir soruma cevap değildi, Devrim," dedim gözlerimi devirerek. Umursamadan omzunu silkip kahvesini içti. Onun bu hâllerine artık alıştığımdan bir şey demedim.

"Eee? Nasıl gidiyor?" Onu masama sabitleyerek kulaklığımı alıp taktım. Sigarasını içip dumanını dışarıya doğru üfledi.

"Her şey aynı bıraktığın boktanlıkta gidiyor. Seni sormalı. Sınav nasıldı?"

"Ay çok güzeldi, Devrim!" Sesim haddinden fazla neşeli çıkınca elimle ağzımı kapattım. Devrim'in kıkırtısı kulaklarımı doldurdu. O gülümsemeyi benden gizlemek için kahvesini içerken ben ona yine rezil olduğumu düşünerek kızarmıştım.

"Sen girdin mi sınava? Nasıl geçti?" diye sorarak konuyu dağıtmaya çalıştım.

"Sana girmeyeceğimi daha önce söylemiştim zaten." Evet, söylemişti ama ciddi olduğunu düşünmemiştim.

"Gerçekten tamirhaneyi mi işleteceksin?"

"Evet ve bunun için işletme okumama da gerek yok. Üniversiteli öğrencilerden daha çok bilgiye sahibim. Hem de her konuda." Çapkınca göz kırpınca gözlerimi devirdim. Diğer konuların ne olduğunu merak etmiyor ve bilmek istemiyordum.

"Oralar nasıl?" diye sordum sessizlik oluşunca.

"Sevgilin buraların nasıl olduğunu anlatmıyor mu?" Sigarasını son kez içine çekip izmaritini kahve kupasının içine attı. Gözlerini benden çevirdiğinde balon gibi söndüm.

"Sevgilim dediğin kişi Ahmet ise bu aralar pek sık konuşamıyoruz onunla."

"Normaldir. Ada'nın aktivitelerine anca yetişiyor," derken hâlâ bana bakmıyordu. Yeni bir sigara yakınca ateş yüzünü aydınlattı, kirpiklerinin gölgesi ortaya çıktı.

"Nasıl yani?" diye sorduğumda kısa bir an bana baksa da gözlerini yine benden kaçırdı.

"Ada'nın ailesi, kızları iyileşsin diye sürekli değişik bir şeyler yapıyor. Ahmet de doğal olarak onlara katılıyor. Ama Allah var, kızı öyle bir oyalıyor ki Ada'nın aklına sen gelmiyorsun. Fake Naz'ın esamesi bile okunmuyor."

Neden böyle bir durum için Ahmet'i kıskanmıyordum? Bir tarafım bu durumda olmasının sebebi olarak beni gördüğü için buna hakkım olmadığını savunurken öteki tarafın sadece kıskanmadığını söyleyerek beni çıldırtıyordu.

"Ahmet de pek bunu dert ediyor gibi durmuyor. Sonuçta Ada ona dünyaları sunuyor. *Orospu çocuğu* olarak anılan çocukluğunun üzerine kıskanılan erkek arkadaş gençliği gelmiş." Devrim sırıtarak konuşurken gözlerini hâlâ bana çevirmemişti. Dışarıyı izleyerek dertli bir şekilde sigara içiyordu.

"Sen niye buna bu kadar dertlendin? Hayırdır, Ada'ya mı âşıktın?" Sözlerim darbe etkisi yaratınca sigaranın dumanı boğazına kaçtı ve öksürmeye başladı.

"Oha! Lan harbiden Ada'dan mı hoşlanıyorsun sen?" dedim inanamazcasına. Harbi harbi bu çocuk Ada'dan mı hoşlanıyordu? Ne Ada'ymış arkadaş! Herkes ondan hoşlanır çıktı. "Kötü çocuk, masum kıza âşık olur hikâyesini mi yaşıyorsun lan sen içinde?"

"Benimle şöyle lanlı manlı konuşmasana be kızım!" Sinirle bağırsa da onu hiç umursamadım.

"Niye konuşmayayım?" dedim omzumu silkerek.

"Ahmet ile lanlı manlı konuşuyor musun?"

"Manyak mısın lan sen? Onunla konuşur muyum hiç?"

"Benimle niye konuşuyorsun o zaman?" Sorusu beni gafil avlarken buna neden bu kadar takıldığına anlam veremedim. Yani ben onunla hep böyle konuşuyordum. O da benimle kızım diyerek konuşuyordu. Ben bunu takmıyordum.

"Çünkü seni yakın hissetmeye başladım."

"Ahmet'i yakın hissetmiyor musun?"

"Ne alaka be!" dedim elimi sallayarak. Beni umursamadan sigarasını içip bitirdi. Dumanı sertçe dışarıya üfleyip saçlarını karıştırdı.

"Ahmet benim hoşlandığım biri. Ona karşı öyle olamam." Kendimi savunurken Ahmet ile böyle konuştuğumu hayal dahi edemiyordum. Çok tuhafıma giderdi. Sanki o yanlarımı hiç bilmemeli ve beni ponçik, küfretmeyen bir kız olarak görmeliydi. Öylesini daha çok sever gibi hissediyordum.

"Ahmet seninle küfürlü konuşuyor ama. O senden hoşlanmıyor mu?"

"Ya oğlum, sen geri zekâlı mısın? Buna niye bu kadar yükseldin? Hayırdır, Ada seninle lanlı mı konuşuyor? Diyeceğim de o kız tanıdığım en ikiyüzlü insan. Hayatta öyle konuşmaz."

"He lan, harbi öyle!"

"Bak sen de lanlı konuşuyorsun benimle!" dedim onu işaret ederek.

"Küfürlü konuşmak samimiyet belirtisidir. Ama bir kız hoşlandığı kişiyle ya çok küfürlü konuşur ya da sıfır küfürsüz konuşur. Sen benimle ortasını yapıyorsun."

Sinirle söylenirken ne demek istediğini anlamayarak kafamı yana yatırdım. Aklıma bir şeyler geliyordu ama sanki yanlış yorumluyor gibi hissediyordum.

"Sen şimdi senden hoşlanmamı mı istiyorsun?" diye düşüncelerimi dile getirdim. Gözleri sonuna kadar açılırken nereye bakacağını şaşırdı.

"Bu kanıya nasıl varabildin?" dedi şaşkınca gülerek. Hatta o kadar çok gülüyordu ki biraz sahte gibi geliyordu.

Bu çocuk normal sigara içmiyordu. Cam kenarında içmesinin sebebi buydu. Kokusundan gece kafayı bulmak istemiyordu. Kafayı şu an güzel bulmuştu. Başka açıklaması olamazdı. Tıpkı benim partide farkında olmadan kafayı bulmam gibiydi. O partiyi düşününce de gözlerimin önüne anlık görüntüler gelip gidiyor. Her şey bir bulutun arkasında gizlenmiş gibi duruyordu.

"Kafan mı güzel senin?" diye sordum gözlerimi kısarak.

"Aynen kanka. Yoksa bu dünya çekilecek gibi değil."

"Şimdi de kanka mı olduk?"

"Sen benim sadece kankam olabilirsin. Neyse, gece gece beynimi siktin, Nazlı. Kapat hadi. Kapat."

Ben daha bir şey diyemeden kapattı. Mal gibi ekrana bakakaldım. Neye sinirlendi, ne oldu anlamadım bile. Harbiden kafayı bulmuş olmalıydı. Bunun başka açıklaması olamazdı.

"Tam bir geri zekâlı," diye ona sövdüm. Uygulamadan çıkarken Ahmet'in hesabına baktım. Sevgilim olan bu çocuğun bir başka kızla konuşup eğlenmesini kıskanmıyor olmanın yanlış mı değil mi olduğunu bilemediğimi fark ettim. Neden böyle hissettiğimi de bilmiyordum. Hiçbir zaman sahip olamayacağım bir şeyken şimdi sahip olduğum için bencillik mi ediyordum, bunu bile bilmiyordum.

"Onu seviyorsun, Nazlı. Bunu çok iyi biliyorsun," dedim kendime. Bu düşünceye tutunarak hesabına girdim.

Feyko: Benim için çok çabalayan biricik sevgilim. Umarım sınavın güzel geçmiştir. Benimki çok güzeldi.

Feyko: Geceye bir şarkı bırakıyorum. Benden sana gelsin.

Feyko: Cem Adrian & Hande Mehan, "Sen Benim Şarkılarımsın".

Feyko: Geçmiş değil, bugün gibi. Yaşıyorum hâlâ seni. Sen hep benim yanımdasın. Gündüzümde, gecemdesin. Çalınmasın, söylenmesin. Sen benim şarkılarımsın...

Son mesajı atıp telefonu yastığımın altına koyarak derin bir uykuya daldım.

Bağırışlar...

Çığlıklar...

Haykırışlar...

İtfaiye sesi...

Polis sirenleri...

Ambulans sesi...

Arkada "Sen Benim Şarkılarımsın" çalarken duyduğum sesler bunlardı. Çok kötü bir rüyaydı. Uyanmamı isteyecek kadar kötü bir rüyaydı.

"Gitti! Gitti!" Babamın yakarışlarını duyarken uykumdan uyanmak istiyordum.

Bağırışlar...

Çığlıklar...

Haykırışlar...

İtfaiye sesi...

Polis sirenleri...

Ambulans sesi...

Hepsi o kadar yakındı ki sanki yanı başımda oluyormuş gibi hissediyordum. Yavaş yavaş uykunun etkisinden çıktığımda şarkı sesi kısılmıştı lakin diğerleri devam ediyordu. Odamın camına yansıyan renkli ışıklar odamın içini aydınlatırken neler olduğunu anlamıyordum.

Burnuma gelen yanık kokusuyla kaşlarımı çatarak yatağımda oturur pozisyonuna geldim.

"Ne oluyor ya?" dememe kalmadan odamın kapısı sonuna kadar açıldı. Annem içeriye dalmıştı. Yüzü gözü is içinde kalmışken ağlamaktan gözyaşlarının izi belli oluyordu.

"Anne ne oldu?" diye sordum korkuyla.

"Gitti," dedi hıçkırarak.

"Ne gitti? Anne ne oldu, Allah aşkına? Korkutma beni." Annem konuşamadan yere çökerken yatağımdan kalkıp yanına gittim. Ona destek çıktığımda annem hıçkırarak ağlamaya başladı. Dermanı kalmamış gibiydi.

"Anne," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

Bağırışlar...

Çığlıklar...

Haykırışlar...

İtfaiye sesi...

Polis sirenleri...

Ambulans sesi...

Sesler arka planda daha çok yükselirken odanın içi aydınlanmıştı. Yanık kokusu etrafımızı sardığında hâlâ şoktan neler olduğunu anlayamıyordum.

Ta ki odama giren itfaiyecilere dek.

"Hemen çıkmalıyız," diyen adam annemi tutup kaldırdı. İçeriye bir başka itfaiyeci girerken binada yangın çıktığını anladım.

"Sınav giriş belgem," dedim odamdan çıkarılırken.

"Yangın yukarıya sıçrıyor. Çıkmanız gerek."

"Belgemi almam gerek!" diye bağırdım. Masanın üzerinde duran poşetimi alıp itfaiyecinin ardından çıktım.

Evden çıkacağımızı düşünürken itfaiyeci bizi oturma odasına yöneltti.

"Çıkış öteki tarafta," dedim elimle işaret ederek.

"Orası geçilemez durumda. Buradan," diyen adamı sessizce takip ettim.

Oturma odasına geldiğimizde camın önüne dayatılmış itfaiye aracına bağlı merdiveni görünce olduğum yerde mıhlandım.

Yangın ne kadar büyüktü ve nerede başlamıştı?

Annemin böyle ağlamasına sebep olan şeyin ne olduğunu tahmin edebiliyorken kalbim korkuyla attı.

"Babam," dedim geri geri giderken.

"Babamı uyandıralım. Babam içeride." İçeriye kaçacakken itfaiyeci adam beni tutup oturma odasına çekti.

"Babam içeride! Baba uyan!" diye bağırdım.

"Baban aşağıda! Sakin ol. Hemen çıkmamız gerek. Dua et annenin aklına gelebildin yoksa kül olacaktın!" Beni tutan itfaiyeci adam bağırırken şokla kaldım. O da bundan istifade edip beni camdan saldı. Bir başka adam beni tutup aşağı gönderirken mahallede biriken kalabalığı gördüm. Herkes dışarıya çıkmış ve bir yere bakıyordu. Nereye baktıklarına dönerken cayır cayır yanan dükkânımızı gördüm.

"1 Milyoncu dükkânı," dedim. Farkında olmadan ağlamaya başlamıştım.

Babam dükkânın önünde yere çökmüş hıçkırarak ağlıyor, bir yandan da ekmek teknesinin gittiği hakkında söyleniyordu.

"Sizin yüzünüzden az daha evimizden olacaktık!" Aynı binada oturduğumuz bir kadın babamın sırtına vurarak bağırmaya başladı. Beni tutan adamın ellerinden kurtulup babama koştum ve kadını üstünden attım.

"Bizim burada ekmek teknemiz yanmış, sen kalkmış neyden bahsediyorsun. Azıcık insaf be!"

"Siz üç kuruş kazanacaksınız diye biz evimizden oluyorduk, küçük hanım!"

"Ne malum bizden kaynaklı olduğu?"

"Elektrik kaçağı diyorlar," dedi bir başkası. Babam içli içli ağlarken ona sarıldım. Etrafımızı sarıp bize nefretle bakan insanlara döndüm.

"Babam mı kaçırdı elektriği? Ne diye ona yükleniyorsunuz?"

"Hem suçlu hem güçlüsünüz! Nereden geldiniz bela oldunuz bize!" Üst katımızda oturan kadın çirkefleşerek üzerimize yürürken babamı bırakıp kadının karşısına dikildim. Hiç kimse babama bağıramazdı. Anneme kızamazdı. Bizi hor göremezdi.

"Biz kimseye bela olmadık bu bir! Evi satın aldık ve geldik bu iki! Elektrik kaçağı varsa bu binadan kaynaklı bir sorundur. Kaçak senin evinden gerçekleşseydi de böyle diyecek miydin? Yok! Burada kazanç kapımız yanmış. Bunun derdine düşmüşken an kollayan sırtlan gibi yapışma hemen!"

Başımı dik tutarak kadına bakarken kendisine başkaldırılmasına alışık değildi ki sinirlendi. Binbir laf etmek için ağzını açacakken kocası olduğunu düşündüğüm adam gelerek onu geri çekti. İyi yaptı yoksa elimde kalırdı.

Önüme döndüğümde babam ve annemin sarılmış bir şekilde yanan evi izlediklerini gördüm. Kalbim bu manzara karşısında öyle acıdı ki bu acıyı nasıl kaldırabildim, kendime şaşırıyordum. Şimdi pes ediyorum dersem acaba daha fazla acı yüklenmez miydi?

Yangının söndürülmesi saatlerce sürmüştü. Gerçi söndürülse de geriye kalan şey külden başka bir şey değildi. Yani bize kül olan geleceğimizi göstermek için çabalamışlardı.

Tamam, şu an kötü bir psikolojide olduğum için böyle konuşuyordum. Sonuçta yangın söndürülerek diğer evlere sıçramasını engellediler. Can kaybı yaşanmadı. Bunlara çok şükür. Sadece insan geleceğinin de kül olduğunu izlerken kötü düşünmeden edemiyordu. Sonuçta bu dükkânda bir servet yatıyordu.

Borçlu bir servet.

Yanıp kül olan malların parasını verebilmenin yollarını arayacaktık. Dükkân sahibi bizden daha çok ağlıyordu ki babamın yakalarına yapışıp dükkânı teslim ettiği gibi vermek zorunda olduğunu haykırıp durmuştu. Yani bizi yine mücadelelerle dolu bir gelecek bekliyordu. Dün gece gülmüştük ama daha o gecenin gündüzünü yaşayamadan ağlamıştık. Hem de iki katı ağlamıştık.

"Bizim işimiz bitti," dedi itfaiyecilerden biri. Birbirine sarılarak küle dönen dükkâna bakan üçümüze üzülerek bakıyordu.

"Elimizden geldiğince bir şeyleri kurtarmaya çalıştık ama maalesef çok bir şey kurtaramadık." Adama hiçbirimiz cevap bile veremedik. Küle dönen dükkâna öylece bakıyorduk. Orada küle dönüşen geleceğimizi görüyorduk.

"Cana geleceğine mala gelsin. Böyle düşünün," dedi itfaiyecilerden biri. Bu laftan nefret ettiğimi bakışlarımdan anlamıştı.

Evet, can kaybı olsaydı daha kötü şeyler olabilirdi ama mala da gelmesindi. O mal tamamen bize ait değildi. Borçtu hepsi. Onun borcunu nasıl ödeyecektik? Canımızı dişimize takarak ödeyecektik. Yine cana gelecektik.

Cana değmeyecek olan mala gelsin.

Lütfen bu şekilde diyelim. En azından bana böyle söyleyin. Diğer türlüsü sandığınızın aksine çok zorlayıcı oluyor. Taksitle aldığın araba kaza yapıp perte çıktığında olmayan bir arabanın borcunu ödeyecektin. Bankadan yeni kredi çekip yolda yürürken kapkaça

denk geldiğinde yine sahip olmadığın bir parayı ödeyecektin. Kimse sana, "Cana geleceğine mala gelsin. Tamam, borcunu silelim," demeyecekti.

O insanlar yaşadıklarını anlatarak haberlere çıktığında hırsızlık yapan insanların vicdanı sızlıyor muydu? Aldığı paranın diğer kişiye ne kadar zarar verdiğini görüyor muydu? Belki daha çok ihtiyacı vardı onu da anlayabiliyordum bir yerde ama alması gereken kişi aylık maaşını çeken yaşlılar olmak zorunda mıydı?

Neyse, konuya fazla uzatmayacağım çünkü içimdeki fırtınalar asla dinmeyecekti. Konuştukça bambaşka şeyler çıkacaktı. Birimizin ayakta durup ortalığı toparlaması gerekiyordu. Bu yüzden gözyaşlarımı silip kendime geldim.

"Bunu da atlatacağız," derken kendimi mi yoksa ailemi mi inandırmaya çalışıyordum bilmiyorum. "Biz neleri atlattık. Bu da geçecek." Sesim titriyordu ama ben yine de dik durmaya çalışıyordum.

Yıkılmamalısın Nazlı. Ayakta kalmak zorundasın. Ailen yıkılmak üzere. Birinizin dik durması gerekiyor. Bu görev şu an sana düştü.

"Biz Yılmaz ailesiyiz," dedim ebeveynlerime bakarak. İkisi de hüsranla başlarını sallıyordu.

"Hey! Yılmaz ailesi." Birinin seslenmesiyle arkamı döndüm. MSN'den tanışıp tüm çeyizini bizden alan çiftti. Yanıp kül olan dükkâna hüsranla baktılar. Onca insan arasında yanımıza gelip destek çıkan onlar oldu.

"Yılmayın," dedi Hira Nur. Parmağında alyans vardı. Evlenmiş olmalılardı. Avuçlarımı tutup içine para bırakırken ona baktım. Kulağıma doğru fısıldadı.

"Bu kalan borcumuzdu. Şimdi insanlar görmesin. Bir süre sizi geçindirmeye yeter. Dikkat edin." Ne diyeceğimi bilemedim. Konuşursam ağlayabilirdim. Bu yüzden sadece gülümsedim.

"Burası bittiyse artık gidin! Zaten sınav var! Bütün gece uyanık kaldık. Oğlum sınava girecekti. Uykusuzluktan ölüyor!" Mahalleliden birinin seslenmesini duymamla bugün sınav olduğunu bile unuttuğumu fark ettim.

"Sınav," dedim telaşla yerimden kalkarken. Cebime attığım giriş kâğıdım ve kimlik kartıma baktım. Telefonum içeride kalmıştı. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum ama bize merakla bakıp ilerleyen ailelerden sınava giriş saatinin yaklaştığını görebiliyordum.

"Nazlı! Kızım giriş kâğıdını alalım." Annem telaşla yerinden kalkıp yanıma geldi.

"Şu an içeriye giremezsiniz. Önce kontrol edilmesi lazım," dedi itfaiyecilerden biri. Annem itiraz edecek gibi olunca ona kâğıdı gösterdim. Rahat bir nefes verdi.

Evet, yıllardır bu an için hazırlanmıştım ve şimdi elimden alınacaktı. Hayat işte bu kadar kısaydı. Yıllarını verecek kadar çok çalışmana gerek yoktu. Yedi saniyede hayatın kayabilirdi.

"Saat kaç? Okulum uzaktaydı," dedim telaşla etrafıma bakınarak.

"Bir saatten az bir süre kaldı," dedi biri. Kim olduğuna bile bakamadım. Hira Nur'un verdiği parayı annemin avuçlarına bırakıp koşmaya başladım.

Üstümde geceliklerim, çıplak ayak koştum. Tüm gücümle. Yıllardır çalıştığım günleri hatırlayarak daha hızlı koştum. Geceleri uykusuz kalacak kadar çalıştığım anları hatırlayıp hızlandım. İş yerinde molalarımda test çözdüğüm zamanları hatırlayarak koştum. Herkes bir yerlere giderken ben oturup ders çalıştığım anları hatırlayarak koştum.

Koştum.

Sadece koştum.

Bana tuhaf bakışlar atan insanlara rağmen koştum.

Sınav yerine vardım. İçeriye girmek için sıra olan öğrencilerin arkasına geçerek sıraya girdim. Nefesimi düzene sokarken terleyen vücudumu serinletmeye çalıştım. İnsanların bana tuhaf bakmasını umursamadım. Çıplak ayaklarımın acımasını görmezden geldim.

"Ne bakıyorsunuz? Dükkânımız yandı ve tüm gece onunla uğraştık. Oldu mu? Merakınızı giderdim mi? Dönebilir misiniz artık

önünüze!" Herkese ters ters bakarken meraklarını gideren insanlar önlerine döndüler.

Sıra bana geldiğinde kontrolden geçerek sınıfıma girdim. Kalem ve diğer şeyler onlar tarafından verildiği için rahattım. Tüm sınıf dolarken sınav başlayana kadar başımı sıraya koyup dinlenmeye çalıştım. Kafamda sesler yankılanıp dururken kendimi tüm kötü şeylerden soyutlamaya çalıştım. Her şeyi kafamın gerisine atıp önüme bakmam gerekiyordu. Her zaman yaptığımı yapmam gerekiyordu.

"Evet, başlayabilirsiniz." Öğretmenin sözüyle kitapçığı açıp sorulara yöneldim.

İlk başlarda hiç sıkıntı çekmeden soruları cevaplıyordum. Tüm soruları büyük bir hızda okuyup doğru cevabı işaretliyordum. O kadar çok soru çözmüştüm ki bir yerden sonra artık hepsi aynı gelmeye başlamıştı. Bunun avantajını şimdi alıyordum.

Sayfalar sayfaları takip ederken kutucukların hepsi teker teker doluyordu.

Sonra birden dikkatim dağıldı. Kulaklarımı tekrar o sesler doldurdu. Kafamın arkasına atmaya çalıştım lakin arka taraf o kadar doluydu ki gitmiyordu. Ben de zorladım. Bu zorlama arkada sıkışık bir şekilde birbirine giren diğer şeyleri harekete geçirdi. Hepsi birden önüme döküldü.

Gözyaşları içerisinde aynı soruyu defalarca kez okuyarak anlamaya çalıştım. Her anlamaya çalıştığımda bir anı etrafımı sardı. Çocukluğumdaki acılarım beni ağlattı. Saçlarımı kazıttıkları anı tekrar yaşıyor gibi hissettim. Tüm gün nefret ettiğim tokaları taktığım zamanları düşündüm. Annemin yorgunluktan çöktüğü zamanları hatırladım.

Devrim'in bana kötü davrandığı zamanları gördüm.

Devrim yüzünden Yakup denilen adamla yaşadıklarımı hatırladım.

Ahmet'in benim kim olduğumu bildiği hâlde reddedişini düşündüm.

Ahmet'in ben olduğumu bildiği hâlde bana sırf Helya için küfrettiği anları hatırladım.

Hürü, Ada ve diğerlerinin *Regional*'da bana yaptıklarını düşündüm.

Can yüzünden zorbalığa uğradığım zamanları düşündüm.

Bütün gün okulda ders dinleyip sonra çalışmaya gittiğimi ve oradan eve gelince tüm gece ayakta kalarak sınava hazırlandığımı hatırladım.

Hepsi bu an içindi. Onca emek ve acı *bu an* içindi.

Ve ben kaybolmuştum. Bu an için yıllarımı vererek çalışıyorken şimdi kaybolmuştum. Kafamı veremiyordum. Odaklanamıyordum. Kendime tek şansım olduğunu defalarca kez hatırlatıyordum. Etrafa saçılan tüm o düşünceleri tekrar toplayıp kafamın arkasına atmaya çalışıyordum. Ama o kadar çoktu ki toparlaması imkânsızdı. Yorucuydu.

Yoruldum millet.

Ben çok yoruldum.

Bu yüzden titreyen parmaklarımın arasında duran kalemi bıraktım. Kâğıdımı kenara koyup başımı sıraya yasladım. Gözlerimi kapatarak sessizce ağladım. Onları arkaya atmamalıydım. Ne kadar ağır olursa olsun taşıyıp dışarıya fırlatmalıydım. İçimde saklamamalıydım.

"N'apıyorsun?" Denetmen öğretmen dibime girip fısıltıyla konuşurken gözlerimi açmadım. O kadar çok yorulmuştum ki gözlerimi bile açamıyordum.

"Dinleniyorum," diye mırıldandım.

"Bu an için hazırlandın. Dinlenme vakti değil."

"Ben bu an için hazırlanırken dinlenmeyi unutmuştum hocam. Şimdi vücudum dinlenmek istiyor." Kimseye rahatsızlık vermek istemiyordum. Sadece dinlenmek istiyordum. Diğerleri sorularını çözmeye devam edebilirdi. Benden bu kadardı.

BÖLÜM 15

Üniversite sınavında yaptığımdan pişman olacağımı sanmıştım ama olmamıştım. Tıpkı hayatımın sonu olmadığını anladığım gibi. Olmadıysa olmadı. Bu kadar basitti. Önüme başka bir seçeneğin çıkacağına emindim. Hiçbir seçenek çıkmazsa da okumadan çalışma hayatına atılırdım. Daha önceden yapmadığım şey değildi.

Bir şeyi daha anlamıştım. Artık arkaya atmak yoktu. Hiçbir şeyi saklamayacaktım. Düşüncelerimi ve duygularımı dile getirip vücudumdan atacaktım. O üzülmesin, bu olmasın, şu olmasın diye diye kendime yüklenmiştim. Birazcık bencil olmanın zararı olacağını düşünmüyordum. Üzülürse üzülsün. Bunu kendime dert etmeyecektim.

Sınavdan sonraki günlerimi bu düşünceyle geçirmiştim. Bizimkiler sınavda yaptığım şey yüzünden bana kızdıklarında karşılık vermiştim. Bunu beklemedikleri için şaşırıp geri adım atmışlardı. Şimdi yangından kalanlarla hayatımızı yeniden kurmaya çalışıyorduk. Elbette destek olacaktım. Bencillik yapacağım dememiştim.

"Nazlı ne yapmak istersin?" diye sordu annem. Evimizde kalan erzaklarla kahvaltı yapmaya çalışıyorduk. Yeni bir şey almıyorduk çünkü olabildiğince her şeyi borca saymaya çalışıyorduk. Şimdi de bir plan yapıp yolumuza bakıyorduk.

"Alacaklı olduklarımıza ben giderim," dediğimde annemle babam bakıştı. En zor kısmın bu olduğunu biliyorlardı. Birinden borcunu alabilmek gerçekten zordu. Kendimizden biliyorduk. Borcumuzu ödemek çok zor olmuştu.

"Emin misin kızım?" diye sordu babam.

"Evet. Evimize o kadar çok alacaklı geldi ki nasıl davranmam gerektiğini çok iyi biliyorum." Konuşmalarına müsaade etmeden

yerimden kalktım. Elimde kalan tek sırt çantamı takıp evden çıktım. Mahallede yürürken çantamdan veresiye defterini çıkardım.

Babam o akşam veresiye defterini alacaklı olduklarımıza bakmak için eve getirdiğinde bizi kurtardığının farkında değildi. Şimdi borçlu olanlardan paramızı alıp borcumuzu kapatabilirdik. Sonra sıfırdan yeni bir hayat inşa edecektik. Buna zaten alışıktık. Hep yaşadığımız bir şeydi.

Çantamdaki telefon çaldığında onu aldım. Ahmet arıyordu. Yangın olayını büyük bir ağlama krizi eşliğinde ona anlattıktan sonra aramalarını görmezden geliyordum. Beni o hâlde bir kez daha görmesini istemiyordum. Her şeyi yenmiş olabilirdim ama başkasına düştüğümü göstermeme huyumu yenememiştim. Beni öyle görmelerini istemiyordum.

Aramayı bir kez daha reddedip önüne geldiğim apartmanda beşinci katın ziline bastım.

"Kim o?" dedi kadın.

"Ben!" Lafımla kadın kapıyı açtı. Hayır, hangi bendim, onu bile bilmiyordu. Bu tıpkı televizyondaki haber gibiydi. Kadın, "Kim o?" diyorken adam, "Hırsız," diye cevap veriyordu ve kadın kapıyı açıyordu.

Saçmalık ötesi!

Ama yaşandı. Şimdi de yaşanıyor.

Beşinci kata geldiğimde kapı kapalıydı. Kadın elbette kim olduğumuzu umursamamıştı. Kapısını bir zamanlar bizim kapımızın çalındığı gibi çaldım. Açmadı. Bu sefer öğrendiğim gibi yumruklayarak çaldım. Ve kapı açıldı.

"Ne var? Ne yumrukluyorsun? Çocuğu uyandırıyorsun!"

"Paramızı almaya geldim," diyerek veresiye defterini gösterdim. Mahalleli yangında veresiye defterinin yandığını düşünmüşlerdi. Yani yansa bile sen borcunu biliyorsun. Gel öde! Zor durumda olduğumuzu da görüyorsun. Hayır, ödeyenler vardı. Onların haklarına girmemeyim. Şimdi ihtiyacımız olduğunu görüp biz daha gelip söylemeden borcunu getirenler olmuştu. Ama işte insan her yerde insandı. Muhakkak bozuk olanları çıkacaktı.

"Kızım bizde de yok para. Beş çocuk var. Bakımına zor yetişiyoruz vallahi. Azıcık daha sabır," diyen kadın çirkefliği bir kenara koyup mağduru oynamıştı.

"Bu beni niye ilgilendiriyor? Bakamayacak bir durumdaysan yapmasaydın çocuk!"

"Fakiriz diye ailemiz de olmasın mı yani?"

"Az yapsaydın. Bir veya iki neyine yetmiyordu?" Benden böyle bir çıkış beklemeyen kadın kalakaldı. Ama acımayacaktım. Her akşam gecenin bir vaktinde bizi arayıp çocuğu için süt istiyor, sonra veresiye yazdırıyordu. Babama defalarca vermemizi, böyle alıştığını söylesem de o borcun bir gün ödeneceğini söylüyordu. Fazla iyi niyetliydi ve insanlar iyi niyeti kullanmaya bayılırdı. Buna izin vermeyecektim.

"Allah vermiş bana. Nasıl aldırsaydım?"

"Allah sana akıl da verdi. Kocanın pipisine taksaydın kondomu, korunsaydın! Sen zevk alacaksın diye ben niye cefa çekiyorum?"

"Terbiyesize bak hele! Ne biçim laflar ediyor. Utanmaz arsız!"

"Asıl utanmaz olan sensin. Ne hâlde olduğumuzu biliyorsun. Bunu göre göre vermiyorsun. Hepsini verme. Bir kısmını ver. Beş lira bile olsa ver. Ama yok! Hep sabır, hep sabır! O devir kapandı. Paramı almadan şuradan şuraya gitmiyorum." Kapının önünde dikildim. Daha fazla sabredecek gücüm kalmamıştı. Bana borcunu bölerek vermekten de bahsetmiyordu. Sabret diyordu. Maalesef bu değirmen sabretmekle dönmüyordu.

Kadın bendeki ciddiyeti fark etmiş olacak ki, "Bekle," diyerek içeriye girdi. Elinde iki yüzlüklerle geri geldi. Borcumuz kadarını ayırıp bana verdi.

"Çocukların bez ve mama parasıydı. Ama olsun. Varsın yavrularım bir gece aç yatsın. Sizin yeter ki işinizi görün."

"Fazla kıyafetlerini bugünlük bez niyetine kullanırsın. Bayatlamış ekmekleri de süte bandırıp ıslatarak mama niyetine verebilirsin. Hadi kolay gelsin." Kadını orada öylece bırakıp merdivenleri indim. Arkamdan sertçe kapıyı kapatırken bunu umursamadım. İsteyen her şeyi çözebilirdi. Ben nasıl çözdüysem o da çözsündü. Demek ki yapılabiliyormuş.

Biraz zorlama, biraz da insanların inisiyatifiyle borcumuzun neredeyse büyük bir kısmını alabilmiştim. Bu elbette bütün zararımızı karşılamayacaktı fakat hiç yoktan iyiydi. Eve eli boş gitmeyecektim.

Bizim evin olduğu apartmana girerken dükkân sahibinin çıktığını gördüm. Öfkeden köpürüyordu. Hayır, işin komik tarafı dükkânı eski hâline biz çevirecektik ve bu sürecin ne kadar süreceğine bakmadan dükkân kirasını vermeye devam edecektik. Daha ne istiyordu, anlamıyordum.

"Hayırdır? Ne bu sinir?" dedim öfkeyle.

"Bu dükkân daha ne kadar böyle yıkık dökük duracak?" diye bağırdı dükkânı işaret ederek. İçeride çalışan işçiler tuhaf tuhaf baktı. Yani tadilat yapılıyordu. Bir sürü borcun içinde buna para ayırmıştık ama yine de yetinemiyordu. Böylelerine yumuşak konuşulmaması gerektiğini hayat kafama vura vura öğretmişti.

"Tadilatı ne zaman biterse o zaman bitecek. Sen de bağırmayı kes! Alt tarafı dükkân sahibisin. Benim sahibimmişsin gibi davranmayı bırak. Kiranı ödüyor muyuz? Ödüyoruz. Dükkânı eski hâline çeviriyor muyuz? Çeviriyoruz. O zaman kes!" Kendilerine karşı gelinmesine alışık olmadıkları için laf gelince iki kat sinirleniyorlardı. Bu tıpkı para babası olan insanların etrafında herkesin pervaneye dönmesi gibiydi. Paranın verdiği gücü sonuna kadar kullanıyorlardı. Herkesin o güce tapacağını düşünüyorlardı. Ama üzgünüm. Buna mecalim yoktu. Uğraşamam.

"Sen ne biç..."

"Üf kes be! Paranı veriyoruz, o yüzden kes sesini." Onu ittirip yanından geçtim. Hayır, bize yapabileceği ne vardı ki? Yeterince bitik bir durumdaydık. Elimizden alabileceği bir şey yoktu.

Yorgunlukla eve girdiğimde babamla annemi yerde toka yaparken buldum. İkisi de birkaç işte çalışmıyormuş gibi bir de eve iş alıyorlardı. Toka yapıyorduk, kot pantolonların iplerini kesiyorduk, kıyafetlere boncukları dikiyorduk ve diğer şeyleri yapıyorduk.

"Nerede kaldın, Nazlı? Yemek yedin mi?" diye sordu annem. Bugün karnımı dışarıda doyurmuştum. İyi insanlara da denk gelmiştim. Bizi tanıyan bazı esnaflar sağ olsun yemek verip dinlenmemi sağlamışlardı.

"Tokum anne. Bu da topladığım para. Tokaların geri kalanını ben yaparım," diyerek parayı bıraktım ve tüm tokaları poşetin içine koyarak bir şey demelerine mahal bırakmadan odama geçtim.

Poşeti yere serip kulaklığımı taktım. İlk çalan şarkı Kaan Boşnak'tan, "Benimle Kayboldun"du. Sözlerini her zaman sevdiğim bir şarkıydı. Ahmet'i hayal ederek bu şarkıyı çok dinlerdim. Onun çektiğim birkaç kaçamak fotoğraflarına bakarak odamda dolanırdım. Ahmet, Can'ın yanına geldiğinde cama yansıyan aksine bakarak bu şarkıyı söyleyip dururdum.

Çok güzel günlerdi...

Aşırı güzeldi.

Keşke hep platoniğim olarak kalsaydı. Onu cama yansıyan aksinden saatlerce izleseydim. İnsanlar kırık camımızdan dolayı laf söyleseydi. Can bağırarak *Valorant* oynasaydı. Devrim içtiği sigarasının küllerini üzerime atsaydı. Açtığım şarkılardan dolayı küfretseydi. Oysa en çok dinlediğim şarkı buydu. Yani sevmediğini dile getirdiği şarkı buydu. Keşke yine öyle söyleseydi.

O an yaşadığımda acı verici iken şimdi o günleri özlüyor olmam ne anlama geliyordu bilmiyordum. Bildiğim tek şey eski hayatımı çok özlediğimdi. İstanbul'a dönmek istiyordum. Mahalleme gitmek istiyordum. Mahallenin itiraf sayfasını ailecek doldurmak istiyordum. Süheyla teyzenin aidatı vermediğimiz için söylenmesini istiyordum.

Sevim teyzenin tekrar hayatta olmasını istiyordum.

Gözyaşlarım akmak için beklerken kendimi sıktım. Ağlamayacaktım. Öyle ağlak bir insan olmak istemiyordum. Gözyaşlarımı silerek kendime geldim.

Telefonuma bildirim düştü. Yine Ahmet'ten olduğunu düşünerek görmezden gelecekken Daniel'den olduğunu görünce telefonu elime aldım. Bilmediğim biriyle konuşmak beni rahatlatıyordu.

Daniel: N'aber?

Feyko: Bok gibi, sen?

Daniel: Neden bok gibisin? Hâlâ yangın meselesi mi?

Feyko: Hayatın kendisi bok gibi. Senin nasıl?

Daniel bana bir *snap* gönderdi. Açtığımda bir partide olduğunu gördüm.

Feyko: Bir partidesin ve benimle mi konuşuyorsun?

Daniel: Evet. Aslında hesabı kapatıyorum. Sana veda etmek istedim.

Feyko: Neden kapatıyorsun?

Daniel: Kızın biri dadandı. Engelliyorum, başka hesap açıp yazıyor. Ne kadar engellersem engelleyim çare etmiyor.

Daniel: Ben de hesabı kapatmaya karar verdim. Seni tanımak güzeldi Feyko.

Daniel: Aslında sana telefon numaramı vermek isterdim ama seni tanımak istemiyorum.

Daniel: Yabancı olduğun zaman her şey daha güzel. Yakından görmek istemiyorum.

Feyko: Çok zeki birisin Daniel.

Feyko: En mantıklı olanı yaptın. Seni tanımak güzeldi.

Daniel: Seni de öyle. Kendine dikkat et.

Feyko: Sen de.

Daniel hesaptan çıktı. Onun hesabında öylece durdum. O da gitmişti. Anacağım bir geçmiş olmuştu. Hayatıma çok fazla dâhil olmadan gitmesi iyi olmuştu. Artık hayatımda oyunların ve sorunların olmadığı şeyleri istiyordum. Daniel *fake* hesabımdan yazdığım biriydi. Gitmiş olması iyiydi.

"Hatta senin de gitme vaktin geldi Feyko," dedim hesabıma bakarak. Fazla düşünmeden hesabı sildim. İçimde hiçbir tereddüttüm yoktu. Böylesi daha iyiydi. Gözüm Nazlı hesabına takıldı. Onu da kapatmayı düşündüm. Snapchat'i hayatımdan çıkartacaktım. En mantıklısı buydu.

"Sil gitsin, Nazlı," dedim kendime güç vererek.

Hesaba girdiğimde biriken *snap*'ler olduğunu gördüm. Hiçbirini umursamadan hesabıma tıklayacakken bir şey dikkatimi çekti. Doğru mu görüyorum emin olamadım. Bir kez daha baktım. Ama oradaydı.

Can'dan bir mesaj vardı.

Mesajlarım okunmuştu.

Can bana mesaj göndermişti.

Can: Yokluğumda hesabı yabancı ünlülerin hesaplarına mı çevirdin?

Can: Onlar gibi dökmüşsün içini.

Can: Ah şu ünlüler gelen mesajları bir ifşalasalar var ya...

Can: Türk televizyonu, "Gerçek bir hayat hikâyesinden esinlenilmiştir," akımından sonra yeni bir akıma kayıp gider.

Nazlı: Onca mesajdan sonra verdiğin cevap bu mu yani?

Öfkeli mesajıma baktım. Yazdığım onca şeyden sonra verdiği cevap bu olamazdı. Bu kadar basit değildi. Her şeyi gırgır ve şamataya vurabilirdi ama bu kadarı fazlaydı.

Öfkeyle tırnaklarımı kemirirken hesapta çevrim içi olduğunu gördüm. O lanet *bitmoji* kenarda pusuda beklerken yazmaya başladı. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Can: N'aber?

"N'aber mi?" diye sinirle bağırdım telefona doğru. "Onca şeyden sonra bana yazdığı şey bu mu!"

Öfkeyle ona cevap yazmaya başladım.

Nazlı: N'aber mi?

Nazlı: Cidden mi?

Nazlı: Verebileceğin en iyi cevap bu mu?

Can: Sakin ol Nazlı. Başka ne bekliyordun? Ne demeliydim? N'aber diyerek muhabbete giriş yapıyorum.

"Görürsün sen muhabbete girişi." Telefon tuşuna dokunarak onu aradım. Elbette açmadı. Üstüne aramamı reddetti. Görüntülü aradım. Onu da reddetti. Derdi neydi bu çocuğun?

Can: Boşuna arama Nazlı. Açmayacağım. Mesajlarını da açmayacaktım. Elim çarptı, mecbur açtım. Açmışken hepsini okuyayım dedim.

Nazlı: Neden açmıyorsun? Neler oluyor? Neredesin? İyi misin? Bir şey söyle!

Can: Sakin ol. Ayrıca senden iyi bir durumda olduğum kesin.

Can: Yine bok gibisin.

Can: Her zamanki gibi.

Can: Hayır kimin ahını aldın da iki yakan bir araya gelmez oldu be kızım!

Nazlı: Can şakanın sırası değil. Bir anda gittin. Ne yapıyorsun bilmek istiyorum.

Can: Bilme Nazlı. Boş ver. Ben iyiyim ve hayatımı yaşıyorum. Sen de yaşa.

Nazlı: Sınava girdin mi?

Can: Bu pek de önemli bir şey değil. Ayrıca bir daha mesaj atma çünkü hesaba girmeyeceğim.

Can: Ha istersen yabancılara, *ne de olsa bakmayacak*, diye düşünerek içini dökenler gibi dökebilirsin. Sıkıntı yok.

Nazlı: Numaranı değiştirmişsin. Diğer hesaplarını kapatmışsın. Sana ulaşmak istiyorum.

Can: Hoşça kal Nazlı.

Nazlı: Can gitme!

Nazlı: Lütfen.

Ama gitti. *Bitmoji*'si ortadan kaybolurken sayfasında öylece kaldım. Bugün onunla son kez konuştuğumu bilseydim belki daha farklı şeylerden bahsederdim. Ama hiçbirimiz en sevdiklerimizle son kez konuştuğumuzu bilmiyorduk ki. Son kez gözlerinin içine baktığımızı, kızdığımızı, sarıldığımızı, üzdüğümüzü bilmeden yaşıyorduk.

Bana içimi dökebileceğimi çünkü bakmayacağını söyledi. Ama ben bakacağına inanıyordum. Kalbi bir kez daha buraya getirecekti. Tamamen kafasından silseydi hesabı kapatırdı. Ama o hayatından bizi tamamen çıkarmamıştı. Bir küçük kapı olarak bu hesabı bırakmıştı. Ben de bunu kullanacaktım.

Nazlı: Bazen düşünüyorum, neden bu kadar dibe vurdum diyorum.

Nazlı: Kıyıya çıkmak istiyorum ama sanki etrafım aşamayacağım bir okyanusla kaplı gibi hissediyorum.

Nazlı: Pes edersem o okyanus beni yutacak gibi ve ben yutmasını istemiyorum.

Nazlı: Bunun için çok fazla çırpınıyorum, kulaç atıyorum. Bazen yorulup kendimi salıyorum. Okyanusun yutmasına izin veriyorum.

Nazlı: Boğulma hissini yaşıyorum. Evet, bu bir son Nazlı diyorum kendime.

Nazlı: Ama sonra korkuyorum.

Nazlı: Boğulmak istemiyorum.

Nazlı: Okyanus beni yutsun istemiyorum çünkü o okyanusu seviyorum. Okyanusu sevmek istiyorum.

Nazlı: Acı verse de sevmek istiyorum çünkü sadece bir su değil. O aradığım okyanus.

Nazlı: Küçük balığın yaşlı balığa söylediği gibi. O hikâyeyi biliyor musun Can? Küçük balığı gören yaşlı balık sormuş. Nereye gidiyorsun? Küçük balık okyanusu aradığını söylemiş. Yaşlı balık okyanusun burası olduğunu ve içinde yüzdüğünü söylemiş. Küçük balık bunun sadece bir su olduğunu ve onun okyanusu aradığını söylemiş.

Nazlı: Ben de okyanusu arıyordum.

Nazlı: Sen buldun mu okyanusu?

Nazlı: Ben bulmak için çabalıyorum. Bu yolda büyük yanlışlar yapıyorum. Yanlış olduğunu bile bile yapmak çok kötü ama ben kendimi durduramıyorum.

Nazlı: Hastalıklı gibi hissediyorum.

Nazlı: Su beni hasta ediyordu. Benim okyanusu bulmam gerek.

Nazlı: Ama o okyanus beni içine çekecek diye de korkuyorum.

Nazlı: Çünkü ben ölmek istemiyorum.

Nazlı: Ben ölmek istemiyorum Can. Ben sadece okyanusu bulmak istiyorum.

Bugün de o günlerden biriydi. Uygulamaya girip Can mesajımı okumuş mu diye baktığım diğer günler gibiydi. Aynı hüsranla devam etti. Can mesajlarımı görmedi. Ya gerçekten hesaptan çıktı ya da kendini hazır hissetmedi. Bir şekilde o mesajları okuyacaktı, biliyordum.

Bilmek istiyorum.

Her şeye rağmen bugün de gözlerimi açmayı başarmıştım. Kahvaltımı yapmış ve hayat koşuşturmacasına dalmıştım. Sınav derdini de bitiren insanlar tatil yerlerine akın ederken ben çalışıp kül olan dükkânımızı düzeltmek için çabalamıştım.

İç tadilatı bitmiş ve boyaması kalmıştı. Boyamayı yaptıktan sonra adama dükkânını teslim edecektik. Elbette bize geri vermeyeceğini söylemişti. Pek de umurumuzda değildi. Gelecek planımızın ne olduğunu bilmiyorduk ama bizimkilerin konuşmalarından anladığım kadarıyla bir işe girip çalışmayı düşünüyorlardı.

Kulaklarımı takmış, dükkânı boyarken bir yandan da Can'ın ne zaman geri dönüş yapacağını düşünüyordum. Ta ki biri kulaklığımı çekene kadar.

Ani hareketle ürkerek zıpladım. Başımı yana çevirdiğimde bana sırıtan Ahmet'i gördüm. Doğru mu görüyorum diye bir kez daha baktım ama oydu.

"Ahmet?" dedim soru sorarcasına. O daha cevap veremeden Devrim elinde koliyle dükkâna girdi.

"Bunları nereye bırakayım? Valla eve kadar taşıyamam çünkü asansör yok," diyen Devrim koliyi yere bıraktı. Ben daha Devrim ve Ahmet'i görmenin şokunu atlatamazken dükkâna Efe ile Ece poşetlerle girdi.

Bir arada olmasının mantıklı bir açıklaması olmayan dörtlü karşımdaydı. Bu demek oluyordu ki ben rüya görüyordum.

"Rüya değil," diyen Ahmet iç sesime cevap verebildiğine göre kesinlikle rüya görüyordum.

"İnanması güç ama rüya değil liseli. Pardon, lise mezunu." Efe sırıtarak göz kırpınca ağzım sonuna kadar açıldı.

Bu gerçekti! Dördü de buradaydı. Elâzığ'dalardı. Yanıp kül olan dükkânımızın içindelerdi.

"Siz... Nasıl? Nereden?" Konuşamayacak kadar şoka girmiştim.

"Yardıma ihtiyacın olduğunu duyduk. En sevdiklerin yanında bitti," diyen Ece bana göz kırptı. Onlarla kötü ayrıldığımı hatırladım. Buna rağmen zor zamanımda yanıma gelip bana destek olmuşlardı. Bu hareketleriyle kendimden utanmama sebep olurken bir yandan da mutlu etmişlerdi.

İyi ki varlardı.

Devrim, Ahmet, Efe, Ece ve sürpriz yumurta gibi ortaya çıkan Engin amca ile Belkıs abla bile gelmişti. Elleri yemek tencereleri ile doluydu. Annemin onu görürken ki yaşadığı mahcubiyeti unutamıyordum. Yaptığı işten dolayı onu yargılarken şimdi en zor zamanında elinden tutan kişi o olmuştu. Aradaki yargıları kenara koyduklarında ise birlikte iyi anlaşmışlardı. Babam da Engin amca ile dışarıya çıkınca biz beşimiz dükkânın boyama işini ele almıştık.

"Evet, solmuş gençlik, sizi canlandırma görevi bana düşüyor!" Efe telefonunu hoparlöre bağlayıp hareketli bir müzik açarken olduğu yerde salak gibi dans etmeye başladı.

"Bumblebee ve Optimus Prime[6]'ın göbek attığı videonun ortasına giren Örümcek Adam kadar tuhafsın Efe," dedi Ece. Hepimiz gülerken Efe hareketli müzikte kendi kendine halay çekmeye başladı.

[6] 2018 yapımı, Amerikan bilim kurgu ve aksiyon filmi *Transformers*'taki karakterlerin adı. (e.n.)

"Size üniversite ortamının ne kadar değişik olacağını kendimi göstererek anlatıyorum. Daha ne istiyorsunuz?" Efe çok büyük bir yardım yapıyormuş da biz kıymet bilmiyormuşuz gibi küsünce başımı salladım. Hayır, üniversite ortamı onun sandığı gibi olmayacaktı. Sonuçta aynı nesil liseden üniversiteye taşınacaktı. Yani değişen bir şey olmayacaktı. Aynı nesil mezun olup iş hayatına dâhil olacaktı. Ayrıca üniversite sınavında dinlendiğim için büyük ihtimalle çakacaktım. Mezuna kalacaktım.

"Ben sınava girmedim kardeşim. O yüzden bana gösterme," diyen Devrim, Efe'nin yüzünü boyayarak duvarı boyamaya devam etti.

"Benim de yüzümü boyamak ister misin Devrim?" diyen Ece tatlı tatlı sırıtarak dibine girdi. Devrim gözlerini devirerek baktı.

"Seninle ilgilenmiyorum, Ece. Bunu defalarca kez söyledim."

"Uyuz. İlgilensen ne olur?"

"Çok şey olur. İstemiyorum. Zorlama." Devrim üfleyerek duvarı boyamaya devam etti. Efe sözde kız kardeşi olan Ece'yi çekip diğer duvarı boyamaya geçerken Ahmet yanıma geldi. Yüzündeki tatlı gülümsemeyle bana baktı.

"Bunlar senin eserin, değil mi?" dedim gülümseyerek.

"En sevdiklerin bir arada olursa en kötülerin üstesinden geliriz diye düşündüm." *Bir de tatlı tatlı omzunu silkmez mi?* Yanaklarını doyasıya sıkmak istiyordum. Burada, karşımda benim iyi olmam için çabalıyordu. Bana destek çıkıyordu. Karşımda benim için çırpınan biri varken beni görmezden gelip hayatından çıkarmak için her şeyi yapan birini düşünmeyecektim. Ahmet'e karşı olan duygularımı yine şaha kalkmıştı. O sevmediği Devrim'i bile buraya kadar getirmişti.

"Endişeye mahal yok. Endişeye!" Efe birden bağırarak dükkânın ortasında elinde fırça ile zıplarken olduğumuz yerde zıpladık. Arkada Gazapizm'den, "Sağı Solu Kes" şarkısı çalarken Efe yarım yamalak bildiğini belli ederek şarkıya eşlik etmeye başladı. Kapüşonunu kafasına çekip başını sağa sola salak gibi sallamaya başladı.

"Bu hep böyle miydi?" dedim gülerek.

"Maalesef! İlk tanıştığımız andan beri böyleydi." Devrim sinirle söyleniyordu ama Efe'yi gülerek izliyordu. Ece de araya girip elinde fırça ile dans etmeye başladı.

"Hadi Nazlı! Bize katıl!" diyen Efe kollarımdan tutarak beni ortaya getirdi. Gülerek onlara baktım.

"Kapüşonu çek ve..." dedi Efe gülerek. Herkes hep bir ağızdan, "Sağı Solu Kes!" diye bağırdı. Hepimiz kapüşonlarımızı başımıza takıp olduğumuz yerde sağa sola dönerek saçma sapan dans ederken dışarıdan aşırı derecede salak göründüğümüzün bilincindeydik ama bunu umursamıyorduk.

"İşte bu video bir milyon izlenmeyi geride bırakıp beni meşhur etmeye yeter!" Belkıs ablanın neşeli sesiyle hepimiz kendimize geldik. İç içe geçmiş deli gibi dans ettiğimizi o an fark etmiştik.

"Anne, öyle bir şey yapayım deme sakın!"

"Belkıs abla sakın!" Devrim atlayarak Belkıs ablanın elinden telefonu almaya çalışsa da Belkıs abla telefonu göğsüne koydu. Efe tuhaf bir inleme sesi çıkararak yumruğunu ısırırken Devrim teslim olurcasına ellerini kaldırıp geri geri gitti.

"Anne," diyen Ahmet yüzünü buruşturdu. Belkıs abla sırıtarak bize baktı.

"Almak isteyen gelsin ve alsın," dedi.

"Ben alırım!" diye Efe gönüllü olup elini kaldırarak Belkıs ablaya doğru yürüdü. Yol üstünde Ahmet'in tokadını yiyerek olduğu yerde geri dönüp, "Ben alamam," dedi.

"Hadi yemek hazır. Gelin yemek yiyin, sonra kalan işleri tamamlarsınız," dedi. Belkıs ablanın çıkmasıyla herkes bu anı beklercesine fırçaları bırakıp giderken Ahmet ile ben kalmıştık.

"Sonunda yalnız kalabildik," dedi Ahmet.

"Seni görmezden geldiğim için özür dilerim," diyerek sözünü kestim. "Çok zor zamanlar geçiriyordum ve sınavda o kadar çok yorulmuştum ki soru çözmek yerine dinlenmeyi tercih ettim. Sonradan bunu yaptığıma bile pişman olmadım. O yüzden duygularımı aşırı derecede karışıktı. Ben sa..." Daha fazla konuşamadım çünkü Ahmet dudaklarıyla beni susturdu. Onu en son ne zaman

öptüğümü hatırlamayacak kadar uzun bir vakit geçmişti. Sıcaklığını hissetmek ve kolları arasında olmanın verdiği huzuru tekrar hatırlıyor gibiydim.

İster sadece âşık olmuş olayım, hiçbir şey değişmezdi. Ahmet benim ilk aşkımdı. İlkimdi. Tüm iyi ve kötü duyguları yaşadığım ilk insandı. Yerinin asla dolmayacağını biliyordum.

Elimdeki fırça düşerken ona sıkıca sarılarak kendime çektim. Öpücüğünü derinleştiren taraf ben olurken bundan memnuniyet duyan taraf o olmuştu. Öpücükleri arasında gülümsediğini hissetmiştim.

Benden ayrılıp alınlarımızı birleştirdi. Yüzündeki tatlı gülümsemeyle bana bakarken erimemek elde değildi.

"Seni seviyorum, Nazlı Yılmaz. Adın gibi nazlı nazlı bakıp soyadın gibi yılmıyorsun. Bu yüzden de seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Ahmet Can Demirel. Adın gibi can buluyorum. Soyadın gibi demirden bir el olup hiçbir şeyin senden alınmasına izin vermiyorsun. Bu yüzden seni çok seviyorum."

Tatlı bir gülümseme dudaklarını sarmaladı. Onu tam gülümsemesinden öpmek için yaklaştığımda kafamıza yediğimiz fırça ile inleyerek geri çekildik. Elim başımda kapıya döndüğümde bize bakan Devrim'i gördüm.

"Ben de Devrim Yakut," dedi geri zekâlı. "Adı gibi asla devrilmeyen, soyadı gibi yakut gibi parlayan biriyim. Ve Belkıs abla, oğlum gelmeden yemeklerden vermem dediği için açlıktan ölmek üzereyim!"

"İnsan özel hayata önem verir ve öpüşmenin bitmesini bekler, Devrim," dedim sinirle. O ise gözlerini devirdi.

"Özel hayatını siktim. Devirdim. Yakut gibi parlamasını sağladım. Artık ne boktan sayacaksan. Şimdi götlerinizi indirin ve eve gelin," diyerek dükkândan çıktı.

"Şimdi gitmezsek Efe de gelecek," diyen Ahmet'e hak verdim. El ele tutuşup dükkândan çıkarak eve gittik.

Dükkânın boyama ve teslim edilmeye hazır hâle getirme görevini babam bize vermişti. Annemle Belkıs abla, eve iş alarak yapıyor ve para kazanıyorlardı. Babamsa Engin amcayla sürekli ortalıktan kayboluyordu ki bu durumdan hoşlanmıyordum. Tamam, bize yardımı dokunuyordu ama ne iş yaptığını da biliyordum. Babamın aklını çelmesini istemiyordum.

Ahmet ve diğerlerinin gelmesindeki en büyük fayda anneme dokunmuştu. Belkıs abla ile iyi anlaşmıştı. Ahmet'e karşı yargılarını kırarken evimizdeki kara bulutlar dağılmıştı. En azından gülebiliyorduk. Bu iyi bir şeydi.

"Dükkânı teslim ettik. Yarın döneceğiz. Bizi nereye götüreceksin?" dedi Efe dükkândan çıkarken. Dükkân sahibi etrafı kontrol edince bu kadar kısa sürede eski hâline çevirmemize şaşırmıştı. Tek başıma aylarımı alacak olan iş, beş kişi ile birkaç günde bitmişti. Dost kazanmanın faydası buydu.

"Valla size dolanger tatlısı[7] ısmarlayabilirim," dedim omzunu silkerek. Ben de yememiştim, bu vesileyle tadına bakmış olurdum.

"O ne lan? Dolandır gel der gibi," diyen Efe'nin içi dışı bir olması beni mutlu ediyordu. Her şeyi ağzında olan biriydi.

"Dolanger tatlısı. Burma tatlısına benzer bir şey," dedim gülerek.

"Burma bilezik bilirim ben. Tatlısını bilmem. Ama burma bilezik güzelse tatlısı da güzeldir. Götür lise mezunum." Kolunu omzuma atarak ilerlerken Ahmet kolunu çekip beni yanına aldı ve kolunu omzuna attı. Efe şaşkınlıkla bakarken Ece ensesine vurarak kendisine gelmesini sağladı.

Birlikte mahalleye yakın bir yerdeki tatlıcıya gidip dolanger tatlısı söyledik. Yanında çay istemiştik ama biz daha çaydan bir yudum alamadan tüm tatlı Efe tarafından bitirilmişti. Devrim ekstra tüm tatlılardan sipariş vererek Efe'nin gözünü doyurup bizim tatlılarımıza saldırmasını engellemişti.

"Üniversite sonuçları ne zaman açıklanır? Kimler bizim yanımıza gelecek?" dedi Efe. Katmer tatlısını doya doya yiyordu.

[7] Elâzığ yöresine özgü bir çeşit şerbetli tatlı. (e.n.)

"Ben sınava girmediğim için beni pas geç. Ayrıca ölsem de senin olduğun okula gelmezdim."

"Ece'den dolayı, değil mi? Diyorum kıza. Bırak şu çocuğun peşini diye ama dinlemiyor anasını satayım be!" Efe, Devrim'e karşı konuşurken Devrim yemek için aldığı dolanger tatlısını Efe'nin ağzına tıktı.

"Senin yüzünden!" dedi. "Tepemde bir saniye ayrılmazsın sen."

Efe ağzına tıkılan tatlıyı neşeyle çiğnedi. "Ayrılmam valla," dedi salak.

"Sizi İstanbul'da en son yumruk yumruğa girişirken bırakmıştım. Ne ara bu kadar samimiyet kurdunuz?" diye sordum. Gerçekten öyleydi. Ece şu an hayranlıkla bakarken o gün dövmemesi için yalvarıyordu. Efe'nin yüzü kandan geçilmeyecek bir hâldeydi. Şimdi ise gülerek verdiği tatlıyı çiğniyordu.

"O olay o anda kaldı. Dövdü ve yolumuza devam ettik," dedi Efe omzunu silkerek. Bu kadar basit olamazdı. Hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam etmelerine şaşırdım. Ama büyük ihtimalle bu tarz olayları çok yaşamışlardı ve bir yerden sonra çare etmediğini anlamışlardı. Bunu ben de zor yoldan da olsa öğrenmiştim.

"Ona bakarsan Ahmet'in annesi Engin Bey ile para karşılığı yattı ama şimdi birlikte sana yardıma geliyorlar. Hem de oğulları bir arada." Ece'nin lafıyla çay boğazıma takıldı. Elimdeki çay bardağı düşerken üzerime döküldü. Devrim ile Ahmet aynı anda su alıp bacaklarıma dökünce ikisine baktım. Neden bir arada durmak istemediklerini şimdi daha iyi anlıyordum. İkisi açısından da gerçekten çok zor bir şeydi. Ve buna rağmen sırf benim için birlikte hareket mi ediyorlardı?

"Neden yapıyorsunuz bunu?" diye sordum. İçimden konuştuklarımı duyamadıklarından dolayı sorumu da anlamamışlardı.

"Madem aranızda böyle bir şey vardı, sırf benim için neden bir arada duruyorsunuz?" diye sorumu yeniledim. İkisinin bakışmasını izledim. Ahmet'i anlayabiliyordum. Beni seviyordu. Bunu dile getirmişti. Sevdiği için insan nelere katlanıyordu. Ama Devrim ne alakaydı? Benden nefret eden biri, sırf beni korumak için böyle bir şeye neden katlansındı ki? Onun çıkarı neydi?

"Ben sevgilisiyim. Sana katlanıyorum. Sen neden katlanıyorsun, Devrim?" Ahmet'in imalı konuşmasını anlamamak için salak olmak gerekirdi. Tek kaşını kaldırarak öyle bir bakıyordu ki Devrim sinirden kızarmıştı.

"Can haklı mı yoksa?" derken ne demek istediğini ben, Efe ve Ece anlayamadık. Ama o ikisi çok iyi anladı. Öyle ki Devrim sinirle, "Alakası bile yok!" diye bağırdı.

"Madem yok, neden yapıyorsun?" diye sordu. Hepimiz bir cevap istercesine ona baktık.

"Çünkü benim yüzümden başına kötü şeyler geldi. Twister oyununu hatırlatmam senin için yeterli bir sebep mi Nazlı?" Bakışlarını bana çevirince o günü anımsayan bedenim korkuyla titredi. Hayatımın en berbat ve iğrenç günlerinin başında gelen bir gündü. Asla yaşamak istemeyeceğim kadar kötüydü. Öyle ki Devrim'in neden bunları yaptığını anlayabiliyordum.

"Evet, yeter hatta artar," dedim.

"Twister oyunu ne alaka?" diye sordu Ahmet.

"Hatırlamak istemeyeceğim kadar kötü bir anı. Konusunu açmayalım," diyerek onu geçiştirdim.

"Zaten içinde Devrim olan hiçbir anı güzel olamaz. Denendi ve yaşandı." Ahmet sinirle Devrim'e baktı. Devrim ise masadan kalktı.

"Benim artık gitme vaktim gelmiş," dedi. Giderken kimse ona engel olmadı. Bu da kalbimi yaraladı. Arkasından gidip tekrar masaya oturtmak istedim ama yapmadım.

Yapamadım.

Diğerlerinin onu burada istemediğini anlamıştım. Yoksa kalkarken onu durdurmak isterlerdi. Kendimi bencil bir pislik gibi hissettim. Vicdanım sızlasa bile oturmaya devam ettim.

"Biz de artık kalkalım. Selo'ya verdiğimiz sözün sonuna geldik. İşimizden olmadan İstanbul'a dönmemiz gerekiyor," dedi Ece. Efe hiçbir şeyi umursamadan hâlâ tıkınırken onu omzundan ittirerek kalkmaya zorladı. Efe ağzına son kez büyük bir lokma atarak ayağa kalktı.

"Üniversite okumaya İstanbul'a gelirsen Ghost'a bekleriz lise mezunum. O zamana dek elveda." El sallayıp kafeden çıktı.

"Kendine iyi bak, Nazlı. Biliyorum, bizim hikâyemizi bilmediğin için bize karşı mesafen var ama cehalet mutluluktur. Bizi Efe ve Ece olarak kabul edip seversen kapımız sana her zaman açık. Ama gerçeğin peşine düşersen kapılar kilitlenir." El sallayıp kafeden çıktıkları sırada onun Efe'ye göre daha sert olduğunu anladım. Bakıldığında zıpır olan oymuş gibi görünse de pençelerini çıkarmaktan çekinmeyen kişinin de o olduğunu anlayabiliyordum.

"Kaldık baş başa," dedi Ahmet.

"Devrim için üzülüyor olmam normal mi?" diye sordum aniden. Baş başa kalmışken ondan bahsetmem hoşuna gitmemişti.

"Her insan davranışlarını karşısındaki kişiye göre ayarlar. Senin tanıdığın Devrim ile benimki aynı değil. O yüzden senin Devrim'e üzülmen normal olduğu kadar benim üzülmemem de normal."

"Kafam yeterince karışık değilmiş gibi daha da karıştırman normal mi peki?" dedim alayla. Gerçekten öyle bir cümle kurmuştu ki anlamak mümkün değildi. Sınavda karşıma çıkan paragraf soruları gibiydi. Anlamak için yüz kere okumam gerekiyordu.

"Salla gitsin o zaman," dedi gülerek.

"O zaman yeni bir konu açayım," dedim. Boğazımı temizleyerek oturuşumu düzeltip ona döndüm. "Malum sınavda çuvalladım. Sense iyi bir sonuç yapacaksın. Üniversite hayalimiz ne olacak?"

"Sen nereye ben oraya olacak."

"Ahmet..." dediğimde elimi tutarak beni susturdu.

"Nereye gidersen git peşinden geleceğim, Nazlı. Boş yere itirazlarda bulunma."

"Ama bu sana haksızlık. Benim kötü bir yer kazanacağım belli. Hatta kazanamam bile." Böyle bir seçenek hayatımda mevcuttu. Hiçbir yer kazanamazsam bir daha hazırlanmam gerekecekti.

"O zaman sen bir yıl daha hazırlanırsın ve biz birlikte yaşarız. Bir çıkış buluruz." Sanki işleri yokuşa süren ben, çözüm üreten taraf oymuş gibi hissediyordum. Onun hayallerini ve gelecek

planlarını yıkmak istemiyordum. Sonuçlara göre bir karar vermek istiyordum. Bu yüzden onu üzmeden başımı sallayarak onayladım. Hayat bize ne gösterecek asla bilemezdik. Bunun dersini üniversite sınavında çok iyi almıştım. Sonuçlar açıklanıp tercihler yapıldıktan sonra geleceğimize birlikte yol verecektik. Ailemin de bu saatten sonra beni bir şeye zorlamak isteyeceğini sanmıyordum. Yapmasalar iyi ederlerdi.

Ahmetlerin gitmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Devrim o tatlıcıdan sonra hiç gelmemişti. Engin amca da arkasından giderken Efe ve Ece de gitmişti. Ahmet ve Belkıs abla bir süre daha bizde kalıp destek olduktan sonra gitmişlerdi. Üç kişilik ailemiz yine bir başına kalmıştı. Dükkân teslim edilmiş, olabildiğince borçlar ödenmişti. Hâlâ borcumuz vardı, o ayrı bir konuydu ama en azından azalmıştı. Üçümüz iş başvurularını inceleyerek kendimize iş aramıştık. Şimdi ise son pazar tatilimizin tadını çıkarmaya çalışıyorduk.

Babam elinde biletlerle oturma odasına girerken yerde oturup toka yapan ben ve annem anlamayarak ona baktık.

Evet, pazar tatilimizin tadını toka yaparak çıkarıyorduk.

"Onlar ne?" diye sordum babama.

"Ya bir çekiliş mi ne varmış. Son üç bilet kalmış. Ben de üçümüzün adına aldım."

"He elimizdeki son parayı çekilişe mi yatırdın, Hekim?" dedi annem gözlerini devirerek. Ben de onun kadar kızgındım ama ses etmedim.

"Yahu adamın elinde kalmış! Çekiliş bu geceymiş. Bana indirimli verdi."

"Allah akıl fikir ihsan eylesin, başka bir şey demiyorum," diyen annem zaten diyebileceği her şeyi söylemiş gibiydi. O çekilişin bize çıkmayacağı malumdu zira ailecek şansızlığın kitabını yazmıştık.

"Neyse, en azından toka yaparken izlenilecek bir şey olur," diyerek ortamı yumuşattım. Annem ne yaparsanız yapın dercesine

omzunu silkip tokaları daha sert takmaya başladı. Babam onu umursamadan televizyonu açıp bir kanala girdi.

"Gel bir yandan da toka yap, Hekim!" Annem onu azarlarken babam sabır dilenerek yanımıza oturdu. Annemle benim önümüze birer çekiliş kâğıdı bıraktı.

"Bunlar sizin," dedi. Annem kâğıda burun kıvırarak tokaları takmaya devam etti.

Babamın açtığı kanalda bir kadın çıkarak topları çevirmeye başladı. Her çıkan topu gösterirken annemle ben umursamadan tokaları yapıyorduk. Babam ise gözlerini bir ekrana bir de önündeki kâğıda dikmişti.

Kadın son sayıyı da söylerken babam, "Tüh be! Çıkmadı," diyerek kâğıdı buruşturdu. Annemle gülerek bakıştık.

"Gerçekten çıkacağını mı düşünüyordun baba?" dedim gülerek. Gözlerim ekrana kaydı. Sayılarak baktım. Gülerek önüme döndüğümde gözlerim benim çekiliş kâğıdına kaydı.

Aynı sayılardı.

İmkânsızdı.

Tekrar ekrana döndüm. Sayıları kontrol ettim ama aynı sayılardı.

"Nazlı, dalma kızım! Misafir karşılayacak durumda değiliz. Hadi tokaları bitir." Annem elini önümde sallarken şaşkınlıkla ona baktım.

"Anne, ben yanlış mı görüyorum yoksa bu sayılar ekranda yazan sayılarla aynı mı?"

"Ne!" Annem elindeki tokayı fırlatıp kâğıdı aldı. Sayıları tek tek söyleyip ekrana baktı.

Sayılar aynıydı.

Aynı!

"Çekiliş bana mı çıktı?" dedim inanamazcasına.

"Nazlı senin şimdi on milyonun mu olacak?"

"Ne?" derken babama inanamazcasına bakıyordum. Ekrandaki kadın, kazanan kişinin on milyon alacağını söylüyordu. On milyondan bahsediyordu! Benim on tane bir milyonum mu olacaktı?

Aklımı yitirecek gibi hissediyordum. Başıma hep o kadar çok kötü şeyler geliyordu ki iyi şeylerin de geleceğini idrak edemiyor gibiydim.

"Biz şimdi zengin mi olduk?" dedi annem ağlayarak. Kadın ağlamakta çok haklıydı. Bir saniye önce para kazanmak için toka yaparken şimdi on milyon değerinde olan bir kâğıdı tutuyordu.

Hayatın değişmesi işte bu kadar basitti.

Bir saniyede zengin olmuştum!

BÖLÜM 16

Öhöm! Öhöm! Şimdi size Efe ve Ece'nin hikâyesini anlatacağız. Baştan söyleyeyim, duyacağınız en acıklı hikâyelerin başında gelecek. O yüzden mendilleri hazırlayın. Stok yapın, sonra neden pahalıya aldım diye fazladan gözyaşı dökmeyin.

Bu kadar şaklabanlık yettiyse konuya girebilirim. Yazılanlardan da anladığınız üzere ben Efe'ydim. Gerçek adımı bilmeyin çünkü sizi öldürmek istemiyorum. Daha önce yaptık. Bir kere yapınca alışkanlık hâline geliyor ve dertlerden kurtulmak için öldürüyorsun.

Evet, dertten kastım insandı. Kendim de bir insan olarak kendi ırkıma hakaret ettiğimin farkındaydım. Tıpkı kendimin de bir dert olduğunu fark ettiğim gibi.

Neyse, hikâyeye giriş yapayım. Bu aramızda kalacak. Nazlı bizim hikâyemizi asla bilmeyecek. Ama sizler bilebilirsiniz. Bu yüzden mürekkebi kâğıtla solmak üzere buluşturdum. Solacak ve kimsenin eline geçmeden yok olacak.

Başlıyorum. Hazır mısınız?

Hikâyemiz Muğla'da geçiyor. Ben ve sizin Ece olarak bildiğiniz kız, Muğla Milas'ta tatlı bir kasabada yaşıyorduk. Tıpkı filmlerden fırlamış gibi bir hayatımız vardı. Kasaba halkı birbirini tanıyor, çocukluğunuz aynı kişilerin etrafında dönüyor ve yazın turistlerle dolu oluyor. Mesela ilk aşkım bir Rus'tu. Güzel kızdı be. Anastasia'ya buradan selam çakıyorum!

Neyse işte, ben ve Ece çocukluğunu birlikte geçirmiş mutlu insanlardık. Sabahları aynı pastaneciden poğaça alıp Beçin Kalesi'ne çıkıp Milas'ı izleyerek kahvaltı yapardık. O gün yapacağımız şeyleri konuşurduk.

Şey... Biz dolandırıcıydık.

Bunu söylediğim için üzgünüm. Gerçi Allah belamızı verdi ama olsun.

İşte Beçin Kalesi'nde Milas'ı izleyerek poğaça yerken insanları nasıl dolandıracağımızı konuşurduk. Malum turist çoktu. Muğla turistik bir yerdi. Biz de oltaya gelen insanlarla oynamayı seviyorduk. Nerede olduğumuz belli olmasın diye de genelde farklı ilçelere giderek dolandırıcılık yapıyorduk.

Bunu yapmamızın sebebi turist olarak gelen gençlerin sahip olduklarını gözlerimize sokmalarından kaynaklıydı. İnsan gibi turistik şeyler satarken paralı olunca kendilerini bir şey sanan genç zenginler, bizleri paraları ile ezmeye çalışıyordu. Yanlarında sevgililerini getirerek tatil yaparken onlara karşı güçlü görünmek adına aynı yaşta olup çalışan bizleri hor görürlerdi. Tezgâha para atarlardı. Siyah gözlüklerinin ardından konuşup bizi kale almazlardı. Biz para üstünü hazırlarken değerli vaktini harcadığımızı söyleyerek üstünün kalmasını söylerlerdi. İşte bu tür tuhaf şeyleri vardı. Başlarda hep onlarla kavga ederdim.

Sonuç ne mi olurdu?

Yapmayın millet! Bunu yazmama bile gerek yok. Tabii ki de suçlu ben bulunur ve o şerefsizlerin ayağına giderek özür dilemek zorunda kalırdım. Bu da onlara güç verirdi. Ama bazıları vardı ki kendilerini cici göstermek için hiçbir şikâyette bulunmazdı ama sonra bir anda kendini, kafana siyah torba geçirilmiş hâlde dövülürken bulurdun. Biri beni şikâyet etmeyeceğini söylediğinde şikâyet etmesi için yalvarırdım. Biliyordum ki onlar cezalarını kendileri keseceklerdi. Hayır, şiddete başvurmadan kesseler anlardım. Ama dövüyordu şerefsizler. Sonra ben çalışamayacak duruma geliyordum.

Aslında bizim dolandırıcılığa başlama sebebimiz bu değildi. Ben ve Ece'nin ailesi, biz küçükken Milas'a gelip tatil yapmış ve bizi bırakıp gitmişti.

Harbiden öyleydi lan!

Hani bir köpek alırsın ve artık bakamayacağını düşünüp kendi semtinden çok uzak yere bırakırsın ya... Bizimkiler gelmişler, tatil

yapmışlar, sonra da gitmişler! Neymiş, bizimle son kez güzel vakit geçirmek istemişler.

Yalanınızı sikeyim sizin be!

Hayır, bunu da pantolonlarımızın cebine koydukları notta yazmışlar. Bizim kasaba halkı da bizi polise teslim etmiş. Sonra bir sürü prosedür filan derken bizi yetimhaneye götürmeye karar vermişler. Ancak kasabalının içi rahat etmemiş ve polise bize bakacaklarına dair söz vermiş. Küçük bir kasaba anasını satayım! Kimsenin hiçbir boktan haberi olmaz. Sen söylemedikçe tabii. İşte polisler de böyle söyleyince kasabalı bizi kendi aralarında tutmaya karar vermişler. Bir nevi kasabanın malı gibi bir şey olmuşuz. Caminin bir odasını bize ayırmışlar. Sonra bizim zamanımızda bir kilise de vardı. Papaz da bir odayı ayırmıştı. Biz bir namaz kılıyor, bir günah çıkarıyoruz derken öyle kendi kendimize büyümüşüz. Camide namaz kılan cemaat secdeye gittiğinde sırtlarına çıkardık. Kilisede günah çıkarmaya gelenlere kendimizi gizleyerek dinler ve sonra etrafta anlatırdık.

İşte böyle büyüdük.

Herkes on sekiz olmamızı bekliyordu. Reşit olduğumuz zaman kasabadan ayrılabilecektik. Açık öğretimden liseye gidiyorduk ama okulu kasabada okuyorduk. Zaten bizim en büyük olaylar lise çağındayken başladı. Ben ve Ece, kendi hâlimizde takılırken gelen turistler Ece'yi rahatsız ediyordu. Kız güzeldi amına koyayım! Cilveliydi. Neşeliydi. Hayat doluydu. Herkes âşık oluyordu. O da kibarca reddediyordu. Ama işte bazıları vardı ki reddedilmeye gelemiyordu. İşte öyle olan bir piç, Ece'ye musallat oldu. Ondan kurtarana kadar götümüzü yırttık ve sonunda kazandık.

Kazandık kazanmasına da *biz niye bunlarla uğraşmıyoruz*, düşüncesi de peyda oldu. Sonra işte bu gençleri dolandırmaya başladık. Ece onlara iki kıvırıyor, bir göz kırpıyordu. Sonra bir partiye götürüyorduk. Delicesine içirip kendinden geçmesini sağlıyorduk. Kredi kartlarını alıp sarhoşluğundan faydalanarak şifre bilgilerini de öğreniyor, sonra en yakın ATM'lere gidip parayı çekiyorduk. Kartı ona geri verip kaçıyorduk. Genelde tatilinin son gününde olanlara bulaşıyorduk ki bizi bulmadan şehrine yahut ülkesine dönsün.

Bu şekilde kazandığımız parayı kasabalı ile paylaşıyorduk. Camiyi tamir ettiriyor, kiliseye veriyorduk. Okulun ihtiyaçlarını giderip üniversitemiz için kendimize para ayırıyorduk. Çok iyi para kaldırmıştık. Yaşımız tutmadığı için kendimize hesap açamıyorduk ama paramızı dövize ya da altına çeviriyorduk.

Sonra işleri büyüttük. Ece erkekleri tavlarken ben kızları tavlıyordum. Amacım sadece otel kartlarına ulaşmaktı. Kartı alıp Ece'ye veriyordum. Ben kızı oyalarken o kılık değiştirip odasına giriyor ve kızın bütün takıları olsun, pahalı çantaları olsun alıp çıkıyordu.

Ama bunları sadece bize musallat olanlara yapıyorduk. Şu an yaptığımız şeyi yumuşatmaya çalıştığımın farkındayım fakat size de âdeta bir köle gibi davranılsaydı siz de sinirlenirdiniz. Önünüze para fırlatılsaydı, para üstünü verirken bekleyemeyeceğini söyleyip sadaka verir gibi davranılsaydı, parasını verdiği müddetçe size her şeyi yapabileceklerine inanılsaydı siz de intikam almaya çalışırdınız.

Tamam, biz ileri gitmiştik ama Allah belamızı verdi demiştim.

Üniversite sınavı sonrası Muğla öğrenci akınına uğramıştı. Sınav stresini atan herkes geliyordu. Tam da bizim yaşıtlarımızdı çünkü biz de sınavdan çıkmıştık. Kasaba dışında insanlardan çaldığımız ama henüz satılmayan eşyaları giyip kendimizi zengin gibi göstererek aralarına karışıyorduk. Bizden daha zenginlerin yanında takılıp paralarını saçmalarına izin veriyorduk. İnsanlar bulundukları ortamdaki en zengin olduklarını belli etmeye bayılırdı. Karşılığında sadece seni övmeni beklerdi.

Aslansın.

Kralsın.

Bir numarasın.

Bu üçü onları coşturmaya yetiyordu. Ben ve Ece de coşuyorduk. Bedavaya yiyor, içiyor ve giyiniyorduk.

Bir gün gerçek Efe'ye denk geldik. Başta onun kim olduğunu anlayamadık çünkü dolandırdığımızdan beri çok uzun zaman geçmişti. Bir de o kadar çok kişiyi dolandırmıştık ki artık aklımızda tutamıyorduk.

Neyse, işte bu gerçek Efe kim olduğunu gizleyerek bize yaklaştı. Ben, Ece ve o çocuk birlikte takılıyorduk. Bayağı eğleniyorduk. Her şey yolundaydı.

Ta ki bizi yatına davet edene kadar. İşte orada Allah belamızı verdi.

Efe bize büyük bir parti olduğunu söylemişti. Yat, deniz açıklarında hazırda bekliyordu ve biz oraya botla gidecektik. Herkes öyle yapıyormuş çünkü öyle özel bir partiymiş ki yeri herkese söylenmiyormuş. Biz de işte iki salak çok özel bir şey olduğunu duyunca atlamıştık.

Çıktık yola!

Gecenin bir vakti anasını satayım. Denizde göz gözü görmüyordu. Karanlığın ortasında parlayan bir yat vardı. Bangır bangır müzik sesi geliyordu. Biz o an dedik ki harika bir parti bizi bekliyor.

Bekliyordu millet. Harika bir parti bizi bekliyordu.

Bot yata yanaştı. Hepimiz yata çıktık. Müzik son ses ama insan yok. Yat bomboş. Biz daha ne oluyor demeye kalmadan aldığımız darbeyle nakavt olmuştuk.

Gözlerimi açtığımda kendimi bağlı bulmuştum. Karşımda ise gerçek olan Ece vardı. Gözlerinin içine baktığım an o kızı tanımıştım. O kadar güzel gözleri vardı ki tutulmuştum. Sanırım bu hayatta sevdiğimi söylediğim tek kız gerçek Ece'ydi. Manyak gibi tutulmuştum kıza. Onu Euromos Antik Kenti'ne götürmüştüm. Oraya götürdüğüm tek kızdı. İlk öpücüğümü orada gerçek olan Ece'den almıştım. Kalbim hiç bu kadar hızlı atmamıştı.

Ben Ece'ye âşık olmamıştım.

Onu sevmiştim.

Öyle ki bizim Ece'ye onu dolandırmamak için yalvarmıştım.

"Bu kıza âşığım lan! Yapma!" demiştim. Ama bizimki dinlememişti. Kural kuraldı. Ben de mecbur kartı alıp bizim Ece'ye vermiştim. Ondan iyi para kaldırmıştık.

Daha doğrusu Ece kaldırmıştı.

Benim gönlüm o parayı harcamaya el vermemişti. Deli gibi sevdiğim kızın parasını harcayamamıştım. Ve o âşık olduğum gözler şimdi tam önümdeydi.

"Ece," demiştim şaşkınca.

"Ece ya," derken o kadar nefret doluydu ki başına büyük belalar açtığımı fark etmiştim. Nitekim öyleymiş. Biz farkında olmadan ikiz kardeşleri farklı zaman diliminde dolandırmışız. İşin kötü tarafı ise bu ikiz kardeşler de kendi ebeveynlerini dolandırmışlar.

Tamam, kafalar çok karıştı. Hemen düzeltiyorum.

Bu gerçek ikizler aslında çok zenginmiş, sonra babaları iflas etmiş. Paraları da yeni reşit olan ikizlerin hesabına geçirerek para kaçırmışlar. Bu ikizler de, "Ulan bunlardan hayır yok," diyerek evde annelerinin değerli tüm eşyalarını alıp kaçmışlar.

"Önce güzel bir tatil yapalım," diyen ikizler tatil yeri olarak Muğla'yı seçmişler. Eh, burada da bize denk geldiler. Farkında olmadan ikisi de ayrı ayrı bizim ağımıza düşerek dolandırılırken ebeveynlerinden çaldıkları para bize geçmiş. Tabii sonra bunlar tatili bitirip başka bir yere gittiler. Eh, ebeveynlerinden kaçışları da kısa sürmüş. Yakalanmışlar lakin parayı ve değerli eşyaları kaptırdıklarını öğrenince deliye dönmüşler. Baba ikizlere saldıracakken araya anne girmiş ve baba kazara anneyi öldürmüş. Baba hapse girerken ikizler ortada kalmış.

Tüm bu yaşadıklarından da bizi sorumlu tutmuşlar.

Yani haksız da değiller lan. Resmen bir aile faciasına neden olmuşuz. Ama böyle bir şeyin çıkacağını nereden bilebilirdik ki?

Neyse, bunlar bizi bulmaya ant içmişler. Büyük araştırmalar sonucu bize ulaşmışlar. Bizi oyuna getirip denizin hiçliğinde demir atmış bir yatta bağlı tuttular. Gerçek Ece akıllıydı. Ona delicesine tutulduğumun farkındaydı ve bu yüzden kendini hep gizlemişti. Şimdi de ortaya çıkarmıştı.

O da bana âşıktı. Yaşattığım şeylere rağmen hâlâ çok âşıktı. Bunu gözlerinden görebiliyordum.

"Sakın yumuşama, Ece!" diye bağırmıştı abisi. Beş dakika erken doğduğu için abi olarak görüyordu kendini. Ece onun sesini her duyduğunda kendini toparlıyordu.

Gerçek Efe dehşet korkutucuydu. Asla acıma duygusu yoktu. Bizi öldüreceğini bilseydim yemin ediyorum hiçbir şey yapmazdım. Hak ettiğimi düşünüp sessiz kalırdım. Ama bizim Ece'ye kötü şeyler yapmaktan bahsediyordu. Ağzıma alamayacağım kadar kötü şeyler. Tüm zevkleri onun üstünde denemek istiyordu. Acı çektirmek istiyordu. Sadist herifin tekiydi. Bizimkine acı vermekten zevk alıyordu ve bunları cinsel yönle de yapmayı planlıyordu.

Bizim Ece'nin çığlıkları denizi aşacak kadar yoğundu ve ben eli kolu bağlı bir şekilde oturuyordum. Bir bok yapamıyordum!

"Ece yalvarırım yardım et," demiştim gerçek Ece'ye. "Öldürün bizi, umurumda değil ama eziyet ediyor. Biz size eziyet etmedik."

Bizim Ece'nin çığlıkları daha çok yankılanırken ben artık hıçkırmaktan bitap düşmüştüm. Gerçek Ece de o çığlıklara dayanamıyordu. Sonunda vicdanlı tarafı ağır bastı ve beni çözdü. Vicdan sahibi olmanın insana zarar verdiğini gerçek Ece'de görmüştüm.

O kadar masum, merhametli ve vicdanlı bir insandı ki bu yüzden ölmüştü. O olaya birazdan geleceğim.

Öhöm!

Yok bir şey. Sadece gerçek Ece'yi tekrar hatırlarken gözyaşlarımı tutamadım. Allah belamı versin ki o kızı yıllar geçmesine rağmen unutamamıştım. Üstüne hiç bu kadar sevebileceğim biri gelmemişti. Belki de bizim Ece'ye bağlı olmamın sebebi buydu. Onda âşık olduğum kızı arıyordum çünkü onun kimliğini kullanıyordu.

Bu konuyu fazla deşmeyelim çünkü kalbime dehşet bir ağrı giriyor. Bizim konumuza geri dönelim.

İşte gerçek Ece beni çözünce ben soluğu kamarada aldım. Bizim Ece'nin hâlini anlatmak istemiyorum çünkü beynimden sildiğim bir manzaraydı. Gerçek Efe'yi üstünden aldığım gibi dövmeye başladım.

Amacım sadece saf dışı bırakmaktı. Masum bir şekilde bizim Ece'yi korumak adına yapmıştım. Öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Vallahi yoktu lan. Dolandırıcı olabilirim ama katil değildim. Sadece koruma iç güdüsüyle hareket etmiştim. Herifi üzerimden atayım derken kafasını çarptı. Sonra birden ağzından bir sürü kan

çıktı ve hareket etmemeye başladı. Gerçek Ece'nin çığlığı tüm denizi saracak kadar yüksekti.

"Ben seni sırf kardeşini kurtar diye serbest bıraktım! Sense benim kardeşimi öldürdün!" Çığlık çığlığa bağırıyordu. Nasıl kurtulacağımızı da bilmiyorduk. Deliye dönmüştü. Kazara olduğunu söylüyordum. Defalarca kez özür diliyordum ama fayda etmiyordu.

Ulan nasıl etsin?

Kızın gözlerinin önünde abisini öldürdün!

"Göze göz, dişe diş!" diyen gerçek Ece nereden bulduğunu bile anlamadığım bıçağı bizim Ece'nin boğazına dayamıştı. Şimdi karşımda delicesine sevdiğim kız ile kardeşim dediğim kız vardı. Ben öleyim daha iyi!

Öyle yaptım. Elime geçen ilk delici aleti alıp boğazıma dayadım. "Onu öldürdüğün an kendi boğazımı keserim!" dedim. Bu gerçek Ece'yi daha çok yaraladı.

"Abimin benim için ne ifade ettiğini anlıyor musun?" demişti ağlarken. Ulan o ağlarken benim yüreğim öyle bir burkuluyordu ki yemin ederim yere çöküp dizlerine kapanacak gibi oluyordum. O vicdan sahibi olarak bizim Ece'yi kurtaralım diye beni çözerken abisinden olmuştu. Bizim yüzümüzden annesinden ve babasından olmasını saymıyordum bile.

"Üzgünüm," demişti gözlerimin içine bakarak. Bizim Ece'nin korkulu gözleri bana değmişti. Orada birlikte geçirdiğimiz tüm zamanları görmüştüm. Nasıl bırakabilirdim? Nasıl ölümünü izleyebilirdim? Yaşamayı çok sevdiğini bilirken bunu nasıl yapabilirdim. Her sabah Beçin Kalesi'nde kahvaltımızı yaparken, "Yaşamayı çok seviyorum ulan!" diye bağırırken yapamazdım.

"Ben de üzgünüm," demiştim gerçek Ece'ye. Daha ne olduğunu anlayamadan elimdeki aleti ona fırlatmıştım. Yıllarca kasabadakilerden atış talimi alan ben, sevdiğim kızın tam boğazına atmıştım. Bizim Ece ondan kendini kurtarmıştı. Ben, bedeninin yere düşmesine dayanamayarak onu tutmuştum.

Son nefesini kollarımda vermişti. Âşık olduğum gözlerinde büyük bir hayal kırıklığı varken ölmüştü.

Sanırım bu kadar sigara içmemin sebebi bu kızdı. O gözler aklımdan bir türlü çıkmıyordu ve beni efkâra boğarken ben ağlamamak için sigara içiyordum.

Bu iki ceset bizim üzerimize kalacaktı. Ne yapsak diye düşündük. Nasıl kurtuluruz derken çareyi yer değiştirmekte bulduk. *Gerçek Efe ve Ece bizi bulmuşsa diğerlerinin de bulması an meselesiydi. Biz de en iyisi kendimizi öldü gösterip yerlerini alalım* demiştik.

Kıyafetlerimizi ve saç modellerini değiştirdik. Yüzlerini tanınmaz hâle getirirken üzerlerinde kasabalıların tanıyabileceği birşeyler bıraktık. O kadar çok insanı dolandırmıştık ki yatta harika bir düzenek kurmuştuk.

Biz paraları alıp kaçmaya çalışırken kavgaya tutuşup birbirimizi öldürmüştük.

Yersen.

Şimdi kasaba halkı düşünsün. Bunlar burada yaşıyordu ama reşit değillerdi. Başları belaya girecekti çünkü küçükken bizi bildirmemişlerdi. Kimse başına bela almak istemedi. Bu yüzden gömdüler ve araya birilerini sokarak kayıtlarda bizi öldü gösterdiler.

Biz o sırada İstanbul'a yol almıştık. Ama ben kendimde değildim. İki kişiyi öldürmüştüm! Ve biri sevdiğim kızdı! Unutamıyordum lan o gözleri. Aklımdan hiçbir zaman çıkmıyordu. O kadar vicdan azabı çekiyordum ki bizim Ece artık buna dayanamadı.

"Bizim cezamızı babası kessin," dedi. Biz de babayı ziyarete gittik. Her şeyi olduğu gibi anlatıp af diledik.

"Sizin cezanız öldürdüğünüz kişilerin kimlikleri ile yaşamak olsun. Bundan daha ağır bir ceza olamaz," demişti.

Başta adamı salak olarak gördük. Çocuklarını öldürmüşüz ama adam yaşamamızı istiyordu. *Mal mı lan bu adam?*

İşte böyle düşünürken hayat yüzümüze tokat gibi çarptı. Kendimizi Efe ve Ece olarak görüyorduk ama onların hayaletleri ikimize de musallat olmuş gibiydi. Huzurla yaşayamıyorduk. Gözümüzün önüne sürekli onlar geliyordu ve o geceyi defalarca kez yaşıyorduk. Birbirimize her adımızı söylediğimizde onları hatırlı-

yorduk. Onların kazandıkları okullara gidiyor ve onların paralarını kullanıyorduk.

Benim üniversite bitirememem de bundan kaynaklıydı. Bilmediğim bir bölümü kazanmıştım.

Selo'ya gelecek olursak... Tamam, kimliklerini almıştık ama ortada olan bir geçmiş vardı. Fotoğraflar ve sosyal medya vardı. Tüm bunların da iş görmesi gerekiyordu. İşte orada yolumuz Selo ile kesişmişti. Efe ve Ece'yi tamamen üzerimize geçirmesi bayağı sürdü ve çok para tuttu. Hepsini ödeyemeyince de bizi yanında çalıştırmaya başladı. Ece'nin üzerinden kara para aklayarak borcunu ödetirken ben de kirli işlerini görmeye başlamıştım. Sonra bu hayata alışınca da bırakamadık. Şimdi Ece, Selo için pahalı tablolar ve değerli eşyalar alıyor. Sonra onları yarattığımız sahte bir kimliğe satıyor gibi yaparak tekrar Selo'ya getiriyor. Böylece parayı temize çıkarıyor. Ama bunların hepsini Ece kendi adına yapıyor. Selo sadece küçük bir kafe sahibi gibi görünüyor. Ece ise dünyanın en zengin gençlerinden biri gibi duruyor. Eh, gerçek Ece ve Efe bir zamanlar çok zengin olduğu için bu göze batmıyordu.

İşte bu da bizim hikâyemizdi.

Mürekkep solana dek aramızda kalsın. Sonra zaten yine kaybolup gideceğiz. Biz kaybolup gideceğiz de şu vicdan duygusu bir türlü gitmeyecek. Aradan geçen onca yıla rağmen o gözleri hâlâ unutamıyorsam tek nedeni budur.

BÖLÜM 17

4 YIL SONRA

Bir insanın yeni şeylere alışması sanıldığından daha kısa sürerdi. Başımıza ne gelirse gelsin o duruma uyum sağlayıp içinde bulunduğun hayata alışabiliyordun. Ortamına ayak uydurabiliyordun. Hatta öyle ki bir zamanlar olduğun kişiyi dahi unutabiliyordun.

Özellikle de paraya sahip oluyorsan.

Zenginliğe alışmak çok kolaydı. Zenginlerin sana alışması da kolaydı. Ne kadar çok paran varsa o kadar çok etrafında dolaşırlardı.

Bizim zenginliğe alışmamız çok kısa sürmüştü. Babam bu sefer mantıklı hareket etmek istiyordu çünkü son şansımız olduğuna inanıyordu. Bu yüzden parayı değerlendirip büyütmeye karar verdi. Bunu da en iyi borsada yapabileceğine inandı.

Annem ve ben çok korktuk. Babama güvenmediğimizden değil de... Ne bileyim! Elimizi neye atsak kurutuyor gibiydik. Aynı şeyleri yaşarız sanmıştık.

Fakat babam işi ehline bırakmıştı. O sadece para koymuştu. Araştırıp en iyi borsacıları bularak parayı vererek büyütmelerini sağlamıştı. Onlarla yine en iyi gayrimenkul danışmanlarını bulup alım satım işine girmişti.

İlk yıl Elâzığ'da kalmaya devam etmiştik. Daha doğrusu annemle babam kalmıştı. Ben beklediğim puanı yapamasam da özel bir üniversitede okumaya yetecek puanı elde etmiştim. Mezuna kalmak isterken babam okul parasını karşılayacak durumda olduğumuzu söylemişti. İstemediğim bir bölüm ve okulda okutmuşlardı. İstemediğimi defalarca kez söylesem de onlar paraları olduğu konusunda ısrar etmişlerdi. Asıl sebebin o bölüm ve okul olduğuna

bir türlü ikna olamamışlardı. Ben de laf anlatmaktan yorulduğum için kabul etmiştim.

Neyse ki Ahmet'in puanları benim olduğum okulda burslu okuyabilecek kadar iyiydi. Ben pazarlama bölümünde okurken o ekonomi bölümünde okuyordu. Babamın borsadan iyi para kazandırdığını görünce birden fikrini değiştirip ekonomist olmaya karar vermişti. İkimiz de aynı okula gidince yurtta kalmak yerine birlikte yaşamaya başlamıştık. Bizimkiler buna elbette laf etmişlerdi ama sonunda savaşı biz kazanmıştık.

"Bir gün Nazlı ile evlenmeyi planlıyorum ben," demişti Ahmet. Elâzığ'a gelip ailemin karşısına dikilmişti. O an bizimkiler beni çok sevdiğini düşünerek kabul etmişti. Onlar Elâzığ'da kalırken ben Ahmet ile İstanbul'a taşınıp yaşamaya başlamıştım. Kiraya ve faturalara ortak olurken ilk bir yılımız hayallerimizin de ötesinde güzel geçmişti.

Hayatımızda ne Ada ne de bir başkası vardı. Ada turizm okumak için Antalya'ya gitmişti. Ahmet ondan ayrılmıştı ve Ada bunu çok sakin karşılamıştı. Hürü en son moda tasarım okuyordu. Bir yandan da Tiktok'ta kendini büyütüyordu. Youtube kanalı falan da vardı. Ara ara karşıma çıkıyordu. Instagram takipçi sayısı milyonları geçmişti.

Güzel kızdı. Yolu açıktı.

Güzellik algısındaki fikrimi çok önceden sunduğumu düşünüyorum.

Neyse, ikizler Efe ve Ece'nin hikâyesini hâlâ öğrenememiştim ve açıkçası bilmek de istemiyordum. Dostlukları çok güzeldi ve kaybetmeyi göze alamamıştım. Ghost Kafe'ye bazen müşteri, bazense çalışan olarak gidiyordum.

Devrim babasından tamirhaneyi teslim almıştı. Sadece orayı işletiyordu. Onunla da arada bir görüşüyorduk. Okula sürekli farklı yarış arabaları ile gelirken kızlar ona hayran kalıyordu. Benimle olduğunu görünce de herkes onunla tanıştırmam için can atıyordu. Ben de onları Devrim'in yarışlarına yönlendiriyordum. Bir sürü kız ondan hoşlanmıştı ama bunca yıl geçmesine rağmen bir tane bile kız arkadaşı olmamıştı.

"Sevgili yapmak benlik değil," demişti. Onu çok zorlamıştım biriyle çıkması için ama cevabı bu olunca bir şey diyememiştim. Gerçi bir ara araba yarışında sarhoşken bir şeyler söylemişti ama bu konuyu açmamı istemiyordu. Yarası vardı. Anlayın.

Bir de Can vardı, değil mi?

Bu ismi duymayalı dört yıl olmuştu. Evet, ondan hiç bahsetmedik. Bizi bırakıp giden ve unutulmayı isteyen birini sonsuza dek hatırlayamazdık. Maalesef hayat ve insanlar bu kadar vefasızdı. Unutmak bu kadar kolaydı. Bir zamanlar olduğun kişiliği unutuyorsun, bir insanı mı unutamayacaksın?

Neyse, Can'ı boş verip konumuza dönelim.

Bizimkiler iki yılın ardından İstanbul'a geri döndüler. Ama ne dönüş! Kendilerine kocaman bir malikâne alıp en pahalı arabayı önüne çektiler. Annem ve babam yılların verdiği acıyı alışveriş yaparak çıkardı. Zorlu ve İstinye Alışveriş Merkezleri'nden hiç çıkmadılar. En pahalı markanın ne olduğunu, en pahalısını görerek bulmaya çalıştılar. Ne kadar pahalı olursa o kadar değerli olacağını düşündüler. Şey... Bir de gittiğin mağazada insanların sana davranışları bir anda değişince o kadar ilgi ve alaka karşısında şımarmışlardı.

Başta onlara kızmıştım. Yani iyi bir paraları olmuştu ve hemen lükse yatırım yapmışlardı. Fakat sonra bizimkiler yaşadıkları hayatları anlattı. Bana hatırlattı. Bunu hak ettiklerini söylediler. Onları üzmemek için sessiz kaldım. Ben sessiz kaldıkça onlar daha çok almaya başladı. Babam bu sefer daha çok para kazanmak için çabaladı. Bir kere paranın tadına varmıştı ve kaybetme gibi bir niyeti yoktu. Annemse bir zamanlar herkesin önünde eğilirken şimdi tüm insanların, onun önünde eğiliyor olmasından memnuniyet duyuyordu. Özellikle de BeOne Mağazası'nın müdavimi olmuştu.

BeOne, tüm dünya markalarını içinde barındıran büyük bir mağazaydı. Annem en çok alışverişi oradan yaparken sürekli ona serviste bulunan bir kadın vardı.

"Yasemin!" diye kadına seslendim. Anneme sürekli serviste bulunan Yasemin, elleri dolu bir şekilde yanıma geldi. Annem yine deli gibi alışveriş yapmıştı.

"Bunlar ne?" dedim şaşkınca. Yasemin ise gülümsemekle yetindi.

"Annen senin için seçti. Gerçekten harika bir zevki var."

"Annemi de bu sözlerinle tavladın biliyorsun, değil mi?" dedim sırıtarak. Tatlı bir kahkaha atıp ağzını kapattı.

Yasemin ile tanışmamız, annemin YouTube'da izlediği bir videoda en büyük markaların BeOne'da olduğunu söylemesiyle başlamıştı. Evet, o videonun sahibi Yasemin'di. Annem onu istiyordu. Onu mağaza dışında bulup hikâyesini anlattı.

"Bende torunumun torununu doyuracak kadar çok para var. Sen beni giydir, sosyetenin içine sok, ben de senin en büyük primleri kazanmanı sağlayayım," demişti annem. Bu, Yasemin'in de işine geliyordu çünkü ne kadar çok para kazandırırsa o kadar prim alacaktı. Böylece annemle Yasemin'in ilişkisi başladı. Annem ona harici olarak da bir sürü şey alıyordu.

En son bilmem nerenin sosyetesi olan bir kadının partisine sokmayı başardı diye araba almıştı.

Evet, Yasemin'e araba almıştı... Bu zenginliğe öyle bir alışmıştı ki hediye olarak araba almak onun için normalleşmişti. Bazen başlarının çok döndüğünden ve çakılırlarsa sert olacağından endişe ediyordum. Ama bizimkiler darbe almadan öğrenmiyorlardı. Bu yüzden sesimi çıkarmıyordum.

"Yasemin bunlar çok fazla. Evimde yer kalmadı artık," diyerek kıyafetleri gösterdim.

"Merak etme, annenin evine göndereceğim. Zaten davetlerde giyiyorsun. Annende durabilir," dedi gülümseyerek.

Onlar kendi hayatlarını kurdukları gibi ben de kendi hayatımı kurmuştum. Evet, para derdim kalmamıştı. Kredi kartlarımın limiti bir araba alacak kadar çoktu. Kıyafet dolabım dolup taşmıştı. Ama yine de kendi hayatımı yaşıyordum.

Mesela hâlâ toplu taşıma kullanıyordum. Annem buna çok kızsa da umursamıyordum. Taksiye tek binmek istemiyordum ve araba sevdam da yoktu. Toplu taşımaları tercih ediyordum.

"Sadece bunları evine götürebilirsin," diyen Yasemin birkaç poşeti ayırıp bana verdi. İçindeki kıyafetlere baktığımda hepsinin seksi gecelikler olduğunu gördüm. Sahte bir kızgınlıkla ona döndüm.

"Bu sefer işe yarayacak," diyerek parmağını bana doğru salladı.

Yasemin hem evimize çok girip çıkan biri hem de hep sahip olmak istediğim arkadaş olmuştu. Her ne kadar yaş olarak benden büyük olsa da aynı şekilde düşünebiliyorduk. Abla dememi de istemiyordu çünkü kendini genç hissetmek istediğini söylemişti. Efe ve Ece'den sonra kendimi açabildiğim kişi Yasemin olmuştu. Aslında ikizlere anlatamadığım şeyleri de ona anlatıyordum çünkü ikizler Ahmet ve Devrim ile arkadaştı. Yasemin sadece bana özeldi. Tüm sırrımı biliyordu. Ahmet ile olan sırrımı da.

Ahmet ile birlikte olamıyordum.

Dört yıl olmuştu ama hâlâ birlikte olamamıştık. Bazen benden kaynaklı, bazen ondan kaynaklı olan sebeplerden ötürüydü. Yanında olmayı seviyordum. Onunla konuşmak ve sıkıntılarıma çözüm bulmak güzeldi. Birlikte film izliyor veya bir yerlere gidiyorduk. Eğleniyorduk, kavga ediyorduk ve öpüşüyorduk. Ama iş birlikte olmaya gelince bir şeyler oluyordu. Kendimi kasıyordum. Tuhaf hissediyordum. Sanki ona yakıştıramıyordum. Ne bileyim, onunla her şeyi yapmayı normal görürken birlikte olmayı normal göremiyordum. Kafamda olan, onu koyduğum konumu tam yenemiyordum.

Önce Ece'ye anlatmıştım. O da seksi giyinerek dikkatini çekebileceğimi söylemişti. Ama bu da ters tepmişti. Ahmet o tür kıyafetleri giymemi istemiyordu. Bunun sebebini sorsam da asla cevap vermemişti. Tabii sonunda büyük bir kavga edince patlamıştı.

"Annemi görüyorum! Sana bakınca annemi görüyorum! Sen masumsun, temizsin, safsın! Böyle kıyafetler giymemelisin!" diye bağırmıştı. Kendi kafasında bu tarz kıyafetleri koyduğu yer oydu. Bunu Ece'ye açıklayamadım çünkü Ahmet ortak arkadaşımız olduğu için bazı şeyleri bilmesini istemiyordu.

Şey, bir gece Ghost Kafe'ye gittiğimizde Ece herkesin içinde, "Siz hâlâ sevişemediniz mi be!" diye bağırmasından sonra özel ha-

yatımızı anlatmak istemedim. Ama ben kendi başıma çözüm bulamıyordum.

İşte orada Yasemin devreye girmişti. BeOne'a o kadar çok insan geliyordu ki bir süre sonra Yasemin insan sarrafı olmuştu. Ahmet ile olan durumumu anlattığımda hemen anlamıştı. Ahmet'in annesinden ve onunla yaşadıklarından dolayı beni öyle görmek istemediğini söylemişti. Ben onu kafamda nasıl kutsallaştırdıysam Ahmet de beni öyle yapmıştı. Bunun sebebi ise uzun bir süre uzaktan sevip tamamen hayal olarak kalacağını düşünmesinden kaynaklıydı.

En azından Yasemin'in teşhisi bu yöndeydi.

Bunu yenmek için de bana destek olurken Ahmet'in dikkatini çekebileceğim şeyler ayarlıyordu. Ahmet de bunu istiyordu. O da sorun ne anlamıyordu. Bu yüzden küçük adımlar atmak istemiştik.

"Zamana yaymaya karar verdik," dedim Yasemin'e. Bu yalana inanmadığı her hâlinden belliydi ama daha fazla bu konuda konuşmak istemiyordum.

"Buradan başka bir yere uğrayacağım. Bunları eve yollasan olmaz mı?" diye sordum.

"Ahmet yine laf söylemesin?" dedi tek kaşını kaldırarak.

Ben ve ailem değiştiği gibi Ahmet de değişmişti. Onda babamın eski hâllerini görüyordum. Gözünü hırs bürümüştü. Kaldığımız eve bir şeyler geldiğinde hep kızıyordu.

"Ben sana alırım. Ben sana yeterim!" deyip duruyordu. Bunlara da anlam veremiyorken Yasemin yine teşhis koymuştu. Ben Ahmet'in gözünde hep düşük konumdaydım. Hep bir şeylerden yoksundum. O da beni öyle sevmişti. Benim de o şekildeyken onu sevdiğimi düşünüyordu. Şimdi her şeye sahip oluyor olmam ile ona karşı olan sevgimin yok olabileceğine inanıyordu. Ben Ahmet'i yoklukta tutunduğum bir hayal olarak görüyormuşum. Daha doğrusu Ahmet öyle düşünüyormuş.

Bazen Yasemin'in gerçekten psikolog olması gerektiğini düşünüyordum. Yani BeOne'daki çalışanlara, servis yapan arkadaşlar diyorlardı. Verdikleri servis sadece kılık kıyafet satışı değildi. Her şeyin servisini yapıyorlardı.

"Haberi var, merak etme," diyerek güvence verdim.

"Tamamdır o zaman. Annenin siparişleri de vardı. Onlarla eve gönderip seninkileri de eve bıraktırırım."

"Teşekkür ederim. Hadi kaçtım ben!" Ona el sallayıp mağazadan ayrıldım. Mağazanın hemen yanında taksi durağı vardı ve çıkanlar sıraya girerek taksi bekliyordu. Bense çantamdaki akbilimi çıkararak metronun yolunu tuttum.

Ve yine Güngören Güneşli Tepe Mahallesi'ndeydim! İstanbul'a geldiğimde ilk işim buraya gelmek olmuştu. Ada, Antalya'ya gidince ailesi de mahalleden taşınmıştı. Duyduğumuza göre Bebek taraflarında deniz gören bir villaya geçmişlerdi. Gerekçe olarak da Ada'nın yaşadıklarını ortaya koymuşlardı. Sanki Bebek'teki insanlar çok farklılardı. Açık açık zenginliğinizi göstererek yaşamak istediğinizi söylesenize! Annem bunları hiç umursamadan yaşıyordu.

"Param var alıyorum! Param var yiyorum! Param var harcıyorum!" diye bağırırdı hep. Şey, gittiğimiz mağazalarda annem doyasıya alışveriş yaptığı için insanlar gıcık olurdu ve o umursamadığını bu şekilde belli ederdi. Annemin en çok sevdiğim huyu da buydu. Neyse oydu. Ne eksik ne fazla gösteriyordu.

"Nazlı? Hoş geldin kızım!" Süheyla teyze beni görünce kulaklarını çektiği çocukları bırakıp yanıma geldi.

Geçen dört yıl içerisinde Süheyla teyze mahallenin gayriresmî muhtarı olmaya devam ediyordu.

"Hoş buldum, Süheyla teyze. Bakıyorum yine iş başındasın," dedim çocukları göstererek. Çocuklar Süheyla teyzenin dikkatinin dağılmasını fırsat bilip kaçtılar. Süheyla teyze peşlerinde koşmaya çalıştı ama gücü yetmeyince durdu.

"Şerefsizler çok hızlılar," dedi nefes nefese. Tekrar yanıma geldi. "Valla yeni gelenleri bir türlü alıştıramadım. Can başlattı bir göç akımını. Ardı arkası kesilmedi. Gidenin yeri hemen dolarken mahalleden eser kalmadı. Otobüs durağında kavga çıkmıyor be kızım! Düşünebiliyor musun?"

Düşünebiliyordum. Durakta kavga çıkmasına sebep olan kişiler ve olaylar gidince sakinlik gelmişti. Alttan gelenler bile neden kavga ettiklerini anlamayıp buna son vermişlerdi.

"Dünya hâli işte, Süheyla teyze. Her dönüşte yeni bir sürprizle geliyor," diyerek omzumu silktim.

"Neyse, ben şu aidatları toplayayım. Sonra görüşürüz kızım." Süheyla teyze sırtıma vurup bir apartmana girerken ben de yoluma devam ettim.

Dediği gibi Can bir göç dalgası başlatmıştı. Hemen ardından biz gitmiştik. Sonrasında birkaç kişi daha gitmiş, onları Ada ve ailesi takip ederken son noktayı Hürü koymuştu. *Influencer*'lıktan kazandığı parayla Levent'te bir plazaya taşınmıştı. En azından Güneşli Tepe Mahallesi İtiraf Sayfası'nda ve Hürü'nün sosyal medya hesaplarında öyle gözüküyordu.

Mahalleyi terk etmeyen iki kişi vardı: Helya ve Devrim.

Helya üniversiteyi kazanamamıştı ve mesleğini icra etmeye devam ediyordu. Devrim'i zaten biliyorsunuz.

Peki, benim burada ne işim vardı?

Cevap çok basit: Devrim!

Onunla beklentimizin dışında çok yakın arkadaş olunca sürekli yanına gelip ziyaret ediyordum. O arabalarını tamir ederken bir yandan da sohbet ediyorduk. Bazen yarışlara katılıyordu ve ben de o yarışlara gidiyordum. Efe ve Ece de bize eşlik ederken o yarışlarda Helya'yı görüyordum. Bazen de Ghost Kafe'de denk geliyordum.

Lisede bana en büyük acıyı çektirenlerden biri Helya'ydı. Hürü ve Ada hayatlarına devam edip mutlu mesut yaşarken o bıraktığım gibiydi. Ben bile hayatımı düzene sokmayı başarmışken onun hâlâ olduğu yerde sayıklıyor olmasına açıkçası üzülüyordum. Daha düzgün bir hayat yaşamasını isterdim. Ama bunun için çabalamazdım. Ne isterse onu yapabilirdi.

Tamirhaneye giriş yaptığımda çırak beni gördü. Ben daha sormadan başıyla arabanın altındaki kişiyi gösterdi.

"Oğlum hadisene lan!" diye bağıran Devrim elini uzatırken çırak elindeki aleti vermek üzereydi. Elinden alıp susması için işaret

yaptım. Devrim'e uzatınca tuttu ama ben bırakmadım. O çektikçe kendime daha çok çektim.

"Lan bıraksana!" diye bağırdı. Gülümseyerek daha sert çektim.

"Ulan ben senin..." Öfkeyle arabanın altından kayarak çıkarken beni görünce konuşmasını yarıda kesti.

"Nazlı! Şunu yapmayı kes be kızım!" diyerek elimden aleti alıp tekrar arabanın altına girdi. Ben de yanında eğilip arabanın altına girdim. Bir şeyleri tamir ederken beni görünce gözlerini devirdi.

"Şu arabanın altına girme diye kaç kere diyeceğim."

"Altta olmayı tercih ediyorum." Tatlı tatlı sırıtarak gözlerimi kırpıştırdım.

Gülümsemesini gizlemeye çalışırken, "Tövbe estağfurullah," dedi.

"Arabanın altını kastetmiştim ben... Ama neyse," diye mırıldandım. Oynadığımın pekâlâ farkındaydı.

"Ben de aynı şeyi kastettim... Ama neyse," diye taklidimi yaptı. Anlamayarak ona baktım.

"Arabanın altında yapmış olamazsın," dedim gülerek. Onu bazen tamirhanede başka kızlarla basıyordum. Tamirhanenin yedek anahtarını verdiği güne lanet ettiği sayısız günlerimiz olmuştu.

"Arabayı yukarıya kaldırabiliyoruz," dedi arabayı işaret ederek.

"Altında kalabilirsiniz salak."

"En zevkli tarafı da o ya," diyerek göz kırptı.

"Sapık," diye fısıldadım.

"Dedi Ahmet'i baştan çıkarmak için her şeyi deneyen kız." Alayla sırıtarak bana bakınca omzuna vurdum. Hareketimle boynundaki asker kolyesi dışarıya fırladı.

Evet, Devrim askerlik yapmıştı. Hem de uzun dönem. Askerliği bitmiş olsa da gelmek istemedi ve bir süre gönüllü olarak kaldı. Sonra ise geri döndü. Zaten askerlikten sonra tamamen değişti. Kendine daha farklı bir hayat kurmak için çalıştı. Onunla yakınlığımız da askerlikten sonra başladı. O dönem onu sürekli ziyarete gidiyordum. O da telefonla sürekli beni arıyordu. Bir süre sonra

farkında olmadan kendi hayatlarımızdan bahsetmeye başlamıştık. Babasıyla ve annesiyle yaşadığı tüm olayları o zaman anlatmıştı.

Altı yaşında koluna çekiç yediğini anlattığında tüm gece ağlamıştım. Sabah uyandığımda telefonun hâlâ açık olduğunu, kulağıma gelen nefes alma sesleriyle fark etmiştim. Devrim'in nefes alıp verişleri... Çok tuhafıma gitmişti ama bir o kadar da güzel hissettirmişti.

"Eee? Yasemin bu sefer ne verdi?" dedi bana takılarak.

"Erkek olarak sen bir şeyler versen?"

Gözlerini bana çevirdiğinde oradaki parıltıyı gördüm. "Burada mı vereyim, arabanın üstünde mi?"

"Devrim ya!" diyerek kusarcasına bir ses çıkardım. O ise kıkırdadı. Arabanın altından kayarak çıkarken onunla birlikte ben de çıktım. Yağlı ellerini saçlarına sokup dağıtırken saçlarına yağ bulaşmasını önemsemedi.

"Seni buraya getiren ne?" diye sordu. "Şoför mahalline geç," diye bana emir verirken arabanın önüne geçti. Sözünü dinleyerek şoför yerine geçtim.

"Ben çalıştır deyince kontağı çevir," dediğinde başımı salladım. Kaputu açıp bir şeylerle uğraştı. Onu beklerken ellerimi direksiyona koyup Ahmet ile birlikte yaşadıklarımızı düşünmeye başladım. Sorunun tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum. Seviyordum. Seviyordu. Saatlerce konuşabiliyorduk. Birbirimizi çok iyi anlıyorduk ama bundan ibaret gibi duruyordu. Mesela hiç böyle yüksek sesli kavgalar etmiyorduk. Anlaşılmazlık yaşamıyorduk. Birbirimizi sürekli alttan alıyorduk. Üzülmesin diye istemediğimiz şeyler yapıyorduk. Böyle anlatınca kulağa tuhaf geliyordu, farkındaydım.

"Sana da bir şeyler yanlış gelmiyor mu?" diye sorduğumda Devrim, "Evet! Saatlerdir çalıştır dememe rağmen çalıştırmıyorsun. Kesinlikle bir şeyler yanlış!" diye bağırdı.

Çok fazla düşünce âlemine daldığımı fark ettim. Kontağı çevirerek arabayı çalıştırmayı denedim ama çalışmadı.

"Ahmet ile bende bir sorun var sanki. Birbirimizi kırmamak için istemediğimiz şeyler yapıyoruz. Birbirimizi üzmemek için her şeye tamam diyoruz."

"Çalıştır!" diye bağırdı bir kez daha. Kontağı bir daha çevirdim. Motor zorlandı ama çalışmadı.

"Mesela onun brokoliden nefret ettiğini biliyorum. Lisedeyken Can ona hasta diye brokoli yapmıştı ama artık nasıl bir şey yaptıysa çocuk zehirlenmişti. Bense çok seviyorum. Ama onun için eve sokmuyorum. Gizli gizli yiyorum. Bu fedakârlık değil mi? Olması gereken aslında bu ama ben eve brokoli sokmak istiyorum!"

"Sorun brokoli mi yani? O zaman bırak oni. Çalıştır!" Alaylı bir şekilde taklit yaparken gözlerimi devirip arabayı çalıştırdım. Motor çalışacak gibi oldu fakat yine de çalışmadı.

"Sorun brokoli değil. Birbirimize karşı fazla hassasiyet gösteriyor gibiyiz."

"Aşkın amacı da bu değil mi? Birbirini kırmamak?"

"Öyle tabii," dedim durgunlaşacak. "O da amacı. Fakat kendin olamadığın bir yerde yaşayamazsın. Evindeymişsin gibi hissedemiyorsan bir sıkıntı yok mudur?"

"Ahmet ile yaşadığınız yeri evin olarak görmüyor musun yani?" diye sordu. "Çalıştır," dediğinde kontağı tekrar çevirdim. Motor zorlandı ama sonunda çalıştı. Devrim zafer kazanmışçasına gülümseyip kaputu kapattı. Yanıma geldi.

"Soruma cevap vermedin?" dedi kollarını açık cama yaslayarak.

"Ev gibi görüyorum. Ahmet ile bir şeyler yapmaktan hoşlanıyorum."

"O zaman sorun ne?"

Sorun benim kaşınıyor olmamdı. Her şey yolundayken yokuşa sürüyordum. Geri zekâlıydım. İstediğini elde edince değeri kaçmış gibi davranıyordum.

Devrim ile konuşmak bana bu yüzden iyi geliyordu. O salaklığımı kenara koyup istediğime odaklanmamı sağlıyordu.

"Bana sorular yönelterek nasıl güzel tavsiye verebiliyorsun, Devrim? Bunu gerçekten çözemiyorum."

"Soru sorarak kendi cevabını kendin bulmanı sağlıyorum. Şimdi kaldır kıçını, çık arabadan. Sahibi gelecek birazdan." Kapıyı açıp başıyla çıkmamı işaret etti.

"Şu uyuz kızın arabası mı bu?" diye sordum.

"Aynen. Kaç tane arabası varsa hepsini bozup bana veriyor amına koyayım." Ağzında homurdanırken gülümsedim.

Devrim'e bir kız musallat olmuştu. Bence âşık olmuştu ama o musallat olmak olarak görüyordu. Kız buraya ilk erkek arkadaşıyla gelmişti. Çocuk arabasını tamir ettirirken kız etrafına iğrenir gibi bakmıştı. Devrim ile birkaç ağız dalaşı derken kız sürekli farklı bir araba getirir olmuştu. Sevgilisinden de ayrılmıştı.

"Belki de kızın arabaları değildir. Arkadaşlarının bozulan arabalarını getiriyordur," diye bir fikir yürüttüm.

"Yok lan, hepsinin ruhsatı kızın üzerine. Kızın harbi araba koleksiyonu var."

"Sen seversin araba koleksiyonunu. Bu kızı neden istemiyorsun? Seni iten sebep ne?"

"Sebebi çok iyi biliyorsun," diye mırıldandı gözlerini benden kaçırarak.

"Ha şu gizemli kız," dedim sırıtarak.

"O kadar içip sana dökülen ağzıma versinler." Ağzında küfürler mırıldanırken kıkırdayarak arabanın kaputuna yaslandım.

Devrim ile bir keresinde bir araba yarışında takılıyorduk. Efe ile onu sarhoş edebileceğime dair iddiaya girmiştik ve ben kazanmıştım. Devrim o gün âşık olduğu kızı haykırıp durmuştu. Hatta bambaşka birine dönüşmüştü. Sena Şener'den, "Sevmemeliyiz" şarkısını bağırarak söylemişti.

"Her şeyi gören sen, göremedin mi beni!" diye taklidini yaparak şarkıyı söyledim. Etraftaki çalışanlar bize bakınca Devrim üzerime yürüyüp beni susturmaya çalıştı.

"Manyak mısın kızım sen?"

"Ama o zaman böyle bağırıyordun. Bir ağlamadığın kalmıştı. Devrim Yakut'u bu hâle getiren kız kim bilir neler yapıyordur?"

"Kim bilir," dedi alayla sırıtarak.

"Belki de biz sevmemeliyiz," diye gözlerinin içine bakarak şarkıyı söyledim.

"Her şeyi bilen sen bilemedin bi' beni," diye şarkıyı mırıldandı. Neşesinden eser kalmazken yanımdan ayrıldı. Ani ruh değişimine anlam veremedim.

"Tamirhanelerde Müslüm Gürses dinlenilir sanıyordum. Sena Şener değil." Ve Devrim'in belalısının sesi içeride yankılanır.

"Hoş geldiniz, Şebnem Hanım," dedi Devrim resmî bir tavır takınarak. Şebnem bundan nefret ettiğini belli etse de Devrim hiç bozuntuya vermedi.

"Arabam hazır mı Devrim Bey?" derken *bey* kelimesinin üstüne basmıştı.

"Hazır. Buyurun," diyerek yönlendirdi. Şebnem'in gözleri beni buldu. Hâlâ kaputa oturur vaziyette olduğumu fark edince toparlandım.

"Pardon," dedim. Kız ses etmeden yanımdan geçip arabayı açtı ve kontağı çalıştırdı. Motor az öncekinden farklı olarak zorlanmadan çalıştı. Kız memnun olarak gülümseyip arabayı kapatarak çıktı.

"Kart geçiyordu, değil mi?" dedi kartını uzatarak. Ukalalık yapmıyordu. Çok normal davranıyordu. Bunu tavırlarından anlayabiliyordunuz.

"Pos cihazımız arızalı. Eminim yine bir arabanız bozulacak ve yolunuz buraya düşecek. O zaman ikisinin ödemesini yapabilirsiniz." Devrim sahte bir samimiyetle gülümserken Şebnem dişlerini sıktı.

"İnsanlara borçlu kalmayı sevmem. Hesap bilgilerinizi verin, hesabınıza atayım."

"Araba Avrupa markası olduğu ve orijinal parçalar kullandığımız için hesap oldukça kabarık. Babanız o kadar para çekildiğine kızmasın." Devrim'e gözlerimi kocaman açarak baktım. Kız ne kadar alttan alıp kendi oluyorsa Devrim bir o kadar onu zorlayıcı bir şekilde konuşuyordu.

Şebnem oyuna gelmeyerek sırıttı. "Babama hesap verecek yaşı geçtim çünkü kendi paramı kazanıyorum. Ayrıca bu fiyata vitrinimde süs niyetine tuttuğum çantalarım var. Birini koluma takarım, ötekini altımda yakarım."

Bakıldığına müstehcenlik içermiyor gibi görünse de altta yatan imaları ikisi de çok iyi anlamıştı. Şebnem ne istediğini dile getirdiği gibi Devrim de ne istediğini belli ediyordu. Gözlerini ondan ayırmadan telefonunu çıkardı. Bir süre sonra Şebnem'e Devrim'den mesaj gitti.

"Siz altınızda yakmaya devam edin. Biz tamir etmek için her zaman burada olacağız," dedi Devrim. Şebnem yine reddedildiğini düşünerek bir şey demeden arabasına binip gitti. Ardından Devrim'e mesaj geldi. Devrim mesaja sırıtarak cebine koydu.

"Ne yazdı?" diye sordum.

"Bu kadar meraklı olma. Hadi evine git. Ahmetçiğin gelmiştir."

"Aranızdaki çekimi görmedin mi? Yani ikiniz tek olsaydınız kaput üstünde iş görürdünüz." Dehşet bir alev etrafı sarmıştı.

"Hadi evine," diyen Devrim omuzlarımdan tutup çevirdi. Oflayarak ayaklarımı yere vura vura ilerledim.

Ahmet ile yaşadığımız apartmana geldiğimde asansörü beklemeye başladım. Yine dördüncü kattaki kadın misafirleriyle asansör muhabbeti yapıyordu. Kapı önünde yapın bari. Neden asansörü işgal ediyordunuz?

"Of!" Sinirle düğmeye daha çok bastım. Yukarıdan kahkaha sesleri gelince tam emin oldum.

"Eda Hanım, asansör muhabbetine son verip rehin tuttuğunuz asansörü serbest bırakır mısınız?" Sesim apartman boşluğunda yankılanınca kahkaha sesleri kesildi. Akabinde asansör aşağı inmeye başladı.

"Hele şükür," diye mırıldandım. Gelen asansöre binip en üst kata bastım.

En üst katta sadece bizim daire vardı. Burası normalde çift daire iken ev sahibi kendisi taşınarak iki daireyi birleştirmişti. Sonra o taşınınca da biz kaptık. O yüzden tüm katın kendimize ait olduğu güzel bir evimiz vardı.

Anahtarı deliği sokarak kapıyı açtığımda içeriden gelen yemek kokusu burnumu doldurdu. Bir müzik sesi de geliyordu. Anlaşılan

Ahmet yine yemek yapıyordu. Gülümseyerek içeriye girdim. Kapı önünde duran kargo ve Yasemin'den gelen poşetleri görünce alt dudağımı dişledim. Ahmet bakalım bu sefer ne diyecekti?

"Hoş geldin, Nazlı!" diye seslendi. Geldiğimi her seferinde nasıl anlıyordu bilmiyordum.

"Geldiğimi nasıl anladın?" diye sordum mutfağa girdiğimde. Üstünde mutfak önlüğü ile bana bakıp sırıttı.

"Kokunu alıyorum."

"Ev yemek kokuyor, Ahmet."

"Binlerce koku arasından seninkini ayırt edebilirim." Şimdi böyle bir şey söylemişken ben nasıl onu sevmem? Erimem? Beni seven kişi karşımdaydı ve sevgisini gösteriyordu. Macera aramaya çalışmamam gerekiyordu.

"Şimdi sen çıtayı yukarıya çıkardın. Ben paketler için kendimi nasıl affettireceğim?" diyerek tatlı tatlı sırıttım.

"Şöyle bakman yetiyor hatta artıyor," dedi kıkırdayarak. Ocaktaki yemeği karıştırırken yanına gidip arkadan sarıldım.

"Terliyim, Nazlı."

"Ve ben bunu umursamayacak kadar çok seviyorum seni." Daha sıkı sarıldım. Ahmet kıkırdayarak yemekleri hazırlamaya devam etti. Ben de onu izledim.

"Ne yaptın bugün? Yasemin'e para kazandırmak dışında?" İmalı bir şekilde bana bakınca gözlerimi yuvarladım.

"Sorun olmadığını söylemiştin."

"Sorun var demedim. Soru sordum."

"İmalı bir soruydu."

"Abartıyorsun," dedi gülerek. Ciddi mi yoksa ben mi gerçekten abartıyordum anlamamıştım. Bunun üstünde durmamaya karar verdim.

"Okula gittim. Yasemin'e uğradım. Oradan da Devrim'in yanına gittim." Ahmet sessiz kaldı. Devrim ile anlaşamıyorlardı. Lise sondayken bir arada oldukları için anlaşıyor gibilerdi. En azından ben öyle sanıyordum. Aslında hiç anlaşamıyorlardı, sadece bana belli etmemeyi tercih etmişlerdi. İkisi de birbirinden hazzetmiyor-

du. Sonuçta Ahmet'in annesi Belkıs abla, Devrim'in babası Engin amca ile para karşılığı yatmıştı. Onları bir arada tutmaya zorlayamazdım. Aralarında başka olaylar da vardı.

Can meselesi.

İkisinin ortak noktaları Can'dı. Sevim teyzeye kocasının olayını kimin söylediğini her bir araya geldiklerinde tartışıyorlardı. Devrim, onu Ahmet'in zorladığını söylerken Ahmet sadece fikrini dile getirdiğini, böyle bir şey istemediğini söylüyordu. Bu konuda sürekli kavga ettikleri için konuyu açmama kararı almıştık.

Burada olmayan biri için kavga etmek anlamsızdı.

Ben ikisini de sevdiğim için görüşüyordum ve bu konuda bir şey söylememeleri gerektiğini öğrenmişlerdi.

"Devrim nasıl?" diye sordu Ahmet. Bunu isteyerek söylemediği çok barizdi ve ben bu durumu belli ederek baktım.

"Ne? O senin arkadaşın. Nasıl olduğunu soramaz mıyım?"

"Bunu içinden gelmeyerek sorduğunu görebiliyorum," diye misilleme yaptım. Sessiz kalmayı tercih etti. Ocaktaki yemeği alıp bir tabağa boşaltırken ben de tabak ve çatal çıkarıp masayı hazırladım. O yemekleri servis edene kadar masayı hazır hâle getirdim. Bu artık aramızda sözsüz bir anlaşma gibiydi. Yemekleri Ahmet yapar, ben de masayı hazırlayıp bulaşıkları yıkardım. Sonra da ders çalışır ve bir şeyler yapardık.

"Afiyet olsun," diyen Ahmet yemeğe başladı. Çatalımı alarak yemeğe daldırdım. Yine harika bir yemek yapmıştı. Gerçekten aşçılık konusunda eline su dökülmezdi. Ayrıca yemek yapmaktan zevk alıyordu. Daha doğrusu kafasını boşaltmasını sağlıyordu. Bulaşık yıkamak da benim kafamı boşaltıyordu ve bu yüzden orta yolu bulmamıza çok seviniyorum.

"Bugün gelen paketlerden biri Belkıs abla için. Ona ne zaman uğrarsın? Ya da ben uğrayıp bırakayım mı?" diye sordum.

"Anneme bugün uğradım. İstersen sen uğra. Mutlu olur hem," dedi. Başımı sallayarak onu onayladım.

"Ama uğramadan önce haber et. Bir olaya denk gelmek istemezsin." Sesindeki mutsuzluk anlaşılır bir biçimdeydi. Belkıs abla,

Ahmet'in zorlamaları sonucu artık çalışmayı bırakmıştı. Ahmet, babam gibi borsaya el atarak parasını döndürürken şimdiden birkaç kişinin parasını daha döndürerek komisyon alıyordu ve annesini çalışmaması için ikna etmişti. Eğer çalışırsa konuşmayacağına dair yeminler edince Belkıs abla kabul etmişti. Fakat bir kere alıştığı o ortamdan kopamamıştı.

Ya da çevreden.

Bu yüzden kendi mesleğini yapan kadınların çocuklarına bakmaya başlamıştı. Bir nevi Ahmet'in lisedeyken izlettiği o filmdeki kadın gibi olmuştu. Sadece çocuklara bakmayıp yaşı genç olan kızlara yol göstererek kurtarmaya çalışıyordu. Kurtulamayacak durumda olanların da elinden tutuyordu.

Helya gibilerin.

Helya hayatımızdan bu yüzden çıkmamıştı çünkü Belkıs abla ile çok yakındı ve Ahmet annesini çok ziyarete gidiyordu. Elbette aralarında bir şey olmadığını biliyordum. Bu konuda Ahmet'e sonsuz güvenim vardı.

"Helya'ya da bir şey aldım ama yanlış anlar mı diye endişe etmiyor değilim. Benim yerime yine sen verir misin?" diye sordum. Başını sallayarak onayladı. Bu da aramızdaki sözsüz anlaşmalardan biriydi.

Yemeğin geri kalanı sessiz geçerken Ahmet duş almak için yanımdan ayrıldı. Masayı toplamaya başladım. Telefonuma mesaj gelince bulaşıkları bırakıp mesajı açtım.

Yasemin: Bu sefer oldu mu?

Nazlı: Eve yeni girdim. Yemek yedik.

Yasemin: Yemek sen miydin?

Nazlı: Hayır, tabii ki.

Yasemin: Sana son bir tavsiye. En güzel kıyafet çıplak olandır. Hadi öptüm.

Yasemin çevrim dışı olurken mesajına baktım. Banyodan gelen duş sesi kulaklarımda yankılanınca nefesim kesildi. Belki de bunun için hazırlık yapılmadan olduğu gibi bırakmak gerekirdi.

"Of!" Kafam yine dolup taşmıştı. Kafam biraz dağılır diye Snapchat'e girmiştim. Devrim'den gelen gönderiyi açtım. Arabayı sürerken arkada çalan şarkıya eşlik ediyordu.

"Değişmem gülüşünü, tüm dünya benim olsa da. Her kimse seni üzüp üstüne ağlatırsa, bir damla su vermem, çöllerde kavrulsa da!"[8] Gülerek hesabına girdim.

Nazlı: Umarım sesinin karga gibi olduğunun farkındasındır.

Nazlı: Ayrıca bu sözler kime? Sakladığın sevgiline mi yoksa Şebnem'e mi?

Devrim: Sen niye çevrim içisin? Halletmen gereken bir iş var sanıyordum.

Nazlı: Tavşan değiliz.

Devrim: Bu kadar düşünmek yerine salsan belki böyle olmazsınız.

Nazlı: Aklımdan geçenler bunlardı.

Devrim: Aklına uy ve hesabımdan çık.

Devrim çevrim dışı olurken telefonumu bıraktım. Kulaklarımda su sesi akıp giderken kafamda oluşan fikri geri itmeye çalıştım. Lakin başaramadım.

"Yapabilirsin, Nazlı," diye kendime güvence verip üstümdeki tişörtü çıkararak yatak odasına gittim. Banyoya gidene kadar üstümdeki tüm kıyafetleri çıkardım. Banyonun kapısıyla bakıştım ama buna bir son vererek kapıyı açtım. Ahmet su sesinden kapıyı açmamı duymamıştı.

Kalbim olağan hızından yüksek atarken duş kabinine doğru ilerledim. Ahmet gözlerini kapatmış, vücudunu ovarken onu ilk kez tam anlamıyla çırılçıplak gördüğümü fark ettim. Kalbim tüm vücudumda atarken duş kabininin kapısını açıp içeriye girdim. İçeriye giren soğuklukla Ahmet kendine gelip gözlerini açtı ve karşısında beni görünce kaldı.

"Nazlı?" dedi ne diyeceğini bilemeyerek.

[8]Kaan Boşnak'tan "Bırakma Kendini" şarkısı. (e.n.)

"Bu sene çok yağmur yağmadığı için suyu tasarruflu kullanın diyorlar."

Ben ne saçmalıyordum böyle? Salak Nazlı! Aptal gibi dudağımı dişleyince Ahmet'in yüzünde tatlı bir gülümseme oluştu.

"Kesinlikle çok haklılar. Sözlerini dinlememiz gerekiyor," dedi. Elimden tutup beni suyun altına çekince sıcak suyun vücuduma temas etmesiyle ısındım. Yanında durdukça bu duruma alışırken kalp atışlarım normale döndü.

Ahmet önce saçlarımı yıkadı, sonra vücudumu yıkamaya başladı. Elleri vücuduma temas ederken dokunduğu yerlerin sızladığını hissettim. Kendime hâkim olamayıp ona yaklaştım ve öpmeye başladım. Ahmet elindeki lifi bırakıp öpücüklerime karşılık verdi. Çıplak tenlerimiz birbirine temas ettiğinde hissettiğim yoğunluk çok iyi gelmişti.

Yasemin haklıydı. En güzel kıyafet çıplak olandı.

"Siktir!" Ahmet küfrederek kalçamı sıkarken dudaklarına doğru inledim.

"Nazlı, ya şimdi durup banyodan çıkarsın ya da devam edip bu işin artık sonunu görürüz. Çabuk kararını ver." Telaşlı bir şekilde dudaklarımdan öpüp kalçalarımı daha sert sıkarak kendine doğru çekti.

"Şimdi buradan çıkıp gitsem ne yaparsın?" diye dudaklarına doğru fısıldadım.

"Çok küfrederim ama saygı da duyarım. Ama bayağı küfrederim."

"Mesela ne dersin?"

"O güzel kalçalarını sallayarak gitti. Bana da seyretmek kaldı, derim." Sözleriyle kıkırdadım. Dudaklarını boynuma götürüp öpmeye başladı. Suyla dudakları harika bir ikili olmuştu.

"Başka ne dersin?" diye inledim. Bir eli bacak arama gitti ve beni kavradı. Gözlerim geriye giderken çıldıracak gibi hissettim.

"Bu kadar ıslanmışken reva mıydı derim?" Bir parmağını içime doğru kaydırırken ani temasla irkilip kollarını tuttum. Bir tarafım bunu yaşadığı için mutluyken öteki tarafımda anlam veremediğim

bir tuhaflık vardı. O anlamsızlığı görmezden gelerek mutluluğa odaklandım.

"Görelim şu sonu, Ahmet," diye fısıldamamla ellerini benden çekti ve beni birden kucakladı.

Kendimizi ıslak bir şekilde yatağın üstünde bulduk. Ahmet tüm vücudumu öpüp okşarken ona odaklanmaya çalıştım. Onu hissetmek istedim. Verdiği duyguyu yaşamak istedim. Kollarının arasında olduğunu biliyordum. Omuzlarından tutarak kendime çektim. Elleri vücuduma gezinmeye devam ederken kafamda bambaşka bir anı canlandı.

Can'ın odasında, onun yatağındaydım. Bana böyle dokunuyor ve öpüyordu.

Aklımın en ücra köşesinde unutulmak için sıra beklemeyen bu lanet anı aklıma öyle bir sızmıştı ki korkuyla Ahmet'i geri ittim.

"Ne oldu? Canını mı yaktım?" diye sordu telaşla. Kendi canımı kendim yakıyordum ben. Hayatımdan defolup gitmiş birini ve ondan kalan bir hatırayı nasıl düşünebilirdim?

Kalbim buruk bir şekilde sızlarken kendime lanetler getirdim. Sevdiğim adamın kollarındaydım. Onu düşünüp mutlu olmam gerekirken ben ne bok yiyordum?

"Yakmadın," diyerek onu kendime çektim. Ahmet şüpheyle baksa da ses etmedi.

Kendimi anılardan uzaklaştırıp şu anki zamana odaklamaya o kadar uğraşıyordum ki ne Ahmet'i ne de hissettirdiklerini fark edebiliyordum.

"Emin misin?" diye soran Ahmet neye emin miyim diye soruyor anlamadan başımı salladım.

Bacak aramda hissettiğim varlığıyla neyi kastettiğini çok iyi anladım. Gözlerimin içine bakarak kendini yavaşça içime doğru itti. Bir sızı hissedince ona tutundum. Gözlerine bakarak nerede olduğumu kendime hatırlatmaya devam ettim. Kendini bana doğru itip hareket ederken ben sadece gözlerine baktım.

Hiçbir şey hissetmedim.

O üstümde hareket ederken bende duygu namına hiçbir şey yoktu. Varlığını bile hissedemiyordum. Zevk yoktu, acı yoktu, mutluluk yoktu... Kendi kendime, "Bu muydu yani?" diyordum. *Bu hissizlik için mi millet birbirini aldatıyor?*

Ama Ahmet bir şeyler hissediyordu. Bana diktiği gözlerinde o zevki görebiliyordum. Bu hissizlik benden kaynaklıydı. Ama bunu Ahmet'e belli etmek istemedim. Edemezdim! Her şeyde sorun çıkartan taraf ben olmak istemiyordum. O hâlinden memnun duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu inlemeleri arasında. Salak gibi gülümseyip başımı salladım. Dudaklarımdan öpüp hareketlerine devam ederken doruğa ulaşmış olacak ki rahatlayarak üzerime çöktü. Ben hiçbir şey hissetmemiştim. Onunsa yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Bozuntuya vermedim ve anlamaması için dua ederek mutlu gibi gülümsedim.

"Seni çok seviyorum, Nazlı," dedi aşkla. Saçlarımı okşarken onun sevgisini hak etmediğimi düşündüm. Beni bu kadar seviyorken benim ona yaptığım büyük bir haksızlıktı. Onun aşkının altında kaldığımı hissettim.

"Ben de seni çok seviyorum, Ahmet," dedim ve ağlamaya başladım.

"Hey! Niye ağlıyorsun? Canını mı acıttım?" diyerek saçlarımı okşadı. Başımı hızla iki yana salladım.

"Sadece çok güzeldi. Mutluluk gözyaşları," dedim. Bu yalan değildi. Akan yaşlar mutluluktan ibaretti. Ahmet'in beni mutlu etmesi üzerine akan yaşlardı.

BÖLÜM 18

Bir insan bir şeyi neden ister? Onu takıntı mı yaptığını yoksa gerçekten mi istediğini nasıl anlar? Çok istediğinin farkındasındır. Kaybetmek istemiyorsundur. Bir şeylerin ters olduğunu fark ediyorsundur. Sonra kendine kızıyorsun. Bu kadar istediğin şeye şimdi sahipken yan cebime koy havalarını kendinde yakıştıramıyorsundur. Bu yüzden zorluyorsun. Çünkü kötü gözükmek istemiyorsun.

Aslında hepimiz oynuyorduk. Duygularımızı açık bir şekilde yaşayamıyorduk çünkü üzerimize yaftalanacak şeyleri biliyorduk. Mesela birinden ayrılıp bir başkasıyla sevgili olduğunda, "Çorap değiştirir gibi sevgili değiştiriyor," derlerdi. Birine sonsuz bağlı kalınca, "Takıntı yapmış," derlerdi. En yakın arkadaşın bile bunu derdi.

"Kanka bak onu gerçekten çok seviyorum. O çok ayrı bir konu ama şöyle yapmasından nefret ediyorum." Bu cümle arkadaşlar arasında çok kullanılırdı. Bir arkadaş diğerine bunu derdi, sonra arkasından konuştukları kişi gelince hiçbir şey olmamış gibi takılırlardı.

İnsanların düşüncelerini kafama takmayı bırakalı çok olmuştu. Bendeki sorun kendi düşüncelerimi kafama takmayı bırakamamamdan kaynaklıyordu. Kendime baskı yapıyordum. Başkaları ezmeden önce kendi kafamı ben eziyordum.

"Bu yine uçmuş be. Kanka ne içiyorsun, bana da söyle lan." Ece'nin sesiyle kendime gelirken daldığımı yeni fark ediyordum. Önümdeki kahveden bir yudum almak istediğimde bardağın soğukluğu ile kaldım.

"Sıcak kahve istemiştim ben," dedim Ece'ye.

"Getirdiğimde sıcaktı canım. Anla ne kadar daldığını."

"Sorun ne liseli?" Efe sandalye çekip otururken konuşmak istemediğimi fark ettim. Yargılamayacaklarını biliyordum. Sadece kendi kendime düşünürken bile saçma gelen bir şeyi başkasına anlatmaya hazır hissetmiyordum.

"Sorun benim. Yani salaklığım... O yüzden boş verin," diyerek elimi salladım. "Sizde ne var ne yok? Siz anlatın?" diye sordum.

"Valla bir kızla konuşuyorum ama ciddi mi değil mi anlamadım," diyen Efe'ye Ece anında, "Değil," diye cevap verdi.

"Çocuğun, birini seviyor olması neden sana bu kadar imkânsız geliyor?" derken gözlerimi devirdim. Efe ne zaman birinden bahsetse Ece hep olmayacağını söylüyordu. Efe'yi ben cesaretlendiriyordum. Konuşuyordu ama sonra Ece haklı çıkıyordu. Olmuyordu. Başlarda Efe'nin Ece'ye âşık olduğunu düşünürken bunun Efe'nin unutamadığı o aşkından dolayı olduğunu anlamıştım. Bu konuyu açmak istersem de geçmişlerine dalmam gerekiyordu ve bu da arkadaşlığımıza zeval verirdi. O meraklı tarafım gerçeği elbette bilmek istiyordu lakin kendimi dizginlemeyi başarıyordum.

"Çünkü imkânsız canım. Neyse, senin hayatın yeterince bok gibi değilmiş gibi bizimkini de boka bulandırma." Ece haklıydı. Bu yüzden ayaklandım.

"Kızı küstürdün. Nazlı otur şuraya." Efe elimden tutarak oturtmaya çalışınca kendimi ondan kurtardım.

"Gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım var. Düşünemiyorum. Kafamı dağıtmam gerekiyor. Sonra görüşürüz," diye mırıldandım.

İkizler arkamdan seslenseler de onları dinlemeden kafeden çıktım. Durağa geldiğimde otobüs durağa yanaşıyordu. Bundan faydalanarak otobüse bindim ve en arka tarafa geçip kulaklıklarımı taktım.

Kulaklarımda müzik akıp giderken ben şarkı sözlerine odaklanamıyordum. Müziğe kendi sözlerimi yazmış gibi hissediyordum. Neden böyle olduğumu kendime açıklamaya çalışıyor gibiydim. Sorunu Ahmet ile birlikte olamamak gibi görüyordum. Şimdi olmuştuk. Düzenli bir şekilde de devam ediyordu. Bu sefer hiçbir

şey hissedememeyi kafama takıyordum. Ama biliyordum ki o da düzelince başka bir şeyi kafama takacaktım.

Bu otobüse bindiğim günleri düşündüm. Ahmet'e olan aşkımı düşünerek şarkılar dinlerdim. Neden sevgili olamadık diye yakınırdım. Sonra *fake* hesaptan ona aşkımı haykırmıştım. Bu sefer reddedildim diye ağlamıştım. Neden sevmiyor diye düşünürken sevdiğini öğrenmiştim. Aradaki tüm sorunlara rağmen birlikte olmuştuk. Fakat ne zaman bir sorunu çözsek bir başka şeyi sorun ettiğimi fark ettim. Kafamda onu o kadar imkânsız düşünüyordum ki bir şeyler gerçekleşince önüne taş mı koyuyordum?

Ne yapıyordum?

Sıkıntıyla yüzümü sıvazlayıp düğmeye bastım ve durakta indim. Oradan metrobüs ve tekrar otobüs yaparak baba evine vardım. Evin zilini çaldığımda bir çalışan kapıyı açtı.

"Hoş geldiniz, Nazlı Hanım."

"Merhaba," diyerek içeriye girdim. Evde sessizlik hâkimken kaşlarım çatıldı. Bugün evde kalma günüm olduğunu biliyorlardı.

"Annemler yok mu?" diye sordum.

"Babanız henüz gelmedi. Anneniz kış bahçesinde, efendim." Başımı sallayarak istikametimi kış bahçesine çevirdim.

Annemi efkârlı bir müzik dinlerken buldum. Bir yandan da sigara içip alkol tüketiyordu. Müziğe kendini öyle bir kaptırmıştı ki beni fark etmedi. Yıllar geçtikçe ben de annemi fark edemez olmuştum. Her geçen gün daha da değişiyordu. Onlara bir şey söyleme yaşını geçmiştim. Artık herkes kendi hayatını yaşayacaktı. Kuralımız buydu.

"Anne?"

"Hoş geldin kızım," diyen annem sigarayı kül tablasına bastırarak söndürdü. Bana sarılarak öperken ondan gelen yoğun alkol kokusuyla bayağı içtiğini anladım.

"İyi misin? Bir sorun var gibi," diyerek yerime oturdum. Gözlerini boşluğa dikti. O boşlukta ne gördüğünü merak ettim.

"Baban beni aldatıyor." Kurduğu cümle ile beynimden vurulmuşa döndüm. Gözlerim sonuna kadar açılırken ona döndüm. O ise boşluğa bakmaya devam etti.

"Birlikte onca sıkıntıyı atlattığımız kişi beni aldatıyor. Sevdiğimden ellerimi yıprattığım adam bir başka kadının bileklerine altınlar takıyor." Gözünden yaşlar akıyordu ama öyle duygusuz duruyordu ki insan neden ağladığını anlayamıyordu. Boşluk hissi etrafımızı sarınca üşüyerek kendime sarıldım. Annem soğukluktan kurtulmak için bir sigara daha yaktı.

"Baban çok parası olsun isterdi hep. O kadar çok isterdi ki bazen öfkelenirdi. Olmamasının bir sebebi olduğunu hayatına girince anlıyorsun. Bir şeyi çok istiyorsan ve olmuyorsa zorlamaman gerekiyor. Senin göremediğin bir neden vardır, Nazlı. Baban parayı bulunca çok değişecekmiş. Nedeni buymuş." Sigaranın dumanını dışarıya üfleyen annem sanki içimde cevaplayamadığım o sorulara cevap bulmuş gibiydi.

Çok istemek.

Her şeyin fazlası zarar olduğu gibi çok istemenin de fazlası zarardı. Bilemediğin bir zarar vardı ve bunu yaşayarak görüyordun. Bunu yaşaman gerekiyordu çünkü insan evladı, denemeden yanlış olduğunu kavrayamıyordu. Yaşanmışlıklardan ders çıkarmazdı zira bu sefer farklı olacağına inanmak isterdi.

"Boşanacak mısın?"

"Neden?" dedi buz gibi bir sesle.

"Seni aldatıyor."

"Bu beni ilk aldatışı değil. Baban beni ilk önce parayla aldattı, Nazlı. Parayı benden değerli gördü. Onu kazanmak için geceleri benimle uyumadı. Hastalandığımda başımda durmadı. En mutlu günlerimi benimle geçirmek yerine kartıma para yükledi. Bir insanla aldatması o kadar da koymuyor." İçi efkârla dolmuş olacak ki sigarayı içine derince çekti. Sözlerinin de ne kadar doğru olduğunu fark etmek büyüdüğümü hissettirmişti.

İnsan sevdiğini en çok para ile aldatırdı. Bu sevgi kendine karşı da olabilirdi. İnsan kendini para ile de aldatırdı. *Kendimi şımartmak istedim* düşüncesiyle en pahalı şeyi alırdı. Ama kendini şımartmanın en güzel yolunun kendine değer vermek olduğunu anlayamazdı.

Annemde kaldığım gece babam eve gelmemişti. Ben de annemle vakit geçirmiştim. Hiç de komik olmayan bir komedi filmine saatlerce gülmüştük. Çalışanların analı kızlı delirdiğimizi düşündüğüne emindik.

O gecenin sabahına karşı babam eve gelmişti. Yatak odasında yatmak yerine misafir odasında kalmıştı.

Birkaç gün daha onlarda kalmak istemiştim ama annem buna müsaade etmemişti. Evin içerisinde kalırsam mutsuzlaşacağımı düşünüyordu. Ona göre bana yeterince mutsuzluk vermişlerdi. Onu üzmemek için gitmiştim.

Beni okulda görmeyi beklemeyen Ahmet şaşkınca yanıma gelerek dudaklarımdan öptü.

"Dün gece telefonda bugün de annenle kalacağını söylemiştin. Fikrini ne değiştirdi?"

"Önemli bir dersim vardı. O yüzden geldim," dedim. "Ayrıca seni özledim," diye ekledim.

Bu bir yalan değildi. Kolları arasına girip başımı göğsüne yasladım. Kolları beni sararken sıcaklığını hissetmek bana huzur verdi. Aklımın bir köşesinde geleceğimizin annemle babam gibi olabileceği olasılığı dolaşırken ona bertaraf etmeye çalıştım. Fakat bu sefer aynı köşede Ahmet'in anne ve babasının hikâyesi peyda oldu. Onu silmek istediğimde Devrim'in annesi ile babası geldi. Onun da üzerini karaladım. Bu sefer Sevim teyze hortladı.

"Hepsinden kaçabilirsin ama benden kaçamazsın, Nazlı. Sen onları duydun ama beni gördün," dedi. Hepsini kafamda kurduğumu düşünerek gözlerimi açtım.

"İyi misin? Hortlak görmüşe dönmüşsün," diyen Ahmet gülümsüyordu, oysa zihnimde görmüştüm.

"Arabayla mı geldin?" diye bambaşka bir soru sordum. Başıyla onayladığında elinden tutup otoparka yöneldim.

Otoparka geldiğimizde, "Nerede araba?" diye sordum. Düğmeye basarak arabanın ışıklarını yaktı. Elinden tutup arabaya doğru götürdüm. Arka kapıyı açıp içeriye girdim ve onu da kendime çektim.

"Nazlı ne oluyor?" demesine izin vermeden dudaklarından öptüm. Şaşırsa da bana karşılık verdi. Elleri bedenimde gezinirken onu tutup yer değiştirmemizi sağladım. Üstüne çıkarak onu öpmeye başladım. Pantolonunun düğmelerini açarken ellerini aramıza sokarak beni durdurdu.

"Nazlı ne yapıyorsun? Okulun otoparkındayız." Beni üstünden atıp toparlanırken ona şaşkınca baktım.

"Bunu lisede, tuvalette Helya ile yiyişen sen mi söylüyorsun?" Sesim istemsiz sinirli çıkmıştı. Ahmet şimdi itiraz etmesine rağmen sadece yatakta ilişkiye giren biri değildi. Onun her hâlini izleyen biri olarak düşüncelerini çok iyi biliyordum.

"Helya ile yaparken iyiydi. Benle yapınca mı kötü oldu?"

"O Helya!" diye bağırdı.

"Yani?"

"Nazlı yanisi mi var? Helya işte." Konuyu nereye getirdiğini çok iyi biliyordum. Sadece ondan duymak istiyordum.

"Helya ne, Ahmet? O da bir zamanlar sevgilindi işte. Onunla yapıyorsun, benimle niye olmuyor?"

"Nazlı saçmalıyorsun. İyi misin sen?" Ellerimi tutmaya çalıştığında onu ittim. Her yaptığı harekette üzülmesin diye alttan alarak kendimi yıpratıyordum. Artık böyle olmak istemiyordum.

"Evde görüşürüz," diyerek arka kapıyı açıp çıktım.

"Nazlı! Nazlı bekler misin?" Arkamdan bağırsa da onu dinlemedim. Bana yetişemeden okuldan ayrıldım.

Nereye gideceğimi bilmiyordum. Boş boş sokaklarda dolaşarak durum analizi yapıyordum. Kendimi dinliyordum. Yaşadıklarımı ve isteklerimi gözden geçiriyordum. Ama kendime yetemediğimi fark edince akıl alabileceğim birinin yanına gelmiştim.

Yasemin'in.

BeOne Mağazası hafta içi olmasına rağmen doluydu. Herkes deli gibi harcamalar yapıyordu, kasada söylenen rakamlar yüz bin üzeriydi. Servise çıkan çalışanlar ne kadar çok para kazandırırsa o kadar prim alabiliyorlardı. Bu yüzden iyi bir pazarlama tekniği

kullanıyorlardı. Dört yıldır annem buradan alışveriş yaptığı ve en üstleri olan Yasemin ile takıldığım için ben de her şeyi öğrenmiştim. Tabii bir de gittiğim bölümün de faydası vardı.

"Ya neden kimse bana bakmıyor!" Bir kadın bağırınca Yasemin ile o tarafa döndük. Parası olduğu zaman herkesin hürmet göstereceğine inanan bir kadın olduğunu artık sadece bakarak anlayabiliyordum çünkü ben de o yollardan geçmiştim.

"Hanımefendi, tüm arkadaşlarımız servisteler. Müsaitlik durumu olunca size döneceğiz," dedi biri.

"Hani nerede servisteler? Hepsi ortalıkla geziniyor? Alacağım ben de bunu Allah Allah!"

"Ben geliyorum," diyen Yasemin kadının yanına gitti. Kadın hâlâ bağırırken o güler yüzle konuşarak onu ikna etmeye çalıştı. Sonunda da yanımıza getirip yardımcı oldu.

"Nazlı Hanım sizi biraz bekleteceğim, kusura bakmayın," diye başkalarının yanında takındığı tavrı takınırken başımı salladım.

"Sorun değil, ben henüz karar veremedim," diyerek kadına dönmesini sağladım.

Önümdeki pırlantalı saatlere boş gözlerle baktım. Annem bunları sipariş vermişti ve bir tane de benim almamı istiyordu. Belki başkalarının hayali olan bu pahalı saatler benim gözümde değildi. Bu *istemem yan cebime koy* olayı değildi. Herkesi mutlu eden şeyler farklıydı ve beni bunlar mutlu etmiyordu.

"Seni ne mutlu ediyor çözemedik ki Nazlı," diye kendime kızdım. Nefes alamıyor gibi hissedince başımı kaldırdım. Ve Şebnem'i kıyafet denerken buldum. Üzerinde kırmızı göğüs dekolteli bir elbise vardı. Koyu siyah saçlarını çok şık bir topuzun içine hapsetmişken aşırı seksi durduğunu düşündüm. Böyle düşünen bir tek ben değildim. Mağazadaki herkes aynı düşünce içerisindeydi.

"Çok yakıştı, Şebnem Hanım," dedi onunla ilgilenen kişi. Şebnem ona kibarca gülümsedi.

"Değil mi? Ben de beğendim aslında. Ama bir şeyler eksik gibi," diyerek olduğu yerde döndü. Baktığımda bir şeylerin boş olduğu hissiyatına ben de girdim.

Önüme döndüğümde annemin kendine ısmarladığı, ucunda damla şeklinde pırlanta olan kolye dikkatimi çekti. Onu çıkarıp Şebnem'in yanına gittim.

"Bu kolye ve küpesi boşluğu tamamlar," dedim. Şebnem beni beklemiyormuşçasına baktı. Bakışları burada ne işim olduğunu sorguluyordu. Üzerimde mağazanın üniforması olmadığı için çalışan mıyım anlayamadı.

"Harika bir seçim, Nazlı Hanım," dedi onunla ilgilenen kişi. Şebnem burada tanındığımı anladı.

"Teşekkür ederim," diyerek kolyeyi aldı. İlgilenen kişi kolyeyi onun için takarken bana döndü.

"Seni hep Devrim'in tamirhanesinde gördüğüm için burada gördüğümde şaşırdım. Yanlış anlama lütfen. Yakıştırmadığımdan değil."

"Sorun yok. Devrim ile liseden beri arkadaşız ve eskiden o mahallede yaşıyorduk. O yüzden çok sık oraya giderim."

Şebnem anladığını belli edercesine başını salladı. Kolyenin ucu iki göğsünün arasında biterken zincirdeki minik elmaslar parlıyordu. Kulağına taktığı damla şeklindeki küpelerle takım olmuştu.

"Şimdi oldu," diyen Şebnem memnun olarak gülümseyip bana döndü.

"Teşekkür ederim. Hayat kurtardın."

"Her zaman."

"Devrim ne yapıyor?" Sorusunu sıradan bir şekilde sorsa da bana pürdikkat kesildiğini fark etmiştim. Belli etmemeye çalıştım.

"İyi. Şimdi bir yarış var, ona hazırlanıyor."

"Araba yarışı mı?"

"Evet. Hatta sen de gel. Arabaları seviyorsun. Devrim uzun yıllardır yarışıyor."

"Bi' göz atarım," derken umursamaz gibi görünüyordu. *Sen onu benim külahıma anlat!* Can atıyordu da ulaşılmaz olanı oynuyordu. Geleceğinden adım gibi eminim.

"O zaman ben sana numaramı bırakayım, sen bana yazarsın."

"Olur."

"Teşekkürler. Bunları ve takıları eve gönderin lütfen. Tekrar teşekkürler, Nazlı," diyen Şebnem üzerini değiştirmek için çıktı. Tekrar eski yerime geçerken Yasemin'i beni izlerken buldum.

"Bu kaçıncı?" dedi sırıtarak. Omzumu silkip koltuğa oturdum. Birçok kişiye tavsiyede bulunarak bir şeyler satın almalarını sağlıyordum. BeOne'un sahibinin bile dikkatini çekecek kadar olunca arada bir bana hediyeler gönderiyorlardı çünkü prim almayı reddediyordum. Satışın, servisi yapan arkadaşa yazılmasını istiyordum.

"Mezun olunca işin hazır. Biliyorsun, Nazlı."

"Annem de kalpten gitsin. Onun kafasında büyük bir holding de çalışmam ya da kendi işimi kurmam var."

"Senin kafanda ne var?" Ve Yasemin seansına başlamıştı! Sorular sorarak kaçındığım gerçekleri önüme seriyordu.

"Kafamda ne olduğunu bilmiyorum. Çok karışık bir hâldeyim. Saatlerdir konuşuyoruz ama sonuca varamıyor gibiyiz."

"Çünkü konuşman gereken kişi ben değilim, Nazlı. Bu tıpkı boğazın arıyorken diş doktorunda sıra beklemek gibi. Yanlış yerdesin. Ve sıra sana gelince bunu duyup doğru yere gideceksin ama bu sefer de vakit çok geç olacak." Verdiği örneğin cuk oturmasına gıcık oldum. Başkalarının yanında konuşarak boş yere nefes tüketiğimi biliyordum. Doktorun nerede olduğunu biliyordum. Sadece tedavinin acı verici olmasından korkuyordum.

"Beni boş ver de... Şebnem'i tanıyor musun?" diye sorarak kabinleri işaret ettim.

"Evet. Babası birçok araba markasının distribütörlüğünü almış biri." Arabalarla içli dışlı olması oradan geliyor demek ki. Ama bu kadar iç içeyse Devrim'in tamirhanesine ihtiyacı da yoktu. Yani Devrim'e karşı ilgi besliyordu.

"İyiymiş," diyerek başımı salladım. "Neyse, ben kaçayım artık. Bunları da gönderirsiniz. Bana da şu bileklikten ayırtırsınız," diyerek bir tanesini işaret ettim.

"Nereye? Bir başka yanlış sırada beklemeye mi?" Yasemin alaylı bir şekilde konuşurken ona cevap vermedim.

Mağazadan çıkarken istikametimi çok farklı bir yer yapacaktım. Daha doğrusu Yasemin'in dediği gibi bir başka yanlış sıraya

yöneltecektim. Fakat tedaviyi geciktirirsem iyileşme sürecinin daha sancılı geçeceği gerçeğini kendime hatırlattım. Bu yüzden doğru sıraya girmeye karar verdim.

Eve geldiğimce salonun ışığının yandığını gördüm. Ahmet beni bekliyordu. Eve saat kaçta gelirsem geleyim bir yüzleşme yaşayacağımı belli edecek şekilde bana bakıyordu.

"Erken gelmeni beklemiyordum," dedi.

"Daha fazla ertelemenin bir anlamı olmadığını anladım."

"Sonunda bir şeylere kafan basmış," derken sesi benimle her zaman konuştuğu tondan çok farklıydı. O tona o kadar çok alışmıştım ki şimdi tuhafıma gitmişti.

"Sorun ne, Nazlı? Kafanda teoriler üretmeden bana bir söyler misin?"

"Ben kafamda teori üretmiyorum Ahmet! Olanı söylüyorum!" Sesim yüksek çıkmıştı. İlk defa ona karşı sesimi yükselttiğimi fark etim. Bir yanım üzülse de öteki yanım doğru olanı yaptığımı savunuyordu ve ağır basıyordu.

"Olan ne, Nazlı? Seni anlamak için o kadar çok çaba veriyorum ki artık çıldıracak duruma geliyorum!" Gerçekten çıldırıyormuş gibi ellerini dizine vurdu. "Ne lan bu kızın sorunu, diye soruyorum kendime? Onu mutlu etmek için her boku yapıyorsun ama neden hâlâ mutlu değil!"

"Çünkü sorun tam olarak bu, Ahmet!" diye bağırdım. "Mutlu etmek için her boku yapıyor olman! Kendi düşüncelerini... Kendi *düşüncelerimi* dile getirmiyorum çünkü mutlu olsun diyorum. Mantıklı gelmiyor."

"Söyle, Nazlı. İstemiyorum de. Seni kim zorluyor?"

"Peki, seni kim zorluyor?" Misilleme yaptığımda sessiz kaldı. Bana söylediği cümleyi aynaya dönüp kendine söylemesi gerekiyordu zira o da benim gibiydi.

"Önce kendine sor ve cevapla. Sonra ben de cevabını vereceğim."

"Benimki basit," derken ellerini salladı. Gözleri dolmaya başladığında, "Seni seviyorum ve kaybetmek istemiyorum," dedi. Kalbimin ortasında bir ağrı oluşunca nefesim kesildi.

"Sevmek bu olamaz, Ahmet. Kendinden vazgeçiyorsun. Ve buna sevmek diyorsun. Kendini olmadık bir kalıba soktuğun gibi beni de o kalıbın içine sıkıştırmaya çalışıyorsun."

Sözlerimden hoşlanmamış olacak ki sinirle güldü. "Abi sikerim böyle işi be!" diye bağırdı. Hıncını alamayarak saçlarını çekmeye başladı. "Ulan ben seni sevdiğim için her şeyi yaparken sen geçmiş karşıma ne diyorsun? Ben seni mi değiştiriyorum, Nazlı? O Devrim piçiyle görüşmenden nefret ediyorum ama yine de sesimi çıkarmıyorum!"

"Konuyu Devrim'e getirme. Konu biziz, Ahmet!" diye bağırdım. Sözleri çarpıtmasına ve asıl sorundan kaçmasına izin vermeyecektim. "Beni olduğum gibi kabullenemem konumuz olmalı. Ya da beni kafanda bambaşka bir şekle sokman."

"Ben seni olduğun gibi kabul ediyorum, Nazlı. Sen kafanda bir şeyler kuruyorsun."

"Bana deli muamelesi yapma, Ahmet!" diye bağırdım. "Ben senin kafanda kurduğun gibi masum ve cici bir kız değilim. Sana yaklaştığımda karşında anneni görmeyi kes! Helya ile her boku yapmayı kabul ediyordun çünkü ne de olsa mesleği diyordun. Ada ile kesin bir şeyler yapmışsındır."

"Konu birden Ada'ya nasıl geldi? Hani konu bizdik? O isim niye hortladı?" Sinirle gülerken bir şeylerden kaçtığını anlayacak kadar onu tanımıştım.

"Onunla da yattın, değil mi? Hatta arabada bile seviştin. O yüzden benimle yapmadın!" Öfkeyle göğsünden ittirirken bunu beklemiyor olacak ki koltuğa düştü.

"Ada ve Helya ile her şeyi yapabilirim ama Nazlı ile olmaz. O prenses! O masum! Böyle şeylerden uzak! Biblo bebek miyim ben?" Üstüne çıkıp vururken kollarımdan tutarak bana engel oldu. Bağırarak üstünde tepindim.

"Hayır, yatmadım ama tabii ki aramızda yakınlaşmalar oldu. Kız ile sevgiliydim, ne bekliyordun?" Yüzüme doğru öfkeyle ba-

ğırdı. *Hiçbir şey yaşamadım*, demesini bekliyordum. Bu gerçek kalbimi yaralarken acı içinde bağırıp üstünden kalktım. Saçlarımı çekerek kendime acı verdim. Böylece kalbimdeki ağrının önüne geçecektim.

"Sana ulaşmaması için erkek arkadaşı gibi davranıyordum! Benden şüphelenmemesi gerekiyordu. Bunu sen de biliyorsun?" Yalvarırcasına önüme geçerken onu görmezden geldim. O zamanlar Ada'ya karşı bir şeyler hissedebiliyor olacağı fikri aklımda hep dolaşıyordu. Ama bunu geriye atıyordum.

"Sen beni hiç sevmedin," dedim ağlayarak. Bunu fark etmek hıçkırmama sebep oldu. "Sen beni hiç sevmedin!" diye yakındım.

"Saçmalama! Nazlı, ben bu dünyada en çok seni sevdim. Senin için her şeyi yaptım." Ellerimden tutup ona bakmaya zorladı. Gözlerinden sicim sicim yaşlar akarken benim de ondan bir farkım yoktu.

"Ben seni ölecek kadar çok sevdim," dedi incelen sesiyle.

"Sevmedin!" diye bağırarak göğsüne vurdum. "Sen beni değil, kafanda kurduğun Nazlı'yı sevdin! Bir zamanlar benim sana yaptığımı yaptın, Ahmet. Beni kafanda kutsallaştırdın ve bundan kurtulamıyorsun!"

"Seninle arabada sevişmedim diye mi bu kanıya vardın?" diyerek güldü. Sinirleri bozulmuş gibi gülmeye başladı. "Ben seni sevdiğimde sen benden haberdar bile değildin! Seni her gün izledim. Karda delik ayakkabıların su alıyor diye geçtiğin yoldaki tüm karları temizledim! Ödev yaparken uykuya daldığında yarım kaldığını görüp üzülme diye önce senin ödevini tamamladım! Daha sayamayacağım kadar çok şey yaptım. Hepsi seni sevdiğimden kaynaklıydı." Benim onun için yaptıklarımı saymaya başlasaydık son satıra gelene kadar ilk satırın mürekkebi solardı.

"Burada birbirimiz için ne yaptığımızı yarıştırmayacağız, değil mi?" dedim sinirle gülerek.

"Kaç tabii. Hep kaçtın. Yine kaç."

"Sen kaçıyorsun asıl! Sorunun ne olduğunu çok iyi biliyorsun ama kaçıyorsun!" Göğsünden tekrar ittirmek istediğimde kollarımdan tuttu. Beni geri geri götürüp sırtımı duvara yasladı. Üzerime yaklaşırken saf bir öfkeden oluşuyordu.

"Sorun ne biliyor musun, Nazlı? Sorun sikik bir aileden gelmem! Seni ne Ada ne de Helya gibi görüyorum ve görmek de istemiyorum! Belki kafamda seni bambaşka bir yere koyuyorum ama bu umurumda bile değil! Öyle kalmanı tercih ederim."

"Ama ben öyle biri değilim," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Sen ne istiyorsun, Nazlı? Bana açıkça onu bir söylesene."

"Kendin olmanı istiyorum."

"Kendimim ben zaten!" diye bağırarak benden uzaklaştı.

"Değilsin!" diye bağırdım. "Ben de değilim. Sevmediğim şeyleri seviyor gibi yapıyorum. Sana kızmak istiyorum ama kendimi tutuyorum! Sonra *çünkü seviyorsun*, diyorum ama ben ailemi de seviyorum. Onlarla yeri geldiğinde kavga dahi edebiliyorken seninle edemiyorum! Sanki hayatımda sonsuza dek olmayacakmışsın gibi hissediyorum. Gelip geçicisin ve bu süreçte seni üzmek istemiyor gibi hissediyorum! Gerçek gelmiyor, Ahmet! Gelmiyor!" Tüm gücümle bağırırken ağlamaktan bitap düşmüştüm. Ahmet de karşımda yıkılmışken sonunda sorun kafama dank etmişti.

"Kafamda... Kafamda o kadar imkânsızdın ki oraya sıkışıp kalmışsın. Karşımda gerçek bir şekilde dursan bile sanki devam etmeyecek ve her an bitecek gibi hissediyorum. Bu yüzden kendim olamıyorum."

"Beni seviyor musun?"

Sorusuna düşünmeden, "Seviyorum," diye cevap verdim. Hem de çok seviyordum. Ahmet ölümle yüzleştiğimde bile kafamdan silinmeyecek olan tek kişiydi. Ne yaşanırsa yaşansın yahut ne yaşatırsa yaşatsın unutamayacağım biriydi.

"Seni çok seviyorum, Ahmet. Bir tarafım seni kaybetmekten ölesiye korkuyor. Varlığın bana huzur veriyor. Elim hep elinin içinde olsun istiyorum."

"Ama gerçekçi gelmiyorum." Kalbini kırıyormuşum gibi hissediyordum. Kendimi aşağılık biri gibi hissediyordum. Onun karşımda durup sevgisini görürken böyle olduğum için kendimden nefret ediyordum.

"Sevgim gerçekçi geliyor ama onu hissettiren kişi gelmiyor. Bu ne siktiri boktan bir şey." Gözyaşları daha çok akarken kalbim nasıl hâlâ ağrısına ağrı katabiliyordu, anlam veremiyordum.

"Ahmet..." Ne diyeceğimi bilemedim.

"Sorunun bende olduğunu biliyorum, Nazlı. Merak etme," dedi gözyaşları içerisinde. "Annemin başına ne geldiyse babama olan sevgisinden geldi. Onunla *her şeye varım* diyerek kaçtı. Ona güvendi. Onu mutlu etmek için her şeyi yaptı. Babam, annemin borçlarımıza karşılık yattığını bildiği hâlde sustu. Annem babamın bildiğini biliyordu ama görmezden geliyordu. Çünkü seviyordu. Bildiğini fark ederse onu terk etmesinden korkarak susuyordu." Ahmet her bir kelimede daha da yıkılırken nasıl bir aileden dünyaya geldiğini önüme seriyordu. Anlattığı şeyleri algılamak bile zorken o bunları yaşamıştı. Görmüştü. Annesini başka adamlarla görmüştü. Babasının görüp de susmasına şahitlik etmişti. Belki de babasının annesini pazarladığını bile görmüştü. Akıl almaz bir şeyi o yaşamıştı. Ve öyle bir hayatta kalbini kirletmeden çıkmıştı.

"Kendime hep birini sevmeyeceğime dair yeminler ettim," derken bu sözü tutamadığı için kendinden nefret ettiğini gördüm. "Sonra seni gördüm. İlk yeminimi bozdum. Bu sefer kendime onu öyle bir seveceğim ki babam gibi olmayacağım dedim. *Nazlı, annem olmayacak* dedim. Sanki bana öyle gülümseyip gözlerini tatlı tatlı kısarken öyle biri olmayacağını zaten biliyordum. Ben sana âşık olduğumda on yaşındaydım. Şimdi yirmi bir yaşındayım." On bir yıl süren bir aşktan bahsediyordu. Ama o beni ilk gördüğünde küçücüktüm. Hep öyle kalacağımı düşünüyordu. Beni ilk gördüğü hâlimle kalmamı istemişti.

"Ama görüyorum ki ben babamdan da beter olmuşum."

"Ahmet saçmalama!" dedim. Ona doğru giderken kendini geri çekti.

"Beni seviyorsun. Üzmemek için istemediğin şeyleri yapıyorsun. Aynı şey. Bu illa biriyle birlikte olmak demek değil."

"Baban bildiği hâlde susuyordu. Sen öyle değildin. Ben sana istemediğimi söyleseydim harekete geçerdin."

"Ama söylemedin, Nazlı. İstemediğin hâlde katlandın çünkü seni terk etmemden korktun. Annem gibi oldun." Cümlenin ağırlığı altında ezildim. Ahmet söylerken o kadar canı yanıyordu ki onu hiç böyle görmemiştim.

"Ahmet," diyerek elini tutmaya çalıştığımda izin vermedi. Gözyaşlarını silerek kendine gelmeye çalıştı.

"Sanırım ayrılma vaktimiz geldi." Kalbimde yeniden ağrı oluşurken bunu istemeyerek başımı hızla iki yana salladım.

"Hayır," diyerek elini tuttum. Bu sefer benden kaçmasını istemiyordum. "Benim isteğim ayrılmak değildi. Sorunlarımıza çözüm bulmaktı. Annenle baban konuşmadıkları için kaybetmişti. Ama biz konuşarak çözebiliriz." Yüzünü kendime çevirmeye çalıştım. Elimden kurtulmaya çalışsa da müsaade etmedim. Bana bakmaya zorladım.

"Ahmet. Gözlerimin içine bak. Az önce söylediklerini gözlerimin içine bakarak söyle. O zaman gerçekleşecek." Kahverengi gözlerini bana çevirdi. Oradaki acının ardında saklanan sevgiyi gördüm. Bana karşıydı bu sevgi. Öyle güzeldi ki beni gülümsetti.

"Sen bana böyle gülümserken mi?" dedi. Gözlerinden son kez yaşlar aktı. Dudaklarımızı birleştirerek buna bir son verdim. Elleri hasret kalmışçasına vücudumda gezinmeye başladı. Bedenini bana yaslarken varlığını hissetmenin bana iyi geldiğini fark ettim.

"Brokoli sevmiyorsun, söyle. Zorlama," dedim öpücüklerimin arasından.

"Maç izlememden rahatsız oluyorsun, söyle. Boş boş ekrana bakıp vakit harcama," diye karşılık verdi. Kalçalarımdan tutup beni kaldırdı ve yatak odasına doğru götürürken öpmeye devam etti. Beni yatağa bırakıp üzerime çıktı.

Saniyeler içerisinde tüm kıyafetler üzerimizden çıkmıştı. Ahmet'in dudakları vücudumun her yerinde dolaşırken hissettiğim duygular beni paramparça etmişti. Saçlarından tutup kendime çekerek dudaklarından öptüm. Kendini bana yerleştirdiğinde onu durdurup gözlerine baktım.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Ahmet..." Söyleyip söylemek konusunda kararsız kalmıştım ama artık aramızda sorun olmaması gerektiğini hatırladım. "Ben hiçbir şey hissetmiyorum," diye açıkça konuştum.

Afallayarak durdu. Sanırım bunu beklemiyordu.

"Bunca zaman neden söylemedin?" diye sordu ve ben cevaplayamadan kendisi söyledi. "Beni kırmak istemiyordun."

Başımı sallayarak onu onayladım. Saçlarımı okşarken yüzünde masumane bir ifade oluştu.

"Bunu halledebiliriz. Kafamızda kurduğumuz o kişileri yenebiliriz," dedi. Güven dolu sesi beni buna inandırdı.

Ahmet bana ilk defa daha farklı bir şekilde dokunmaya başlamıştı. Sanki bunca zamandır canımı acıtmamak için kendini kasıyordu da şimdi salıyor gibiydi. Vücudumun her bir köşesini öpmesiyle çekineceğimi düşünmüştüm ama aldığım hazla gözlerim geriye gitmişti.

"Ahmet!" diye inlemekten kendimi alamadım.

Dudakları tekrar göbeğimden göğsüme doğru çıktı. Kollarıyla birden beni çevirip yüzüstü döndürdü. Beklentiyle kıvranırken kalçalarımdan tutup kaldırdı. İçime yerleşirken üzerime eğildi. Hareketleri daha farklı olunca bu sefer vücudumda bir şeylerin hareketlendiğini hissetmiştim.

Çarşafları sıkarken Ahmet'in hareketleri daha da sertleşti fakat ben bundan zevk aldım. Doruğa ulaştığımda hissettiğim hisle kendimden geçtim. Ahmet de üzerime çökerken odanın içi nefes seslerimizle dolup taştı.

"Sanki ilk seferim buymuş gibi hissettim," dedim nefeslerimin arasında. Gülümseyerek omzumu öptü. Üstümden kalkarak beni kendine çekip sarıldı.

"Biz her şeyin üstesinden gelebiliriz, Nazlı."

O an bu gerçekten olabilirmiş gibi gelmişti. Kafamızda yine bir şeyleri kurduğumuzu ve üstesinden gelemeyeceğimizi çok yakında öğreneceğimizi bilmeden gülümseyerek birbirimize sarılmıştık.

BÖLÜM 19

Hayat bir döngüden ibaretti. Dönüp dolaşıp aynı şeyleri yaşardık. Bir insan hayatı boyunca mutlu olamadığı gibi mutsuz da olmazdı. Bazen sinirleri çok bozulduğundan gülme krizine girerdi. İllaki komik bir şeyler olurdu. Her daim aynı şeyleri yaşamazdı.

Benim hayatım da öyleydi.

Şimdi her şeyin yolunda olduğu evreye girmiştim. Ahmet ile artık tüm sorunlarımızı konuşarak hallediyorduk. Sevmiyorsak sevmiyoruz diyorduk. Gülüp eğleniyorduk. Okul derslerimizi birlikte çalışıyorduk. Yani ilişkimiz yolundaydı.

Annemle işler yolunda değildi. Onu her ziyaret edişimde daha kötüye gittiğini fark ediyordum. Elimden bir şey gelmiyordu çünkü annem babamla konuşmamı istemiyordu. O geldiğinde her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kalıyordum ki bu gerçekten çok zordu. Bir zamanlar birlikte oturup toka yaptığımız bu adamın bu denli değişebileceğini tahmin edemiyordum.

Ama işte hayat sürprizlerle doluydu. Hiç beklemediğin anda olağan dışı şeyler sunardı. Ghost Kafe'nin hayatıma girişi gibi. Buraya bu kadar bağlı kalacağımı düşünmezdim. Efe ve Ece ile takılmak bana çok iyi geliyordu.

"Ooo, lise mezunu, hoş geldin!" Efe beni tüm neşesiyle karşılarken gözlerimi devirdim.

"Ne zaman Nazlı diyeceksin bana? Liseliden lise mezununa geçmek gerçekten tuhaf. Bari üniversiteli de."

"Cık. O zaman büyüsü bozulur. Böyle devam. Ne vereyim sana?"

"Sen bir şey verme. Ona veren var zaten."

"Hoş bulduk, Ece," dedim ona sırıtarak. Aynı sırıtmayla karşılık verip el salladı ve müşteriye siparişlerini verdi.

"Yardım lazım mı? Bugün boştayım. Yardım edebilirim."

"Yok ya. Kafe gördüğün gibi çok dolu değil." Efe'nin kafeyi işaret etmesiyle gerçekten de dolu olmadığını fark ettim. Bu olmadık bir şeydi ve şaşırmıştım.

"Selo karalar bağlamıştır şimdi," dedim gülerek. Efe ve Ece tam tersi şeklinde bakarken ticaret erbabı olan Selo'nun buna da çözüm bulduğuna emindim.

"Nereden ve nasıl para kazanıyor olabilir?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Kanka, Selo dere kenarından topladığı taşları alıp millete meteor taşı diye satmış insan. Onunla yarışamazsın." Efe'nin açıklamasıyla ağzım sonuna kadar açıldı.

Selo bunu yapmış olamazdı, değil mi?

Yapmıştır. O adam para kazanmak için her şeyi yapar.

"Efe! Gel buraya!" Selo ona seslenirken Efe üfleyerek yanına gitti. Ona bir şeyler anlatırken Efe sadece başını salladı. Yine ne işler peşindelerdi Allah bilir.

Efe tekrar benim yanıma gelince, "Lise mezunu, para kazanmak ister misin diye soracaktım ki bok gibi paran olduğunu hatırladım. O zaman para kazanmama yardım eder misin diye sorumu yeniliyorum," dedi. Tatlı tatlı sırıtarak gözlerini kırpıştırınca bu çocuğa hayır diyemeyeceğimi fark ettim.

"Sen yeter ki iste," dedim.

"Seni bu yüzden seviyorum," diyerek burnumu sıktı. Kıkırdayarak ondan uzaklaştığımda gözlerini hararetle konuşan bir adama çevirdi. Adam karşısındaki kişiyle öyle bir konuşuyordu ki her an dövecek gibi duruyordu. Efe ise onun yanındaki masaya yönelip temizliyor gibi davrandı. Beni de yanına çağırınca ne boklar yiyeceğimizi bilmeden yanına gittim.

"Kanka, ben şimdi bir kızla konuşuyorum IG'den, tamam mı?" dedi ve adama baktı. Sonra bana dönüp fısıldayarak, "IG ne diye sorsana," dedi.

"Ne demek olduğunu biliyorum. Niye sorayım?"

"Lan sen sor. Ekmeğimden etme."

Üfleyerek gözlerimi devirdim ama, "IG ne kanka?" diye sordum.

"Instagram'ı kısaltılması. Neyse, kıza oradan yürüyordum. Bir baktım, o kızın *main* hesabıymış! Bir de *priw* hesabı varmış. Ama kız beni oradan takip etmiyor."

Efe bir şey demeden, "*Main* ne? *Priw* ne? Neyce konuşuyorsun sen?" diye cevap verdim. Aferin gibisinden göz kırpıp gülümsedi.

"Kanka şimdi herkese açtığın hesaba *main* diyorlar. *Priw* daha özel bir hesap. Orada en yakın arkadaşların olur, daha özel şeylerini paylaşırsın."

"Yani *private* hesap gibi."

"Aynen öyle kanka!" Efe sesini yükseltirken yanında durduğumuz adam rahatsız olduğunu belli ederek baktı ama bir şey demedi. Efe devam gibisinden bir hareket yapınca konuşacak saçma bir konu bulmaya çalıştım ve aklıma ilk geleni söyledim.

"Madem *private* kelimesinden geliyor, neden *priw* diyorlar? Ayrıca ana hesap, özel hesap diye ayrım yapmak varken neden İngilizce kelime seçiyorlar?"

"Ben ne bileyim amına koyayım! Git kıza söyle!" Efe harbiden sinirlenince sesi fazla yüksek çıkmıştı. Yanımızdaki adam sinirle bize döndü ve cüzdanını çıkardı.

"Sen al bu parayı. Git başka masadaki insanların beynini sik! Başlayacağım *priw*'inize de *main*'inize de lan! Siktiniz beynimi." Adam Efe'nin avucuna iki yüzlük banknotlar bırakınca Efe sırıtarak başını salladı.

Mutfak tarafına geçtiğimizde Selo ile parayı bölüşüyorlardı.

"Sadece konuşarak para kazandınız. Helal olsun size."

"Psikologlar da dinleyerek kazanıyor. Ne var?" diyen Selo sırıtarak paraları cebine koydu.

"Madem benim de faydam dokundu. Bana yiyecek bir şeyler ısmarlayın," dedim.

"Ayıp ettin. İstediğini söyle," diyen Selo elime menüyü verdi.

Ghost Kafe'de yemek yedikten sonra Efe ile yine birilerinin tepesine geçip konuşarak para karşılığı gönderilme olayına devam ettik. Hatta iki kavgalı adama denk geldik ki bize para verip ötekinin yanına gitmemizi istediler. O diğerine paslarken aralarında dönüp gelerek iyi para kırdık. Saat geç olunca eve gidecektim ama Selo, Devrim'in özel olarak sipariş ettiği sigaralarının geldiğini söyleyince onları Devrim'e verip oradan eve geçmeye karar verdim.

Güneşli Tepe Mahallesi'ne girdiğimde yine mazi önümde canlanırken yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. O gülümseme karşımda Ada'yı görünce korkuya dönüştü. Tesadüf olduğu belli olacak ki Ada da şaşırarak bana baktı.

"Nazlı? Sensin, değil mi?" dedi inanamayarak. Yıllar sonra karşımda gördüğüm için ne diyeceğimi bilemeden öylece baktım.

"Ada," diyebildim sadece.

Gülerek bana sarıldığında istemsiz sarılmasına karşılık verdim. Benden ayrılıp tekrar baktı ve neşeyle gülüp bir kez daha sarıldı. Normal hayatta çok yakın olmadığımız için bu tavırları tuhafıma gitse de bir şey yapmadım.

"Nasılsın? Siz de parayı bulduktan sonra taşınmışsınız. Vallahi en iyisini yaptınız. Ne diye sürünecektiniz burada. Eee? Anlat kız, neler var neler yok?" Birden koluma girip mahalleye doğru yürürken ne diyeceğimi bilemedim.

"İşte ne olsun. Aynı," diye ağzımda bir şeyler geveledim. Yıllar geçse de Ada'nın her şeyi bir kenara bırakıp hayatına devam etmiş olmama olasılığını kafamdan atamıyordum.

"Aynı değil, canım. Eskimle sevgilisin. Hatta aynı evde yaşıyorsun. Nasıl aynı olabilirsin?"

Ve haklı çıktım.

Korkuyla ondan uzaklaştığımda Ada'nın yüzündeki gülümsemenin sahteliğini gördüm. Gözlerinde nefret kıvılcımları çakarken intikam için ortamı soğumasını beklediğini anladım. Ancak büyük bir kin ve nefret besleyenler bunu yapardı çünkü hiç beklenmedik

anda gelen darbenin etkisinin yüksek olacağını bilirlerdi. Ada da bunu yapmak için ortaya çıkmış gibiydi.

"Ne öyle korkuyla bakıyorsun? Biz Ahmet ile ayrılalı çok oldu. İstediğin gibi çıkabilirsin be," diyerek elini salladı. Beynim mi benimle oynayıp yanlış gösteriyordu yoksa Ada mı benimle onuyordu çözemiyordum. Bu işte daha korkutucuydu. Aklınla oynanılıyordu.

"Şey... Aynı okulda denk gelince tekrar görüşmeye başladık. Sonra arkadaşlığımız ilişkiye dönüştü. Sen neler yapıyorsun? Antalya'dasın sanıyordum," diyerek konuyu ona çevirdim.

"Evet, orada turizm okuyorum. Bizimkileri ziyarete gelmiştim. Babam, Süheyla teyzeye para göndermişti, ben de onu getirdim. Mahalleden ayrılsak da burayı unutmadık. Desteğe devam." Gülümseyerek bana baktığında aynı şekilde karşılık verdim.

"Çok değişmişsin ha. Sokakta görsem tanımam. Para sana yaramış."

"Aslında aynıyım. Yani değişen bir şey olmadı."

"Saçmalama," diyerek gözlerini devirdi. "Parayı buldum ama değişmedim edebiyatını geride bırak, Nazlı. Bir kere kıyafetlerin değişmiş. Pahalı oldukları belli oluyor. Saçlarına bakımlar yapılmış, parlıyor. Tırnaklarında manikür var. Yüzündeki yorgunluk gitmiş. Hepsinden önce kilo almışsın. Eskiden parasızlıktan aç kalıyordun da zayıftın." O kıkırdayarak ilerlerken saydıkları gibi olduğumu yeni fark ediyordum. Evet, kıyafetlerim değişmişti. Saçlarıma bakımlar yapıp düzenli manikür yaptırıyordum. Artık para sorunum olmadığı için yemek de yiyordum.

"Kızım o üçüncü hatta onuncu el telefondan bile kurtulmuşsun! Bu modeli daha ben almadım." Ada elimdeki telefonu kaldırarak gülerken elimi ondan çektim. Telefonu annem doğum günü hediyesi olarak almıştı.

Ona kızmak istedim ama söylediklerindeki haklılık payı karşısında sessiz kalmak zorunda kaldım.

"Bak her şey değişmiş ama senin Ahmet'e olan takıntın geçmemiş. Helal olsun. Böyle takıntı seviyesi kimsede görülmemiştir."

İşte damarıma basmayı başarmıştı. Sinirle ona döndüm. "Ne saçmalıyorsun sen?" diye tısladım.

"Yalan mı?" derken o kadar neşeli gülümsüyordu ki dışarıdan gören bir kişi durumu çok farklı algılayabilirdi.

Hani insanlar niyetin her şeyden önemli olduğunu falan zırvalar ya. Külliyen yalan! Niyetten öte onu gerçekleştirme durumu daha önemliydi. Söyleme şekli her şeyin başında gelmeliydi. Gülümseyerek hakaret edildiğinde onu samimiyet olarak algılayıp sinirle söylediğinde kızmak olarak algılıyorduk.

"Yalan!" diye bağırdım. "Kimseyi takıntı hâline falan getirdim."

"Herkesi izleyen tek kişi sen değildin, Nazlı," derken hâlâ gülümsüyordu. "Herkes paramla ilgilendiği için insanları gözlemlemeyi başarıyordum. Hürü, Helya, Can, Ahmet, Devrim ve sen. Hepinizi inceliyordum. Kim kime bakıyor, ne düşünüyor görüyordum."

En korkunç düşman niyetini gizli tutandır. Ada herkese şeker kız tarafıyla yaklaşırken aslında içten içe nefret edip vurmak için an kolluyordu. Samimiyet olmadan sadece kullanıyordu. Bu insanı daha çok korkutuyordu çünkü ne yapacağını kestiremezdin. Bir de senin yüzünden büyük darbeler aldıysa peşini bırakmazdı.

"Bana oynanan oyunların her zaman farkındaydım. Ama işin eğlenceli tarafı da bu, Nazlı. Oynandığını biliyorsun ama karşındaki kişi senin her şeyin farkında olduğunu algılamıyor bile. Seninle oynadığını düşünerek gülerken asıl gülen tarafın sen olduğunu sonradan fark ediyorsun."

Ada'nın gözlerinde gördüğüm delilik çok korkutucuydu. Her şeyi yapabilecek bir nefrete sahipti. Oynandığının farkında olduğunu ama bundan zevk aldığını söylese de içinde bir yerlerde gerçekten sevilmek yerine oynandığı için nefret yatıyordu. Bu yüzden onunla oynayanların canını yakmak istiyordu. O içindeki nefreti anca böyle atabilirdi.

Onunla oynayanlardan biri de bendim. Ve bana yapabileceklerini düşündükçe acı çekiyordum.

"Biliyorsun, değil mi?" dedim gözlerimi kırpıştırarak. Hâlâ tatlı tatlı sırıtıyordu.

"Senin Fake Naz olduğunu mu? Evet, biliyorum. Devrim beni *Fake Naz* ilan ederken sessiz kalışını da biliyorum. Sırf sana bulaşmayayım diye Ahmet'in benimle çıktığını da biliyorum. Ama bu konuda bir sorun yok. Ahmet'ten gerçekten hoşlanıyordum ve oyun dahi olsa benimle sevgili olduğu için mutluydum."

Benden nefret ediyordu. Hem de ölesiye bir nefrete sahipti. Ahmet'i seviyordu ve sırf benim yüzümden onunla birlikte olduğu için nefret ediyordu. Fake Naz ilan edilirken sessiz kalmamdan dolayı nefret ediyordu. O olay ailesine büyük bir darbe olmuştu ve iç kısımda neler yaşadığını bilmiyordum.

"Aklından geçenler doğru, Nazlı. Senden nefret ediyorum. Daha doğrusu ediyordum," diyerek başını salladı. Anlamayarak ona baktım.

"Ahmet hayatını kurtarmak için yanımda bulunurken benim hayatımı kurtardı. Ailemin gerçek yüzünü gördüğünde bana acıdı. Ona sığınmamdan zevk aldı. Beni sevmeye başladı. O beni tanırken ben de onu tanıma fırsatı buldum."

"Ne saçmalıyorsun sen ya?" dedim sinirle. Öyle bir konuşuyordu ki kafamı bulandırıyordu.

"Ahmet ile uzun süredir sevgilisiniz. Eminim sana da gerçek yüzünü göstermiştir. Zaten bu yüzden sana bulaşmadım çünkü sen cezaları en büyüğünü Ahmet ile yaşayarak alacaksın."

"Geç kaldın, Ada. Biz Ahmet ile sorunlarımızı aşalı çok oldu," diyerek daha fazla konuşmasına müsaade etmeden ilerledim. O ise sanki kankasıymışım gibi yanımda yürümeye başladı.

"Hadi ama! Ahmet'in gerçek yüzünü görmüş olman gerek. Sana ne dedi bilmiyorum ama ondan ayrılan taraf bendim. Sırf ondan kurtulabilmek için Antalya'ya taşındım."

"Kes sesini, Ada!" Öfkeyle bağırıp onu ittim. Hâlâ gülüyordu psikopat!

"Bu nasıl bir takıntılık be? Ahmet gibi bir manyağı bile yanında tutabilecek kadar hem de!"

"Elimden bir kaza çıkmadan önce defol buradan!" diye bağırdım. Kıkırdayarak ters istikamete doğru yürümeye başladı. Rahatlayarak önüme döndüm. Ama aptal arkamdan bağırdı.

"Ahmet onu seven kızların sınırlarını keşfetmeye bayılıyor! Onun için ne kadar ileriye gidebileceklerini görmek istiyor! Bana öyle şeyler yaptırdı ki şimdi anlatsam kusarsın. Hele yatakta! Canımın acıdığını görmeye bayılıyordu! Seni acı çekerken izlemekten büyük zevk alacağım, tıpkı Ahmet gibi!"

Öfkeyle ona döndüğümde bana sırıtarak el sallayıp yanaşan arabaya bindi ve gözden kayboldu. Pislik gitmişti ama beynimde kelimelerini bırakmıştı. Sesi kulaklarımda kalmıştı. Söyledikleriyle beni çıldırtmayı başarmıştı.

Ahmet'e güveniyordum ve o yatmadıklarını söylemişti. Ada beni kızdırmak için böyle söylüyordu. "Kendine gel, Nazlı. Ahmet o. Yıllardır tanıdığın kişi. Yatmadım dediyse yatmamıştır. Yalan söylemez. Ada seninle oynuyor."

Devrim'in tamirhanesine yaklaşırken çantamdan anahtarını çıkardım. Bazen tamirhane kapalı olsa da o çalışmaya devam ederdi. Bu yüzden ofise direkt açılan kapının yedek anahtarını bana vermişti. Onu görmeye geldiğim zamanlarda kullanıyordum.

Anahtarı delikten geçirip çevirdim ve içeriye girdim. Tamirhanenin ışıkları yanıyorken ofisinki kapalıydı. Ofis ışıklarını açmaya yöneldiğimde duyduğum seslerle elimi geri çektim. Küçük camdan tamirhanenin içerisine baktım.

Şebnem ile Devrim'i arabaya yaslanmış öpüşürken buldum.

Sessiz bir küfür dudaklarımdan firar etti. Lise yıllarına yeniden dönmüşüm gibi hissettim. Ama bu sefer sahnede Helya ile Ahmet değil de Devrim ile Şebnem vardı.

Sessizce geri çıkmak istediğimde ofis kapısının kapalı olduğunu gördüm. Evet, bunda bir sıkıntı yoktu. Kapalı olan bir kapı açılabilirdi ama bu lanet ofis kapısı değil! Bu kapıyı açmak için anahtara ihtiyacımız vardı ki az önce anahtarı ofisin dış tarafında unutmuştum. Şimdi burada rehin kalmıştım.

"Ben böyle şansın içine tüküreyim ya," diye homurdandım.

"Devrim!" Şebnem zevkle inleyerek bağırınca başım cama döndü. Ve Şebnem'i arabanın arkasına tutunmuş hâlde buldum. Hemen arkasında Devrim vardı ki işleri ileriye götürmüştü.

"Devrim bilerek yaptığını sanacak ya," diye sızlandım. Ama hâlâ kapıyı açmanın tek yolu anahtardı! Hırsızlıkları önlemek için böyle bir şey yapmıştı. Anahtar bir onda bir bende vardı. Şimdi ağlamaya sıçacak ve anahtarı elimden alacaktı.

"Ah!" Şebnem bir kez daha zevkle inlerken gözlerim istemsizce onlara gitti. Üzerlerinde hâlâ kıyafet vardı ama buna rağmen birleşen vücutlarını görebiliyordum. Devrim'in eli Şebnem'in boğazındaydı ve onu kendine doğru çekerek geriyordu. Şebnem bu hareketten zevk alıyor gibi duruyordu. Devrim başparmağını Şebnem'in ağzına doğru götürürken Şebnem bunu beklercesine ağzını açıp parmağı ısırdı.

"N'apıyor be bunlar?" diyerek yüzümü ekşittim.

Devrim parmağını çekip Şebnem'in çenesini iyice kavradı ve tüm vücudunu kaldırıp kendine yasladı. Şebnem'in yüksek inlemesi tüm tamirhanede yankılandı. Kızın gözleri geriye giderken Devrim başını boynuna gömüp öpmeye başladı.

Çok fazla özellerine girdiğimi düşünerek pencerenin altına oturup işlerini bitirmelerini bekledim.

Ama bekle bekle bir yere kadardı!

Sosyal medyada gezindim, eski fotoğraflara baktım. Hatta sıkıntıdan alışveriş bile yaptım. Ama bunların ki bitmek bilmedi.

"Devrim! Devrim! Devrim!" Şebnem sayısız kez Devrim'in adını sayıklarken doruğa ulaştığını anladım. Akabinde Devrim'den de hafif iniltiler gelmeye başladı.

"Hele şükür," diye mırıldandım.

Bir sessizlik oluşurken şimdi ne yapacaklarını merak ettim. Derken çakmak sesi duymamla Devrim'in sigara içtiğini anladım.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim," dedi Şebnem.

"Senin adına sevindim," diye mırıldandı Devrim. Duygusuz piç ya! Öyle boş bir sesle söyledi ki küfretse bu kadar etki ederdi.

"Ses tonundan aldım verdim, kendime geldim mi demek istiyorsun?"

"O ne demek?" dedi gülerek. Sigarası dudakları arasında olmalıydı ki sesi tuhaf çıkmıştı.

"Şu anki durum işte. Seviştik bitti."

"Ne bekliyordun, Şebnem? Seviştik. Hadi şimdi doğacak çocuklarımıza isim takalım mı?" Devrim'in sesi aşırı asabi çıkmıştı. Hayır, kızla sevişirken iyiydi de devamında gelenler mi kötüydü?

"Sen tam bir piçsin!" Şebnem kızarak hareketlenirken muhtemelen üzerini düzeltiyordu.

"Aynen, ben piçim," diyen Devrim umursamazdı. "İlgin olduğunu fark ettiğimde bak kızım, benim unutamadığım biri var. Benden sana yâr olmaz, dediğim için piçim. Sen kendi kafanda romantik komedi yapıp o kızı unuttururum diye düşünerek bana yanaştığında seksten öteye bir ilişki olmaz, dediğim için de piçim. Sen sadece seks olsun, dediğinde hayır dediğim için de piçim. Ama sen gerçekten sadece seks, başka bir şey istemiyorum, dediğinde tamam o zaman deyip seviştiğim için harbiden piçim! Çünkü böyle olacağını biliyordum. İki göğüs görünce kafamdakini atabilecek kadar piçim çünkü!"

Devrim'in sesi tüm tamirhaneyi kaplarken içinde yaşadığı aşkın güzelliği gözlerimin dolmasına sebep oldu. Bir erkek, bir kızı bu denli güzel sevebilir miydi gerçekten? Dışarıdan bakıldığında kızlarla yatıp kalkan biri gibi görünen Devrim'in içinde yaşadığı aşk gerçekten güzeldi. İnsanları dış görünüme göre yargılamamak gerektiğinin en büyük örneği gibiydi.

"O kadar mı seviyorsun bu kızı ya!" diye bağırdı Şebnem. Hiç görmediği bir kızdan nefret ediyordu. Oysa ben o kız adına mutlu oluyordum. Devrim'in aşkını gördüğüm için mutlu oluyordum. Devrim'in de onunla kavuşup mutlu olmasını istiyordum.

"Evet! Kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok seviyorum. Yerini dolduracak kimse de gelmedi. O yüzden sen de şimdi bana küfürlerini saydır ve lütfen git."

Herif küfretse bu kadar etki ederdi be! Bunun üzerine kim ne diyebilirdi ki? Şebnem de bir şey demeden öfkeyle tamirhaneyi terk etti. Çıkma vaktimin geldiğini anlayarak yerimden kalkarken ofisin tamirhaneye açılan kapısının kilidinin çevrildiğini duydum. Ve Devrim karşıma dikildi.

"Sende röntgencilik meslek hâline geldi herhâlde," dedi sinirle. Tatlı tatlı sırıttım. Oysa Şebnem gidince kapıyı tıklatıp burada olduğumu, Şebnem'i çıkarken gördüğümü ve ona bakarken anahtarı dışarıda unuttuğumu söyleyecektim.

"Güzel seviştiniz ama şimdi," diyerek olayı dalgaya almaya çalıştım.

"Çık hadi." Başıyla tamirhaneyi işaret etti. Oturduğum yerden kalkıp tamirhaneye geçtim. Önce diğer kapıdan çıkıp dışarıda unuttuğum anahtarı aldım. Tekrar tamirhaneye girdiğimde Devrim'in yerde otururken önüne altılı bira şişesi aldığını gördüm. Yanına otururak bir tanesini açtım.

"Şebnem ile ne ara bu kadar içli dışlı oldunuz?"

"Yürüdü, ben de müsaade ettim. Olay bu."

"Kızın nesini beğenmiyorsun? Yani kusuru yok."

"Sevmiyorum. Zorla birini sevemezsin. Birini seviyorsan illa karşı tarafın da sevmesine gerek yok. İçinde yaşa, bitsin işte!"

"Tamam oğlum, neye böyle atarlandın?" dedim şaşkınca. Öfkeyle birasını bitirip tenekeyi buruşturarak fırlattı. Hıncını çıkartacak bir şeyler arıyordu. Anlaşıldı. Duygularını birine açma konusundaki fikrini bildiğimden dolayı yarayı kaşımadım. Konu değiştirmeye karar verdim.

"Bir gün altında yapar mısın?" diye sordum. Anlamayarak bana baktı. Gözlerimle arabayı işaret ettim.

"Arabayı kaldırıp altında da yapar mısın?" Doğru mu söylüyorum algılayamayarak baktı ve sonra güldü. Çocuğun dengesiyle oynuyordum. Sırıtarak bir yudum aldım.

"Bir gün o arabanın altında yapacağım," diyerek arabayı işaret etti.

"Kafandaki o kızla," diyerek diğer bira kutusunu ona doğru uzatım. Sırıtarak kendi bira kutusunu uzatıp kadeh tokuşturdu.

"Kafamdaki o kızla," dedi. Gülümseyerek birayı yudumladım.

Aramızda sessizlik geçerken niçin geldiğimi hatırlayarak sigaraları ona verdim. Konuşmadan başını sallayıp paketten bir dal alıp yaktı.

"Sevişirken karşı tarafa acı vermediğini nasıl anlıyorsun?" Ani sorumla duman boğazına kaçtı ve öksürdü. Gözleri dumandan yaşarmış bir hâlde bana baktı.

"Sen içince aşırı rahat biri oluyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Ahmet o yüzden başka yerde içmeme izin vermiyor çünkü mantıksız şeyler söylüyormuşum." Alkole karşı toleransım neredeyse sıfırdı. Hemen sarhoş oluyordum. O zaman da ne dediğimin farkında olmuyordum ve birkaç kez Ahmet'i rezil etmişliğim olmuştu. O da başka yerde içmemi istemiyordu. Ama Devrim benim güvenli alanımdı.

"Biz seninle ne ara böyle kanka olduk be?" dedim durumu farkederek. Aşırı tuhaftı. Gülmeye başladım. "Sen benim hayatımdaki en nefret ettiğim insandın. Senden korktuğum kadar kimseden korkmazdım. Yüzünü görünce bir ıyy diyesim gelirdi. Şimdi kankam oldun he." Sırıtarak sırtına yurdum. O ise yüzüme öfkeyle bakıyordu. Duygu değişimine anlam veremedim.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sordum.

"Genelde filmlerde falan nefretten aşka dönüşüm olur. Seninki nefretten kankalığa mı dönüştü?"

"Sana âşık olmamı mı isterdin?"

"Bana âşık olmak kötü bir şey mi?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Bakışların yetti." Nasıl baktığımı nereden bilecektim ki? Ayrıca kafam yerinde değildi. Beynim bulanmaya başlamıştı. Devrim kendisine âşık olmamdan mı bahsediyordu?

Devrim ve ben?

Aşk?

Öpüşürken?

İçimi bir titreme alırken birayı kafama diktim. Biten kutuyu Devrim gibi tek elimle büzmek istedim ama yapamadım. İki elimle büzüp fırlattım. İkinci kutuyu açtım.

"O kadar mı kötü?" Devrim'in duygulu çıkan sesiyle ona döndüm. Gözlerindeki mahzunluk beni gafil avlamıştı. Neye üzülmüştü bu böyle?

"Şu an konumuz ne?" diye sordum hatırlamayarak. Sinirle yeni bir sigara yaktı. Başını duvara yaslayıp dumanı dışarı üfledi.

"Benim asla arabanın altında yapamayacak olmam," dedi sıkıntıyla.

Bu salak arabanın altında ne bok yiyecekti? Anlamadım ama başımı sallayıp geçtim. İkinci kutunun da dibine gelirken Devrim sigarasını bitirmek üzereydi.

"Harbi mi diyorsun lan?" diyerek birden bana döndü. Neden bahsettiğini anlamadığım için ona baktım.

"Ne harbi mi?"

"Hiç mi lan? Zerre de mi yok?"

"Ne yok oğlum? Bir şey anlamıyorum ki." Elimi sallayarak birarnı yudumladım. Midem bulanmaya başlamıştı. İkinci kutuya geçmemem gerekiyordu.

Kendinin ne bok olduğunu da biliyorsun Nazlı! Ne diye içiyorsun?

"Şimdi yapacağım şey için özür dilerim. Hatırlamayacaksın, biliyorum."

Ben, "Ne?" demeye kalmadan Devrim yüzümü tutup kendine çevirdi ve beni öpmeye başladı. Dudaklarını hissederken gözlerim sonuna kadar açıldı.

Öpüyor muydu lan bu beni?

Kendimi hızla geri çektim. Anlamayarak ona baktım. Midemdeki bulantı yükselmeye başladı. Az önceki olayın şaşkınlığı da eklenince fazlalaşmıştı.

"Siktir, özür dilerim. Kendime bir an hâkim olamadım. Ben... Hay senin anarı, Nazlı!" Son küfrü etmesinin sebebi üzerine kusmamdan kaynaklıydı. İkinci defa öğürüp üzerine kusacakken kafamdan tutup öteki tarafa çevirdi ve yere kustum.

"Allah'ım sen beni neyle sınıyorsun! Kalk lan yerden. Kusmuk içerisinde kaldık." Kollarımdan tutup kaldırdı. Bir anda ayağa kalkınca başım döndü. Midem bir kez daha bulanırken Devrim ka-

famı başka bir tarafa çevirdi. Ama bu sefer öğürmeden başka bir şey yoktu.

"Gel buraya iğrenç kız. Benim de üzerimi mahvettin." Devrim'in tişörtünden pantolonuna kadar her yeri kusmuk içerisinde kalmıştı. Koluma girerek beni yürütünce ondan destek aldım.

"Başım dönüyor."

"Gel hadi." Tamirhaneden çıkarıp iç taraftaki odalara yöneldi. Yarışlardan kazandığı parayla binanın diğer kısımlarını satın alıp yaşam alanına çevirmişti. İşiyle evi aynı yerdeydi.

"Hayvan gibi para kazanıyorsun, değil mi?" dedim etrafı göstererek.

"Dedi malikânede oturan kız."

"Cık. Ailesi malikânede oturan kız," diye düzelttim. "Ben Ahmet ile bir dairede oturuyorum. İki göz bir oda mı diyorlar, öyle bir şey." Elimi sallayarak geçiştirdim.

"Sen burada otur. Ben üzerimi değiştirip geleceğim. Sana kahve yapacağım, sonra eve bırakacağım."

"Ben burada kalacağım," diyerek koltuğa uzanıp yastığa sarıldım.

"Kusmuklu ağzını yastıklarıma sürme." Başımdan tutup beni kaldırdı. Tişörtünü çıkarıp temiz kısmıyla ağzımı sildi. Elim istemsiz çıplak tenine gitti.

"Gram yağ yok. Helal kankama!" diyerek tenine vurdum.

"Kankan batsın senin," diye homurdandı. "Yat zıbar!" diyerek kafamı tekrar koltuğa attı. Yastığa tekrar sarılırken o da gitti. Beynim zaten bulanıktı. Uykum da vardı. Devrim'in koltuğu da uyunacak kadar güzeldi derken ben hayal âlemine dalış yaptım. En son hatırladığım Devrim'in tekrar gelerek başımın altına yastık koyup üzerimi örtmesiydi.

Yumruklanan kapı sesiyle kendime gelir gibi oldum. Beynim kazan gibiydi. Olan biteni algılayamıyordum. Yumruklama sesi çoğalırken uykum dağıldı.

"Ne oluyor ya?" diyerek gerinmeye başladım. Bir koltukta uyuduğumu da o an fark ettim. Gözlerim sonuna kadar açılırken olduğum yerde doğruldum. Devrim'in evindeydim ve onun kapısını yumruklanıyordu.

"Devrim, evini alacaklılar bastı!" Devrim uykulu bir şekilde salona geldi.

"Alacaklı olabilecek tek kişi, Ahmet. Sebebi de sensin." Beni işaret ederken şaşkınlık nidası dudaklarımdan döküldü. Telefonumu çıkarıp kontrol ettiğimde Ahmet'ten sayısız çağrı olduğunu gördüm. Muhtemelen Efe'yi aradı ve en son buraya geleceğim bilgisini aldı.

"Sıçtım ben ya! Yine içtiğim için bana kızacak," diyerek saçlarımı karıştırdım. Devrim kapıyı açmaya gittiğinde kapının duvara vurma sesiyle irkildim. Yerimden kalkarken Ahmet öfkeyle salona girdi. Burada yatıyor olmama karşı daha da nefretle doldu.

"Ahmet..." diyemeden kolumdan çekiştirip, "Gidiyoruz," dedi. O kadar korkutucu duruyordu ki bir şey yapmasından endişe ederek sessiz kaldım. Ama Devrim sürüklenerek götürülmeme sessiz kalamayıp Ahmet'i benden uzaklaştırdı.

"N'apıyorsun lan sen? Düzgün davran kıza."

"Sevgilime davranış eğitimini senden mi alacağım piç! İstediğim gibi götürürüm!"

"Götüremezsin. Dediğin gibi sevgilin. Malın değil." Devrim beni kendi tarafına doğru çekiştirirken Ahmet deliye dönmüştü. Ona saldıracaktı ve biliyordum ki Devrim kazanan taraf olurdu. Bu yüzden araya girerek Devrim'e döndüm.

"Sorun yok," dedim.

"Var. Sorun var. Bu hâlde gitmene izin vermem."

"Ne demek izin vermem? Sen kimsin lan? He!" Ahmet saldıracakken bağırarak onu geri çektim. Devrim üzerine yürüdüğünde Ahmet'in önüne geçerek bir şey yapmasını engelledim.

"Nazlı gitme. Bu herif sana bir şey yapacak."

"O benim sevgilim, Devrim. Ayrıca Ahmet'i benim gibi sen de yıllardır tanıyorsun. Bir şey yapmayacağını biliyorsun."

"Tanıdığım için zaten gitmeni istemiyorum!" Öfkeyle bağırırken gözlerindeki korku beni gafil avladı. Ahmet sandığı gibi bana zarar verecek biri değildi.

"Hoşça kal, Devrim," diyerek Ahmet'in elini tuttum.

"Nazlı gitme!" Devrim bağırarak elimi Ahmet'ten çekmeye yeltendiğinde Ahmet araya girip Devrim'in yüzüne yumruğu geçirdi. Korkuyla bağırıp geri çekildim.

"Sahip olduğum her şeyi almaya ant mı içtin?" Ahmet bağırarak Devrim'i duvara yasladı. Devrim araya ellerini sokup onu üzerinden atmaya çalışırken onları öylece izliyordum. İki erkeği ayırmanın bana sadece zarar vereceğini çok önceden öğrenmiştim. İkisi de öfke doluydu ve hınçlarını çıkarmaları gerekiyordu.

"Ben kimsenin elinden bir şey almadım! Onlar senin ne bok olduğunu görünce bana geldiler. Gerçi sen de gerçek yüzünü göstermemek için her boku yaptın!" Devrim deliye dönmüş gibi bağırırken Ahmet'i yere fırlatıp üzerine çıktı. Yüzüne yumruk atmak isterken Ahmet kollarını birleştirip yüzünün önüne koyarak darbeyi engelledi. Bulduğu ilk boşlukta da Devrim'e vurup üzerinden attı.

"Benim tek bir yüzüm var, Devrim. O da gerçek olan. Ama senin yüzlerce yüzün olmasına rağmen hepsi hüsranla sonuçlandı. Sen de buna katlanamadın!" Devrim lafları hazmedemeyerek bağırıp Ahmet'i yere fırlattı ve üstüne çıktı. Elini yumruk yapıp kaldırdı. Vuracak korkusuyla tetikte beklerken Devrim'in eli havada kaldı. Öfkeyle nefes alıp verirken Ahmet'e baktı. Ahmet de onun gibi öfkeliydi ama bir çöküşlük de vardı.

"Piçin önde gidenisin, Devrim Yakut," derken sesi çatladı. Devrim'in aksine duygularını açıkça gösteriyordu. O yüzden onu anlamak her zaman daha kolay oluyordu. "Beni en iyi senin anlaman gerekirken sen olayı çok yanlış anladın. Kozları canımı acıtmak için kullandın." Ahmet'in sesi titrerken burnunu çekti. Devrim de yumuşayarak ona baktı. Yumruk olan eli inerken öfkeyle Ahmet'in yakasını ittirdi.

"Ben mi seni acıttım lan? Senin bana yaptıklarının yanında benimkiler ne?"

"Baban annemle para karşılığı birlikte olduğunda gelip beni dövdün!" Ahmet çığlık atarak konuşurken gözyaşları aktı. "Benim suçum neydi? Ben mi dedim babana git annemi..." Daha fazlasını söylemeye gücü yetmemişti. Gözyaşlarından konuşamazken içimdeki sevgi bedenimi sarmaladı. Herkes Ahmet için bir şey diyordu ama o sadece hayata tutunmaya çalışıyordu. Yaşadığı şeylerle mücadele edip gülümsemeye çalışıyordu. Normal bir hayat için çabalıyordu.

"Babanı dövmeye gücün yetmedi tabii. Sen de gideyim orospu çocuğunu döveyim dedin!"

"Ne yapmamı bekliyordun? Kendini benim yerime koysana lan. Babam en yakın arkadaşımın annesiyle birlikte oldu."

"Ben gelip seni dövdüm mü şerefsiz? Baban neden annemle birlikte oldu dedim mi? Sen beni dövmekle kalmayıp annemi babanı ayartmakla suçladın! Parayı veren babandı, Devrim!"

"Ben seni..." Devrim tekrar vurmak için hareket yapacakken araya girerek onu ittim. Herkesin Ahmet'i kötü göstermeye çalışmasından artık bıkmıştım.

"Yeter, Devrim! Öfkeni başkasından çıkarmaya çalışma. Aynaya dön ve önce kendine hesap sor."

"Sen zaten yıllarca Ahmetçiydin. Senin bu Ahmet takıntın artık hastalık raddesine gelmiş." Devrim nefretle bağırırken gözlerimi ona diktim.

"Sevmek ne zamandan beri takıntı oldu? O seviyor, ben de seviyorum. Konu bundan ibaret." İnsanların anlamakta en zorlandığı şey buydu. Sevdiğin için bir şeyler yaptığın zaman takıntı olarak görüyorlardı. Onu korumak ve mutlu olmasını istemek kötü bir şey değildi.

"Onun nefreti başka," dedi Ahmet.

Devrim'in gözleri ona nefretle dönerken, "Kes sesini!" diye bağırdı.

"Niye korkaklık yapıyorsun da gerçekleri söylemiyorsun?" Ahmet'in nefreti alaya dönüşürken aralarında sözsüz bir konuşma geçti.

"Ahmet, sakın!" diye uyardı Devrim.

"Aslında hiç sevmedin, değil mi? Onu da sırf ben seviyorum diye sevdin."

"O konulara hiç girme çünkü kaybeden sen olursun."

"Hadi ya," diyen Ahmet alay doluydu. Kimden veya neyden bahsettiklerini bilmemek sinir bozucuydu. Sorsam da söylemeyeceklerini biliyordum.

Ahmet, Devrim'e yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Devrim sinirle onu iterken Ahmet mutlulukla sırıtıyordu.

"Helya ile aramızı o yüzden yapmaya çalıştın, değil mi? Can boşta kalacaktı ve onu görecekti. Âşık olacağından da emindin. Âşık olursa zarar vermez diye düşündün. Kral hareket he! Sevdiğin kızı, düşmanın zarar vermesin diye düşmanının âşık olmasını sağlamak. Yaz bunu kanka. Değerlenir."

Ahmet gülerek alkışlarken kafamda bazı şeyler oluşuyordu ama tam olarak anlam vermek çok zordu çünkü bazı şeyler aşırı mantıksız geliyordu.

"Ne saçmalıyorsunuz siz ya?" diye bağırdım. İkisi de bana bakmak yerine birbirlerine bakıyordu ve aralarında yine sözsüz bir konuşma geçiyordu.

"Biri ya bana burada ne olduğunu açıklar ya da hayatınızdan tıpkı Can gibi tamamen çıkarım!"

"Ben anlatırım Nazlı çünkü benim saklayacak bir şeyim yok." Devrim onu durdurmak için hareket ettiğinde önüne geçip Ahmet ile arasına girdim. Gözlerimi Ahmet'e diktim.

"Senin Devrim ile dolaşmanı istememenin sebebi, Devrim'in sana olan aşkından dolayıydı."

Ahmet'in sözleri kulaklarımdan akıp giderken beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Kulaklarımda bir çınlama oluşurken arkamda kalan Devrim'e döndüm. Sinirle gözlerini yummuştu.

Gerçek miydi?

"Bahsettiğin o kız ben miydim?" diyen ses bana ait değil gibiydi.

"Can'a attığı kazıktan dolayı Can sevdiği kızın canını acıtmaya ant içmişti. Devrim de Helya'yı beni ayartması için tuttu çünkü Can öğrenince benden uzaklaşacaktı. İkinizin bir arada olmasına olanak sağladı. Yani düşmanının sevdiği kıza âşık olmasını sağladı. Böylece canını acıtamayacağına inandı. İnsan sevdiğinin canını acıtmaz, diye düşündü."

Ahmet yıllardır dönen olayları sadece birkaç dakikada özetleyince yaşadığım hayatın ne kadar basit olduğunu yeni keşfediyor gibiydim. Önümde büyük bir oyun oynanıyordu ve ben bunu fark edememiştim.

"Devrim ile aramız şu an iyi. Lisede bana pislik gibi davranıyordu," derken daha çok kendi kendime konuşmuştum.

"Çünkü Can'ın anlamasını istemiyordu. Ama kötülüğün dozunu çoğaltınca Can bir şeylerden şüphelenmeye başlamıştı ki sonunda uyandı ve anladı. Ama Devrim piçi haklı çıktı. Can sana zarar vermek istemiyordu. Bu yüzden de gitti. Seni kendinden korumak için gitti." Ahmet'in kendinden emin bir şekilde konuşması bir başka gerçeği de gözler önüne seriyor gibiydi. Bunu algılamak beynimde darbe etkisi yaratırken Ahmet'e döndüm.

"Sen Can ile hâlâ görüşüyorsun. Ona olan biten hakkında bilgi veriyorsun," dedim.

Ahmet'in yüzündeki gülümseme solarken bunu fark ediyor olmam onu bozguna uğratmıştı.

"Beni sevmen falan hepsi yalan. Sırf Devrim bana yaklaşmasın diye yaptın her şeyi. Seninle mutlu birlikteliğimi görüp canı acısın istedin." Gerçeğin ağırlığı altında ezilirken başımı dik tutmakta zorlandım. Koca bir yalanın içerisinde kaybolmuştum.

Ellerim ağzıma giderken etrafımda dönen oyunun büyüklüğünün yanında duygularımın küçücük kaldığını hissettim.

"Hayır, hayır. Oyun değildi. Seni gerçekten seviyorum. Her şey gerçekti. Evet, Can ile görüşüyorum ama seni intikam için kullanmıyorum." Ahmet bana yaklaşmaya çalıştığında onu kendimden uzaklaştırdım.

"Ne seni ne de seni," diyerek ikisini işaret ettim. "Ne de o alçak Can'ı hayatımda görmek istiyorum. Hepiniz siktirin gidin!"

Öfkeyle bağırıp kapıya yöneldim. İkisi de hareketlenirken bana yetişemesinler diye adımlarımı hızlandırdım.

Dış kapıyı açıp çıkmak için bir adım atacakken önümde duran kişiyle olduğum yerde kaldım.

"N'aber, Nazlı?"

"Can."

Can Eroğlu, hayatıma tekrar girmek için bir adım atmıştı ama çok geç kalmıştı.

BÖLÜM 20

Bir insan, hayatının rayına girdiği düşündüğünde neden o raylardan çıkmasını sağlayacak bir etken ortaya çıkardı? Yani bir şey sürekli yolunda gidemezdi, engebeli olması gerekiyordu. Ama mutluluğu bulmaksa bu bir sondur. Mutluysan öl.

Bu mudur?

Yani dünyadan çıkarmamız gereken ders bu muydu? Mutluluk için koş, yakalayınca da öl çünkü bu bir sondur.

Ahmet ile her şey yolunda derken önce Ada ortaya çıktı. Yok, bu yeterince raydan çıkarmadı der gibi Devrim'in aşkını anlattığı o kızın kendim olduğunu öğrendim. Kader, "Yok lan, bu da kızı yıldırmadı," der gibi karşıma yeni gerçekler çıkarırken en son Can'ı ortaya koymuştu.

Can Eroğlu.

Her zaman etrafımdaydı. Ahmet'i görebilmek için ona çok maruz kalıyordum ki bu hayatını tanımama sebep olmuştu. Ahmet'ten daha fazla açık bir kitap gibiydi. Her şeyini pat diye söyleyen biri olarak onu tanımak kolay olmuştu. Hep etrafımdaydı ama aslında değildi. Yani sanki Ahmet onu görmemem için ortaya koyulan bir paravan gibiydi. Aradan çekilince de Can'ı görmüştüm. Tanımakla kalmayıp duygularına dokunmuştum.

Can'a karşı bir şeyler hissetmiştim.

Bazen kendimi ayran gönüllü görüyordum. Ahmet'e âşık, 1 Milyoncu'ya âşık, Can'a âşık, ona âşık, buna âşık! Kendime çoğu gece kızardım. Ama sonra sevilmeye ihtiyaç duyduğum için böyle olduğumu anlamıştım. Birinin bana karşı bir şeyler hissettiğini fark edince yaklaşıyordum çünkü sevilmek nedir bilmek istiyor-

dum. O duyguyu tatmaya açtım. Bunu fark edince kendime yüklemeyi bırakmıştım.

Ahmet hayatımda hep vardı. İlk aşkımdı. Kalbime aşk tohumunu eken kişiydi. Sanki hiç gitmeyecek gibiydi. Yıllar geçtiğinde bile karşıma geçse her şeyi bırakıp ona dönecek gibiydim.

Devrim'e karşı hiçbir zaman bir aşk duygusu beslememiştim. Bana iyi davranmaya çok sonradan başlamıştı ve o zamanlarda da arkadaşlığından hoşlanmıştım. Yani bir zamanlar Ahmet beni sevmediği için üzülürken şimdi Devrim'i kendi konumumda görüyordum. Bu da canımı acıtıyordu. Nasıl bir şey olduğunu bildiğin için hisler daha yoğun oluyordu.

Fakat Can farklıydı. Onu unutmak için çaba sarf etmiştim. Onun bana hissettirdiği duygular gerçekti. Güzeldi. Şimdi çirkin bir gerçekle yüzleşirken Can'ın duygularından emin olamıyordum.

Bakıldığında üç erkek tarafından sevilen bir kız gibi görünüyordum. Lakin içeride dönen olay çok farklıydı. Hiçbirinin aşkı tam değildi. Birbirine girmiş ve birine dokunulduğunda ötekinin dağıtabileceği kadar berbattı. Anlamı olmadıktan sonra biri tarafından sevilmeye ne denilebilirdi ki?

Ben diyecek söz bulamıyordum.

Belki de bu yüzden üçünden de kaçıyordum. Üçünü de istemiyordum çünkü birbirlerine bağlılardı. Birini seçsem öteki yıkmak için hazırda bekleyecekti. Sevdiğime gitsem aramızı bozacak bir sürü nedenler oluşacaktı. Ahmet, Can'ı asla atmayacaktı. Yıllardır konuştuğunu benden gizlemişti. Can ile iş birliği içerisindeydi. Yeri geldiğinde Can için beni kullanmayacağı ne malumdu? Aralarındaki dostluğa giremezdim.

"Nazlı, yine daldın." Annemin sözüyle kendime geldim.

Kış bahçesinde saatlerdir öylesine oturuyordum. Hiçbir eşyamı almadan buraya gelmiştim. Annem hiçbir şey sormamıştı. Kapıyı sonuna kadar açmıştı. Babamı görmemiştim. Nerede olduğunu da bilmek istemiyordum zira yeterince acı çekiyordum.

"Dalıp gidesim var anne," diye mırıldandım. "Gözlerimi kapatıp her şeyin bir rüyadan ibaret olduğuna inanasım var. Ama

gözlerimi kapatırsam geri açamamaktan korkuyorum." Yorgunca nefes verip arkama yaslandım.

Telefonum bir kez daha çalınca aramayı yine reddettim. Üçü de arayıp duruyordu ama ben onları hayatımdan tamamen çıkarmaya karar vermiştim.

"Şu an ne yapmak isterdin?" Annemin sorusuyla ona döndüm. Yorgun duruyordu. Ve mutsuz. Çok mutsuz duruyordu. İstemediği kadar parası vardı ama yine de mutsuzdu çünkü kocası yoktu.

"Yeni bir hayata başlamak isterdim. Böyle kimsenin bilmediği bir yerde sıfırdan başlamak. Yeni insanlarla tanışmak. Eski çevremi tamamen kaybetmek isterdim. Tüm hayatımın bir yalandan ibaret olduğunu unutmak isterdim."

"Bunu yapabilirsin, Nazlı. Sadece gerçekten istiyor musun onu düşün." Annem ciddiyetle konuşurken bunu yapabileceğimi fark etmek beni düşündürdü. Gerçekten her şeyi bırakıp yeni bir hayata başlar mıyım, emin olamadım. Aslında bunu istiyordum. Sadece ilk adımı atmam gerekiyordu. Zaten bir işin en zoru başlamaktı. Sonrası kendiliğinden çözülerek gelebilirdi.

Derin bir nefes aldım. "İstiyorum," dedim. "Buradan gitmeliyim. Yeni bir başlangıç yapmalıyım."

"Tamam. Tüm hazırlıkları başlatırım. Yeni bir ülkede, yeni bir hayata başlangıç yaparsın."

"Sen peki? Benimle gelmek istemez misin?" diye sordum.

"Benim yanım, babanın yanı."

"Seni aldatan bir adamın yanı."

Annemin dudakları acı bir gülümseme kapladı. "Aşk her zaman insana mutluluk vermiyor. Ama buna rağmen vazgeçemiyorsun."

Onu anlıyordum. Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Aşk gerçekten insana her şeyi yaptırabilecek güce sahipti. Birinden vazgeçmek sevgiyi kabullenmekten daha zordu. Annemin babamdan vazgeçememesi de bundan kaynaklıydı.

Herkes kendi hayatını yaşar, düşüncesiyle hareket ederek sessiz kaldım. Annem de bundan faydalanıp yerinden kalktı.

"Ben, bizim seyahatlerimizi ayarlayan adamla konuşayım. En kısa sürede gitmeni sağlayalım," dedi. Başımı sallayarak kış bahçesinden çıkışını izledim. Omuzları yorgunlukla çökmüşken hayatın ona iyi davranmadığını bir kez daha fark ettim.

İçim sıkıntıyla dolunca yerimden kalktım. Kış bahçesinden çıktığım sırada çalışanlardan biri de telaşla bana doğru geliyordu.

"Nazlı Hanım, Can diye bir adam kapıda. Sizi görmeden de gitmeyeceğini söylüyor."

Can ismiyle nefesim kesilirken kalbim sekteye uğradı. Kendimi toparlayıp başımı dik tuttum.

"Asla içeriye almayın. Gerekirse zor kullanılsın ama buraya adım atmasın," dedim. İlk defa bu kadar ciddi olduğumu görünce telaşla başını sallayıp gitti.

Arka bahçeden eve geçerken Can'ın, "Nazlı! Konuşalım!" diye bağırdığını duydum. Bu sesi duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki hâlâ canımı acıtıyor olmasına anlam veremiyordum.

Eve girip odama çıktım. Can'ın sesi hâlâ duyuluyordu, onu duymamak adına kulaklıklarımı taktım. Yeni bir gelecek kuruyorken geçmişimden çıkıp gelmesine müsaade etmeyecektim.

Can peşimi bırakmıyordu. Günler geçmesine rağmen gitmek nedir bilmiyordu. Güvenlik eve yaklaştırmazken evin karşı sokağında bütün gün duruyordu. Evden çıkmak istesem ona denk geleceğim diye çıkamıyordum.

Annem tüm süreçleri hızlandırmayı başarmıştı. Turist vizesiyle gidip sonra öğrenci vizesine çevirebileceğimi söylemişlerdi. Böylece vakit kaybı yaşamayacaktım.

Tüm bu süreç boyunca babam eve iki defa uğramıştı. Gideceğimi söylediğimde bunu umursamamıştı. Diğerinde de çok sarhoştu. Konuşacak durumda değildi. Babam ne ara bu kadar değişti, anlam veremiyordum.

Telefonuma gelen bildirimle kulaklığımı çıkarıp telefonumu aldım. Biri beni Snapchat'ten eklemişti. Gözüm Daniel yazısında kaldı.

"Oha! Bizim İngiliz." Yıllar sonra tekrar karşıma çıkmış olmasına inanamıyordum. Hemen geri ekleyerek mesaj attım.

Nazlı: **Daniel! Sen misin?**

Heyecanla bekledim. *Bitmoji*'si ortaya çıktığında gülümsedim. Yazmaya başlayınca yatakta kayıp sırtımı yatak başlığına yasladım.

Daniel: **Nazlı özür dilerim. Biliyorum, Can ile konuştuğumu sana söylemem gerekiyordu ama çok ısrar edince mecbur kaldım. Onun haricindeki hiçbir şey yalan değildi. Seni gerçekten çok seviyorum ve kaybetmek istemiyorum. Lütfen konuş benimle. Lütfen evimize dön. Seni gerçekten çok özlüyorum. Seni sevmekten başka bir şey yapmadım ben.**

Neye uğradığını şaşıran ben, Daniel kılığına giren kişinin Ahmet olduğunu anlamakta zorluk çekmiştim. Ona Daniel'dan bahsettiğim güne lanetler ederken hesabı engellemek istedim. Fakat bir şeyler beni durdurdu. Bunu yapmamı engelledi. İçimdekileri dökmeye karar verdim.

Nazlı: **Yıllar önce *fake* hesabımdan yazdığımda beni nasıl reddettiğini hatırlıyor musun, Ahmet? Ben yıllar geçmesine rağmen unutamıyorum. Ve sen karşıma geçmiş beni sevdiğini söylüyorsun. En başından beri aşkın yalandı senin.**

Daniel: **Değildi. Beni sevmemen için reddetmek zorundaydım.**

Nazlı: **Söylediklerinin mantıksızlığının farkında mısın?**

Daniel: **Evet, farkındayım. Her şeyi anlatmak istiyorum ama seni üzmek istemiyorum.**

Nazlı: **Sence beni daha ne kadar üzebilirsin Ahmet? Bundan ötesi ne olabilir?**

Daniel: **Madem öyle, anlatıyorum.**

Daniel: **Sana âşık olduğumda ilkokul beşe gidiyordum. Ama sana açılamayacak kadar utangaçtım. Ben de bir mektup yazdım. Aşkımı itiraf ettiğim bir mektup.**

Daniel: **Hatice teyze bize temizliğe geldiğinde ona, sana vermesi için mektubu verdim.**

Daniel: **Ama onun yerine bana bir film izlettirdi.**

Daniel: Sana izlettiğim o filmi.

"*O... Çocukları*," dedim ekrana bakarak. Ahmet bana o filmi izlettirmişti. Annem imalı konuştuğunda bile alakası olmadığını söyleyerek geçiştirmişti.

Daniel: Senden uzak durmamı istedi çünkü hayatım ortadaydı.

Daniel: Ben de onu haklı gördüm. Senden uzak kaldım. Ama bizim bir arada olmamız gerekiyormuş ki sen de bana âşık oldun.

Daniel: Bu beni mutlu etti fakat Hatice teyze için aynı şeyleri söyleyemem. O beni hiç istemedi. Senin etrafında görünce uyardı.

Daniel: Benim de başka şansım kalmadı Nazlı. Hem annen haklıydı. Benim geçmişim belli, ne olduğum belli.

Daha fazla yazmasına izin vermeden rehbere girip engelini kaldırarak Ahmet'i aradım. Saniyesinde telefonu açtı.

"Özür dilerim," dedi hıçkırarak. "En başında cesaretli olup aşkını haykıramayan bendim ama çok korktum, Nazlı. İnsanlar zaten bana orospu çocuğu diyordu. Bir de bunun senin üzerine yapışmasını istemedim. O yüzden kendimden uzak tutmaya çalıştım ama bir yanım da seni deli gibi seviyordu be. Uzak duramadı. Ben de 1 Milyoncu'n oldum. Aşkımı fısıldadım."

Gözyaşlarım bu anı bekler gibi akmaya başlayınca kalbimdeki ağrı gün yüzüne çıkmıştı. Biz ne bahtsız insanlardık ki sevdiğimiz hâlde bunu yaşayamıyorduk? Kendi aramızda bir engel yokken dış etkenler bizi mahvediyordu.

"Canım acıyor, Ahmet," dedim acıyla. "Çok acıyor."

"Benim de. Keşke en başa dönüp her şeyi telafi edebilsek ama geçmişe gidemeyiz. Bunun yerine geleceğimizi düzeltelim. Lütfen, Nazlı. Bana bir şans ver."

O böyle söylerken ben nasıl sessiz kalabilirdim ki?.. Nasıl hayır diyebilirdim? Tek istediğim mutlu olmaktı. Bunu Ahmet ile yapabilirdim. Sadece dış etkenlerden kurtulmamız gerekiyordu.

"Benimle yurt dışına gel deseydim... Gelir miydin?" Cevabını büyük bir merakla bekledim. Ahmet hiç düşünmeden, "Gelirdim," dedi. Bu beni mutlu edince gülümsedim.

"Geçmişi geride bırakarak... Geçmişteki insanları da bırakarak yeni bir hayat için gidelim, Ahmet. Var mısın?"

"Varım. Herkes geride kalsın. Sen yanımdaysan sorun yok." Telaşlı sesi kararımı değiştirmemden korktuğunu belli ediyordu.

"Tamam o zaman. Ben her şeyi ayarlayacağım. Sen sadece kendini hazırla," dedim. Ahmet büyük bir sevinçle gülerken bizim bunu hak ettiğimizi düşündüm.

Evin kapısının alacaklı bir şekilde çalınmasıyla uyandım. Yatağımda korkarak kalkıp odamdan çıkarken dış kapının açılma sesini duydum.

"Efendim, giremezsiniz!"

"Başlatma efendine! Nazlı nerede?" Devrim'in sesi bana ulaştığında merdivenlere varmıştım. Ona görünmeden gitmeyi hedeflesem de bir avcı misali kokumu alarak bana baktı. Ne yapacağını anladığım an odama doğru koştum. Devrim merdivenleri üçerli beşerli çıkmaya başladı. Ben kapıyı kapatamadan da yetişerek odama girdi.

"Git buradan!" diye bağırdım. Onu tutup çıkarmaya çalışsam da gücü karşısında hiçbir şey yapamadım.

"Konuşacağız, Nazlı. Her şeyle yüzleşeceksin."

"Konuşmak şimdi mi geldi aklına?" Öfkeyle bağırıp göğsüne vurdum. Yıllardır karşımda durup oyun oynamıştı. Hoşlandığı kızdan bahsederken gözlerimin içine bakmıştı. "Yıllarca sağır oynadın sen. Oynamaya da devam et."

"Beni dinlemeden şuradan şuraya gitmem."

Gitmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden, "Tamam, dinliyorum," dedim.

Ani duygu değişimim onu gafil avladı. Ne diyeceğini bilemez bir şekilde bana baktı. Madem yüzleşmemi istiyordu, ben de

onunla bazı şeyleri yüzleştirecektim. Sadece sıranın gelmesini bekliyordum.

"Evet, seni dinliyorum," dedim konuşmayınca.

"Sana âşık olduğumda şu kadardım," dedi eliyle işaret ederek. "Annemin terk edilmiş mezarına ektiğim tohumlara hayat suyunu döktün. O suyu annemin toprağına değil de kalbime dökmüştün."

Sesi beklentimin üstünde bir duygusallıkta çıkmasına rağmen benim hiçbir şey hissetmemem beni duygusuz biri yapar mıydı? Kalbim titremeden öylece bakıyor olmam canını acıtmış olacak ki sinirle güldü.

"İnsanlar dünyada birçok şeyle sınanırken ben sevgimi haykıramamakla sınanıyordum. Babamın annem diye karşıma çıkardığı kadın bana kafayı takmıştı. Sevdiğim kız zarar görmesin diye susmuştum. Tam artık açılma gücünü kendimde buldum derken Can meselesi patlak verdi." Kendini açıklamaya çalışarak konuşurken karşısında durup onu sadece dinledim. Bir tepki vermemi beklerken tepkisizliğim onun için beklenmedik bir şeydi.

"Bir şey söylemeyecek misin?" dedi şaşkınlıkla.

"Kafanda bu anı hiç canlandırdın mı?"

"Evet," derken kafası karışık gibiydi.

"Peki, o senaryolarda ben nasıl bir tepki veriyordum?"

İstediği şey bu değildi ki ne diyeceğini bilemeden baktı. Oysa hepimiz bu tarz yüzleşmeler nasıl sonuçlanabilir merakına girerek kafamızda senaryolar kurardık. Devrim'inkini merak ediyordum.

"Bazı geceler duygulanıp bana sarılıyordun. Bazı geceler özür dileyip reddediyordun."

Asla gerçekleşmeyecek şeylerin senaryolarını kurduğunu anladım çünkü ona ne sarılacaktım ne de özür dileyip reddedecektim. Onu asıl gerçekle yüz yüze getirecektim.

"Bana karşı söylediklerinin çevirisi tam olarak şöyle, Devrim," diyerek ona bir adım yaklaştım. "Seni o kadar çok seviyordum ki bir başkası canını acıtmasın diye ben daha çok acıttım."

"Na-Nazlı." Ne diyeceğini bilemez bir hâlde suratıma baktı. Oradaki duygusuzluğu görmesini istedim. Bana âşık olması yahut

bunu içinde saklaması umurumda değildi. Beni nasıl da vermiş diyerek ona sarılmayacaktım. Devrim canım acımasın diye canımı herkesten çok yakmıştı.

"Can bulaşmasın diye bana dünyanın en kötü insanı muamelesi yaptın. Senin yüzünden yemediğim hakaret kalmadı, başıma gelmeyen kalmadı. Evet, son zamanlarda iyiyiz ama bu her zaman iyi olduğumuz anlamına gelmiyor. Tüm bunların sebebi niçin? Can sevdiğin kızın canını acıtacaktı. Sen de dedin ki ben öyle bir acıtayım ki Can'a fırsat kalmasın!"

Devrim'in bana yaşattıklarını yüzüne vurunca yaptıklarına bu açıdan bakmadığını anladım.

Bir insan karşı taraftan aldığı sevgi yüzünden acı çekiyorsa bu gerçekten sevgi miydi? Aşk insanı mutlu etmek için var olmalıydı. Sevdiği için katlanmak doğru gelmiyordu.

"Sen beni gerçekten seviyor olsaydın, Devrim..." Sesim titreyince sustum. Bu titreme öfkeden kaynaklıydı. "Yok Can canını acıtmasın, yok Neriman bilmesin demezdin. Sikerler böyle işi deyip herkesi karşına alıp beni severdin! Sevdiğim kızın canını acıtmaktansa ölmeyi yeğlerim, diyecektin! Beni acılara maruz bırakmazdın!"

Sözlerimin ağırlığı altında ezilmesini istedim. Karşıma geçip aşk için yaptım diyerek işin içinden sıyrılmasını istemedim. Hiçbir aşk karşı tarafa acı vermemeliydi. Diğer türlü aşk cinayetlerinin kötülüğü anlamsız kalırdı. Sevmiyor diye kahrolup kötü şeyler yaparak aşkın arkasına saklanmamalıydık. Devrim'in de benim yaptığım da aynı şeydi. Aşkımızı haykıramadığımız için başkalarına zarar verecek şeyler yapmıştık. Benliğimizi kaybetmiştik.

"O yüzden şimdi karşıma geçip yaralı çocuk moduna girme, Devrim. Yıllarca aşkını içinde yaşamışsın diye sana üzülmemi ya da sarılmamı bekleme. Başka kadınlarla teselli bulmaya devam et. Benden sana karşı zerre duygu belirtisi alamazsın."

Kolundan tutup odadan çıkardım. Kapıyı suratına kapatırken gözünden bir damla yaş akıtışını izledim. İşte o gözyaşı kalbimde kırılma noktası oldu. Elim titrese de kapıyı ardından kapattım.

Devrim'e kapıyı kapatışım üzerinden bir hafta geçmiş olmasına rağmen o gözyaşının ağırlığını üzerimden atamıyordum. Hiçbir şey bu kadar acıtamazken küçük bir hareketin insanın canını bu kadar acıtabilmesine anlam veremiyordum. Belki de asla yapmaz diye düşündüğümüz şeyi yaptığından dolayı gafil avlanıyorduk. Beklenmedik hareketler, beklenmedik sonuçlar doğuruyordu.

Kendi içimde yaşanılanları düşünüp duruyordum. En başa gidebilseydik ve Devrim bana aşkını itiraf etseydi neler yaşardık bilmek isterdim. Devrim tarafından sevilmek nasıl bir şey olurdu ki? Onu hiç o hâlde görmediğim için tuhafıma gidiyordu. Bir tarafım sevse de canını acıtır, derken öteki tarafım gerçekten sevse Can'ı karşısına alırdı diyor. Sonra Can'ı düşünüyordum. Yaşadıklarının ağırlığını hayal ederken neler yapabileceğini tahmin etmeye çalışıyordum. İşin içinden de çıkamıyordum.

"Of!" Ne kadar dönersem döneyim düşüncelerden uyumaya fırsat bulamayacağımı fark etmiştim. Yerimden kalkıp camın başına geçtim. Can oradaydı. Pes etmek nedir bilmiyordu. Başını ağaca yaslamış ve uyuyordu. Konuşmadan da gitmeyecekti.

Yaşadıklarımın bir sebebi de onun yaşadıklarından geçiyordu. Arada Can faktörü olmasaydı nasıl olurduk diye düşündüm. İçimde yaşamak yerine dışarıya akıtmaya karar vererek telefonumu alıp Devrim'e mesaj attım.

Nazlı: Diyelim ki geçmişe gittik. Can ile yaşadığın olaylar sonrasındayız. Ve ben karşındayım. Ne yapardın?

Mesajı atıp hesabından çıkacakken *Bitmoji*'si ortaya çıktı ve anında mesajımı okudu. Kalbim hızlı atarken yazmasını bekledim.

Devrim: Yine korkup kaçardım. Sana sevgimi belli etmezdim.

Nazlı: Neden?

Devrim: Çünkü Can'ı tanıyorum. Yaşadığı duyguyu biliyorum. Onu kendi yerime koyuyorum ve sana yapabileceklerimi tahmin ederken kalbime ağrılar giriyor.

Nazlı: Canımı bizzat yaktın. O zaman kalbine ağrılar girmedi mi?

Devrim: Kendimden nefret etmemin sebebi de insanlara karşı öfkeli olmamın sebebi de bu.

Devrim: Sevdiğim kızın canını acıtabiliyorsam herkesinkini acıtabilirim.

Nazlı: Madem bu kadar seviyordun, neden acıttın?

Devrim: Başına büyük bir bela gelecekken küçüğü geldiğinde verilmiş sadakamız varmış deriz. Ben o sadaka olmak istedim.

Nazlı: İlla acı çekilecek diyorsun yani.

Devrim: İlla demiyorum. Şöyle düşün. Can ile o mesele olmasaydı seninle aynı okula giderdim. Sıra arkadaşın olurdum. Çalıştığın yerde çalışırdım. Sırtıma alır koşardım. Otobüste oturman için yer tutardım. Saçlarını bağlamaya çalışırken daha çok karıştırırdım. Sen bana ders anlatırdın ve ben yine de anlamazdım. Uykun geldiğinde dizimde uyumanı sağlardım. Okul gezisine gittiğimizde sana oradan hatıralar alırdım. Seni öperdim. Sana sarılırdım. Sana sevdiğimi her gün söylerdim.

Devrim'in yazdıklarını okurken gözlerimden yaşlar geldi. Lisede böyle bir aşkım olmasını çok isterdim. Sıradan şeyler yaptığımız ama sıra dışı duygular hissettiren şeyleri yapmak isterdim. Beraber kantinde yemek yemek, otobüste ayakta bekleyerek gitmek, ders çalışmaktan sıkılmak, dersin ortasında minik notlar yazmak, teneffüslerde sırada takılmak gibi. Herkeste gördüğüm ama hiç sahip olamadığım o küçük sıradan şeyleri yapmak isterdim. Fakat hiçbirini yapamadım. Bu saatten sonra yapsam da aynı hissettirmeyeceğini biliyordum.

Nazlı: Saydıklarını hepsini yapabilirdik, Devrim. Hepsi gerçek olabilirdi. Ama olmadı. Ve bunun sorumlusu ben değilim.

Devrim: Biliyorum. Bu canımı daha çok yakıyor. Seni mutlu etmek istiyorum ama bunu yapamayacağımı biliyorum.

Devrim: Özür dilerim, Nazlı.

Gözyaşlarım çoğalırken konuşamayacağımı anladım. Telefonu bıraktım. Gözlerim cama takıldı. Can hâlâ oradaydı. Gecenin bilmem kaçıydı ama o oradaydı. Gitmek nedir bilmiyordu.

Yarın tüm eşyalarımı toplayıp gidecektim ve arkamda birini bırakmak istemiyordum. Devrim ile olduğu gibi onunla da yüzleşerek bu işe bir son vermem gerekiyordu. Bu yüzden koltuktaki hırkamı alıp odamdan çıktım.

Evden çıkıp Can'ın yanına gittiğimde omzundan dürterek uyanmasını sağladım. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Beklemiyordu ki şaşkınlıkla kaldı. Hırkayı ona uzattım.

"Önce bunu giy. Hasta olacaksın," dedim. Almayınca ısrarla uzattım. Sonunda alıp giydi ve ayağa kalktı.

"Şimdi sen de Devrim gibi ne söyleyeceksen söyle ve git." Duygusuz çıkan sesime şaşırma evresini atlatmıştım. Can da asla değişmediğini belli ederek bakarken duygularını olduğu gibi sundu.

"Seni sevdim laflarını geçeceğim."

"İyi edersin," diye karşılık verdim.

"Devrim'in Helya ile iş birliği içerisinde olmasının sebebi, Ahmet'i benden uzaklaştırmaktı. Böylece her daim etrafımda olan seni görebilecektim. Seni o kadar iyi tanıyordu ki sana âşık olacağıma emindi." Bildiğim şeyleri tekrar ettiği için sessiz kaldım. Ama içimde biriken sorulara sessiz kalamıyordum. Devrim nasıl bir kafadaydı ki sevdiği kızı başkası sevsin diye bunca oyun yapıyordu? Gerçekten o kadar mı seviyordu yoksa hastalıklı bir şey miydi bu?

Düşünmek istemediğim için başımı salladım. Can tekrar konuşmaya başlayınca da kendime geldim.

"Sonra sana âşık oldum. Devrim'in oyununu çözdüğümde çok geç kalmıştım. Şerefsiz haklı çıkmıştı. Sana o kadar âşık olmuştum ki canını acıtamadım. Yapmayı çok istedim. Ama her yapmaya çalıştığımda kendimi kaybettim. Ben de gitmeye karar verdim."

Bu kadar basit olamazdı. Can öyle acılar çekmişti ki her şeyin üstüne aşkı koyup çekip gitmiş olamazdı. Buna inanasım gelmiyordu.

"Ahmet ile hâlâ konuşuyordun. Madem gittin. Neden?" diye üsteledim.

"Çünkü Ahmet benim canım, kanım, her şeyim."

"Ben neyinim? Oyuncağın mı?" dedim sinirlenerek. "Üçünüz arasında dönen bir top gibiyim! Anca birbirinize pas atıyorsunuz. Biriniz de o topu alıp sevmiyorsunuz!" Sinirimi ondan çıkarırken bu durum karşısında ne yapacağımı bilemedim. Bir zamanların birbirinden ayrılmayan üç arkadaşı aynı kıza âşık olmuştu ama üçü de canını yakmaktan çekindiği için uzak durmuştu. Şimdi ise sevmek istiyordu. Bu nasıl bir mantıktı, nasıl bir kafaydı, çözemiyordum.

"Bir kızı bir sürü kişi ister ama bir kişi alır, diye boşuna dememişler." Can alaylı bir şekilde konuşup sırıtırken yılların onu teğet geçtiğini anladım. Hâlâ aynı pislikti.

"Can ağzını bozdurma benim!" diye öfkeyle bağırdım. "Madem saklandın, kaçtın, ne diye ortaya çıktın? Niye burada durmuş beni gözetliyorsun? Gitsene oğlum!" Göğsünden ittirdim. Hıncımı çıkartacak bir şeyler arıyordum ama elim hep boş dönüyordum.

"Gelmeye niyetim yoktu zaten. Ahmet telefonlarıma dönmeyince bir şeyler olduğunu anladım. O yüzden geldim."

"Yalanını seveyim senin!" diyerek sinirle güldüm. Saçlarımı çekiştirirken bu çocuğu anlayamadığım için kendime kızdım. Ahmet'i hatta Devrim'i bile çözmek çok kolaydı ama Can'ı anlamak zordu. Laf cambazıydı. Düşünceleriyle söyledikleri aynı olmazdı.

"En son ayrıldığımızda en güzel hatan olacağımı söyledin. Sonra öylece gittin. Ve ben bunu yedim?" Alayla sırıtırken bir şeyler planladığını görebiliyordum. Sadece ne olduğunu çözemeyecek bir hâldeydim. "Her şeyi geçtim, Ahmet ile olmama göz yumacaksın öyle mi? Ahmet sana her şeyi anlatacak. Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet çünkü gerçek bu. Ahmet'in seni sevdiğini gördüm. Devrim ve benim aşkım sana zarar verecekti ama Ahmet seni yaşatırdı. O yüzden sessiz kalmayı seçtim. Mutlu olmanı istedim."

"Tüm sebep bu mu?"

"Bu," derken ciddi duruyordu.

"O zaman peşimi artık bırak. Ben Ahmet ile mutlu bir hayat yaşayacağım. Kafamda kurduğum o hayatta geçmişten kimsenin olmasını istemiyorum. Madem mutlu olmamı istiyorsun, Ahmet'i

önemsiyorsun, o zaman geçmişimizde kalmaya devam et." Sesim beklediğimden fazla ciddi çıkmıştı. Bu durum Can'a ulaştığında o da anlayarak başını salladı. Umuyordum ki geçmişimiz arkada kalır ve artık peşimizi bırakırdı.

BÖLÜM 21

Kendime bir söz vermiştim ben. Mutlu olacaktım. Her şeyi geride bırakıp geçmişi unutarak önümüze bakacaktık. Bunu yaparken de yanımda Ahmet olacaktı.

Her şeyi ayarlamıştık. Daha doğrusu annem ayarlamıştı. Bize New York'ta ev tutmuştu. Oraya gittiğimizde öğrenci vizesine geçiş yapabilmemiz için ayarlamaları yapmıştı. Okul okuyup hayatımızı orada devam edebilecektik. Paraya sahip olmanın ne demek olduğunu tüm işlerin hallolmasıyla anlamıştım. Hiçbir şeyim olmasaydı bunları yapamazdım. Oysa şimdi istiyorum diyerek sahip olmuştum.

Son kıyafetimi de valize koyup kapattım. Bugün gitme günümüzdü. Zamanın akıp gittiğine inanamıyordum.

Telefonuma mesaj bildirimi düşerken yataktan aldım. Ahmet mesaj atmıştı. Gülümseyerek mesajını açtım.

Ahmet: Eşyalarımı topladım. Sende durumlar nasıl?

Nazlı: Ben de topladım. Resmen saatler kaldı.

Ahmet: Ben hâlâ bunu yapabiliyor olmamıza inanamıyorum Nazlı.

Ahmet: Seninle dünyanın öbür ucuna gideceğimi düşündükçe sırıtıyorum.

Ahmet: New York sokaklarında el ele tutuşup yürüyeceğiz. Central Park'ta bisiklet süreceğiz. Bir tane kitap aldım! New York'ta yapılabilecek aktiviteleri anlatıyordu. Onların hepsini yapmak istiyorum.

Ahmet'in heyecanı o kadar güzeldi ki kalbim pır pır ediyordu. Mesajlarına gülümseyerek baktım. Hepsini yapacağımıza inanamıyordum.

Kapım çalınıp içeriye annem girerken telefonumu bırakıp ona döndüm.

"Müsait misin?" diye sordu annem.

"Gel anne. Valizimi topladım ben de."

Annem yatağıma oturup yerdeki valizlerime baktı. Yüzünde buruk bir gülümseme oluştu.

"Bir zamanlar mahalleden ayrılmayı tatil olarak görürken şimdi sevgilinle New York'ta yaşayabilesin diye her şeyi yaptım. Hayat gerçekten çok tuhaf. Yapmam dediğin şeyleri yaptırıyor, olmaz dediğin şeyleri olur hâle getiriyor." Annem hayatı kısaca özetlerken derin bir iç çekti. Neydik ne olduk dedikleri bu olsa gerekti.

"Nazlı, ben bir şey gördüm." Annem bana bakarken neyden bahsettiğini anlamadım. Gözlerini bir yere dikince ne olduğunu hemen anladım.

"Anne sakın," dedim hızla. "Sakın anne. Sakın."

"Kızım..."

"Anne hayır," diyerek sözünü kestim.

"Bu yüzden mi?" derken neyden bahsettiğini anladım. Başını sallayarak onu onayladım. "Şimdi her şey daha mantıklı geliyor," derken gözleri doldu. Geçmişi bırakıp gelecek kuracağız derken annem de o geçmişte kaybolacaktı. Hayatımda olmayacaktı. Verdiğim en zor kararlardan biriydi ama yapmam gerekiyordu.

"Mutlu olmam gerekiyor anne," derken gözlerim dolmuştu.

"Olacaksınız." Kendinden emin bir şekilde konuşunca ona sarıldım. Kolları son kez beni sarmalarken onun yokluğunun bana koyacağını biliyordum. Annem tüm zorluklarda yanımda olan kişiydi. Bildiğinden şaşmayıp güçlü durmuştu. Yılmamıştı. Parası olunca insanları ezmemişti. Olmayınca da ezmelerine izin vermemişti. Hepsinden öte kendinden ödün vermemişti. Bu en güzeliydi.

"Sen harika bir annesin. Yaptıkların için teşekkür ederim," dedim.

"Sen de harika bir evlat oldun," diyerek saçlarımdan öptü.

Burnumu çekerek ondan ayrıldım. Ayrılığın acı verici olacağını biliyordum ama bunlar da geçecekti. Alışacaktık.

"Babam nerede? Yok mu?" dedim konuyu dağıtmak için. Bugün gideceğimi bildiği hâlde uğramıyordu. Bizden iyice kopmuştu. Bunu görüp annemi bırakma konusu kafamı kurcalıyordu. Bunu anneme defalarca kez söylesem de o babamdan ayrılmıyordu.

"Yok. Hadi sen de çık artık. Uçağı kaçırmayın. Bırakmamı istediğine emin misin?"

"Evet. Taksi ile giderim. Orada da bir ağlama seansı yaşamak istemiyorum," dedim burnumu çekerek. Gülümserken saçlarımı okşadı ve valizleri indirmeme yardım etti.

Annemle valizleri dışarıda bekleyen taksiye kadar taşıdık. Şoför valizleri yerleştirirken annemle son kez vedalaştık. Taksiye binerken eve son kez baktım. O da geçmişime aitti ve öylece kalacaktı.

"Havalimanına sanırım?" dedi şoför yerine geçerken.

"Önce Güngören Güneşli Tepe Mahallesi'ne, oradan bir yere uğrayıp geçeceğiz," dedim. Şoför başını sallayıp arabayı çalıştırdı ve ben anneme son kez el salladım.

Güneşli Tepe Mahallesi'ne giriş yaparken çocukluğum gözümün önüne geldi. Gözlerimi burada açmış gibiydim. Hep Güngören'de büyümüştüm. Başka bir yer bilmezdim.

Araba sokaklarda ilerlerken ben geçmişimle vedalaştım. Bakkala giden köşeyle vedalaştım. Dördüncü sınıftayken bir pazar sabahı koşarak ekmek almak için köşeyi dönecekken Devrim ile çarpışmıştım. Kendimi izlediğim romantik filmlerden birinin içinde gibi hissetmiştim.

Oraya veda ettim.

Bir başka sokağa geldik. Eskiden dümdüz arsa iken şimdi üstüne cami yapılmıştı. Bu arsada tahtadan evler yaparak oynardık.

Diğer mahallenin çocuklarının katıldığı tek yer burasıydı. Bir gün yine ev yapmaya çalışırken ayağıma çivi batmıştı. Can sırtına alıp sağlık ocağına kadar taşımıştı.

Oraya veda ettim.

Ahmetlerin mahallesine geldik. Burası biraz daha yokuş gibiydi. O yüzden bisikleti olan çocuklar burada bisiklet yarışı yapardı. Bir gün onları izlerken altlarında kalacakken Ahmet beni köşeye çekerek kurtarmıştı.

Oraya veda ettim.

Bir başka yere geldik. Bir duvar dibiydi. Duvarın üzerinde sayısız yazılar yazıyordu. Eskiden Hürü ve arkadaşları grup olup burada konser veriyor gibi davranırlardı. Ellerinde taraklar, üzerlerinde annelerinden aşırdıkları kıyafetler olurdu. Boylarından büyük duran takılar takarak dans ederlerdi. Diğerleri de yere oturup onları izleyerek el sallardı. Ben sıfıra vurulmuş saçlarımla uzak bir köşede oturup onları izler ve onlardan biriymişim gibi hayaller kurardım.

O hayallere veda ettim.

Bir başka sokağa girdiğimizde Helya'yı gördüm. Üzerinde mini kırmızı eteği ve siyah büstiyeri vardı. Saçları darmadağınık bir hâldeydi. Gözlerindeki mutsuzluğu görebiliyordum. Helya için üzülüyordum. Böyle bir hayatı yaşamasını istemezdim. Yaptığı kötülükleri biliyordum ama yine de kimse böyle bir hayatı hak etmiyordu. O gün gelip özür dileseydi kabul etmeyeceğimi biliyordum ki Hürü'nün özrünü kabul etmemiştim. Fakat şimdi olsaydı kabul ederdim.

Yaşadıklarımızdı bizi büyüten ve ben artık büyümüştüm. Eskiden bir özrü kabul etmemek gerektiğini savunurken şimdi kabul etmenin gücünün büyüklüğünü görebiliyordum. Sana yapılan bir kötülüğü affetmek gerçekten büyük bir şeydi. Bunu başarabilen insanların olması güzeldi. Diğer güzel olansa hatasını görüp bir daha yapmamaya yemin ederek o yemini bozmamaktı.

Hatalarıma veda ettim.

Araba eski evimizin önünden geçerken Yakut Apartman'a baktım. En üst katın camı açıktı ve ama kimse görünmüyordu. Hemen altındaki evin camı kapalıyken SATILIK yazısı duruyordu. Bir zamanlar oturduğum ev şu an yeniden satılığa çıkarılmıştı. Orada oturduğum günleri anımsadım. Devrim tepemde sigara içip külünü saçlarıma atardı. Ben de ona kızardım. Can, camı açık tutup bağırarak *Valorant* oynardı. Oysa şimdi camı kapalıydı ve KİRALIK tabelası vardı. Mahallede sessizlik hâkimdi. Ne benim şarkılarım ne Can'ın bağırışları vardı. Ne de Ahmet'in binanın önüne gelip Can'a seslenişi... Oysa Ahmet, Can'ı görmek için geldiğinde apartman anahtarını unutup binaya doğru, "Can!" diye bağırırdı. Can kendi bağırışlarından onu duyamayınca, "Can!" diye çığlık atardı. Onun geldiğini duyan ben, camdan dışarıya bakarak onu izlerdim. Sonra Devrim kafasını uzatıp, "Gece gece ne bağırıyorsun oğlum sen!" diye karşılık verirdi. Ahmet sokakta, Devrim camda laf dalaşına girerlerdi. Can sesleri duyarak çıkar, Devrim'e küfredip kapıyı açardı.

O günler gözümün önüne gelirken gözlerimden yaşlar aktı. Şimdi bu bina çok boş ve soğuk geliyordu.

Geçmişime veda ettim.

Araba Devrim'in tamirhanesinin önünden geçerken ona baktım. Arabanın önünde durmuş motora bakıyordu ve yanındaki çırak bir şeyler anlatıyordu. Devrim'in dinlemediği o kadar belliydi ki.

Devrim'e veda ettim.

Araba yol almaya devam ederken sokağa giriş yapan Can'ı gördüm. Yanında Hürü vardı ve gülerek konuşuyorlardı. Yolda karşılaşıkları belliydi zira Hürü acayip heyecanlı duruyordu. Can'ın yüzünde buruk bir gülümseme vardı.

Can'a veda ettim.

Araba sokaklarda ilerlerken bir zamanlar otobüsle geçtiğim bu yerlere veda ettim.

Derken Ghost Kafe'nin önüne geldik. Arabadan inmeden içeriye baktım. Efe ile Ece müşterilerin siparişlerini alırken gülümsüyorlardı. Selo ortamda bir gerginlik olmasın diye etrafı kolaçan ediyordu. Hikâyelerini öğrenemediğim ama bu hâlleriyle sevdiğim Efe ile Ece'ye baktım. Onlar bana hayatı öğretmişlerdi. Eğlenmeyi göstermişlerdi.

İkizlere de veda ettim.

"Şimdi havalimanına gidebiliriz," dedim.

Havalimanına geldiğimde şoför valizlerimi çıkarmama yardım etti. Ona teşekkür edip valizleri çekiştirerek içeriye girdim.

İlk kontrolden geçtikten sonra biletimi almadan önce Ahmet'i aradım fakat ulaşamadım. Beklemeye karar vererek koltuklara oturdum.

Vakit ilerledikçe Ahmet'ten ses seda çıkmamaya devam ediyordu. Bir kez daha aradığımda telefonun kapalı olduğunu söyleyen kadın sesi duyuldu. Kalbimde korku oluştu. Ahmet telefonunu neden kapatsındı ki?

Belki çekmeyen bir yerdedir diye düşünüp bir kez daha ararken arkada uçuş bileti için son çağrı anonsu geçildi.

"Neredesin, Ahmet?" dedim telaşla. Şimdi biletimi alsam da Ahmet alamadığı müddetçe geçiş yapamazdım.

"Valizlerin varsa da onlara elveda," diyerek yerimden kalktım ve kendi valizlerimi vermek için sıraya girdim.

Sırada beklerken Ahmet'i bir kez daha aradım lakin açmadı. Ben de çareyi biniş kartını oluşturmakta buldum. Ahmet'in biniş kartını uygulama üzerinden oluştururken olur da geç kalırsa ve yetişemezse valizleri bırakmasını göze aldım.

Sıra bana gelince valizlerimi verip biletimi aldım. Dış Hatlar Gidiş kapısının oraya geldiğimde olduğum yerde dönmeye başladım. Gözüm sürekli kapıya gidiyordu ama ne gelen vardı ne de giden.

Ahmet'i yeniden aradım fakat telefonu hâlâ kapalıydı.

"TK2216 numaralı New York uçuşu için son çağrı." Anons geçilirken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Neredesin Ahmet?" dedim telaşla.

"TK2216 numaralı New York uçuşu için son çağrı. Yolcularımızın kapıya gitmesi önemle rica olunur." Son çağrılar yapılırken gözüm Dış Hatlar Gidiş kapısı ile havalimanı kapısı arasında gidip

geliyordu. Ya Ahmet'i de geçmişim yapıp veda edecektim ya da burada kalacaktım.

"TK2216 numaralı New York uçuşu için son çağrı. Yolcularımızın kapıya gitmesi önemle rica olunur." Anons kulaklarımda bir kez daha yankılanırken hangisini seçeceğime karar veremeden öylece kaldım.

Fakat kendimi tanıyordum.

Herkesi geçmişim sayıp veda edebilirdim ama Ahmet'i yapamazdım. Bu saatten sonra imkânsızdı.

Taksi evin önüne yanaşırken dışarıda bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. Yol boyu Ahmet'i arasam da ulaşamamıştım. Başına bir şey geldi korkusuyla dolup taşarken kalbime ağrılar girmişti.

Evin kapısını açıp içeriye girerken bile aklım hâlâ Ahmet'teydi. Beni havalimanında bırakıp gidecek biri değildi. Öyle olsa bana mesaj atıp valizini hazırladığını söylemezdi. Bir şeyler vardı ve ben çözemiyordum.

"Nazlı." Annemin sesini duydum ama ona bakamadım zira gözlerim hâlâ Ahmet'in aramasındaydı.

"Anne, Ahmet gelmedi, o yüzden gidemedim. Ona da ulaşamadım. Sen ne... yaptın?" Oturma odasındaki kalabalıklığı görünce olduğum yerde kaldım.

Daha bu sabah vedalaştığım Devrim, Can, Hürü ve ikizler şimdi oturma odasındaydı. Hepsinin gözleri kızarmışken annem ağlamaktan bitap düşmüştü.

"Ahmet'e bir şey oldu. Ahmet o yüzden gelmedi. Ahmet'e ne oldu?" Aklıma gelen şeylerle kalbim sıkışırken duymak istemediğimi fark ettim. Gerçekleri bilmek istemiyordum çünkü altında ezileceğimin farkındaydım.

Devrim ağzını açıp bir şey diyecekken elimi ona doğru salladım. "Sakın," dedim dişlerimin arasından. "Sakın Ahmet hakkında kötü bir şey söyleme. Sus."

"Nazlı," diyen Can'a bakıp, "Sakın!" diye bağırdım.

"Nazlı, baban öldü." Efe'nin aniden kurduğu cümle ile ona döndüm. Dediklerini algılayamazken ona baktım.

"Mal mısın Efe? Böyle mi söylenir?" Ece onu azarlarken ben az önce dediğini anlamaya çalışıyordum.

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedim gülerek. "Ne ölmesi be!" diye öfkeyle bağırdım.

"Alıştırarak söylemenin bir anlamı yok. Bu bir gerçek. Baban öldü, Nazlı. *Öldürüldü.*" Efe duygusuzca konuşurken yalanlaması için anneme baktım. Hıçkırarak koltuğa düşünce gerçekliği kafama dank etti.

Babam ölemezdi ki.

Tamam, bizi boşluyordu. Parayı bulduktan sonra değişmişti. Ama o benim babamdı. Gidemezdi. Varlığını görmesem bile yokluğunu bilmemem gerekirdi.

"Ne oldu babama?" dedim boş bir sesle. "Nasıl öldü benim babam?"

"Nazlı..."

Efe tekrar konuşacakken, "Nasıl öldü benim babam!" diye çığlık attım. Hepsi suratıma öylece baktı. Biri cevap versin diye tek tek yüzlerine baktım. Gözlerim Can'da kaldı. O cevap verecek gibi duruyordu.

"Söyle," dedim öfkeyle.

"Ahmet," diyen Can titremekten konuşamıyordu. "Babanı Ahmet öldürdü."

BÖLÜM 22

Hikâyemi anlatsam beni dinler misiniz yoksa küfretmeye devam ederek bu satırları geçer misiniz?

Her hikâyenin kendi tarafı vardır. Ve hangi taraftan dinlerseniz onu haklı görebilirsiniz çünkü hayat böyle bir şeydir. Bir sebebe bağlı olarak yapılan hatalar ve doğrulardan ibarettir.

Pekâlâ, ben Helya.

Sadece bundan ibaretim. Helya. İsmimin anlamı güneş. Doğduğumda bembeyaz olan tenim anneme güneşi anımsatmış. Geleceğim güneş kadar parlak olsun diye bu ismi vermiş. Genelevde doğan bir kız çocuğuna verilecek en komik isimdi. Diğer kadınlar da böyle düşünürken annem böyle bir hayatı yaşamamam için her şeyi yapacağına dair yeminler etmişti.

Babamı bilmiyorum. Annem de bilmiyor. Beni bir iş kazası olarak görüyor. Ne kadar acı. Hissettiğim duyguları anlayabiliyor musunuz? Dünyaya gelmeme de vesile olan ve bana genlerini veren adamın kim olduğunu bilmiyordum. Annem de malum, doğurmasaydı daha iyiydi. Ama işte insan gelip dünyada acı çekecekse bir şekilde geliyordu.

Annem beni kucağına aldığında her şeyi geride bırakıp hayatını değiştirmek istemişti, evet. Fakat bunu, yaptığı işi devam ettirip para biriktirerek yapmaya karar vermişti.

Ben büyüdüm ama annemin beni yetiştirmek için yeterli paraya sahip olduğu düşüncesi büyümedi. Onunla birlikte genelev diyebileceğim bir yerde yaşamamı sağladı. Bu büyük evde herkesin kendisine ait odası vardı ve dışarıdan bakıldığında normal gibi görünüyordu lakin içerisi öyle değildi. Küçük yaşta görmeyeceğim şeyler görüp dünyanın normalinin bu olduğunu düşünmüştüm.

Çevremdeki çocuklar da benim gibi olduğu için her şeyin normal olduğunu düşünmem daha kolay olmuştu.

Sonra okula başladım. Annem normal bir hayat düşüncesiyle beni farklı bir devlet okuluna vermişti. Okulun ilk günü herkes kendini tanıtırken sıra bana gelmişti.

"Tanıt bakalım kendini," demişti öğretmenimiz. Ne diyeceğimi bilememiştim. Herkes annesinin ve babasının adını söyleyip kim olduklarını anlatıyordu.

"Ben Helya," demiştim sadece.

"Bu kadar mı? Annen kim? Baban kim? Ne iş yaparlar?"

"Babamı ben de bilmiyorum. Annem de şu aşağı mahallenin sonunda kalan büyük evde kalıyor."

"Annen bir orospu mu?" demişti çocuklardan biri. Diğerleri ona gülerken öğretmen herkesi susturmaya çalışmıştı. O zaman bu kelimenin anlamını ben bile bilmiyorken yedi yaşındaki çocuk nasıl biliyor, anlayamamıştım. İnsanlar başkalarının kötülüklerini konuşarak evlerine daha çok kötülük taşıdıklarını o çocukla anlamıştım. Benim bilmediğim kelimeyi bu kadar rahat söyleyebilmesinin başka açıklaması olamazdı.

Normal bir hayata geçiş yapmanın zorluğunu da o günden itibaren yaşamıştım. Okuldakiler beni dışlıyordu. Veliler şikâyetlerde bulunuyordu. Sonunda müdür bunlara dayanamayıp beni okuldan almalarını sağlamıştı.

Yeni bir okula geçiş yapmıştım. Burada kim olduğumu saklamamı istemişlerdi.

"Biri sana annen ne iş yapıyor derse temizlikçi dersin. Baban kim derse ben bebekken öldü, hiç tanımadım, dersin. Tamam mı?" Annem beni tembihlemişti fakat ben yalan söylemek istemiyordum. Yalan kötü bir şeydi. Doğruyu söylememiz gerekiyordu. İnsanın başına ne geldiyse yalandan gelmişti. Ondan kaçınmalıydım. Bunu anneme de söylemiştim.

"İnsanlar yalan kötü bir şey derken bile yalan söylüyor, Helya. Kimse can acıtıcı gerçekleri duymak istemiyor. O yüzden gerçekleri kendine sakla."

Annem yalan söylemem konusunda beni bir kez daha uyarmıştı. Önce onu dinlemek istemedim. Yeni okuluma başladığımda gerçekleri söylemek istedim. Fakat insanlar gözüme öyle bir bakıyordu ki korkmuştum. Yalan söylemiştim.

Bir kere söyleyince de alışmıştım.

Ben büyüdükçe yalanlarım da büyümeye başlamıştı. Artık sadece kendimi düşünür bir hâle gelmiştim. Annem yıllarca normal bir hayat için para biriktiriyorum yalanının arkasına sığınırken ben akıp giden hayatı yaşıyordum.

O akıntı içerisinde bana el uzatan kişi Devrim olmuştu.

Ailesi benden daha berbattı. Annemi en çok ziyaret eden adam babasıydı. Ya da bizim evine en çok gittiğimiz kişi Devrim'di. Ona orada âşık olmuştum. Fakat açılamamıştım. Anne ve babamızın ilişkileri ortadayken bizden bir şey olmayacağını biliyordum. İçime gömdüm. Kalbimde bir cesetle yaşadım.

Büyüdüm, serpildim.

Yani... Kaldığım evdeki kadınlar böyle söylemişti. Gözlerine bastığımı görüyordum. Annem de farkındaydı. Beni kendi işinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Benim kızım okuyacak!" diye bağırmıştı annem.

"Senin kızının nasıl dünyaya geldiği belli. Ne okuması? Onun yolu belli. Değiştirmeye çalışma." Arkadaşları bu kelimeleri kullanırken annem ısrar etmişti. Beni okutacaktı. Başka çaresi yoktu.

"Bu hayatı yaşamanı istemiyorum diyorsun ama beni bu hayatın ortasında büyütüyorsun. Senin aklın yerinde mi anne?" Anneme ilk karşı gelişimde lise birdeydim. Bu evden ayrılmamı istemeyip bu hayatta büyümemi istememesindeki tezatlık komikti.

"Benim bildiğim tek hayat bu, Helya. Ama senin bildiğin tek hayat bu olmasın. Sen kendini kurtar!"

"O zaman her şeyi bırakıp gidelim. Normal bir hayat sürebilmek için yeterince paran olmuştur. Yok diyorsan ben de bu hayatta yaşarım."

Annem bendeki kararlılığı görünce her şeyi bırakıp başka bir yere taşınmamızı sağladı. İki yıl boyunca akıl almaz bir güzellikte

hayat yaşamıştık. Annem ve ben vardık. Başka kimse yoktu. Her şey yolundaydı. Lise üçüncü sınıfa geçmiştim. Doktor olmak istiyordum. Harika bir adamla evlenip çocuklar yapacak ve güzel bir hayatım olacaktı. Herkesin mutlu son diye bitirdiği o hikâyelerden birini yaşayacaktım.

Ama benin adım Helya'ydı. Fazla yaklaşırsam yakardım. Uzaktan ısıtmam gerekirdi. Fazlası göz kamaştırmadan kör etmeye giderdi.

Hayatıma bir adam almıştım. Lise üçüncü sınıfın yazındaydık. Sevgilimle mutluyduk. Her şey yolundaydı. İlk defa bir şeyler yaşıyordum ve heyecanlıydım. Ona tam anlamıyla açık olabileceğime inanarak kendi hayatımı anlatmıştım. Beni anlayacağını sanıyordum.

Yaralayacağını değil.

Bir gün bir partiye çağırmıştı beni. Kendi aramızda eğleneceğimizi ve lise sona geçmeden önceki son partimiz olacağını söylemişti. Ona inanarak gittim. Oradaki tek kız olduğumu bilmiyordum.

"Parası neyse veririz," demişlerdi bana. Anlattığım özeli herkese duyurmuştu. Sevdiğim adam tarafından ihanete uğramıştım. Kalbim çok kırılmıştı. Ama yine de aşka küsmemiştim. Herkes aynı olacak diye bir şey yoktu.

Fakat o rahat durmamıştı. Tüm yaz boyunca bana musallat olmuştu. Derdi belliydi ve sonuca varmadan da durmayacaktı. Ona sonucu göstermedim. Direndim. O ise bizi hakir gördü. Üzerimize geldi. Bir gece evimizi bastı. Böyle yapmamız hoşuna gitmemişti.

"Ne olduğunuz belli sizin! Bu neyin nazı?" diye bağırmıştı.

Annem beni korumaya çalışırken yaralandı. Vücuduna aldığı bıçak darbeleri onu yatağa bağlı bir hâle getirmiş, yemek yiyemez hâle gelmişti. Borulara bağlı yaşıyor ve mama veriyorlardı. Bakımını hastanede devam etmesi gerekiyordu.

Annem benim yüzümden bu hâle gelmişken onu bırakamazdım. Bu yüzden okulu bıraktım. Bir yıl boyunca çalıştım. Annemin hastane masraflarını karşılamaya çalıştım.

O çocuğa ne mi oldu?

Ailesi yurt dışına kaçırdı. Şu an başka bir ülkede keyif çatıyordu. Ona ulaşamayacağımı da biliyordum çünkü bakmam gereken bir annem vardı.

Nefretim hep içimdeydi. Hem de herkese karşı olan nefretim. Kimsenin iyi olduğuna inanamıyordum. Kimseye güvenmiyordum. Herkes kendi çıkarı için çalışıyordu. Çocuğunun hata yaptığını kabul edip karakola kendi elleriyle bırakan anne olur muydu? "Ben yaparım," diyen anne o senaryo ile karşı karşıya geldiğinde bunu yapar mıydı?

Sen yapar mıydın?

Bazen kendime soruyordum. Çocuğumun başına böyle bir şey gelse ne yapardım diyordum. Yaşamadan bu konu hakkında ne söylersem yanlış olacağını biliyordum. Sonra yaşadıklarımı düşünüyordum. Benim yetiştirdiğim biri tarafından çekilen acıları görüyordum. Aynadan kendime bakıyordum.

Yapardım diyordum.

O kadar acı çektim ki yapardım. Annemin masraflarına yetişemediğim için kaçtığım o eve geri dönmüştüm. Ne kadar çalışırsam çalışayım yeterli param olmuyordu. Annemin sürekli yeni bir ameliyatı çıkıyordu. Hepsi paraydı. Yardım kuruluşlarına gidiyordum ama yeterli gelmiyordu. İnsanlar o kadar dolandırıcı ve düzenbaz olmuştu ki artık gelen para ihtiyaç sahibine ulaşamadan azalıyordu ve gelen yeterli olmuyordu.

Mecbur kalınca her şeyi yapıyorduk. Engin Yakut'a gitmemdeki sebep buydu.

"Ne ameliyatı bu?" diye sormuştu Engin Yakut.

"Artık yemek yemesini sağlayacak bir ameliyat. Ses telleri de düzelecek. Annemin sesini duyabileceğim." Annemin sesini o kadar özlemiştim ki duymak için can atıyordum. Bunun için ne gerekirse yapacaktım.

"Geri ödeyebilecek misin?" diye sormuştu Engin Yakut. Başka şansım yoktu.

"Evet," demiştim. Odadan çıkarken kapı önünde duran Devrim ile göz göze gelmiştim. Onu yıllardır görüyordum. Her zaman

bir şeyler hissetmiştim ama âşık olmamam gerektiğinin cezasını annemle almıştım.

"Kâhin değilim ama sonunu görebilmek için de kâhin olmama gerek olmadığını biliyoruz," demişti bana.

Gözlerimi ona diktim. "Annemin sesini duymak için ölmeyi bile göze alırım."

"O kadar mı seviyorsun anneni?"

"Evet."

"Babalarımızın günahlarıyken annelerimizin merhametiyiz. Birbirinden zıt olsalar da ikisi de bize acı veriyor," diyerek gitmişti.

O gün evden çıkarken bu girişlerin devam edeceğinin habercisiydi.

Annem ameliyatını olmuştu. Sesini duymuştum. O gün gözyaşlarına boğulmuştum. Bir kere sesini duyunca devamının da gelmesini istedim. Normale dönmesi için can attım. Daha çok ameliyata girmesi gerekti ama umurumda değildi. O parayı bulacaktım.

Beni bu hayattan çıkarmak isteyen annemdi fakat bu hayata geri bulaşma sebebim ona kaybettiği hayatı vermekti.

Engin Yakut'a borcum çoğalmıştı. O da ödeme şeklini para yoksa başka bir şekilde olacağını göstermişti. On sekiz yaşında olduğum için bir sakınca da görmüyordu. Başlarda adamların yanında durmam için gönderiyordu. O adamlar beni isteyince işin rengi değişmişti.

Bunu yapmak istemediğim her gece evde yatakta uzanmış duvarı izleyen annemi görünce yapmam gerektiğini anlıyordum. Onu bu hâle ben getirmiştim. Düzeltmesi gereken kişi de bendim.

Şimdi kulağa alçakça gelecek fakat insan bir yerden sonra artık alışıyordu ve yaptığı şey normal geliyordu. Benzetmem de kötü olacak lakin bir katil gibi düşünün. İlki zorken devamı kolaylaşıyordu. Ya da bir yalan gibi düşünün. İlk söylediğinde zorlanırken sonra alışıyordun. Kaynar suda banyo yapmak gibi. Canın acıyor, sonra o acıya alışıyorsun. Benimki de o meseleydi.

Alışmıştım.

Annem her ameliyatta daha iyi olurken kötülüğü görmezden geliyordum. Annem kendine geldikçe dışarıya çıkmaya başlamıştı. Böylece bir gerçekle yüzleşmişti.

Onu iyi yapmak için yaşadığım gerçekle. Evde büyük kıyamet kopmuştu. Annem kendini suçluyordu. Oysa ben kirli suda yüzen bir balıktım. Temiz suda boğulurdum. Annem bunu anlayamadı. Kendi gibi olmamı istemedi ve tekrar okula başlamamı sağladı. Artık çalışabilirdi ve Engin Yakut'a olan borçlarımızı sıfırlayacaktı. O kadar borcu sıfırlamak sandığı kadar kolay değildi lakin enerjisini kaybetmemesi için sessiz kalmıştım. Ona her şey yolundaymış gibi göstersem de arka planda çalışmaya devam ediyordum.

Ta ki Devrim'e kadar.

"Seninle bir iş birliği yapalım. Sen dediklerimi yap, ben de babama olan borcunu sıfırlayayım," demişti. Elime geçen bu fırsatı kaçıramazdım. Hele ki Devrim'e âşıkken yapamazdım.

Biz onunla aynı suyun çocuklarıydık. Aynı yaşamdaydık. Birbirimize uyum sağlayabilirdik. Bu yüzden teklifini kabul etmiştim.

"İlk görevin. Can'ın babasıyla yatmışsın gibi davranman."

"Ne?" demiştim duyduğum şeyle.

"Gerçekten yat demiyorum. Can öyle sansın yeter."

"Neden?"

"Devamı sonra gelecek," diyerek gitmişti.

Devrim'in dediğini yapmıştım. Can'ı buna inandırmıştım. Ağzıma sıçmıştı ama olsun. Devrim büyük bir para vererek borcuma büyük bir katkı sağlamıştı.

Lise sondayken yine karşıma geçmişti. "İkinci görevin. Ahmet'i baştan çıkarmak. Zor olmasa gerek. Evine sürekli girip çıkıyorsun."

Ahmet hep hayatımda vardı. Belkıs abla bana çok destek çıkan biri olmuştu. Annemin zor zamanlarında evini açmıştı. Bu yüzden Ahmet'in radarına çabucak girmiştim. Ahmet aşırı merhametli bir insandı. Annesinden dolayı da kendi ayaklarının üstünde durup mücadele etmeye çalışılmasından hoşlanıyordu. Karşısında güçlü durduğun zaman dikkatini çekebileceğimi de biliyordum.

Nitekim öyle oldu.

Aslında Ahmet'in duygularıyla oynadım. Kendimi bilerek dövdürüp Ahmet'in görmesini istedim. Annem görmesin diye onların evine sığınıyormuş gibi yapıp Ahmet'in tüm gece yanımda kalmasını sağladım.

"Çok korkuyorum, Ahmet. Adamlar yine gelir diye endişe ediyorum. Bu gece yanımda kalır mısın?" demiştim. Ahmet o gece elimi hiç bırakmamıştı. Yatağın dibinde eli elimde uyumuştu. İlk defa değişik bir duygu içerisine girmiştim. Ahmet'in sevgisi beni gafil avlamıştı.

Diğer gafil avlayan ise bir süre sonra beni dövdüklerini düşündüğü adamlara kafa tutup peşlerine takılmasıydı. O gece iki olay olmuştu. Birincisi; Ahmet evime gelip, "Adamlar seni rahat bırakacak," demesiydi.

"Adamlardan kaçmayı nasıl başardın?" diye sorduğumda, "Nazlı'ya denk geldim. O yardım etti," demişti.

O gece olan diğer şey ise Yakup ve Devrim arasındaydı. Tam olarak olaylara vâkıf olamasam da Devrim, Yakup'un mekânını basıp onu ölesiye dövmüştü.

"Akıttığın her gözyaşının cezasını vereceksin, Yakup! Allah benim de cezamı versin ki buna vesile oldum!" diye kükremişti. Devrim'i ilk defa o gece deliye dönmüş bir hâlde görmüştüm. Arada kız meselesi olduğunu anlamamak için salak olmak gerekirdi. Yakup'a sorsam da asla anlatmamıştı. Tam tersine zevk almıştı.

"Devrim daha çok hata yapacak," demişti.

Yapmıştı da. Kaybetmesi gereken yarışı kazanmıştı. Verilen cezaları gören biri olarak Devrim'in kimi bu kadar sevdiğini anlamak istedim. Sakat kolunun ayaklar altında çiğnenmesini göze alacak kadar kimi sevmişti?

Aklımı kurcalayan bu soruya asla cevap alamamıştım. Böyle severken bana bakmayacağını anlayınca Ahmet'e yönelmiştim. Onu tanıdıkça kalbim onun için atmaya başlamıştı. Çok iyiydi. Çok masumdu. Merhametliydi. Kalbimi kırmayacak biriydi.

"Oyun bitti," demişti Devrim.

"Ben Ahmet'e âşık oldum. Oyun bitti ama aşkım kaldı," demiştim.

Sonra araya Nazlı girdi. Can'a mı Ahmet'e mi yoksa başkasına mı âşık olduğu belli olmayan bu kız, sırf para kazanmak için gece gündüz çalışıyor diye herkesin gönlünde taht kurmuştu. Buna dayanamadım. İçimde gerçekten bir nefret oluştu. Kıskançlık mı, çekememezlik mi bilmiyorum. Sadece bir nefret vardı. Bu yüzden karşılığını Hürü ile iş birliği içerisine girerek vermiştim.

Nazlı'ya karşı olan nefretin sonucunun Devrim olacağını geç de olsa öğrenmiştim.

Devrim için can yakmak sevdiğinin canının yanmasıdır ve ben onun canını yakmıştım. Devrim de karşılığını vermişti. Gizlediğim gerçeğin ortaya çıktığında insanlar gerçek yüzünü göstermişti. Bunların hiçbiri umursamıyordum çünkü daha beterlerini yaşamıştım. Tek derdim Ahmet'ti. Onu gerçekten sevmiştim. O ise Nazlı'yı sevmişti. O kadar sevmişti ki Ada ile sevgili olmuştu. Nazlı'yı korumak için bunu yapmıştı.

Bense sevildiğim adam tarafından hakaretlere uğrayıp annemin acı çekmesini sağlamıştım. Benim günahım neydi? Ben neden sevilemiyordum? Size soruyorum, benim suçum neydi? Ben de çalışmıştım ama masraflarım fazlaydı. Bildiğim tek yol da buydu.

Tüm zamanım bu düşüncelerle geçmişti. Ahmet, Ada ile birlikteydi. Nazlı Elâzığ'a gitmişti. Can yok olmuştu. Hürü başını dik tutmaya devam ediyordu. Devrim bile yaşıyorken ben tek kalmıştım. Dışlanmıştım. Beni diğer yola doğru itmişlerdi. Öteki taraf bana kucak atmıştı. Ben de oraya gitmiştim.

Nazlı zengin oldu. Ahmet ile sevgili, Devrim ile kanka oldu. Ada hep zengindi. Hürü ünlü oldu. Can yine kayıplardaydı. Herkes yine hayatını yaşıyorken ben çürümeye devam ediyordum. Doktor olma hayallerinden, bir balkonda sigara içerken mahvolmuş geçmişi düşünür hâle gelmiştim.

"Hayat çok boktan, Belkıs abla," demiştim o gece. İçimdeki efkâr beni öldürecek gibiydi. Herkes değişmişti ama Belkıs abla aynıydı. Hep yanımdaydı.

"Ahmet birazdan gelecek. Ona görüneyim deme sakın. Yeni bir kavga istemiyorum," demişti Belkıs abla. Söylediklerimi görmezden gelmişti.

Ahmet ile hâlâ görüşüyorduk. Bu hayatı bırakmam için baskı yapıyordu. Ama ben bırakamıyordum. Alıştığım bu hayatta bir düzen kurmuştum. Çok fazla kavga ediyoruz diye de yan yana gelmemeye çalışıyorduk.

Ahmet o gece Nazlı ile yurt dışına gitme planlarından bahsetmişti. Gideceklerdi. Geçmişi arkada bırakıp önlerine bakacaklardı.

"Gidemez!" diye bağırmıştım Belkıs ablaya. "Ahmet beni bırakıp gidemez! Hayır! Nazlı onu da benden alamaz!"

"Helya kendine gel. Lütfen. Bırak oğlum hayatını yaşasın. Geçmişi arkasında bırakıp yeni bir düzen kursun. Ne olur..." Belkıs abla ağlayarak bana yalvarmıştı. İstemiyordu. Oğlunun benim gibi bir orospu ile olmasını istemiyordu. Beni oğluna layık görmüyordu. Nazlı'yı seviyordu. Onu hep sevmişti.

"Tamam," diyerek gitmiştim.

Belkıs abla sürekli arayarak beni ikna etmeye çalışmıştı. Ona her şey yolundaymış gibi davranmıştım. Fakat hiçbir şey yolunda değildi. Ahmet'i kaybetmek istemiyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ahmet'in Nazlı ile olamayacağını göstermem gerekiyordu.

Sonra Ada ile karşılaştım. Uzun zamandan sonra ilk defa görüşmüştük. Yaşadıklarımızı ve yaşatılanları konuştuk. O da mağdur olmuştu, ben de. Hepsinin sorumlusu da Nazlı'ydı. Ondan intikam almak istiyorduk. Geçmişi bırakıp Ahmet ile yoluna bakmasını istemiyorduk.

Bu yüzden kendime yakışanı yapmıştım. Bir gece Belkıs ablalara gitmiştim. Ahmet'i arkamda bıraktığımı göstererek hareket etmiştim. Onun arkasından iş çevirmiştim. Belkıs ablanın telefonundan Nazlı'nın babasına mesaj atarak eve gelmesini sağlamıştım.

Benim niyetim Ahmet'in ikisini görmesiydi. Başka bir niyetim yoktu. İkisini birlikte görürse Nazlı ile olamayacağını anlayacaktı. Annesiyle onun babası birlikte olmuşken imkânsız olacaktı.

"Ahmet!" derken ağlayarak onu aramıştım.

"Helya şu an seninle uğraşamam. Hazırlık yapıyorum," demişti.

"Ahmet annen..."

"Anneme ne oldu?" diye korkuyla sordu. O an kalbimin bir yerinde hâlâ nefes alan vicdanım çırpındı. Ve ben nefesini keserek onu öldürdüm.

"Nazlı'nın babası geldi. Belkıs abla istemiyorum dediği hâlde zorluyor."

"Geliyorum," diyerek telefonu kapatmıştı. Yaptığımın eylemin sonucu beklediğimin ötesindeydi.

Hekim Yılmaz, Belkıs ablanın evine gelmişti. Belkıs abla anlamıştı. İstemediğini söyleyerek onu kovarken ben de gelmiştim. Olan biteni resmederek kanıt toplama derdindeydim.

Sonra Ahmet geldi. Annesini kurtarmaya çalışıyordu. Hekim Yılmaz fazla alkol almıştı. Kendinden geçmişti.

"Ne diye mesaj attın be kadın!" diye bağırıyordu. Belkıs ablaya saldıracakken Ahmet araya girip onu uzaklaştırmaya çalıştı. Hekim Yılmaz durmadı. Yakıp yıktı. Ahmet annesini korumak için Hekim Yılmaz'ı itti. Kafasını masanın kenarına vurup düşen Hekim Yılmaz tutunmak için bir şeyleri çekse de yere yığılmıştı. Ahmet şokunu atlatıp ilk müdahaleyi yapmayı çalışsa da kurtaramamıştı.

"Nazlı'nın babasını öldürdüm! Ben ne yaptım?" Kanlı elleriyle saçlarını çekerken durmadan sayıklıyordu. "Allah'ım ben ne yapacağım?" diyerek ağlamıştı.

"Ahmet! Kaç! Çabuk!" Belkıs abla, oğlunu evden kovarken ben Hekim Yılmaz'ın cansız bedenine bakıyordum. Nazlı ile Ahmet birlikte olmasın diye dua etmiştim. Duam kabul olmuştu ama benim istediğim şekilde değil.

Ahmet benim yüzümden katil olmuştu. Hem de sevdiği kızın babasının katili.

BÖLÜM 23

Vedalaştığım insanlar şimdi evimizin salonundaydı. Bir tek Ahmet yoktu. Zaten ben de sadece onunla vedalaşmamıştım. Gelecek kuracağım kişiye nasıl veda edebilirdim ki? Sonumuzun böyle olacağını tahmin dahi edemezdim.

Ne demişti onlar?

Ahmet babanı öldürdü.

Benimle yurt dışına gitmek için valiz hazırlarken babamı niye öldürmüştü ki?

"Neden?" diye mırıldandım. Hoca dua okurken annem hıçkırarak ağlıyordu. Bense kendi içimde kaybolmuştum.

"Neden?" diye bir kez daha sordum.

"Nazlı? İyi misin?" Ece'nin kolları beni saracakken kendimi ondan kurtardım. Teselliye değil, gerçeği bilmeye ihtiyacım vardı.

"Ahmet nerede? Buldunuz mu?" diye sordum. Hoca duasını bitirirken herkes bana baktı. Burada bir cenaze vardı, evet ama bunun sorumlusunun da artık bulunması gerekiyordu.

"Daha bir haber çıkmadı," dedi Ece.

"Buldukları an onu öldüreceğim!" Annem öfkeyle bağırıp yerinden kalkarken ona baktım. Ahmet'i sevmesi zor gerçekleşmişken şimdi bunu düzeltmem imkânsızdı. Ahmet onun elinden kocasını almıştı. Hiçbir şey annemin acısını hafifletemezdi.

Bunu fark etmek yüreğimi burkarken yerimden kalkıp odama gittim.

Kendimi yatağa attığım gibi hıçkırmaya ve yaşadıklarımın gerçekliğini sorgulamaya başladım. Âşık olduğum adam babamı

öldürüp ortadan kaybolmuştu. Annem ise onu bulduğu yerde öldüreceğini söylüyordu.

Kapım çalınıp açılırken Hürü, "Nazlı girebilir miyim?" dedi. Yatağımda doğrularak başımı salladım. Hürü çekingen bir şekilde yanıma gelip yatağıma oturdu.

"Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Gerçekten üzgünüm. Bunları hak etmiyordun," dedi. Sesindeki tını samimiyetini belli ederken sadece gülümsedim.

"Biliyorum, lisede kötü şeyler yaşadık. Senden özür dilediğim hâlde kabul etmedin. Onu da anlıyorum. Haklısın. Ama kabul edersen burada olduğumu göstermek isterim." Hürü elimi sıkınca hıçkırıklara boğuldum.

"Nazlı," diyerek bana sarıldığında karşılık verdim. Hayat öyle bir şeydi ki sana zorbalık eden kişinin kollarında teselli bulacak duruma getirirdi.

"Geçecek, Nazlı. Sen çok güçlüsün. Bunu da halledeceksin." Sırtımı sıvazlayarak beni teselli ederken bunun gerçek olması için dua ettim.

"Büyüdük mü biz, Hürü? Şu hâlimize baksana," dedim güleрek. O da gülümseyerek benden ayrılıp gözlerini bana dikti.

"Geç de olsa büyüdük. Hiç büyümemekten iyidir," diye mırıldandı. "Çok zor oldu ama başardım. Kendimle çok vakit geçirdim. Neden böyle olduğumu düşündüm. Kendi dertlerimi görmemek için başkalarına fazla taktığımı fark ettim. O dertleri çözüp yoluma bakmayı öğrendim. Bu da beni büyüttü sanırım."

Hürü ondan beklemediğim şekilde konuşunca insanların değişebileceğini anladım. Herkes gördüğümüz şekilde kalmayacaktı.

"Senin adına sevindim," dedim.

"Bundan sonra ne yapacaksın?" diye sordu Hürü. Ne yapacağımı ben de bilmiyordum. "Diyelim ki Ahmet'i buldun... Sonra ne olacak?"

"Hürü cevap veremeyeceğim sorular sormayı bırak," dedim acıyla. Ne olacağını ben de bilmiyordum. Önüme ne sunulursa onunla hareket edecektim.

"Önce Ahmet'i bulmak istiyorum. Sonrasına o zaman karar vereceğim," dedim.

"Ahmet'i bulmak Can'dan geçer. Onlar ayrılmaz ikiliydi." Can'ın onun nerede olduğunu bildiğinden emindim. Ama onu öldürsem bile söylemezdi. Ahmet'i o kadar çok seviyordu ki bunu saklayacaktı. Ama ben de ısrar edecektim.

"Benim onu görmem gerek," diyerek yataktan çıktım. "Can'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum merdivenleri inerken. Hürü başta söylemek istemedi lakin bakışlarımla bundan vazgeçerek başını salladı.

"O zaman gidelim," diyerek evden çıktım.

Can'ın kaldığı eve geldiğimizde Hürü'nün burayı nereden bulduğunu sorgulamadım. Şu an önceliğim bambaşkaydı.

"Kapıyı ben çalayım. Can seni görmesin," diyen Hürü'ye başımı salladım.

Kapıyı çalıp seslendiğinde Can kapıyı açtı. Hürü'nün yanında beni görünce Hürü'ye kızgınlıkla baktı. Onları umursamadan içeriye daldım.

"Ahmet! Neredesin! Çık dışarı! Ahmet!" Tüm odaları tek tek gezerek onu aradım. Bir yanım bulmak istemiyordu çünkü bulursam ne diyeceğimi bilememekten korkuyordum.

"Ahmet!" dedim hıçkırarak.

"Nazlı burada yok. Boşuna arama."

"Nerede o?" dedim Can'a dönerek. Gözyaşlarım akarken titriyordum. Can acımasızca karşımda durup bana bakıyordu. Annesini kaybetmişken böyle durup bir katili koruyabildiğine inanamıyordum.

"Ahmet nerede?" diye çığlık attım.

"Söyleyemem," derken sinirden kafayı yiyeceğimi düşündüm. Nerede olduğunu biliyordu. Ahmet'in nerede olduğunu bildiği hâlde susuyordu.

"Söyleyeceksin!" diye bağırıp göğsünü yumrukladım.

Ellerimi tutarak kendisine vurmamı engelledi. Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyordu? Yaşadığım acıyı görmesine rağmen Ahmet'i koruyabiliyordu.

"Annen öldüğünde hep yanındaydım ben!" dedim hıçkırarak. "Sen kapıyı suratıma kapattığında camdan girdim. Senin için!"

"Nazlı..."

"Ne? Nazlı ne?" Hıçkırarak bağırdım. Kendimi ondan kurtarırken ayakta duracak takati bulamayıp yere çöktüm. Annesinin katillerinin suratına kanlı havluyu fırlatan Can şimdi bir katili koruyordu.

"Ahmet'in yerini söyle bana," dedim nefretle.

"Sakinleştikten sonra götüreceğim seni. Ama şimdi olmaz. Onu dinleyecek durumda değilsin."

"Nesini dinleyeceğim orospu çocuğunun!" Öfkeyle bağırıp yerden kalktım. Ona saldırırken o hiçbir şey yapmadı. Hıncımı ondan çıkarmama müsaade etti.

"Babamı öldürdü! Ne dinlemesi?"

"Bilerek yapmadı! Sana şimdi anlatsam da anlamazsın."

"Sen anladın mı?" dedim onu iterek. "Anneni öldürdüklerinde anladın mı?"

"Nazlı, annemi bu işe karıştırmaktan vazgeç." Can öfkelenirken buradan yürürsem Ahmet'e ulaşabileceğimi anladım.

"Annenle babam şu an aynı yerdeler. Bence karıştırmanın tam zamanı," dedim başımı dikerek.

"Aynı yerde değiller. Benim annem bir melekti."

Kulaklarım çınlarken doğru duydum mu emin olamadım. Karşıma geçip kurduğu cümleler mi daha sertti yoksa bir katili saklaması mı? Onun yaşadıklarını yaşarken yüzüme doğru akıttığı cümlelerin ağırlığı nefesimi kesiyordu.

"Sen babama kötü mü diyorsun? Cehennemde mi şu an?" Öfkeyle bağırıp saldıracakken Can buna izin vermedi. Kollarımdan tutarak beni dışarıya sürükledi. Ayaklarımı yere sabitleyip çıkmamak için direndim.

"Ahmet! Ahmet burada olduğunu biliyorum! Biraz bile cesaretin varsa karşıma çıkarsın!"

"Nazlı, kes sesini ve git!" Can beni ittirerek evden kovmaya çalışırken Hürü onu benden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Siz ne ara böyle kanka oldunuz lan? Çekil şuradan, Hürü!" Can onu ittirirken ellerinden kurtulma fırsatı bularak kaçtım. Salona doğru koşarken Can peşimden gelip beni yakaladı.

"Bırak beni! Ahmet çık ortaya! Bana cesaretli olmayı söylerken iyiydi! Şimdi sen cesaretli ol!" Can beni sırtına atarken tepinerek ondan kaçmaya çalıştım lakin başaramadım.

Beni kapının önüne koydu. İçeriye girmeye çalıştığımda bileklerimden tutarak kapıya yasladı.

"Ahmet'i rahat bırak!" diye hırladı. "Hayatına giren tüm insanları mahvediyorsun, Nazlı! Sıra Ahmet'te mi? O yeterince mahvolmuş durumda!"

Söylediklerini kavrayamıyor gibiydim. Bana insanların hayatlarını mahvettiğimi söylüyordu. Bana kötüsün diyordu. Babama kötü diyordu.

"Ben mi mahvettim hayatlarınızı? Sizin yaptıklarınızın yanında benimki ne ki?" Kendi sesimi tanıyamayacak durumdaydım.

"Seni sevmek başlı başına bir sorun zaten, Nazlı. Bunu anladığımda senden kaçtım çünkü sen sadece acı veriyorsun. Bunu Ahmet'e de söyledim. Sevme o kızı dedim. Bela çekiyor o kız. Üzmekten başka bir bok yapmıyor. Kız ne kadar iyi olursa olsun zehre bulanmış bir kere. Kaç kurtar kendini dedim. O ne yaptı? Zehrine seve seve gitti." Yüzüme nefretle bakarken bir zamanlar beni sevdiğini düşünmek mantıksız geliyordu. Bu adama karşı mı ben bir şeyler beslemiştim diyordum kendime? Sevginin ne olduğunu çözememiş bir zavallıydı.

"Şimdi de o zehir onu soktu. Ahmet babanı bilerek öldürmedi, Nazlı. Senin o şerefsiz baban annesine dokunmaya çalıştı. Ahmet annesini korumaya çalıştı. Ama bunu sana anlatsam da sen anlamayacaksın. O yüzden o çocuğun hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim!" Suratıma kapanan kapıyla olduğum yerde titredim.

Ne iyiliğim kalmıştı ne yaşadıklarım. Kötü de olmuştum kötülükten doğan da.

"Sen çok mu iyisin!" diye öfkeyle kapanan kapıya doğru bağırdım. "Sen insanların zaaflarını kullanan bir şerefsizsin!"

"Nazlı gidelim. Hadi." Hürü beni çekerken kapıya tekmeler attım. Çıldıracak gibi hissediyordum ama bir şey bile yapamıyordum. Yüzleşmek istiyordum, bunu bile bana çok görüyorlardı.

"Nazlı hadi." Hürü kollarımdan tutup beni apartmandan çıkardı. Ama bu burada bitmezdi. Ahmet'i bulacaktım çünkü yapmamız gereken bir hesaplaşma vardı.

İzlediğim şeyleri yaşarken güzel olanları yaşamak isterdim. Annemin hıçkırıklarını duymak istemezdim. Evi dağıtıp babamı istediğini sayıklamasını duymak istemezdim. Bir sürü parası vardı ama hiçbiri babamı getiremezdi.

İzlediğim şeyleri yaşarken güzel olanları yaşamak isterdim demiştim sizlere. Biz daha acımızı yaşayamadan eve gelen takım elbiseli adamlar bize bir sürü kâğıt sürerek her şeyimize el koymaya başlamışlardı. Ne oluyordu, inanın ben de bilmiyordum. Sadece bir gecede tüm varlığımızı kaybettiğimizi biliyordum. Babamı vergi kaçırmaktan, mal kaçırmaktan, kara para aklamaktan dolayı suçlu buluyorlardı. İllegal bahisler ve diğer şeyleri de katıyorlardı. Bir sürü alacaklı oluşurken her şeyimiz gitmişti. Sadece yaşadığımız ev ve bir daire kalmıştı ki babam onları benim üzerime yaptığı için dokunamamışlardı. Her şeyin tek bir geceye sığmış olmasına inanamıyordum.

Anneme her akşam her şeyin güzel olacağı yalanını söylerken geceleri ağlıyordum. Neler döndüğünü çözecek bir şeyler arıyordum ama işin içinden çıkamıyordum.

Telefonum bir kez daha çalsa da aramayı reddettim. Herkes gitse de Devrim gitmek nedir bilmiyordu. Can'ın söylediklerini unutmaya çalışsam da kafamın içinde dönüp duruyordu.

Benim sevgim zarar veriyordu. Devrim'i hayatıma alıp yeni bir çizik atmak istemiyordum.

Arama bitince mesajlar geldi. Yine aynı şeyleri yazarken görmezden geldim. Babamın dosyalarının içine gömülmeye devam ettim. Bir açık bulmam gerekiyordu. Bu işte tek başına olmadığını gösteren bir şeye ihtiyacım vardı.

Ve ihtiyacım olan o ipucu ajandanın arasından bana sırıttı.

Fotoğrafı elime aldığımda etrafımda dönen oyunun tam ortasında olmama rağmen hiç fark etmediğimi anladım. Herkes o kadar güzel oynamıştı ki ben her şeyi gerçek sanmıştım.

Babam, Selo, Efe ve Ece bir masada oturmuş, sırıtarak ekrana bakıyorlardı. Ghost Kafe'de olduklarını anlamamak için aptal olmak gerekiyordu.

Fotoğrafı alarak odadan çıktım.

Evden çıkıp taksi durağına doğru giderken biri, "Nazlı!" diye seslendi. Arkamı döndüğümde Devrim'i gördüm. Tekrar önüme dönüp adımlarımı hızlandırdım.

"Nazlı dinler misin lütfen?"

"Git buradan, Devrim. Başımda yeterince bela varken bir de seninle uğraşamam."

"İzin ver, yardım edeyim." Onu dinlemeden ilerledim. "Nazlı," diyerek kolumdan tutup beni durdurdu. Onu kendimden uzaklaştırdım.

"Sevme beni, Devrim. Sevme! Bende aşk namına hiçbir şey kalmadı. Bundan sonra benim hayatımda hüzün var. Başka bir şey yok. Kaç kurtar kendini benden!" Ona bağırıp tekrar önüme döndüm.

"Sen sevme deyince olmuyor işte." Dinlemedim. Yürümeye devam ettim.

"Babamın meselesini çözdükten sonra buradan gideceğim. Herkesin hayatından çıkarak yakıp yıkmalarını engelleyeceğim."

"Tamam, izin ver babanın meselesini halledeyim. Lütfen." Tekrar kolumdan tutunca onu kendimden uzaklaştırdım. Bu sefer izin vermeyip önüme geçti.

"Nazlı, lütfen," dedi. *Asıl ona lütfen!* Hayatıma girip mahvolacaktı. Yeterince bitik bir hâldeydi.

"Sevme, Devrim. Sevme," derken sesim titredi.

"Konu sevmek değil, baban olacak. Tamam mı?"

"Söz mü?"

"Söz."

Başımı sallayarak kendim ondan kurtardım. Fotoğrafı ona gösterdim. Şaşırması onun da bilmediği anlamına geliyordu.

"Cevaplar ikizlerde, Devrim. Onlarla yüzleşmem gerekiyor. Fakat öncesinde onların gerçek hikâyesini duymam gerekiyor. Anlat bana." Düşmanımı tanımam gerekiyordu. Dost gibi görünüp içime sızan bu kişilerin asıl kimliklerini bilmem gerekiyordu.

"Arabam şurada. Birlikte gidelim. Yolda anlatırım." Devrim arabasını işaret ederken oraya doğru ilerledik.

Ghost Kafe'ye geldiğimde müşteriye servis yapan Efe beni fark ederek gülümsemişti.

"Lise mezunum. Daha iyi misin?" Sorusuna cevabı yüzüne yediği yumruk olmuştu. Devrim beni tutup geriye çekerken Efe eli yüzünde bana şaşkınca baktı.

"Bu neydi lan?"

"Babamın sizinle alakası ne? Söyle!" Yakalarından çekiştirerek kaldırırken içeriye Ece ve Selo girdi.

"Nazlı müşteriler var. İçeride konuşalım."

"Kes!" diye bağırdım Selo'ya. "Babamla işiniz ne sizin?" diye bağırdım bir kez daha. Ece sözde kardeşini benden kurtarmaya çalıştığında onu geri ittim.

"Bizim bir alakamız yok," diyen Ece'ye gözlerimi diktim. Oradaki nefreti görerek geri adım attı. Tekrar Efe'ye döndüm.

"Sen şu kız için sevdiğin kızı öldürecek karakterde birisin, Efe. Bu kadar merhametli ve sevecen olmanın sebebi de buydu. İçindeki kötülüğü örtbas etmeye çalışıyordun. Şimdi o kıza karşı zerre aşk duygun varsa bana babamla alakalı tüm gerçekleri anlatırsın."

Sesim ortamı buz kestirirken Efe'nin gözleri doldu. Sevecen gördüğüm bu çocuk şimdi gözümde bir katildi. Sevdiği kızı öldüren ve kimliklerini çalabilecek kadar kötü biriydi. Çok sevdiğimiz ve iyi olduğunu düşündüğümüz kişilerin bu davranışlarının sadece bize karşı olduğunu yeni anlıyor gibiydim. Gerçek kimliğini anlamak için başkasına nasıl davrandığını görmek gerekirdi. Ben bunu çok zor öğrenmiştim.

"Gerçekleri öğrenmişsin," dedi Efe ağlayarak.

"İhtiyacım olan gerçekleri değil. Babamı anlat bana. Tanıdığımı düşündüğüm ama aslında tanımadığım o adamı." Sesim titrerken babamı bir de başka ağızdan dinlemek için kendimi hazırladım.

"Dükkânınız yandığı zaman size gelmiştik," dedi Efe. Elâzığ'daki yangını hatırladım. Hayatımızın en zor zamanlarından biriydi. En sevdiklerim yanıma gelip destek olmuştu.

"Baban çok zor durumdaydı. Ne yapacağını da bilmiyordu. Ölmek istiyordu. Sonra Engin abi, Yakup'un numarasını verdi. Bizimle tanıştırdı. Yardımcı olmamızı istedi."

Yakup...

Hayatımın en berbat zamanlarında ilk beşe girecek olan o anı bana yaşatan şerefsiz babamla iş mi yapıyordu?

"Nasıl yardımcı olacaktı ki?" diye sordum şaşkınca.

"Biz; Selo, Engin abi ve Yakup için çalışıyoruz. Ece ile ben yani," derken Ece'yi işaret etti.

Selo kafedeki müşterileri tek tek çıkararak bizim yalnız kalmamızı sağlıyordu.

"Babam ne alaka?" diye bağırdım Efe'ye. Dönen dolabı anlayamadığım için sinirliydim. Onu itip saçlarımı çektim. Kafayı yiyecek gibiydim.

"Yakup'un eline büyük bir para geçmişti ve acil temize çıkarması gerekiyordu. Babandan yardım istedi. Ona bilet verdi. Çekilişe katılmasını istedi. Aslında kazanılanın belli olduğu bir çekilişti. Amacı parasını temize çıkarmaktı."

Çekiliş... *Bana çıkan çekiliş.* Zengin olduğumuzu düşünerek neşeyle güldüğümüz o gecenin altında büyük bir leke yatıyormuş.

"Yakup tek bir yardım istemişti ama baban daha fazlasını istedi. Daha fazlasını kazandıkça da en yükseği görmeye çalıştı. Bir

yerden sonra onun hızına yetişemez olduk. Parayı kazandıkça değişmeye başladı."

"Kes! Babamı kötüleme evresine geçiş yapayım deme sakın!" diye bağırdım. Babamı kullanarak para kazanırken iyiydi, şimdi ölünce hemen kötü olmuştu.

"Biz sadece işimizi yaptık, Nazlı. Diğerleriyle yaptığımız işi. Yoldan çıkan babandı. Biz değildik." Ece konuşurken üzerine atlamaya çalıştım. Devrim beni tutarak geri çekti. Karşıma geçip babam hakkında ileri geri konuşmasına dayanamıyordum.

"Öldürdüğün kişinin kimliğini kullanarak yaşıyorsun, Ece! Senin başkasının kötü olduğunu söylemeye hakkın yok."

"Doğru. Yok. Ama babanın da suçları var. Daha fazlasına sahip olmak için çok kişinin canını acıttı. Acımasızlaştı. Yaptıklarını anlatmak istemiyorum çünkü en son nasıl gördüysen öyle kalmasını istiyorum."

"Ben, babam masum demedim. Ama tüm suç onda değil. Babam kötülükten ibaret değil. O zorluklar çekti. Savaştı. Didindi. Doğru olanı yapmaya çalıştı. Evet, hatalar yaptı ama bu hatalarla doğmadı. Saf bir kötülükten ibaretmiş gibi davranmayın kesin!" Öfkeyle bağırıp sandalyeleri fırlattım. İnsanlar başkalarının arkasından kolaylıkla atıp tutabiliyordu. Birini övmek zorken sövmek aşırı kolaydı.

"Hepimiz kötüyüz! Hepimiz!" diye çığlık attım. "Bu odada bulunup da kötü olmayan tek bir insan bile yok. Kötülükler yaptık. Bazen iyi dönüşler için bazen kıskançlıktan, bazense sırf sevmediğinden! O yüzden kimsenin bir başkasına kötü demeye hakkı yok."

Konuşacak takatim kalmamıştı. Her şey yeterince üst üste gelirken yeterli değilmiş gibi bana yükleniyorlardı. Benden daha ne istiyorlardı? Hayatım mücadelelerle geçmişken ölünce mi huzura kavuşacaktım? Yoksa ölünce babama yaptıkları gibi arkamdan mı konuşacaklardı?

"Hepimiz kötüyüz," diye fısıldayarak kafeden çıkmak için döndüm. Kapı önünde duran Ahmet'i görmemle tökezledim.

Babamın katili karşımdaydı.

Dağılmış ve yıkılmıştı.

Sevdiğim adam karşımdaydı.

Harap olmuş ve kaybolmuştu.

Bana bakıyordu. Ağlıyordu. Titriyordu. Pişmanlık içerisinde yalvarıyordu. Bana bakan kişi babamın katili mi yoksa sevdiğim adam mı, ayırt edemiyordum. İkisi tek kişi olamayacak kadar kötü bir durumdu.

"Ahmet," dedim hıçkırarak. Ne diyeceğimi bile bilmiyordum ki.

"Özür dilerim, Nazlı. Çok özür dilerim." Benden tam olarak niçin af diliyordu? Babasız bıraktığı için mi yoksa sevdiğim adam olmak zorunda olduğu için mi?

"Bilerek olmadı. Kazaydı. Biliyorum mazeret değil..."

"Niye?" diyerek sözünü kestim. "Niye kaçtın?"

"Bu gerçekle ben bile yüzleşememiştim, Nazlı. Ben... Sevdiğim kadının babasını öldürdüm. Bu gerçeğin ağırlığını taşıyamamışken nasıl karşına geçecektim?"

Söyleyecek tek bir cümlem kalmamıştı. Ahmet benim nefretimdi, aşkımdı, sevgimdi ve öfkemdi.

"Bir insanı sevmek neden bu kadar zor, Nazlı?" derken o kadar masum duruyordu ki babamı öldürmüş olduğuna inanamıyordum.

"Ben seni sevdim. Sadece mutlu olmak istedim. Sevdiğim kızı da mutlu etmek istedim. Ama birilerinin günahı olduğumuzu unutmuştum. Ben kirli suda yüzen bir balıktım. Annen uyardı beni. Kızımın suyunu kirletme dedi. Sevmekten zarar gelmez dedim, Nazlı. Ama en büyük zararı severek verdim."

Ellerim başımda yere çöktüm. Babamın katili işte karşımdaydı. Herkese kükrediğim gibi ona da kükremeliydim. Bense önünde çökmekten başka bir şey yapmıyordum.

"Ahmet gidelim!" Can birden kafeye dalıp onu geri çekti. Korkuyla arkadaşına bakıyordu. Herkesi kaybetmişti. Her şeyini kaybetmişti. Elinde bir tek Ahmet'i kalmıştı. Onu da kaybetmek istemiyordu.

Ahmet'e baktım. Acı içerisindeydi. Bir imkânsızlığın içine girmiştik. Asla bir araya gelemeyeceğimiz bir imkânsızlıktı. Ben ve babamın katili bir arada olamazdık. Ama o kişi aynı zamanda sevdiğim kişiydi. Gözlerimin önünde çürümesine de göz yumamazdım.

"Git buradan, Ahmet," diye fısıldadım. "Dünyanın öbür ucuna git. Asla karşıma çıkma. Dönme geri. Git."

"Nazlı..."

"Kalırsan daha kötü şeyler olacak. O yüzden git." Canım acıya acıya fısıldadım. "*Git.*"

Babamın katiline gitmesi için yol verdim. Köşede babamın ruhu belirdi. Bana kızgındı. Benim için verdiği mücadeleleri önüme serip katilini saldığım için nefret doluydu. Ama en büyük cezayı sürgün ederek verdiğimi göremiyordu. Sevdiğinden ayrı kalacaktı. Bir araya gelemeyecektik.

"Can... Götür onu," diye fısıldadım.

"Hadi Ahmet." Can onu tutup götürdü. Ahmet'in yüzüne son kez baktım. Bir daha görmeyeceğimi bilerek son kez uzun uzun baktım. Can arabasının kapısını açarken dışarıya çıktım. Sevdiğim adamın sonsuzluğa gitmesini izledim. Ahmet kapıyı açacakken son kez bana döndü. Gözyaşları içerisinde gülümsedi.

Bir silah sesi sessizliği kırdı.

Ahmet'in gülen yüzü soldu.

Etrafta bir telaş oluşurken benim kulaklarım çınladı. Herkes birbirini korumaya çalışırken ben gözlerimi Ahmet'e dikmiştim.

Sevdiğim adama son kez baktım.

Düşen bedeninin arkasında saklanan annem görüldü. Elinde babamın silahı, gözleri ayaklarımın dibine düşen babamın katilindeydi.

Ahmet ölmüştü. Sevdiğim adam sonsuzluğa gitmişti. Kalbim bunun ağırlığını kaldıramayarak yıkılmıştı. Düşen bedenime Devrim yetişememişti.

Annem Ahmet'i öldürmüştü.

Can, Devrim'e verdiği sözü tutmuştu. Sevdiği kız bir ceset gibi ayaklarının dibine yıkılmıştı.

BÖLÜM 24

Canın gerçeği

3 AY SONRA

Peş peşe gelen mutluluklar gibi kötülükler de peş peşe geldi. Bu üç aya kaç tane ölüm sığdırmıştım ben? Kaç tane acıyı sırtlanmak zorunda kalmıştım? Hiçbir şey sona ermeyecek gibi hissederken hâlâ nefes alıyordum. Nefes aldığım müddetçe de yaşamaya devam edecektim, yani acılarım dinmeyecekti. Ölüme gitsem son olacak mıydı yoksa her şey yeni mi başlayacaktı?

Öyle bir hâldeydim ki hayatımı sorguluyordum, kendimi çözemiyordum.

Babam ölmüştü. Ahmet ölmüştü. Annem hapse girmişti.

Bu üç cümleyi yan yana koyunca oluşan ağırlık nefesimi kesiyordu.

Babam mezardaydı. Ahmet mezardaydı. Annem hapisteydi.

Yatağımda öteki tarafa döndüm. Ama o cümle dönerek önüme geldi. Kaçamıyordum, oysa kaçmak istiyordum. Her şeyi bırakıp gitmek istiyordum ama artık beni bu şehre bağlayan bir şey vardı.

Ahmet'in mezarı vardı.

Ahmet ölmüştü.

Ahmet...

Tekrar hıçkırıklara boğuldum. Deli gibi bağırmak istiyordum ama elimden sadece yastığımı sıkmak geliyordu. Kabullenemiyordum. Gerçek olduğuna inanamıyordum. Bu doğru olamazdı. Gerçek olamazdı. Hayatın gerçeği olabilirdi ama ağırdı. Bir beden bunu kaldırabiliyor muydu?

Ahmet ölmüştü.

Cümle tekrar kafamda dönerken nefesim kesildi. Boğazıma vurarak nefes almaya çalıştığımda dışarıya çığlıklarım çıktı.

Kapım sonuna kadar açıldı ve Devrim bana doğru koştu. Boğazımı sıkan ellerimi benden çekip sarıldı.

"Nefes Nazlı," dedi. Bu cümleyi son üç aydır çok kullanıyordu.

"Nefes alamıyorum. Nefes almak istemiyorum."

"Almak zorundasın. Hadi Nazlı."

Devrim beni yine zorladı. O kadar acı varken nasıl nefes alacaktım? Fiziksel bir acı değildi ki tedavi edeyim. Ruhsaldı ve üç aydır doktora gitmeme rağmen zerre gelişme yoktu.

Geçmiyordu işte. Oradaydı.

"Devrim iyi olmak istiyorum. Ya iyi olayım ya da öleyim. İki seçenekten biri." Hıçkırarak başımı salladım. Sanki hiçbir şey iyi olmayacak gibi hissediyordum. Bu acı hiç geçmeyecek ve sabit kalacaktı. Her şey kaybolup giderken bu acı hep benimle kalacak gibiydi.

"İyi olacaksın diyemem. Ama kötü olmayacaksın, Nazlı. Emin ol kötü olmayacaksın."

"Ne zaman geçecek bu acı?" diye sordum yalvararak.

"Hiçbir zaman," diyen sesi bedenimi titretti. *Bu kadar gerçekçi olmak zorunda mıydı?*

"Tostu ye, Nazlı." Devrim önüme tostu koydu. Onu itip başımı masaya yasladım. Yağan yağmuru izledim. Ahmet yağmurda ıslanmayı çok severdi. Yağmur yağdığı zaman beni dışarı çıkarırdı. Yağmurda ıslanırdık. Ebelemece oynardık. Bilerek yakalanır, sonra öpüşürdük. Yağmur bizi ıslatırken gözlerimizin içine aşkla bakardık.

"Seni seviyorum," derdi Ahmet bana. Elleriyle saçlarımı geriye iterdi.

O elleriyle babamı itmişti. Mutlu anımızın üstüne kâbus gibi çöken babamın gözleri beni kendime getiren şey gibiydi.

"Katilim için mi ağlıyorsun, Nazlı?" diye bağırıyordu o gözler bana.

Başımı sallayarak gözlerimi camdan çektim.

"Nazlı, yemek yemek zorundasın."

"İstemiyorum, Devrim. Ayrıca gitsene sen de. Herkes gitti, sen de git." Tabağı fırlatıp yerimden kalktım. Merdivenleri hızlıca tırmanıp odama girdim. Devrim yetişemeden kapıyı kilitledim. Kendime zarar vermek istemediğim için kilidi tekrar açtım. Bir şey olduğunda Devrim'in yetişmesini istiyordum.

Yatağımın içine girdiğimde gözlerimi kapatarak gerçeklikten kaçınmaya çalıştım. Odamdan gelen tıkırtılarla Devrim'in girdiğini düşündüm.

"Devrim git dedim sana," diyerek yatağımda doğrulacaktım. Açık penceremin önünde beliren siluetle çığlık atacakken o kişi eliyle ağzımı kapatıp beni yatağa yatırdı. Üzerime çıkıp şapkasını çıkardığında şaşkınlıkla kaldım.

"Can?" dedim elini çekerek. Gece lambasını açıp ona baktım. Sırılsıklam olmuştu. Gözleri kıpkırmızıydı.

"Gelme demiştim sana. Arama onu demiştim. Sakinleştiğinizde konuşturacağım demiştim. Neden dinlemedin?" Sanki hiç ağlamamışım gibi gözlerimden yaşlar boşaldı. Can da bana eşlik ederken hıçkırmaya başladı.

"Niye geldin?" diye çığlık attı. "Gelmeseydin gelmezdi. Acını görmeseydi peşine düşmezdi!"

Yüzüme doğru bağırırken hıçkırarak başımı yastığa koydum. Böyle olacağını bilseydim yapar mıydım ki? Ben sadece babamın acısını çekiyordum. Ahmet'ten bir açıklama bekliyordum.

"Ahmet öldü, Nazlı. Duydun mu beni? Ahmet öldü. Artık yok." Üzerimden kalkıp geldiği hızla camdan gitti. Beni içimde büyümeye yüz tutan acıyla baş başa bıraktı. Karnıma sarılarak cenin pozisyonuna geçip ağladım.

"Bundan sonra ne yapacaksın?" Yasemin gözlerini dikerek bana baktı. Odama aldığım tek kişiydi. Şu an bir akla ihtiyacım vardı ve Yasemin destek verecek tek kişi gibiydi.

"Bilmiyorum," diyerek omzumu silktim. "Para desem artık yok. Okul desem mezun oldum ama zar zor. İş arayışına gireme-dim bile."

"Önce bu büyük evi satıp kendine yeten bir ev al. Arta kalan parayla bir yatırım yap. İş? BeOne'da çalışacaksın tabii ki de. Senin gibi birini kaybedemem."

"Bütün sorulara cevap verdin," dedim gülümseyerek.

"Şu an bildiğin doğrulardan bile emin değilsin. Cevaplara ih-tiyacın var." Yasemin gülümseyerek elimi sıkarken ona tebessüm ettim.

"Desteğin için teşekkür ederim."

"Ben her zaman buradayım, Nazlı. Ama başkaları da burada. Onları da gör." Yasemin gözlerini bana dikerken bakışlarımı on-dan çektim. Yanımda olduklarını biliyordum, sadece olmalarını istemiyordum. Yanımda kalan insanlar acı çekeceklerdi. Bunu istemiyordum. Ben mutsuzluk veriyordum. O yüzden gitmeleri gerekiyordu.

"Böyle iyi Yasemin. Tek kurşun."

"Ama sen tek kurşun değilsin," dediğinde sadece omzumu silk-tim. Cevap vermedim. "Neyse, ben kalkıyorum. Evin satışı için birini yönlendireceğim sana. Bu arada anneni hiç görmeye gittin mi?"

"Hayır. Görmek için hazır değilim. O da istemiyor zaten. Bu konuyu da kapatalım," diyerek ayaklandım.

Annemle aram kötü değildi. Sadece ikimiz de yüzleşmek iste-miyorduk. Çünkü bunu yaparsak kötü şeyler olacaktı ve aramız bozulsun istemiyorduk. Ailemizden geriye ikimiz kalmıştık. İki yabancı olarak yaşamımızı idame ettirecektik.

"Sen bilirsin. Görüşürüz," diyen Yasemin odamdan çıktı. Beni zorlamadığı için minnettardım.

Yasemin çıktıktan sonra Devrim odaya girdi. Yatağımda otururpozisyonuna gelerek ona baktım.

"Müsait misin?"

"Evet, gel Devrim," diyerek onu içeriye çağırdım. Yatağıma otururken bana baktı.

"Nasılsın?"

"Daha iyiyim. Beynimi toparlıyorum. Geleceğimi kurmaya ça-lışırken vakit geçirmek iyi geldi."

"Hayata tutunuyorsun," dedi mırıldanarak. Kafanı bir şeyle meşgul ettiğin zaman düşüncelerden uzak kalabiliyordun. Bir yer-de takılı kalmak iyi değildi. "Şimdi ne yapacaksın peki? Neye karar verdin?"

"Yasemin'in teklifini değerlendireceğim. BeOne'da çalışmamı istiyor. Dediği gibi bu evi satıp yeni bir yerde başlayacağım. Yeni insan, yeni hayat, iyi gelecek."

Devrim sessiz kalarak başını salladı.

"Senin şu tamirhanenin yanındaki daire hâlâ satılık mı? Öyley-se eğer orayı almak isterim." Devrim'in gözleri parlarken dudakla-rında oluşan gülümseme görülmeye değerdi.

"Satılık. Yarın konuşuruz," dedi. Başımı salladım. Yatağıma tekrar uzanırken Devrim de yataktan kalktı.

Kapıdan çıkarken, "Devrim," diye seslendim.

"Efendim?"

"Teşekkür ederim." Duygusal çıkan sesimle gözlerim doldu. Devrim gülümseyerek bana bakarken gözlerindeki parıltının sebe-binin yaşlar olduğunu anladım.

Birkaç gün sonra evi satılığa çıkarmıştım. Devrim vakit kaybet-memi istemediği için bana borç para verip diğer evi satın almamı sağlamıştı. Yasemin'in isteği ile BeOne'da çalışmaya başlamıştım. Bir zamanlar müşterileriyken şimdi çalışan olarak aralarına gir-mem tuhaflarına gitse de beni iyi karşılamışlardı.

"Bugün emlakçı bir aileyi getirecek. Evi gezecekler," dedi Devrim eşyaları paketlerken. Başımı sallayarak onu onayladım.

Evdeki eşyaları satıp yenilerini almıştım. Geriye sadece annemin giyinme odasıyla benim odam kalmıştı. Oraya girmeye birdum.

"Odayı ne zaman boşaltacağız?" diye sordu Devrim. "Artık yapmamız gerekiyor, Nazlı."

"Haklısın," diye mırıldandım. Kaçamazdım. Erteledikçe daha çok acıyacaktı. En mantıklısı bir an önce son vermekti.

"Şimdi yapalım," diyerek elimdeki eşyayı bıraktım. Ani kararımla Devrim şaşırsa da peşimden geldi.

Giyinme odasının önüne gelirken kalbim oradaki anıları anımsayarak hızla atmaya başladı. Derin bir nefes alıp kapı kulpunu aşağıya doğru çekerek kapıyı ittim. Geçmişe açılan kapıdan içeriye adım attığımda orada tozlu raflarda duran eşyalara baktım. Annemin alırken ki zamanları gözümün önüne geldi. Yüzündeki mutluluğu hatırladım.

İlk aldığı çantaya dokundum. Babam almıştı. Mağazaya girdiğimizde insanlar bizimle ilgilenmeyince en pahalı çantayı almıştı. O zamanlar çekiliş parası sanıyordum. Kanlı bir para olduğunu bilmiyordum.

O çantayı alıp kutuya koydum.

"Bu eşyaları ne yapacaksın? Sadece takılar bile milyonlar değerinde," dedi Devrim. Haklıydı. Saatler bile tek başına milyonlar ederdi.

"Hepsini satıp bağışlayacağım," dedim. İhtiyaç sahiplerine birinci elden verecektim. Araya birilerini koyarak parayı azaltmak istemiyordum. Yeni taşınacağım mahallede ihtiyaç sahiplerinin çok olacağını biliyordum.

"Temiz bir başlangıç ha?" dedi Devrim gülümseyerek.

"Sen de öyle yapmadın mı? Aileni geride bırakıp temiz bir başlangıç yaptın. Hayatını yaşadın." Lisede tanıdığım Devrim ile şimdi karşımda olan Devrim arasında dağlar kadar fark vardı. Bir

şeye takılıp kalmak yerine kendi geleceğine bakmıştı. Kendini kurtarmıştı.

"Selam!" Bir diğer kendine bakan kişi Hürü'ydü. Bu kızla ne ara bu kadar yakınlaştık, inanın ben de bilmiyordum. O, sadece son üç aydır sürekli yanımdaydı. Desteğini esirgemiyordu. Geçmişe veda edebilmeyi bana öğretmişti.

"Hoş geldin, Hürü," diyerek çantaları kutulara yerleştirdim.

"Ay bu odada bir servet yatıyor! Bir video çeksem milyonlar izlenir be!" Hürü kıskançlıkla odaya bakarken gözlerimi devirdim.

"Bu odadaki çantaları çekerken yaşanılanları anlatsaydın milyonlar izlenirdin," diye misilleme yaptım. Gerçekliğin soğukluğu odayı üşütürken kimseden ses çıkmadı.

Yaşadıklarım.

Yaşadıklarımız.

Fazla ağırdı. Üstesinden gelemeyeceğimizi düşündürecek kadar çok ağırdı. Ve ben bir kez daha onun altında kalıp ağlarken imdadıma bir zamanlar nefret ettiğim kişiler olan Devrim ve Hürü yetişmişti.

"Neden benimle görüşmek istiyor?" diye sordum Hürü'ye. BeOne'da çalışmaya başlayalı bir hafta olmuştu. Hürü en iyi müşterimdi. Sayesinde güzel prim kazanıyordum.

Önüne yeni takıları koyarken onları denedi.

"Bilmiyorum. Sosyal medyadan beni takip ediyordu. Nerede olduğumu görünce geldi ve seninle görüşmek istediğini söyledi. Bu takıyı beğendim." Elindeki takıyı bana verince onu kenara koydum.

"Helya'nın benimle ne işi olur ki?" diyerek yeni çıkan kolyeyi ona uzattım.

"Ne bileyim kızım? Belki mesele Ahmet'tir," dedi Hürü umursamazca kolyeyi denerken. Oysa ben geçmişte yeniden boğulmuştum. Ahmet ismini her duyduğumda derin bir iç çekiyordum zira alışabilmiş değildim.

"Onunla görüşmek istemediğimi söylersin. Ayrıca o kolyeyi almalısın. Güzel," dedim kolyeyi işaret ederek.

"Tamam, söylerim. İkisini de alıyorum. Eve göndertirsin."

"Tamamdır, görüşürüz," diyerek el salladım. Gülümseyerek mağazadan çıkıp onu bekleyen hayranlarıyla fotoğraf çekildi.

Tekrar işimin başına dönerek kafamı dağıttım. Akşama kadar da kendimi işe vererek çalışacaktım. Fakat Helya bir kere geçmişten hortlayarak gelmişti. Ahmet'i tekrar gün yüzüne çıkarmıştı.

Ani gelen kararla eşyaları bırakıp Yasemin'in yanına gittim. Beni görünce şaşırdı.

"Hayırdır? Ne oldu?" diye sordu.

"Öğleden sonrası için izin alabilir miyim?"

"Bir şey mi oldu?" dedi kaşlarını çatarak.

"Birini ziyaret etmem gerekiyor."

Çok uzatmadan, "Tamam," derken zorlamadığı için minnettar olmuştum. Eşyalarımı toplayarak mağazadan çıktım.

Ahmet'in mezarının başındaydım. Mezar taşının başında durarak orada yazan ismi görmemeyi tercih ediyordum. Bir toprağa bakıyordum lakin orada kimin yattığını kendime söylemiyordum. Sadece bir toprağa bakıyordum. Bir simgeye bakar gibiydi. Ahmet'in nerede olduğunu bilmeden sadece simgesel bir şeymiş gibi düşünmek istiyordum. Henüz kabullenme aşamasına geçememiştim.

"Umarım iyisindir," diye mırıldandım. Sonra konuşamayacağını anladım. Orada kimse yoktu ki! Salak gibi bir toprakla konuşmayacaktım. Sadece toprağa bomboş baktım. İçimde bir duygu oluşmamıştı. Ağlama isteği bile olmuyordu. Orada yoktu ki neden ağlayayım?

"Bu kadar yeterli," diyerek hareketlendim. Buraya her hafta geliyordum ama henüz mezar taşına bakma cesareti toplayamamıştım.

Başımı çevirip yanından geçecekken önüme çıkan bir bedenle geri çekildim. Kaçındığım Helya karşımdaydı.

"Konuşabilir miyiz?" derken bitik duruyordu. Saçları birbirine girmiş, gözleri şişmişti. Darmadağınık duruyordu.

"Konuşacak bir şeyim yok benim," diyerek yanından geçtim.

"Benim suçumdu!" diye arkamdan bağırdı. Durup ona döndüm ve gözlerim kaçındığım o mezar taşına çarptı.

Ahmet Can Demirel yazıyordu. Gözümün önüne Ahmet'i ilk gördüğüm an geldi. Yüzündeki tatlı gülümsemesiyle bana bakıyordu. Sınıfta ders işlerken kafasının karıştığı anlar gelip geçti. Otobüste başını cama yaslayıp müzik dinleyerek dışarıyı izliyordu. Can ile kantinde oturup kahkahalarla gülüyordu. *Regional*da yarışıyordu. Futbol oynuyordu. Gülmekten yanakları kızarıyordu.

Ahmet Can Demirel kalbimde hâlâ yaşıyordu.

Kalbim onunla geçirdiğimiz anları anımsayarak deli gibi atarken gözlerimden yaşlar boşaldı.

"Ahmet'in aslında bir suçu yoktu," diyen Helya'yı göremiyordum. Gözlerim mezar taşındaydı.

"Babanı ben aradım. Eğer Belkıs abla ile birlikte olursa imkânsız olurdunuz. O zaman Ahmet bana dönerdi. Olayların buraya kadar geleceğini tahmin etmemiştim. Ada bana bu fikri sunduğunda böyle sonuçlanacağını bilmiyorduk."

Aylar sonra ortaya çıkan gerçekler artık bir etki etmiyordu. Sonuç olarak Ahmet ölmüş müydü? Ölmüştü. Helya imkânsız olmamızı istemişti ve başarmıştı. Şimdi de karşıma geçip ağlayarak vicdanını temizlemeye mi çalışıyordu?

"Bak şu mezar taşına! Ne yazıyor orada? Ahmet Can Demirel yazıyor! Yirmili yaşlarının başında olan bir genç yatıyor orada. Niçin?"

"Ben onu sevmiştim," diyen Helya'nın saçına yapıştım.

"Sevgi öldürmez, yaşatır! Senin sevgin onu öldürdü!" Yüzünü Ahmet'in toprağına sürdüm. Belki yaptığım kötü bir şeydi ama o an o kadar öfkeliydim ki gözüm hiçbir şeyi göremeyecek durumdaydı.

"Özür dilerim."

"Bana ağlama. Benden özür dileme. Hayatıma da sakın girme. Sana yer yok!" Helya'yı orada bırakıp arkamı döndüm. Gidecekken orada durmuş bizi izleyen Can'ı gördüm. Hayalet gibiydi. Yüzü bembeyazdı. Siyah kapüşonlu hırkasını başına geçirmişti. Ela gözleri bomboş bakıyordu. Ahmet ölmüştü ama yanında can dostunu da götürmüştü.

"Sana bu aklı veren Ada mıydı?" diye sordu Can. Sorusu tam olarak Helya'ya karşıydı. Onun yakalarına yapışırken onları orada bırakarak mezarlıktan ayrıldım. Hepsi intikam almak için savaşırken arada kalan Ahmet'i harcamışlardı.

Yeni evime giden yolda ilerlerken Devrim aradı.

"Efendim, Devrim?"

"Neredesin? Gelmedin hâlâ. Mağazadan da erken ayrılmışsın."

"Ahmet'i ziyaret ettim. Geliyorum," dediğimde sessiz kaldı. Ahmet aramızda sessizlik yapabilecek olan tek konuydu.

"Helya da oradaydı. Hatta Can."

"Onların ne işi var?"

"Can'ın orada çadır kurduğuna eminim. Hiç ayrılmıyor. Helya bana ulaşmaya çalışıyordu. Başardı," dedim. Mahalleye giden merdivenleri çıkarken ayaklarıma kara sular inmişti. Her gün bu merdivenleri inip çıkmak gerçekten yorucuydu.

"Derdi neymiş?"

"Geç kalınan gerçekleri sundu. Bunu sonra konuşuruz. Merdivenlerdeyim. Çok yoruldum," dedim.

"Tamam."

Telefonu kapatamadan elimden alınınca korkuyla bağırarak arkamı döndüm. Karşımda Ada'yı görünce elim korkuyla kalbime gitti.

"Ada?" dedim şaşkınlıkla. Elindeki telefonumdan Devrim'in bağırışlarını duyabiliyordum. Ada bana gülümserken telefonu kulağına götürüp, "Görüşürüz, Devrim," deyip telefonu kapatarak attı.

"Senin burada ne işin var?"

"Ahmet'i öldürdükten sonra hâlâ hayatına devam edebiliyorsun demek. Harikasın ya." Ada alayla gülerek bana yaklaşırken iyi olmadığını anlamak içi kâhin olmaya gerek yoktu. Gözleri delici bir şekilde bakıyordu.

"Ahmet'i ben öldürmedim."

"Öldürdün!" diye bağırıp beni itti. "Biz onunla çok mutluyduk. Benim yanımdayken gülümsüyordu. Eğleniyordu. Sen ona sadece acı veriyordun. Beni bırakıp gittiğinde mutlu olacak sanıp izin verdim ama sen etmedin."

"Ada senin ruh hastası hâlini çekemeyecek kadar yorgunum," diyerek onu ittirdim. Herkes yeterince üzerime gelmişti. Bir başka kaosu kaldıracak durumda değildim.

"Can, arkadaşını senden kurtarmak için geldi bana!" Arkamdan bağırmasıyla merdivenleri çıkan ayaklarım durdu. Şaşkınlıkla ona döndüm.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordum.

"Can... Beni buldu," dedi deli gibi gülerek. "Ahmet ile mutlu olmadığını söyledi. Onu senden kurtarmamı istedi."

"Senin, karşıma birden çıkman tesadüf değildi," dedim algılayarak. Can, bir zamanlar Devrim'in kurduğu planın aynısını kurmuştu. Ama bu sefer Helya yerine Ada kullanılmıştı.

"Kafamı karıştıracak şekilde konuştun. Böylece Ahmet'ten şüphe edecektim," dedim gülerek. Öyle bir hâle girmiştim ki sinirden gülüyordum.

Merdivenlerden inip Ada'ya doğru yaklaştım. Çok büyük bir şey yapmış gibi gururla gülümsüyordu.

"Başardım da," dedi. "Kafan karıştı. Ahmet'ten uzaklaştın. Ama yeterli gelmedi. Siz yine bir aradaydınız. Başka bir şey yapmam gerekiyordu. En zayıf halka, Helya'ydı."

Ada kötülüklerin en büyüğüydü çünkü onunki kıskançlıktan geliyordu. Merhametten uzaktı. Bakıldığında masum ve saf duru-

yordu oysa içinde büyük bir kötülük barındırıyordu. Kin besliyordu. Affetmek nedir bilmiyordu.

"Eline ne geçti," diyerek göğsünden ittirdim. "Ahmet'i öldürerek eline ne geçti?"

"Onu annen öldürdü. Ben değil. Ailecek yıktınız onu! Oysa benimle mutluydu. Ona gelecek vadediyordum. Sense ölüm!" Birden saçlarıma yapışıp çekerken kendimi ondan kurtarmaya çalıştım. Aramızda arbede çıkarken merdivenlerde birbirimize girdik.

"Nazlı!" Can'ın sesini duydum. Ona bakma gafletinde bulundum. Ada bundan istifade ederek beni merdivenlerden itmeye çalıştı. Tırabzanlara tutunarak düşmemi engelledim. Ellerinden kurtulmak için onu ittim.

Ada'nın çığlığı merdivenlerde yankılandı. Yuvarlanan bedeni Can'ın yanından geçti ve yere çarptı. Etrafın kanla dolması sadece bir saniye sürdü. Tırabzanlara tutunarak merdivenlere çöktüm. Ada son nefeslerini verirken gözlerimi ondan alamadım.

"Nazlı!" Merdivenlerin başında beliren Devrim'e baktım.

"Kazara oldu," dedim ağlayarak. "Bilerek yapmadım."

BÖLÜM 25

Üç aya kaç ölüm sığdırmıştım derken aceleci davranmıştım. Üç aya üç ayrı ölüm sığdırmıştım.

Annemi kınarken aceleci davranmıştım. Şimdi annem gibi bir katil olmuştum.

"Bilerek yapmadım," dedim hıçkırarak.

Ahmet'i düşündüm. Babamı iterken öleceğini düşünmemişti. Annesini ve kendisini korumak için yapmıştı. Ama Ada'da da birilerinin çocuğuydu ve ben onu öldürmüştüm.

"Kazara oldu," dedim titreyerek.

"Nazlı bana bak. Kendine gel."

"Devrim bilerek yapmadım," dedim ellerini tutarak. Korkuyordum. Hem de çok korkuyordum. "O beni kışkırttı. Üzerime saldırdı. Ben sadece kendimi korumaya çalıştım."

"Tamam, geçecek. Kendine gel." Devrim ellerimi sımsıkı tutup teselli verirken geçmeyeceğini biliyordum. Bunu çok acı bir şekilde öğrenmiştim.

"Geçmeyecek! Ne geçecek?" diye bağırıp ellerimi ondan kurtardım. Merdivenin sonunda yatan Ada'ya baktım. Gözleri öylece açık gökyüzüne bakıyordu. Ellerim saçlarıma gitti. Kendime acı verecek kadar sert çektim.

"Ne yaptım ben?" dedim ağlayarak.

Gözlerim Can'a değdi. Sinirle yerimden kalkıp üzerine yürüdüm.

"Hepsi senin yüzünden!" diye bağırdım. "Ada'nın kafasını sen karıştırdın. Hayatımıza sen soktun."

Can'a vururken sesini bile çıkarmadı. Hakkı da yoktu. Ada her şeyi unutup hayatına devam edecekken Can onun kafasını bulandırmıştı.

"Neden?" diye sordum acıyla. "Bunu neden yaptın?"

"Tek acı çeken ben olmak istemedim." Kurduğu cümleyle sinirle güldüm. Kafayı yiyecek gibi hissediyordum. İçimde biriken bir şey vardı ve çığlık atmadan geçmeyecek gibiydi.

Ağzımı açtım ama sesim çıkmadı.

Kafama vurarak sesin çıkmasını sağladım lakin başaramadım. Karşıma geçmiş tek acı çeken olmak istemediğini söylüyordu.

"Nazlı, kendine gel. Dur!" Devrim kollarımı tutarak kendime vurmamı engellerken onu ittim.

"Ada'nın böyle bir şey yapacağını düşünmedim. Nazlı..."

"Sus!" dedim ona dönerek. Konuştukça nefretim çoğalıyordu. Sesini duydukça çıldıracak gibi hissediyordum.

"Nazlı, babanı Ahmet öldürmemiş." Can'ın kurduğu cümle ile beynimde şimşekler çaktı. Tökezlerken Devrim'e tutunarak ayakta kaldım.

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedim Can'a öfkeyle. Karşıma geçmiş ağlıyordu. Hangi cüretle bunu yapabiliyordu?

"Helya seni o yüzden bulmak istemiş. O gece... Ahmet babanı öldürmemiş. Baban hayattaymış. Ada... Bir araya gelmemeniz için Ahmet'in babanı öldü bilmesi gerektiğini düşünmüş. Babanı Ada öldürmüş."

"Babamı Ada öldürdü," dedim çok komik bir şey söyler gibi. Karşıma geçmiş babamı kimin öldürdüğünü tartışıyorduk. Yaşadıklarımız normal miydi?

"Babam pisi pisine gitti yani. Aşk cinayeti oldu. Bunca ölüm, siktiğimin bir aşkı için miydi?" Öfkeyle bağırıp Can'a saldıracakken Devrim beni tuttu.

Yaşadıklarımızı gözden geçirmeye çalışıyordum ama her seferinde bir tarafı elimde kalıyordu. Hangi birine üzüleceğimi bilemiyordum. Babamın ölmesine mi yoksa annemin Ahmet'i öldürmesine mi? Anneme Ahmet'in yapmadığını söylesem çekeceği vicdan azabı ne olurdu? Peki, benim Ada'yı öldürmem?

Gözlerim tekrar Ada'ya çarparken sonunda tuttuğum o çığlıkları dışarıya saldım. Yere çömelerek tüm gücümle çığlık attım.

"Başardın, Can! Al yıkık bir hâldeyim! Rahatladın mı?" diye çığlık attım. Nefesim kesiliyordu, kendimi unutuyordum ama yaşadığım acıyı unutamıyordum.

Merdivenlerin önüne bir grup kız geldi. Yerde cansız yatan Ada'yı görünce çığlık attılar. Gözleri bizi buldu ve korkuyla kaçtılar.

"Nazlı bir karar vermemiz gerekiyor. Polislerin gelmesi an meselesi." Devrim düştüğüm yerden ben kaldırırken onu itip Can'ın karşısına geçtim.

"Sen tek başıma acı çekmeyeyim dedin. Annesini kaybeden tek kişi olmak istemedin. Kıskançlığın yüzünden, Can..." Dudaklarım titredi. Konuşamadım. Can karşımda iki büklüm olmuş bir şekilde ağlasa da bir şey ifade etmiyordu.

"Ben babasız kaldım, Can. Ben de bir ebeveynimi kaybettim. Ama kötü olan ne biliyor musun, Can? Ebeveynini kaybeden tek kişi ben değilim." Sesim incelirken, bu gerçekle baş etmek yeterince zorken şimdi dile getirebilecek olmak daha zordu.

Elim karnıma gitti. "Senin yüzünden oğlum da babasız kaldı."

Can'ın gözleri sonuna kadar açılırken gözleri karnıma gitti. "Hamile misin? Ahmet'in çocuğu mu o?" dedi.

"Babamın katilinin çocuğunu taşıyorum diye gecelerce kendimi yedim. Annem bu bebeği benden almak için her yolu denedi. O katilin çocuğunu doğurmayacaksın, dedi. Ama ben... Ben kıyamadım. Annem benimle tüm irtibatını kesti. Ama ben yine de çocuğuma sahip çıktım."

Bebeğim daha dünyaya gelmeden bir sürü acıya maruz kalmıştı. Görmediği kadar hüznü görüp acıya boğulmuştu. O kadar şey yaşamasına rağmen hayata tutunmuştu.

Annem hamile olduğumu anlayan ilk kişi olmuştu. O yüzden Ahmet ile dünyanın öbür ucuna gitmemi istemişti. Her şeyi bıra-

kıp çocuğuma güzel bir hayat sunmamı istemişti. Sonra Can gelip her şeyi mahvetti.

"Bir gün oğlum bana babasını soracak ve ben ona en yakın arkadaşı tarafından öldürüldü diyeceğim. Sonra oğlum bana dönecek. Arkadaşı öldürdü ise biz niye hapisteyiz anne? Ben ona ne cevap vereceğim, Can? Söyle bana. Çocuğumun babasız kaldığı yetmediği gibi şimdi hapishanede büyüyecek."

Siren sesleri etrafımızı sardı. Gökyüzünü polis arabasının ışıkları kapladı. Sesler gittikçe yaklaşırken üçümüz birbirimize baktık.

"Ahmet ile o gün yurt dışına gidecektik. Yeni bir hayat kurmak için adım atmıştık. Baba olacağını orada söyleyecektim ama o bunu hiç öğrenemedi." Gözyaşlarım akarken Can'a baktım. O da ağlıyordu. Yıkıp yaktığı hayatlara bakarak ağlıyordu.

"Ahmet ile hep bir hayal kurardık. Çocuklarımız olacak ve onlara harika bir hayat sunacağız. Yaşadıklarımızı yaşatmayacağız. Çocuklarımız bizim günahlarımız olmayacak. *Onlara harika bir hayat sunacağız.*"

Siren sesleri daha çok yaklaştı. Merdivenlerin iki tarafında polis arabaları durdu. Etrafımız sarıldı. Üçümüz olduğumuz yerde durmaya devam ettik.

"Şimdi anlıyorum ki ne kadar zorlarsak zorlayayım çocuklar hep günahlarımız olacak. Evlilik dışı doğan çocuğun bir suçu yokken dışlanacak. Annesi hayat kadını olduğu için orospu diyecekler. Babası borçlu olduğu için sanki çocuk borçluymuş gibi davranacaklar. Babası kötü diye çocuğu da kötü belleyecekler. Annesi katil diye çocuğa katilin çocuğu diyecekler. Bu hiç değişmeyecek. Kimse dünyaya gelen kişiyi birey olarak görmeyecek. Hep falancanın oğlu ve kızı olarak anılacak. Benim çocuğum katil anne ve babanın çocuğu olarak bilinecek. Gözlerini hapishanede açacak."

Gözyaşlarım akarken Can'a baktım. Böyle olmasına gerek yoktu. Böyle olmayabilirdi. Daha güzel şeyler olabilirdi. Ahmet hayatta olabilirdi. Can, amcası olarak gelip çocuğumuza bakabilirdi. Devrim, oğlumuza araba tamir etmeyi öğretebilirdi. Can, ona bilgisayar oyunları oynatırdı. Ben de hepsine kızardım.

Benim oğlumun bir babası, iki amcası olabilirdi.

Dedesi olabilirdi. Onu sırtında taşıyıp uçururdu. Anneannesi güzel yemekler yapıp yedirirdi. Babaannesi komik şakalar anlatırdı.

Benim oğlumun güzel bir hayatı olabilirdi.

"Etrafınız sarıldı. Kımıldamayın!" Polisler silahlarını çekip etrafımızı sararken üçümüz birbirimize bakmaya devam ettik.

Hikâyenin sonuna geliyorduk.

Ellerimi kaldırdım. "Teslim oluyorum," dedim ağlayarak. Devrim de kaldırdı ellerini. Etrafındaki polislere bakıyordu. Önüme geçerek beni kapattı. Ne yapacağını anladığımda onu ittim.

"Sakın," dedim. "Sen benim günahımı üstlenmeyeceksin, Devrim."

"Nazlı..."

"Hayır! Sen de değerlisin, Devrim. Her kötülüğü üstlenemezsin. Bunu yapmayacaksın."

"Çocuğunu hapishanede büyütmene izin veremem. Sizin bir geleceğiniz olmalı. Bunu hak ediyorsunuz. Ada ölmeyi hak etti demiyorum ama sen bilerek yapmadın. Senin günahını çocuğun çekmesin, Nazlı. O bizim gibi olmasın. Mutlu olsun."

Devrim ağlıyordu.

Boncuk boncuk yaşlar gözlerinden akıyordu. Gözlerindeki aşkı görüyordum. Sevdiği kadın ve çocuğu için kendini feda etmek istiyordu.

Devrim ağlıyordu.

Çocuk gibi dudakları titrerken gözlerimin içine yalvarırcasına bakıyordu.

"Olmaz," diye fısıldadım.

Polisler yanımıza gelip üçümüzün etrafını sardı. Gözlerimi Devrim'den çekip polislere döndüm. Her şeyi itiraf etmek için ağzımı açtığımda Can benden önce davrandı.

"Ben yaptım," dedi birden. "Kazara oldu. Kavga ediyorduk. Birden saldırınca kendimi koruma güdüsüyle ittim. Böyle olacağını bilmiyordum."

Polisler Can'ı ablukaya aldıklarında öylece kaldım. Bir şeyler yapmak için hareketlendiğimde Devrim arkama geçip ağzımı kapattı. Ellerinden kurtulmaya çalıştım. Başkalarını kurban bellemek istemiyordum. Cezam neyse çekmek istiyordum.

"Nazlı, oğlunu düşün." Devrim kulağıma doğru fısıldarken elinden kurtulmayı başardım.

"Onu düşündüğüm için bunu yapıyorum," dedim.

Polislere döndüm. Can'a ters kelepçe takmışlardı. Karşımda öylece dururken gülümsüyordu.

"Vedalaşabilir miyim?" diye sordu polislere. Ağzımı açıp her şeyi benim yaptığımı itiraf edecekken Can beni öperek susturdu.

Bir olay mahallinin ortasındaydık. Etrafımızı polis arabasının ışıkları aydınlatıyordu. Can elleri arkasında kelepçeli bir hâldeydi. Dudakları dudaklarımdaydı.

Böyle bir manzarayı lise yıllarında hayal dahi edemezken yaşıyordum. Hissettirdiği duygular anlatılamayacak bir hâl almıştı.

Can dudaklarını benden çekti, kulağıma yaklaştı. "Ne senin ne de kendim için yaptım bunu. Ahmet ve oğlu için yaptım. Ahmet'in en büyük hayali baba olmaktı. Çocuğuna harika bir hayat sunacaktı. Onun bu hayalini gerçekleştirelim, Nazlı. Oğluna harika bir hayat sun."

Benden uzaklaşırken gözyaşları içerisinde ona baktım. Ahmet'i çok seviyordu. Kardeşten de öteydi bu sevgi.. Oğlu için her şeyi yapacak durumdaydı.

"Ahmet için," dedi polisler tarafından götürülürken.

Can bir karar vermişti ama bunu ne benim için ne de kendi için yapmıştı.

Ahmet içindi.

5 AY SONRA

Kendime gelebilmem uzun zamanımı almıştı. Karnımda bir canlının büyüdüğünü idrak edebilmek başlı başına bir olaydı. Şimdi karnı burnunda deyimini yaşıyordum. Elim durmadan tekme atan oğluma gitti.

"Sakin ol," dedim. Anneannesini göreceğimizi hissetmiş gibi tekmeliyordu. Sevinçten miydi yoksa korkudan mı, emin olamıyordum. Her ne kadar göremesem de duygularının geliştiğini ve dış dünyayı hissedebildiğini tahmin ediyordum.

"Oğlum sakin. Bir şey olmayacak," dedim yeni bir tekme yiyince. Tekmelemeyi bıraktığında rahat bir nefes aldım.

Annem gardiyanlar tarafından getirilirken ona gülümsedim. Gözü karnıma kaydı. Gözlerindeki nefreti gördüm. Bu da canımı acıttı. Bir torunu olacaktı ama bunu istemiyordu. Nedeni de çocuğun babasının işlemediği bir günahtı.

"Nasılsın anne?"

"Neden geldin? Bir de bu hâlde," derken gözleriyle karnımı işaret ediyordu.

"Oğluma güzel bir gelecek sunmak için söz verdim, anne. Bu güzel gelecek için herkes büyük fedakârlıklar yaptı. Bu yüzden hayatındaki tüm kötülükleri atmam gerekiyor."

Anneme bu haberi daha önce vermek istedim lakin kendime gelmem uzun sürdü. İyi olduğumda da annem benimle görüşmedi. Ziyaretlerimde elim boş döndüm. Bu kaçıncı gelişimdi bilmiyordum ama anneme ulaşabildiğim için mutluydum.

"Anne," dedim tedirginlikle. Ellerim titrerken kendimi sıkıtım. "Babamı Ahmet öldürmedi. Ada öldürdü. Helya bu konuda tanıklık yaptı ve dava sonuçlandı. Ada suçlu bulundu." Sözler ağzımdan akıyordu ama konuşuyor muydum bilmiyordum. Ben bile kendimi duyamazken annem beni duymuş muydu?

Telaşla gözlerimi ona çevirdim. Hareketsiz, öylece duruyordu. Sanki donmuştu. O donan yüzden sicim sicim yaşlar aktı. Bir hiç uğruna torununu babasız bıraktığını anladığı o an annem sanki zaman atlaması yaşadı ve birden yaşlandı.

Feryadı, yere çöküşü ve kendini suçlayışını bir perde arkasından izliyor gibiydim. Acılara maruz kalmış bir kadına verecek teselliyi bilmiyordum.

Annem bir can almıştı.

Ben bir can almıştım.

Ve biz iki katil birbirimize sarılarak teselli bulmaya çalışmıştık. İyi biri olmadığımı biliyordum ama iyi biri olmak için çaba sarf edecektim. Benim günahlarımın bedelini oğlumun ödemesini istemiyordum. O masumdu. Hiçbir suçu yoktu. Güzel bir hayatı hak ediyordu.

Karnıma giren sancılarla annemden ayrıldım. Oğlum bu acılara dayanamıyordu. Çıldırmış gibiydi.

"Nazlı iyi misin?" diye sordu annem. Acıdan konuşamıyordum. Elim karnımda öyle kalırken imdadımıza gardiyanlar yetişti.

"Suyun gelmiş," dedi biri. Ne anlama geldiğini bile idrak edemiyordum, sadece büyük bir acı içerisindeydim.

Çocuğumu hapishanede doğurmak istemiyorum diye ağlarken şimdi hapishanenin ortasında kalmıştım.

"Ahmet'e benziyor."

"Can?"

"Tamam lan, sana da benziyor. Ucundan ama. Daha çok Ahmet'e benziyor." Can kucağındaki bebeği severken yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

Oğlum bir hapishanede doğmuştu. Doğum için hastaneye yetişememiştik. Ama sağlıklı doğmuştu. Bu hepsinden önemliydi. Doğalı birkaç ay olmasına rağmen hapishaneyi sürekli ziyaret ediyordu. Anneannesi ve amcası buradaydı.

"Adı şimdi Ahmet Can mı oldu?" diye sordu Can. Başımı sallayarak onayladım. Ona verecek daha güzel bir isim bulamamıştım.

"Soyadı da Yakut?" derken imalı bir şekilde yanımda duran Devrim'e baktı. Devrim gözlerini devirerek bakışlarını Ahmet Can'a çevirdi.

"Hepimizin gayesi Ahmet Can'a iyi bir gelecek sunmak," dedim. Bunun için Devrim ile evlenmiştim. Oğluma farklı lakaplar

takılmasını istemiyordum. *Katilin oğlu, babasız, piç* denmesini istemiyordum. O, mutlu ebeveynleri olan mutlu bir çocuk olacaktı.

"Evliliğe alışabildiniz mi bari?"

"Oğlum o kadar hapis yattın, sen neden hâlâ aynısın? Hiç mi karakter gelişimi olmaz lan. Hepsi alay, hep alay."

"Bu hayat başka türlü çekilmiyor." Can sırıtarak göz kırparken Devrim ağzında bir küfür mırıldandı.

Can, Ahmet Can'ın kulaklarını kapatarak, "Bebeğin yanında ne biçim konuşuyorsun?" diye söylendi. İkisi atışırken bu hâllerini gülerek izledim.

"Bir an önce çık da yeğenine amcalık yap," dedim. Gülümseyerek Ahmet Can'a döndü.

"Ona harika bir hayat sunacağım," derken bunu yapmak için tüm gücünü kullanacağını biliyordum.

Evlilik...

Devrim ile evliydim. Nazlı Yakut'tum. İç tarafta olanlar daha farklıydı. Ebeveyn olma çabasına girmiş iki yabancı gibiydik. Onun tek derdi Ahmet Can'a güzel bir hayat sunmaktı. Hiçbirimize benzemesini istemiyordu.

Fakat Devrim de kendi içinde çok fedakârlıklar yapmıştı. Kabuğunu kırıp gerçek kişiliğini göstermişti. Özündeki iyiliği görmüştüm. Bana ve oğluma olan sevgisi de ortadaydı. Eğer çocuğum için mutlu bir gelecek istiyorsam buna önce kendimi mutlu etmekten başlamalıydım.

Seni seven birini sevmeyi öğrenebilirdin. En azından ben böyle olabileceğine inanıyordum. Devrim'i sevmeyi öğreniyordum. Aynı yastığa baş koyuyordum. Ona sarılıyordum. Onu öpüyordum. Başlarda tuhaf hissettirse de insan her şeye alışabilecek şekilde yaratılmıştı. Onu sevmeye alışmıştım. Gerçek bir evlilik olma yolunda ilerliyorduk.

Ahmet Can'ı uyutup tamirhaneye girdiğimde Devrim'i arabanın altından çıkarken buldum. Pislenen ellerini bezle temizlemeye

çalışıyordu. Saçları birbirine girerken onları karıştırdı. Terlediğini anlamıştım.

"Çalışmıyor mu araba?" diye sordum yanına giderek.

"Ne derdi var şerefsizin anlamıyorum ki. Her şey yolunda," diye homurdandı.

"Belki kafanı dağıtmalısın. Çok fazla odaklandığın için görmiyorsun," dedim. Arabayı havaya kaldıran ve adını bir türlü öğrenemediğim o şeyin düğmesine basarak arabanın havalanmasını sağladım. Devrim anlamayarak bana baktı.

"Verilmiş bir söz var. Yerine getirmek gerek."

Gözleri sonuna kadar açılırken en tepeye çıkan arabanın altına geçtim. Üstümdeki tişörtü çıkarınca Devrim gerçekleşeceğini anlayarak tişörtünü çıkardı. Yanıma gelip yanaklarımı avuçladı. Elleri yanaklarımdan çeneme, oradan boynuma ve omzuna gitti. Dudaklarıyla omzumu öptü. Yavaş yavaş boynuma doğru çıkarken kalbimin sıcacık olduğunu hissettim. En son dudaklarımı bulduğunda öpücüğüne karşılık verdim.

Beni yere yatırıp üzerime çıktığımda kıyafetlerimizin çıkması birkaç saniye sürdü. Devrim ve ben. Yıllar önce kanlı bıçaklı olduğumuzu düşündüğüm, sevgi namına bir şey hissetmem dediğim adamla şimdi evlenmiş ve birlikte olmuştum.

Hapishane kapısında beklerken Ahmet Can olduğu yerde dolanmaya devam etti. Heyecandan elleriyle oynarken durmadan saçlarını karıştırıyordu. *Bu hâliyle babasına o kadar çok benziyordu ki...*

"Can Can, dur artık yerinde be oğlum!" dedi Devrim. Arabaya yaslanmış dönüp duran oğluna bakarken başı dönüyordu.

"Can amcamı göreceğim baba! Nasıl yerimde durayım? Sonunda dışarıya çıkıyor." Ahmet Can heyecanla konuşurken gülümsedim.

Ben oğlumu hapishanede büyütmek istemiyorum derken Ahmet Can'ın en çok gittiği yerlerin başında hapishane gelmişti.

Hapishane ve mezarlık.

Dedesi ile babasını ziyaret etmek için mezarlığa giderken annesi ve amcasını görmek için hapishaneye gidiyordu. Oğluma normal bir hayat sunmak istiyordum ama o normal bir hayatta yaşamak istemediğini hapishanede doğarak göstermişti. Herkesin normalinin farklı olduğuna karar vererek zorlamamıştım.

Aradan yıllar geçmişti. Ahmet Can on yaşına gelmişti. Can amcasını artık demir parmaklıklarının arasında görmeyeceği için heyecanlıydı.

"Geliyor! Amcam geliyor!" Kapı açılırken Ahmet Can heyecanla bağırdı.

Can elinde valiziyle dışarıya çıkarken zamanın ona adil davranmadığını yüzünden anlayabiliyordunuz. Bir yanım böyle olmasının sebebi olarak kendini suçlarken gözlerim doldu.

"Bu onun tercihiydi. Unutma," dedi Devrim içimi okuyarak. Elini sıkarak gülümsedim. Devrim hayatıma dâhil olan en güzel varlıktı. Ben bıraksam da beni bırakmadığı ve benden vazgeçmediği için çok şanslıydım.

"Can amca!" Ahmet Can, amcasının kollarına atlarken Can valizini bırakıp yeğenini kucaklayarak uçurdu.

"Bakayım lan sana," diyerek kendisinden uzaklaştırdı. O da Ahmet Can da aynı kişiyi görmüş olacak ki yüzünde buruk bir gülümseme oluştu.

"Babama benzediğimi biliyorum. Merak etme," dedi Ahmet Can gülümseyerek. Ona tüm gerçeği anlatmıştık. Bu benim tercihimdi. Evet, Devrim harika bir babaydı ama Ahmet Can gerçek babasını bilmeliydi. Geçmişini bilerek yaşamalıydı. O da bu gerçeği kabullenmişti.

"Ahmet Can benim biyolojik babam. Dünyaya gelmemi sağladı. Devrim beni büyüten babam. İkisi de babam," demişti. Bu kadar olgun yaklaşmasını beklemiyorduk çünkü yaşı küçüktü. Babasının genlerini de bu tavrıyla taşıdığını anlamıştık.

"Nereye gidiyoruz şimdi?" diye sordu Ahmet Can arabaya doğru giderken.

"Önce yapılması gereken ziyaretler var," dedi Can. Yüzündeki burukluk her şeyi açıklıyordu.

Sevim teyze ve babamı ziyaret ettikten sonra istikametimiz belliydi.

Ahmet Can Demirel.

Ben, Devrim, Can ve küçük Ahmet Can hep birlikte Ahmet'in mezarına doğru yürüyorduk. Yaklaşmıştık ki bir kadının oradan uzaklaştığını fark ettik.

"O kadın kim?" diye sordu Ahmet Can. Biraz daha yaklaştığımızda kadının gözleri bize değdi. O yorgun bakan gözler Belkıs ablaya aitti. Kalbim, yıllar sonra onu gördüğüm için acıyla attı. Belkıs abla gözlerini Ahmet Can'a çevirdi. Gözlerinden yaşlar damlarken koşarak uzaklaştı.

Ahmet'in mezarına geldiğimizde derin bir nefes verdim. Yıllar geçmiş olmasına rağmen hâlâ kabullenemediğim tek gerçek onun artık bu dünyada olmadığıydı.

Ellerimizi açıp Ahmet için dua ederken ben bakışlarımı Ahmet Can Demirel yazısından ayıramadım. Oraya bakarken sanki Ahmet'in gülümsediği anları görüyor gibi oluyordum.

Duamı bitirirken toprağa iliştirilmiş bir kâğıt parçası dikkatimi çekti. Onu alıp çekerken Ahmet Can yanıma geldi.

"Anne o ne?" diye sordu.

"Ben de bilmiyorum oğlum," diye mırıldandım. Kâğıt, poşete sarılmıştı. Poşeti çıkarıp açtığımda iki tane kâğıt çıktı. Bir tanesi katlanmış ve eski duruyordu. Öteki yeni yazılmış gibiydi. Ahmet Can yeni kâğıdı elimden birden aldı.

"Oğlum bir dakika," dememe kalmadan yazılanları okumaya başladı.

"*Nazlı. Oğlum sen daha onun farkında değilken sana âşıktı. Aşkını itiraf eden bir mektup yazmıştı. O mektup sana hiç ulaşamadı ve mürekkebi soldu. O mektubu keşfettiğimde oğlumdan sana bir mektup yazmasını ve bu sefer mürekkebi solmadan ulaştırmasını istemiştim. Bugün eski eşyalarını karıştırdığımda yeni mektubu da sana vermediğini gördüm. Bu sefer mürekkebin solmasını istemedim. Kaybolmadan Ahmet'in sana olan aşkını bilmeni istedim...*"

"Az önceki kadın babaannem miydi?" dedi Ahmet Can bana dönerek.

Onu duymuyordum. Gözlerim ve kalbim elimdeki mektuptaydı. Ahmet bana aşkını itiraf eden iki mektup yazmıştı. Biri annemin azizliğine uğrayarak bana ulaşmamıştı. İkincisinin de böyle olmasını istemiyordum.

"Can Can, hadi annenle babanı yalnız bırakalım," diyen Devrim onu kucaklayarak uzaklaştı. Can da onların peşinden gidince ben, Ahmet'in mezarına oturup bana olan aşkını anlatan mektubu okudum. Her kelimesinde ciğerim sökülüyormuş gibi hissettim. Ben o mektupta anladım. Ahmet benim biricik aşkımdı ve hep öyle kalacaktı. Bizimki bir takıntı değildi, *aşktı.*

Nazlı.

Bu sana yazdığım ikinci mektup. Birincisi solmuştu. İkincisi umarım sana ulaşır.

Nazlı. Ben seni çok sevdim, biliyor musun? Bazen bu sevgiye anlam veremedim. Dedim takıntı yapıyorum. Görmezsem unuturum. Senden uzak kalmanın yollarını denedim ama sen bir türlü kafamdan çıkmadın. Kendime sürekli kızdım. Bok gibi bir hayatım vardı. Seninki de güzel değildi. Daha da berbat etmemeliydim.

"Bırak kızı, Ahmet. Bırak, gitsin," dedim kendime. Kafamdan sildiğim her gecenin sabahında sen bana gülümsedin. Yüzüme bakmaya çekinen sen, hep olmadık zamanlarda gülümsedin.

"Ulan kız benimle dalga geçiyor," dedim. Tam unutacağım derken neden bakıyordun bana? Kafamdan silindiğin anlarda, bir anda rüyalarımda çıkageliyordun. Peşimi bırakmıyor gibiydin. Bir yanım seni sevmek için can atıyorken öteki yanım uzak durmam konusunda ısrarcıydı. Ne bok yiyeceğimi ben de bilmiyordum. İşte o gecelerde kendimi tokatlayıp artık buna bir son vermem gerektiğini söylüyordum.

Ama seni unutamıyordum, Nazlı.

Aynı sınıfta olalım diye binbir takla atan ben, seni izlemekten derslere odaklanamıyordum. Aslında hafızam kötü değildi. Hafıza belleğim senle dolu olduğu için diğerlerine yer kalmamıştı.

Matematik dersinde sen anlamayarak tedirginlikle kalemin tepesini kemirirken ben nasıl tahtaya bakabilirdim ki? Edebiyat dersinde şairlerin isimlerini ezberleyebilmek için strese girip tırnak etlerini koparırken, o her koparışta benim canım acırken nasıl isimleri aklımda tutabilirdim? Teneffüslerde hepimiz kafamızı dağıtıp sohbet ederken, sen ödev yapma telaşındayken nasıl konuşulanlara konsantre olabilirdim?

En kötüsü ne biliyor musun? Can'ın da seni sevmesi. Aradan çekilirsem harika bir çift olabilirdiniz. Can benim her şeyimdi ve sana âşıktı. Benim veremeyeceğim mutluluğu sana veriyordu. Bunu gözlerinde görüyordum. Onunlayken gülüyordun. Eğleniyordun. Can sevecen biriydi. Eğlenceliydi. Mutlu ederdi. Bense derde boğardım. Benimle mutsuz olacağına Can ile mutlu olmanı istedim.

Canım acısa da mutlu oluşunuzu izledim ben.

Ulan Ahmet, bırak kız mutlu olsun. Baksana ne güzel gülüyor. Gözleri kısılıyor, saçları uçuşuyor, dudakları kıvrılıyor. Sen bu kıza ne vereceksin? Elimde sorunlardan ve kötü bir hayattan başka ne vardı? Hiçbir bok yoktu! Sevgim yetmezdi. Sevgi tek başına bir hiçti. Bende sana verebilecek tek şey sevgiydi. Ama şunu bil, Nazlı. Ben seni ölesiye sevdim. Hani filmlerde görüyoruz ya, sevdiği için ölümü göze alıyorlar. Bazılarına saçma gelen o şeyi ben senin için yapardım. Seni her gördüğümde kalbim böyle ağrırken senin için yapamayacağım şey yoktu. Ama işte sevgim tek başına dünyaya galip gelemezdi.

Mutlu ol, Nazlı. Mutlu ol ki ben de mutlu olayım.

AHMET CAN DEMİREL

Solmuş

BIRAKTIĞIN GİBİ...

BAKİM SANA :)

O ARTIK LİSE MEZUNU

GÖRDÜNÜZ MÜ?

KANALIMA HOŞ GELDİNİZ!

Mürekkep

İNGİLİZ ANAHTARI

BEN FEYKO

OLIVIA RODRIGO
- FAVORITE CRIME

MDKWMDKWMD

TEŞEKKÜR

Bu hikâye en başından beri sizlerle şekillendi. Snapchat'in ne olduğunu sorduğum gün, dün gibi aklımda. Bana snap atmak, st yapmak, skor kasmak gibi şeyleri sizler öğrettiniz. Ben hoşlandığım çocuk için fake bir hesap açarken kendimi sizlerle st yaparken buldum. İçinizden biri gibi hissettim. Hikâyeyi de ona göre şekillendirdim. Sizlerin isimlerini kullandım, sizlere yaşadıklarımı anlattım.

1 Milyoncu ile tanışmamı bile sizler gördünüz. "Ben bu çocukla ne yapacağım?" diye sordum. Siz bana cevaplar verdiniz. Sonra, "Bundan harika kitap olur," dediniz ve ben yazdım.

"Lise şu an nasıl?" diye sordum. Sizler anlattınız, ben yazdım.

"Okul isimleri ne olsun?" diye sordum. Sizler söylediniz, ben yazdım.

Fake görünen ama aslında olmayan Daniel'ı bile birlikte tanıdık. Çocuk gerçek olduğunu ispatlayacak diye girmediği şekil kalmadı ama eğlendik.

Umarım bu kitaptan bir şeyler kapmışsınızdır. İçinde iyilik de var kötülük de. İkisini de görüp doğru olanı bulmanızı istiyorum.

Sevmek acı vermemeli, millet. Sevgi yaşatmalı, gülümsetmeli. İnsanlar anne ve babalarından ibaret değiller. Onlar tek başlarına birer bireyler. Karşınızdaki kişiyi siz kendiniz tanıyın, başkasının tanıtmasıyla değil.

Neyse, sizlere öğüt verecek konumda değilim çünkü ben de henüz büyümedim. Ölene kadar da büyümeyeceğim. Ama sizlerle birlikte bir hikâye kurup yazmak gerçekten çok güzeldi.

Sevgili okurlarım,

İyi ki varsınız.

Seviliyorsunuz.

-M